

PhDr. Hellmut Schramm

Židovská rituální vražda

Historická studie

Z německého originálu Hellmut Schramm,
Der jüdische Ritualmord – Eine historische Untersuchung
Theodor Fritsch Verlag, Berlin 1943
přeložil © Jaroslav Voříšek 2005

Druhé, revidované vydání

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

PhDr. Hellmut Schramm

Židovská rituální vražda

Historická studie

Průvodní slovo

„Opravdu se domníváte, že mně dělá potěšení prohrabávat se ve špíně? Nemyslíte, že bych si pro svá studia posledních let nevybral raději příjemnější téma než pošetilosti a ohavnosti vašeho ubohého židovského bytí?

Pouze přesvědčení, že musím posloužit lidstvu, mě přivedlo k této otázce, a také vědomí, že je třeba vynést na denní světlo tuto příšernou věc. Skoncovat s ní může jen světlo veřejnosti.

Nastal čas, kdy se tisícileté tajemství východu i západu objeví v plném světle!“

(F. W. Ghillany, profesor a městský knihovník v Norimberku v polemickém spisu „Das Judentum und die Kritik“, str. 121, z roku 1844 v odpovědi svým anonymním židovským odpůrcům.)

Přehled obsahu

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	6
Předmluva prof. dr. Joh. von Leerse	8
Úvod	12

Židovské vraždy pro krev

Židovské rituální vraždy do r. 1840	17
Damašek 1840	51
Rhodos 1840	71
Tisza-Eszlár 1882	89
Skórcz 1884	123
Korfu 1891	126
Xanten 1891	138
Polná 1898-1899	158
Chojnice 1900	170
Kyjev 1911	194
Přehled historických poznatků	214

Dodatky

1. Překlad děkovného dopisu egyptskému místokráli (4. srpen 1840)	236
2. Pan Crémieux ve Vídni (prosinec 1840)	237
3. Protokol II z 22. května 1882	241
4. Z projevu poslance Rickerta v Pruské sněmovně (9. únor 1892)	243
5. Rohlingův dopis soudu v Kleve z 10. července 1892	245
6. Ze závěrečné řeči českého obhájce dr. Baxy před porotním soudem v Kutné Hoře (září 1899)	246
7. Sdružení k objasnění chojnické vraždy (24. únor 1900)	249
8. Z projevu poslance Liebermanna na 43. zasedání Německého říšského sněmu (7. únor 1901)	250
9. Tabulka rituálních vražd	253
10. Obrazová příloha	257
11. Přehled literatury	270
12. Rejstřík míst a osob	275

Úvodní slovo editora českého překladu

Jakmile přijde v nějaké souvislosti řeč na židovskou rituální vraždu, okamžitě zazní dobře známý pokřik o „krvavém strašidlu rituální vraždy“, „barbarské a nesmyslné bajce středověku“, „přiznáních, vynucených mučením na ubohých, nevinných Židech“, o „hloupých předsudcích“ a podobně. A právě to samé od našich čtenářů žádáme: čtěte pozorně a bez „hloupých předsudků“, jejichž původ si většinou neuvědomujete, a sami si pak udělejte vlastní názor.

Krvavé lidské oběti znaly mnohé starověké národy, ale udržely se pouze u Židů. Proč by jinak byli z rituální vraždy pro krev obviňováni v průběhu dějin právě a jedině Židé?

Je pravda, že se místo člověka obětovalo zvíře, ale to lidskou oběť nenahradilo, nýbrž mělo pouze zástupnou úlohu. Podle židovského zákona je však zvířetem právě Nežid! Talmud říká výslovně: „Vy jste lidmi, ale nejsou jimi národy světa (nýbrž jsou dobyt看em)...“ (Baba mecia 114b ad.). Žádný talmudista nepopře, že je Nežid pouhé zvíře. Jestliže je zvířecí oběť Jahvemu příjemná, pak je rituální vražda zákonně oprávněná, a pouze obětování Žida by bylo nesmírným proviněním proti rituálnímu zákonu!

Historie učí, že Židé dokázali svou vnitřní uzavřenost „rasové rodiny“ udržet jako celek proti ostatním národům, a jsme-li si navíc prakticky jisti i existencí nejvyššího vedení tohoto tajného spolku, pak je nebezpečí pro ostatní národy ze strany Židů o to větší, že v jejich společenství nacházíme různé tajné organizace, které výše zmíněnou víru Židů o sobě jako o nejvyšším národě celého lidstva vedou k činům ve smyslu čirého „satanismu“. A k této víře jako takové pak už stačí jen dodat ještě stěží uvěřitelnou židovskou pověru, jejímž výrazem jsou všude krvavé oběti. Pak po staletí proti Židům vznášená obvinění z rituální vraždy nejsou vůbec nepodstatná. O rituální vraždě ostatně existuje již velmi bohatá vědecká literatura.

Stejně tak nelze pochybovat o zmíněné židovské pověřivosti. Přestože Joshua Trachtenberg tvrdí, že židovská magie je především magií bílou, protože „implicitně důvěřuje dobrým mocnostem, andělům a mnohostranným personifikovaným Božím vlastnostem, které jsou vzývány pomocí komplikované techniky záměny a kombinování hebrejských písmen“, přesto hned dodává, že „v některých vzácnějších případech se skutečně vyskytují i démoni jako prostředníci židovských mágů“, což znamená, že i černá magie je předmětem židovské mystiky. Kde je však domovem černá magie, nemůže být ani výskyt lidských obětí a „rituálních vražd“ ničím zvlášť překvapivým, protože právě lidské oběti jsou podstatnou součástí černé magie, což nemůže popřít nikdo, kdo je s touto disciplínou obeznámen (Rothkranz).

Od samého středověku až po dvacáté století bylo mnohokrát potvrzeno, že Židé použili křesťanskou krev ke svým pověřivým účelům. Ve věci zavraždění chlapce Bedřicha z Döry r. 1494 v Trnavě potvrdil jeden starý rabín, že podle starožidovské tradice je křesťanská krev při rituální obřizce velmi prospěšná proti vykrvácení a slouží i k urychlenému hojení. Dále se křesťanská krev používá při některých ženských nemocech na zastavení nadměrného krvácení, a stejně tak při porodu, neboť se věří, že nic tak nenapomáhá zdárnému průběhu porodu jako požití několika ka-

pek křesťanské krve. Rabín pak ještě prohlásil: „Podle starého a v tajnosti drženého náboženského příkazu byla každoročně vylosována jedna židovská obec, které tím připadl úkol usmrtit jednoho křesťana a obětovat jeho krev Jehovovi. Letos padl los na židovskou obec v Trnavě.“ Rabín Samuel, dobře obeznámený v židovských věroučných mystériích a mimo to spoluúčastný na vraždě malého Šimona z Trientu roku 1475, se vyjádřil: „Před mnoha lety se v Babylonu radilo shromáždění moudrých Židů a došlo k přesvědčení, že krev křesťanských dětí je velice užitečná pro dítě Izraele. Křesťanské dítě musí být zabito stejným způsobem, jako Ježíš, kterého křesťané uctívají za Boha. Nejlépe je, není-li poražené dítě (originální výraz!) starší sedmi let. Křesťanská dívka je vhodná k oběti tehdy, je-li ještě pannou.“ Rabín ještě dodal: „Křesťanské dítě může být sice k tomu účelu zabito v kterýkoli čas, avšak Bohu je nejpříjemnější, stane-li se tak krátce před velikonocemi.“ Podobné vývody také později uveřejnil r. 1803 ke křesťanství obrácený bývalý vrchní rabín dr. Theophil Monaco. Podle něho tajemství krvavé oběti nezná každý Žid, nýbrž výhradě rabíni, učenci a mudrci, zvaní „chassidim“. Vraždy křesťanů mají dvě základní pohnutky: nenávisť vůči křesťanství a pověřčivost. Křesťanskou krev přidávají Židé do některých pokrmů především o velikonocích a o svátku Purim. Bývalý vrchní rabín o těchto židovských obyčejích vyprávěl na základě osobních znalostí, kdy se jich osobně účastnil po třicet let spolu se svým otcem.

Přestože tyto věci skutečně znějí sotva uvěřitelně, jde o autentické výroky z úst samotných Židů, a nelze je tedy označovat za „obvyklé pomlouvání“. V případě zhruba čtyř set známých vražd, spáchaných Židy z náboženských důvodů a nazývaných proto obvykle „rituálními vraždami“ (přičemž jejich skutečný počet je mnohem vyšší), existuje až příliš mnoho věcných důkazů, shod a příslušných motivů, než aby bylo možné mluvit o nějaké náhodě nebo zlomyslném podsouvání viny.

Z pověřčivosti používají Židé křesťanskou krev ve způsobu svátosti. Přidávání krve do chleba a vína o velikonocích upomíná na reálnou přítomnost Kristovy krve v podobě chleba a vína během sv. mše. Je tedy zcela logický závěr, že se Židé tímto způsobem opičí a vysmívají křesťanským svátostem přesně tak, jako se talmudské spisy vysmívají svatým osobám, kostelům, svátostem i křesťanským svátkům, a nazývají je výsměšnými a opovržlivými jmény. Zabíjení křesťanů, k němuž Talmud na svých nesčetných místech vyzývá a podněcuje, je v případě rituálních vražd páčáno ze stejných pohnutek jako v Talmudu, totiž z neukojitelné nenávisti vůči křesťanství.

Motivy takových činů lze snadno a spolehlivě odvodit z Talmudu. Německý spisovatel J. A. Eisenmenger, jehož vývody o Talmudu až dodnes nikdo nedokázal vyvrátit, nepochybuje o tom, že Židé z náboženských důvodů usilují křesťanům o život, a pro své tvrzení uvedl tolik důkazů, že je nelze odbýt nebo zalhat. Souborná práce Hellmuta Schramma je znamenitým přehledem hrozných jevů, které jsou pro normálního člověka opravdu jen sotva představitelné. Nepochybně se bude také ukazovat na dobu vydání knihy, kdy přece – jak každý ví – miliony Židů... atd. Nikdo by se tím však neměl nechat odradit, protože studie o skutečnosti rituální vraždy vycházely ve všech dobách i v nejrůznějších společenských systémech, a vždy dospěly ke stejnému závěru.

Předmluva

Lidské oběti byly dobře známé už ve staré zemi Kanaan. Nechme zatím otevřenou otázku, zda dětské mrtvoly, nalezené ve vykopávkách domů v Taanaku a Mutesellimu, jsou pozůstatky obětí nebo přirozeně zemřelých a doma pohřbených, jak bylo tehdy běžné. Zpráva o skutečné lidské oběti je v Druhé knize královské (3,27): „Jal však svého prvorozeného syna, který měl kralovat po něm, a obětoval ho v zápalnou oběť na městských hradbách. I postihlo Izraele veliké rozlíčení, takže od něho odtáhli a vrátili se do své země.“ – Již jen to je přinejmenším nápadné. Klade se otázka, proč národ Izraele kvůli této oběti odtáhl. Vysvětlení spočívá v tom, že také stará hebrejská pobožnost počítala s lidskými oběťmi. V Knize soudců (11,29 ad.) se píše, že Jiftách obětoval svou dceru. První kniha královská (16,34) zase dosvědčuje lidskou oběť, vloženou do základů domu: „Ve stejnou dobu vystavěl Chiel Bételský město Jericho. Na Abíramovi, svém prvorozeném, položil pak jeho základ, a na Segúbovi, svém nejmladším, postavil jeho bránu podle Hospodinova slova, které ohlásil skrze Jozua, syna Núnova.“

Do téže kategorie patří také zvláštní příkaz (1 S 14,24 ad.), aby Jónatan zemřel pro Jehovu; lid jej však vyplatil. To všechno jsou zprávy, které ve smyslu Izákovy oběti (Gn 22) byly interpretovány tak, jako by Izraelité nahrazovali lidskou oběť zvířecí. Obětování zvířete však lidskou oběť nenahradilo, nýbrž mělo pouze zastupnou úlohu. Jen pokud nebyl po ruce vhodný člověk jako oběť, nebo měl být z nějakého důvodu ušetřen, bylo možné použít také zvířete.

Smith-Stübe uvádí množství takových příkladů jak ze starého Orientu, tak i u ostatních národů, které znaly lidské oběti. Egyptané opatřovali obětní zvíře zvláštní značkou, na níž byl vyobrazen spoutaný člověk s mečem na hrdle. Plutarch podle Aristodemovy zprávy vypráví, že při moru ve Spartě vzal orel knězi z ruky nůž, kterým chtěl obětovat pannu, a položil jej na jalovici. Apollodoros (Bibl. I, 9,1) píše, že při hladomoru měl být obětován Asthamasův syn jménem Phrixus i se svými sestrami. Matka Nephele je vykoupila skopcem.

Nahrazováním zamýšlené lidské oběti zvířetem se Židovstvo tedy neliší od ostatních národů, které znaly lidské oběti, pouze se u něj nápadně dlouho tento zvyk udržel. Na Den smíření (Jom-Kippur) obětuje židovská rodina slepici za ženského člena a kohouta za mužského, a říká při tom: „Toto je moje zastoupení, moje náhrada, toto je můj hřích, nechť tento kohout [resp. tato slepice] propadne smrti a já ať vejdu do dlouhého šťastného života a klidu.“ Všeobecně rozšířený obyčej se nazývá koppores. Obyčej je založen na příkazu Lv 16,2 ad.: „Hospodin řekl Mojžíšovi: Promluv ke svému bratru Áronovi, ať nevstupuje v libovolné době do svatyně dovnitř za oponu k příkrovu, kde je schránka, aby neumřel, až se objevím v oblaku nad příkrovem. Jen tak smí Áron přistupovat ke svatyni: s mladým býčkem k oběti za hřích a s beranem k oběti zápalné. Oblékne si svatou lněnou suknicí, přepásá se lněnou šerpou a ovine si lněný turban. Je to svaté roucho. Celý se omyje vodou, než je oblékne. Od pospolitosti Izraelců vezme dva kozly k oběti za hřích a jednoho berana k oběti zápalné. O obou kozlech bude Áron losovat: jeden los pro Hospodina, druhý pro Azázela. Pak přivede Áron kozla, na kterého padl los pro Hospodina,

a připraví jej v oběť za hřích. Kozel, na kterého padl los pro Azázela, bude postaven živý před Hospodina, aby takto na něm vykonal smířčí obřady a vyhnal jej k Azázelovi na poušť.

Potom vyjde k oltáři, který je před Hospodinem, a vykoná smířčí obřady za něj. Vezme trochu krve z býčka a krve z kozla a potře rohy oltáře dokola. Sedmkrát na něj stříkne prstem trochu krve. Tak jej očistí od nečistot Izraelců a posvěti ho.“

Této biblické teorii o obětním kozlu nelze přikládat přílišný význam. Proč se dnes neobětuje kozel, nýbrž kohout? Jak dosvědčuje rabín Isidor Scheftelowitz ve své disertaci „Zástupná oběť kohouta“, ¹ je tato oběť kaporoh 10. dne měsíce tischri na Jom Kippur stále ještě běžná. Proč právě kohout nebo slepice? Proto, že kohout je hebrejsky Gèber a muž – také Gèber! Tím je řečeno vše! Kohout je vynikajícím zastoupením za člověka. Je však jediným? V roce 1530 vydal pokřtěný Žid jménem Antonius Margaritha knihu, která svého času vzbudila velký rozruch. ² Autor tam výslovně říká, že se za smírnou oběť má brát „opice, protože je člověku nejvíce podobná“.

Podle knihy Oskara Goldberga „Bytí Hebrejců“ ³ nedocenil Maimonides podstatu Jahveho jako Boha, zaměřeného proti řádu přírody. Během debaty byl Goldberg, skutečný „Chacham ha Jisroel“, náhle upřímný a zdůraznil: „K čemu je zde jídlo? K vytváření těla. Z rovnice mezi obětí a jídlem tedy vyplývá, že obětní služba je zde k vytváření božího organismu. Stojí to expressis verbis v Pentateuchu – oběť je tam nazývána ‚lechem Elohim‘, tj. pokrm pro Elohim.“ – Nyní přichází nesmírně důležitá pasáž. Golberg důrazně a výslovně říká: „V návaznosti na zákony o čistém a nečistém má být také ukázáno, že etický zákon je odvozen z rituálu. Příkaz ‚nezabíješ‘ je svým charakterem etický zákon – a přesto je to rituál. Tora odůvodňuje zákaz tím, že říká: ‚Krev zavražděného dělá ze země pokrytce.‘ Co to znamená? Jak jsme si již ukázali, slouží krev obětního zvířete k vytváření Božího organismu. Z religiózně historického hlediska je důležité, že Židé byli prvním rituály provádějícím národem, který přinášel výhradně zvířecí oběti. Všechny ostatní národy starověku byly odkázány na lidské oběti. Nemohlo tomu být jinak, protože jejich kult byl účinný pouze lidskými oběťmi. Člověk i zvíře pocházeli u nich z téhož pomyslného přírodního řádu a proto nemohlo zvíře zastoupit člověka. Ba právě naopak – totemové zvíře je posvátné a nedotknutelné. Teprve Abrahám si mohl dovolit obětovat skopce místo svého syna.“

Pro naše posuzování věci je bezvýznamné, že národy starověku v dobách svého religiózního úpadku již vedle lidských přinášely také zvířecí oběti, a stejně tak je lhostejné, že již před Abrahámem byli velcí jedinci, kteří přinášeli zvířecí oběti jako např. Ábel, kterého lze přímo nazvat objevitelem tohoto druhu obětování. Podstatným zůstává, že božský organismus může upotřebit pouze zvířecí oběť, lidská oběť

¹ Isidor Scheftelowitz, *Das stellvertretende Huhnopfer. Inaugural-Dissertation*, Gießen 1914.

² Margaritha, *Der gantz Jüdisch glaub mit sambt eyner grüntlichen und warhaftigen enzeygunde, aller satzungen, Ceremonien, gebeten, heimlich und öffentliche gebreuch usw. usw.*“ Leipzig 1530, 2. A., gemehrt und gebessert. Daselbst. Melchior Lotther. 1531. 109 Bll. (Neu) herausgegeben von Chr. Reineccius, Leipzig. 1705.

³ V originále *Die Wirklichkeit der Hebräer*, 1925.

v něm vyvolává negativní silové účinky, pocházející z přírodního řádu. Zabitím člověka se napomáhá ztělesnění cizího, nepřátelského řádu. Proto tóra říká: ‚Krev zavražděného dělá ze země pokrytce.‘ To znamená, že takovým činem se jeví země jinak, než jaká ve skutečnosti je. Země předstírá, že je místem projevu do světa příšlého božstva, ale ve skutečnosti je koncentrací cizí a nepřátelské přírodní síly. Plně na apologetiku zaměřené Židovstvo mělo dobrý důvod zabývat se tímto vysvětlením, protože zákaz zabíjení lidí z rituálních důvodů je náležitým ‚vyvrácením‘ rituální vraždy.“

Zde si Goldberg hraje na schovávanou. Ví stejně dobře jako my, že podle židovského zákona je zvířetem právě Nežid! Talmud říká výslovně: „Vy jste lidmi, ale nejsou jimi národy světa (nýbrž jsou dobyt看em)...“ (Baba mecia 114b ad.). Žádný talmudista nepopírá, že je Nežid pouhé zvíře. Jestliže je zvířecí oběť Jahve-mu příjemná, pak je rituální vražda zákonně oprávněná, a pouze obětování Žida by bylo proviněním proti rituálnímu zákonu!

„V krvi je život těla. Já jsem vám ji určil k vykonávání smírčích obřadů za vaše životy. Je to krev; pro život, který je v ní, se získává smíření“ (Lv 17,11). Rovněž rozčtvrcení oběti, které je pro rituální vraždu často typické, i posílání jednotlivých částí ostatním židovským komunitám, je doloženo ve Starém zákonu: „Vzal spřežení dobytka, rozsekal je na kusy a rozeslal po poslech do celého izraelského území se vzkazem: Tohle se stane s dobyt看em každému, kdo nevytáhne se Saulem a Samuelem“ (1 S 11,7). Podobný je příběh Levity, který se zastavil se svou konkubínou na noc v Gibeji. Obyvatelé města, „ničemníci“, obklíčili dům hospodáře, kde se ubytoval a chtěli mu ublížit. Levita jim místo sebe vydal konkubínu a gibejští muži ji celou noc zneužívali tak, že na následky zemřela. „Naložil ji tedy na osla. Doma vzal nůž a rozsekal ji i s kostmi na dvanáct dílů a rozeslal po celém izraelském území“ (Sd 19,29).

Židovstvo mělo již ve starověku takovou pověst pachatelů rituálních vražd, že podezření neprávem přešlo i na prvotní křesťanské církve. Nejen Židé, ale i prvotní křesťané byli obviňováni z vraždění dětí. Tvrdilo se, že moukou posypané tělo novorozence se spolu s nožem předkládalo těm, kdo vstupovali do sekty, a před všemi přítomnými museli pít jeho krev. Nechme zde otevřené, zda se jednalo o přehánění a pomlouvání, ale podstatná část prvotních křesťanů nepochybně ještě dodržovala obřizku a ostatní židovské obyčeje. Je proto psychologicky pochopitelné, že byli také v podezření z páchání rituálních vražd.

Až dosud nám scházelo podrobné vyličení rituální vraždy přímo z historických pramenů. Nyní je máme před sebou jakožto výsledek pečlivé a důkladné práce dr. Hellmuta Schramma na základě historických zpráv a spisů soudních procesů. Není příliš mnoho těch, kdo v oblasti židovské otázky pracují vědecky do hloubky a současně zcela nekompromisně. Ve skutečnosti je jich méně, než se obvykle má za to. Často má pro ni někdo správný instinkt, jiný správnou vědeckou metodu, ale jen zřídka se najde obojí dohromady. Proto je třeba uvítat, že v předkládané knize dostáváme do rukou tak potřebnou pomůcku k poznání skutečné tváře Židovstva.

Židovstvo v sobě pojí biologicky dědičné kriminální sklony s religiózním synkretismem i silným podílem víry v demony. Kdo bojuje proti Židovstvu, „koná dílo

Páně“ a vede Boží boj. Máme nyní v rukou velmi cennou zbraň pro takový boj, a proto jí přeji plný úspěch.

Berlín, na začátku válečného roku 1941
Prof. dr. Johann von Leers

Úvod

V letech nejhlubšího ponížení Německa vydal Alfred Rosenberg překlad francouzského díla „Žid, judaismus a požidovšťování křesťanských národů“.⁴ Originál vyšel již roku 1869 a jeho autorem byl Chevalier Gougenot des Mousseaux. Knihu však Židé všude skupovali a ničili, takže rychle zmizela, zatímco autor se stal obětí židovského atentátu.

Des Mousseaux byl zlikvidován nejen proto, že dokonale rozpoznal a popsal mentalitu Židů, ale hlavně z toho důvodu, že ukázal veřejnosti židovské rituální vraždy. Tím se dotkl nejhlubšího tajemství Židovstva a odhalil zločin, který Židé nežidovskému lidstvu stále znovu ukládali jako krvavou daň a v převážné většině případů se dokázali vyhnout potrestání pomocí všech svých hospodářských, politických a intelektuálních prostředků včetně mistrovského manipulování světskou spravedlností.

V minulém století „světla“, ve století velké „emancipace“ Židů, i v jejím důsledném pokračování v naší době se hrozivě naplňují slova filosofa Seneky: „Vítězové vnutili poraženým své zákony.“ Vlády evropských zemí se staly úslužnými nástroji Žida. Ve své době to z vlastní zkušenosti poznal německý učenec, jehož dílo se rovněž stalo obětí židovských intrik. Byl jím Johann Andreas Eisenmenger, který roku 1704 zemřel jako profesor orientálních jazyků v Heidelbergu. Ve svém „Odhaleném Židovstvu“⁵ cituje podle slov židovského konvertity Dietricha Schwaba následující pasáž (307):

„Když Židé dostanou vrchnost, která je jim příznivě nakloněna, říkají: ‚Jaká to slušná vrchnost! Ráda bere dárky, je tedy jako Židé, ale je zde přece jen rozdíl!‘ – Těmi slovy chtějí naznačit, že jsou ještě lepší než vrchnost, ať už je jakéhokoli stavu.“

Ruku v ruce se „světskou vrchností“ pracují k ochraně Židovstva ne právě nevýznamné instituce.

Anglie, klasická země světového zednářstva – již r. 1717 byla v Londýně založena první zednářská lóže – a světové Židovstvo rovněž jako samozvaní guvernéři Evropy poskytují židovským rituálním vrahům ochranu a podporu! S naprostým nedbáním jinak obvyklé diplomatické „opatrnosti“ se to zcela očividně ukázalo v procesech s rituálními vraždami z Damašku (1840) a Tisza-Eszláru (1882) i v událostech na Korfu (1891). „Ó třikrát šťastná Anglie, ještě záviděníhodnější než tvoje mocná flotila jsou tví občané a tvůj parlament! Šťastný národ, který toto všechno má,“ zvolal nadšeně Žid Loewenstein v letech začínající židovské emancipace – ale i na tyto souvislosti si dále důkladněji posvítíme!

Židovstvo samo vystoupilo se svou „vůdčí intelektuální vrstvou“ až tehdy, kdy k tomu považovalo čas za vhodný, tj. když se pro rituální vrahy začala situace vyhrocovat kriticky. Ale ještě o léta později, po zcela „uspokojivých“ úspěších, se opatrně „sondovala“ půda. Právě tato okolnost jasně ukazuje, jak rafinovaně Juda

⁴ V něm. verzi *Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker*.

⁵ V originále *Entdecktes Judentum*.

počítal s chronicky špatnou pamětí jistých odpovědných kruhů nežidovského lidstva: než se přikročilo k dalšímu rituálnímu zločinu, muselo být usnáno poslední doutnající podezření z židovského pachatelství. Je snad pouze náhoda, že deset (!) let po krvavé vraždě v Tisza-Eszláru a rok po Xantenu a Korfu vystoupil doktor filosofie Paul Nathan s talmudistickým manévrem na odvedení pozornosti⁶ a že již za několik málo let následovaly nové úděsné zločiny?

V případě krvavých vražd v Polné (1898/99) převzal tuto úlohu po sedmi (!) a šesti (!) letech od chojnického zločinu další talmudský učeň, berlínský židovský „právník“ Arthur Nußbaum⁷ za pomoci a podpory berlínského univerzitního profesora práva a tajného rady dr. Franze von Liszta. Již roku 1911 následovalo rituální zavraždění chlapce Andreje Juščinského v Kyjevě, jemuž předcházela řada nikdy neobjasněných „záhadných“ vražd na německé půdě!

„Nepoučitelní“, kteří vzdor této židovské zamlžovací taktice neustávali poukazovat na hrozné židovské nebezpečí, jako Theodor Fritsch, Liebermann von Sonnenberg, Otto Glagau, dr. Ernst Henrici, bratři Försterové a další, byli doslova zaplaveni přívalem pomluv, nepodložených obvinění a nadávek. Podle „názoru“ Paula Nathana tito nejlepší lidé představovali „duchovně i mravně zaostalý element národa“, „tlupu bezohledných mužů bez jakékoli duchovní prestiže a morálního respektu“. Podle „soudu“ Žida Loewensteina⁸ šlo o „nedoučenou lůzu“, abychom si uvedli alespoň několik příkladů.

Nežidovské národy, které na základě úděsných staletých zkušeností přesně věděly, kde mají hledat satanistické vrahy svých dětí, představovaly podle výše zmíněných autorů „vrstvy lidu, v nichž toto podezření ještě žije, měly stoupence v lůze, a tyto duchovně nejnížší vrstvy, snadno přístupné fanatismu a pověrám, byly politickou nesvědomitostí tak dlouho podněcovány, až se jim proces s jedním Židem zdál být procesem proti celému Židovstvu...“ (Nathan). Nathanův „kolega“ Arthur Nußbaum mluví o „duševně zaostalých a důvěřivých venkovanech“ a upozorňuje, jak je prý pozoruhodné, že se „všechny moderní případy ‚rituálních vražd‘ odehrály na vesnicích nebo v malých městech...“.

Avšak nepřátelství vůči Židům jako projev reakce každého národa, který ještě zcela nepodlehł židovské přišere, musí být „vyhubeno až do kořene“, a boj proti němu „je pro Židy i svobodomyslné křesťany činem osvícené lásky k vlasti“ (Nathan).

Křesťanský teolog, který svého času ujišťoval, že není Žid, berlínský profesor a tajný konzistorní rada dr. H. L. Strack, napsal v roce 1920, kdy jeho vlast krvácela, následující sotva uvěřitelnou větu: „Němcům se říká Hunové také proto, že jsou považováni za antisemity...“ Ohledně sebe však cituje Ef 6,14: „Stůjte tedy pohotově, jsouce opásáni na bedrech pravdou, oblečení v pancíř spravedlnosti.“⁹

⁶ Nathan, *Der Prozeß von Tisza-Eszlár – Ein Antisemitisches Kulturbild*, a dále *Xanten/Kleve; Betrachtungen zum Prozeß Buschhoff*, obě díla Berlín 1892.

⁷ *Der Polnaer Ritualmordprozeß – Eine kriminal-psychologische Untersuchung*, Berlín 1906.

⁸ *Damascia*, str. 247.

⁹ *Jüdische Geheimgesetze*, 1920, str. 29.

V průběhu naší studie ještě zjistíme, že člověk jako Strack vůbec není jen nějaký ojedinělý zjev.

Nezabývali bychom se zde těmito věcmi, kdyby právě tyto kruhy, výstižně nazvané „židovským koloniálním vojskem“ v Německu, nepřispěly významně k tomu, že Juda vychází vítězně ze všech procesů, které proti němu byly vedeny!

Židovská strana uměla s vynaložením mnohdy nesmírných finančních prostředků odvrátit hrozící proces již v počátku, a jen v několika velice vzácných případech už nebylo možné ovlivnit průběh soudního jednání. Tyto machinace ovšem jen tím jasněji ukazují na vědomí si viny Židovstva a proto se jimi také budeme zabývat. „Čarovná páska se pevně vine od pólu k pólu, jako jeden muž povstal Izreal a hájil čistotu mosaického zákona...“ psal jásavě starý Žid Mendelssohn po židovském triumfu v Damašku 1840 v „otevřeném dopisu“ z Paříže, a Crémieux, jeden z vůdců světového Židovstva a vysokostupňový zednář při stejné příležitosti ve Vídni mohl konstatovat, že „jako elektrickým impulsem jsme na celém světě vzbudili účast s nenávisťně pronásledovanými bratry“...

Je příznačné, že tato nepřímá přiznání velmi dobře rozpoznali dva politici země, která byla hotovým eldoradem židovských vrahů. Uherský magnát Géza Ónody ve své proslulé knize o rituální vraždě v Tisza-Eszláru psal: „Stejně tak je nepopíratelnou skutečností, že se celý Izrael spojil za účelem oklamání výkonu spravedlnosti nad obžalovanými košeráky a jejich pomahači, a tím zmíněný fakt barbarského fanatismu do jisté míry konfesijně schválil.“ Ónodyho spolubojovník rytíř Georg Marciányi se téhož roku tázal: „Kdo asi platí takové nesmírné částky za advokáty atd., když většina obžalovaných jsou chudí polští Židé. Jaký jiný důvod by mohlo mít Židovstvo ke ztotožňování se s tisza-eszlárskými zrůdami než společné vědomí viny? Není to skoro totéž jako tiché uznání existence potají vykonávaného krvavého rituálu v mosaickém rasovém náboženství, jehož rozhlášení mezi Nežidy se musí za každou cenu zabránit?“ Světový židovský spolek „Alliance Israélite Universelle“ (AIU), který r. 1860 spoluzakládal Crémieux a později „pečoval“ o židovské rituální vrahy, nemá jen tak nadarmo ve svých stanovách heslo: „Všichni Židé za sebe vzájemně ručí“ – všichni od posledního haličského kramáře až po židovského lorda v Anglii střeží a hájí poslední a největší židovské tajemství!

Již z toho důvodu je zcela scestné, když je historik sice o existenci rituální vraždy informován, ale snaží se ji připisat pouze specifické „sektě“ jako např. „chasiďům“, nějaké tajné organizaci, nebo „odistům“ („nenávisťným“)! Každý Žid o této věci něco ví, jak si dále ukážeme, a je také skutečně připraven kdykoli alespoň napomáhat jejímu utajení.

Některé staré zaniklé národy jako např. Skytové, Kartaginci, Féničané, Aztékové atd. sice také znaly lidské oběti, ale ty u nich spočívaly především v obětování ke kultovním účelům (prosebná a děkovná oběť), ne však v zákonem nařízené vůli po zničení všeho odlišného jako u Židů!

Židovské snaze o vyhlazení všeho nežidovského nelze porozumět v úzkém rámci „konfesijního“ hlediska. Středověk v židovské krvavé vraždě neviděl projev rasové, nýbrž religiozní nenávisti. To mohlo mít do jisté míry své oprávnění, protože nežidovské, v tomto případě křesťanské obyvatelstvo instinktivně vidělo v Židovi svého

dědičného nepřítele. Toto latentní i otevřené nepřátelství však okamžitě mizelo, když se Žid dobrovolně nebo z donucení rozhodl k pokřtění. Bylo to zřejmé již v prvních křesťanských stoletích. Dějiny učí, že tím křesťanství přestalo být pro Židy nebezpečím: z téměř každého pokřtěného Žida se stával nejhorlivější obhájce židovských zájmů! Ve 20. století mohl Žid Cheskel Zwi-Klötzel zcela právem konstatovat, že dnešní křesťanství už neznamena žádné nebezpečí, a že nenávisť vůči němu je také poměrně slabá!

Ta se však stává přímo d'ábelskou všude tam, kde Židovstvo zavětrí známky počínajícího antisemitismu, příznaky rostoucího poznání dědičného nepřítele lidského soužití a kultury. Je zajímavé také zjištění, že židovské podezření, které se během doby změnilo až v snahu po zničení, se nejčastěji objevovalo v Německu. Žid měl odedávna dobrý čich, pouštní instinkt na to, kde mu hrozí skutečné nebezpečí. V rámci našeho pojednání musíme konstatovat, že židovská světová moc průběhem věků stále častěji vítězila z důvodů, o nichž si níže řekneme více. Někdejší vysoký milánský duchovní Athanasius Fern prohlásil: „Židé sice byli a stále budou obviňováni a obžalováni (Damašek), ale už ne souzeni v tomto století osvěty... Nikdy nebyly židovské peníze tak mocné, nikdy nebylo zaslepení předem zpracovaných soudců tak hrozné jako dnes; Izrael vítězí v každém soudním procesu! Ale vítězí skutečně? Osobně tvrdím, že ne! Krvavé činy Židů volají do nebe a jednou budou tvrdě potrestané. Národní uvědomění se nenechá navždy vysmívat. Pak budou nesmírně udiveni ti, kdo dnes z povýšené přezíravosti nebo za židovské peníze nechtějí vidět a slyšet...“ (A. Fern).

A Theodor Fritsch, významný představitel protižidovského hnutí, napsal ve své předmluvě: „Nechť se Židovstvo jak chce svíjí pod tíhou obžaloby, z důkazů této knihy se nevykrotí. Vražedným a krvežíznivým fanatismem poblouzněné náboženství zde stojí jako obžalovaný a žádá si trest i společenské zneškodnění.“

Byli jsme si dobře vědomi obtíže naší práce, jak ve všeobecně srozumitelné formě podat komplikovaný a zčásti až nechutný materiál. Jakékoli pojednání však plní svůj úkol být všestrannou zbraní v nastávajícím boji se světovou židovskou chobotnicí pouze tehdy, když může být dáno do ruky každému Nežidovi.

Přesným označením nás zajímající odrůdy židovského zločinu by bylo „rituální vražda pro krev“, ale v zájmu stručnosti budeme dále mluvit o rituální vraždě. Označení „rituální vražda křesťanů“ přebíráme pouze tam, kde je v originálním textu...

Na tomto místě musím vyjádřit dík svému velkému učiteli, univerzitnímu profesorovi dr. Johannu von Leersovi z Lipska za obětavý zájem, který tomuto dílu věnoval, panu Theodoru Fritschovi z Berlína za jeho rozhodnutí vydat knihu i za obtížných válečných poměrů, dále Institutu pro zkoumání židovské otázky ve Frankfurtu za korektury rukopisu, pánům dr. Dennerovi a W. Freundovi v Berlíně za přátelskou pomoc i důležité podněty, a také Německé knihovně v Berlíně a Saské zemské knihovně v Drážďanech, jejichž exaktní práci děkuji za zprostředkování velmi cenného materiálu.

Nastal čas vynést na světlo tisícileté židovské tajemství, jak to před sto lety předpověděl Ghillany. Necht' výsledek této mnohaleté práce napomůže k bdělosti nadcházejících generací!

Ve válečném roce 1941

Dr. Hellmut Schramm

Židovské vraždy pro krev

Židovské rituální vraždy do r. 1840

Židovská rituální vražda je stará jako samo Židovstvo. Její bližší definici, pokud vychází z nežidovské strany, by mohla být vytýkána nevěcnost, nespravedlivost nebo dokonce politická nevraživost. Z toho důvodu zde k objasnění pojmu předkládáme dodnes všeobecně platné pasáže zákonů ze Zoharu, „posvátné knihy“ Židovstva, kterou židovská ortodoxie staví ještě nad Talmud. Zatímco Talmud na jednom místě (Baba mezia 114b) říká, že pouze Židé jsou označováni za lidi, zatímco ostatní národy světa (tedy všichni Nežidé, nejen křesťanské národy!) jsou nazývány dobytkem, obsahuje kabalistický Zohar (záře světla, záblesk) jednoznačné návody k rituální vraždě. Podle autentického překladu dr. Bischoffa doslova zní: (Thikkuné Sohar, 88b): „Dále existuje přikázání porážky, provedené zákonně platným způsobem na cizincích, kteří se rovnají dobytku. Neboť ty, kdo se nezabývají Tórou, je třeba obětovat přikázání. O nich pak platí řečené, anobrž pro ně mordování býváme každého dne jako ovce k zabítí oddané“ (viz také žalm 44,23)!

Přesný čas, kdy je podle možností třeba provést rituální vraždu, je uveden v talmudském traktátu Kethuboth 62a, kde se mluví o porážení (schachat) chlapce v předvečer židovských velikonoč. A skutečně také budeme mít v průběhu našeho zkoumání možnost zjistit, že případy vražd, spadající do období velikonoč, nejsou nijak náhodné, nýbrž byly spáchány – a nadále budou páčány – podle tajných židovských zákonů.

Svátek passah (pašah) se světí po osm dní v měsíci březnu resp. dubnu v upomínku na odchod „dítek Izraele“ z Egypta. Připomeneme-li si, co o masovém vraždění prvorozených nežidovských dětí v Egyptě říká 2. kniha Mojžíšova (12,30): „... v celém Egyptě nastal velký křik, protože nebylo domu, kde by nebyl mrtvý“, pak již dokážeme porozumět, že zřízení svátku pašah podle pokynů krvavého židovského Boha Jahveho „... ten den bude dnem pamětním, budete jej slavit jako slavnost Hospodinovu (Jahveho) po všechna pokolení“ (Ex 12,14) nemohou Židé chápat jinak než jako pokyn k vraždění Nežidů. Podobnou oslavou vraždy jsou také „dny Purim“, nazvané podle perského slova „pur“ tj. los, kterým bylo 75 000 nejlepších Peršanů vydáno židovským košerákům. Tehdejší perský král Xerxes, propadlý alkoholu, podlehl machinacím a lichotkám žebrového Žida Mardochaje, z něhož udělal svého prvního rádce, a jeho neteře Ester, která se stala vladařovou konkubínou. Mezi oběťmi byl také rasově uvědomělý Haman se svými deseti syny, který jasně rozpoznal hrozící židovské nebezpečí a řekl králi: „Je tu jakýsi lid, roztroušený a oddělený mezi národy po všech krajinách tvého království. Jeho zákony jsou odchýlné od zákonů všech národů, a zákony královskými se neřídí“ (Ester, 3,8).

Svátek Purim „slavte tyto dva dny pravidelně každého roku a v určený čas, jak je psáno“ (Est 9,27). Tento „svátek“ je podle svého historického jádra rovněž jasnou slavností pomsty, „kdy Židovstvo své nepřátele zabíjí alespoň v představě“ (podle úsudku židovského „profesora“ Gunkela). Stejně jako Kniha Ester je tedy prvořa-

dým dokumentem nespoutané a neukojitelné židovské pomsty na všem nežidovském, o níž Luther¹⁰ prohlásil: „Ó, jak vítaná a milá je vám Kniha Ester, která se tak dokonale shoduje s vaší krvelačnou, pomstychtivou a vražednou touhou i nadějí! Nikdy nebyl a není pod sluncem krvežíznivější a mstivější národ nežli ti, kterým se zdá, že jsou národem Božím, a proto mají pohany vraždit a rdousit.“

Paderbornský biskup dr. Konrad Martin, zcela nepodezřelý svědek a vynikající znalec židovských starožitností i obyčejů, roku 1848 v „Katolickém čtvrtletníku pro umění a vědu“¹¹ napsal o „obvinění, že se Židé zmocňují křesťanských dětí, aby mohli během velikonočních svátků prolévat jejich krev“ následující slova:

„Chtít popřít, že se Židé v různých dobách a místech provinili těmito zločiny, kterých je v historických knihách prokazatelně zaznamenáno třicet až čtyřicet¹², by znamenalo rozmetat všechny památníky, které se v mnoha městech až do dnešních dnů zachovaly na místech těchto odporných atentátů.“

Pod tíhou historického materiálu se viděl i Vatikán nucen vydat 18. listopadu 1913 svůj odborný posudek o židovských rituálních vraždách, a učinil tak následujícími jednoznačnými a jasnými slovy: „Lze považovat za prokázané, že je starým židovským obyčejem vraždit o velikonocích křesťanské děti.“ Příslušné papežské dokumenty o židovských rituálních vraždách jsou uloženy ve vatikánské knihovně.

Již roku 1892 zveřejnil milánský list „Osservatore Catolico“ seznam 154 dokonaných i nedokonaných rituálních vražd, z něhož jasně vyplývá, že Židé na Velký pátek obětují krev Nežidů.

Když však krátce po vítězství německého nacionálního socialismu katolický odpůrce Židů v Rakousku potvrdil roku 1934 ve zvláštním spisu skutečnost obyčejě rituální vraždy, veškerý tisk se od něj distancoval a jeho dílo bylo všude prohlášeno za paskvil, protože je prý „nekřesťanské“.¹³

Když se vražedné pokyny z tajných zákoníků v dokonalých překladech – počínaje Eisenmengerem až po Ericha Bischoffa – dostaly ve známost širších kruhů veřejnosti, je jen samozřejmé, že se mezinárodní Židovstvo snažilo tyto zločiny pod jakoukoli záminkou popřít.

Kromě toho měl Juda sám vždy velice špatné svědomí. Tak např. v polovině 13. století (srv. příslušné místo této studie) se souvěrci postarali o to, aby Žid, usvědčený z rituálního zmrzačení své služebnice, nemohl před popravou přiznat skutečné důvody svého zločinu a tím vyzradit něco ke škodě celého Židovstva!

V případě procesu rituální vraždy v Damašku roku 1840 se židovská strana vynaložením obrovských finančních částek i politickým tlakem snažila působit na směřodátne osobnosti, aby zabránily zamýšlenému překladu Talmudu a dalších knih s mimořádně poučným zdůvodněním, že by to znamenalo „potupu a hanobení židovského národa“!

¹⁰ *Tischreden* 2996, Erlanger Ausgabe, 62. Band, S. 181.

¹¹ V originále „Katholische Vierteljahrsschrift für Kunst und Wissenschaft“, Bonn.

¹² Je známo několik stovek případů rituální vraždy. Dr. Martin ostatně mluví pouze o vraždách dětí ve velikonoční době. – Srv. také abbé L. A. Chiarini, *Théorie du Judaïsme*, I, str. 356, pozn.

¹³ Theodor Fritsch, *Handbuch der Judenfrage* („Příručka židovské otázky“).

Ve skutečnosti však „už Židé neměli naděje, že by se mohlo podařit dementovat skutečnost, která byla v průběhu procesu dokázána, že jim totiž patří krev všech Nežidů“! Vyjádřil se tak francouzský autor Achille Laurent ve svém důkladném pojednání o celém damašském procesu. Dílo vyšlo roku 1846 v Paříži, ale krátce poté z knižního trhu záhadně zmizelo.¹⁴ „Skoupen za židovské peníze tento historický dokument téměř zcela zmizel; lze narazit jen na několik exemplářů na místech, která jsou spárům Izraele zatím nedostupná. V Itálii bylo zmíněné dílo přeloženo a několikrát vydáno, ale stalo se rovněž obětí zuřivého pronásledování a prakticky úplně zmizelo. Publikace P. de Mondovy z Marseille na totéž téma je podobně nedostupná, přestože měla několik vydání.

Taková štvance má svůj logický důvod. Nikdo se přece nebude snažit zatajit nebo zničit soudní spisy, jestliže se zločinem neprovinil...“¹⁵

Židé sami velice dobře vědí, o jak nebezpečné věci se v knihách jejich zákonů jedná. Tak například židovský list ve Lvově¹⁶ psal: „Podporovat přeložení Šulchan aruchu¹⁷ je ničemností a bezbožností nejvyššího stupně. Pokud by k takovému překladu mělo dojít, prozradilo by se to, co chtěl Bůh skrýt, a tím bychom na sebe nevyhnutelně přivolali bědy, které postihly naše bratry před 300 lety ve Španělsku.“ – Povšimněme si: nevyhnutelně!

Orientalistovi Johannu Andreasi Eisenmengerovi, který v naprosté bídě „nenadále“ zemřel r. 1704 v Heidelbergu, bylo „nabídnuto“ 10 000 tolarů, když upustí od zveřejnění svého překladu; podle tehdejší ceny peněz šlo o částku, z níž by mohl velmi pohodlně žít po dlouhá léta. Protože si však Eisenmenger více cenil pravdy a svou knihu „Odhalené Židovstvo“¹⁸ přes opakované pokusy o podplacení publikoval, byla na politický nátlak světového Židovstva stahována a zabavována.¹⁹

Jiný učenec jménem Raabe, který přeložil Mišnu, základní text Talmudu, ukončený kolem r. 200 po Kr., dostal od židovského prostředníka nabídku na 3 000 tolarů a luxusní vilu na Rýně, když upustí od vydání své práce. ... Na počátku 19. století bylo publikováno odhalení Neophita o krvavé židovské praxi. Jak se teprve o několik desetiletí později zjistilo, za tímto jménem se skrýval bývalý rabín Noe Weinjung. Jeho dílo bylo soukmenovci zcela zlikvidováno a pro budoucnost ztraceno, pokud by se ještě někde velmi vzácně nenašly řecké a italské překlady. Weinjung sám se před hrozbou smrti ze strany vyplašené židovské bandy zachránil v jednom rumunském klášteře. Aby dodatečně oslabili jeho odhalení strašných podrobností své krvavé praxe, Židé všude rozhlásili, že Neophitovo dílo vzniklo v „deliriu tremens“!

¹⁴ Díl. II, 1846, str. 292, cit. podle G. des Mousseaux.

¹⁵ Henri Desportes, *Le mystère du sang chez les juifs de tous les temps*, Paris, Savine 1889, str. 189.

¹⁶ Srv. Stauf von der March, 1933, str. 166.

¹⁷ Srv. také Shrnutí historických poznatků v naší knize.

¹⁸ V originále *Entdecktes Judentum*.

¹⁹ Zákaz publikování knihy *Odhalené Židovstvo* si Židovstvo nátlakem vynutilo hned na třech císařích, Leopoldu I., Josefu I. a na Karlu VI. (viz např. Peter Deeg, *Hoffjuden*, Nürnberg 1939); pozn. překl.

Brafmann,²⁰ jemuž vděčíme za velmi poučné odhalení rabinismu, byl podle talmudských vražedných zákonů koncem 19. století otráven; stejně dopadl Chevalier Gougenot des Mousseaux, který byl tak „neopatrný“, že se ve svém díle²¹ zmínil také o židovských rituálních vraždách!

Doktora Pinnera zastihla „nenadálá smrt“ ve chvíli, kdy dokončil překlad prvního dílu Talmudu. ... Mnozí další, které nešlo z různých důvodů okamžitě zlikvidovat, byli se stejným konečným výsledkem za podpory Židů poslušných instancí uštíváni k smrti. Dopadl tak Justus-Briman, který roku 1883 vydal své „Židovské zrcadlo“,²² a stejně se vedlo orientalistovi münsterské univerzity Jakobu Eckerovi, jenž „Židovské zrcadlo“ doplnil a komentoval, a až do své smrti v roce 1912 byl i jako vysoce uznávaný profesor biskupského semináře v Trevíru nestydatě pomlouván a urážen výmarským rabínem Wiesenem. – O smutném osudu, který potkal profesora pražské univerzity Augusta Rohlinga, i o poměrech v tehdejší c. k. monarchii by se nechala napsat ne právě pochvalná kniha, a ještě v nejnovější době (1933) bylo Johannu von Leersovi odmítnuto hostování na leydenské univerzitě proto, že tento německý učenec psal také o židovské rituální vraždě.

Uvedená jména představují jen několik nejmarkantnějších příkladů a promluvíme si o nich níže v jiných souvislostech.

Židovstvo vědělo, proč tyto muže pronásledovalo přímo až satanskou nenávistí, a rovněž Maimonides dobře věděl, proč učil: „Čte-li jinověrec Talmud, zasluhuje smrt...“. Rituální vraždy totiž nežijí pouze v „hysterické fantazii pověřivých lidí“, a přiznání rituálních vražd nelze dodatečně označovat za „vynucená mučení“, nýbrž jsou doložena spisovými materiály i přiznáními svědectví židovských vražd, která existenci rituálních vražd až do našich dnů prokazují jako skutečnosti. Židovské rituální zločiny budou pokračovat tak dlouho, dokud bude vyvolený národ zahnízděn v nežidovském lidstvu, a dokud nebudou skutečné příčiny těchto ďábelských zločinů jasně ukázány jako zákony diktované, pravidelně se opakující a záměrné hanobení Nežidů, stavěných na roveň dobytku. Jde o zločiny, které nikdy nebyly důsledně potírány, protože jejich nejtajnější motivy zůstávaly skryté; Nežidé stáli před nimi šokováni a ještě se mnohdy sami stavěli na obranu krvavé přišery židovského pouštního démona.

V průběhu staletí národy při obraně před těmito židovskými zločiny a jejich pachateli často sáhly k svépomoci, avšak bez trvalejšího úspěchu, protože selhala ochrana těch, jimž byla svěřena krev a čest národů. Národy však instinktivně vycítily, co jejich světská či duchovní vrchnost v mnoha případech nechtěla nebo nesměla vidět, že totiž Žid a jeho zločiny jsou stále tím samým, jak prostě a stručně řekl kronikář roku 1724 o případu Židy umučeného chlapce: „Židé zůstávají Židy, a nejsou ani o vlásek lepší, než byli dříve.“²³ – Již o dvě století dříve konstatoval totéž velký Lutherův odpůrce Johann Eck z Ingolstadtu:²⁴ „Není krvežíznivějšího národa

²⁰ Jacob Brafmann, *Das Buch vom Kahal*, herausgegeben von Siegfried Passarge, Leipzig 1928.

²¹ V německé verzi *Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker*.

²² V originále *Judenspiegel oder 100 neuenthüllte, heutzutage noch geltende Gesetze der Juden*.

²³ Ignatius Zach von Wilthau, *Das heilige Kind Andreas von Rinn*, Augsburg 1724.

²⁴ *Ains Judenbuechclins verlegung*, Ingolstadt 1541.

na zemi nad Židy, protože jsou zaslepení, v sebe uzavření a mají zatvrzelá srdce... jim nepomůže ani zázrak...“.

V naší studii nemůže jít o seznam dokumentárně doložených židovských rituálních vražd, protože by byl prakticky nekonečný.

Je zcela jasné, že předložené případy představují nepatrný zlomek hrůzných zločinů, které se před našima očima po staletí a tisíciletí odehrály.

Budeme se tedy zabývat pouze případy, které byly průběhem doby záměrně odloženy ad acta, nebo jsou zvláště charakteristické a poučné pro pochopení tohoto druhu židovského moru.

Sama od sebe se vnucuje otázka: Jsou rituální vraždy možné ještě dnes?

Ano! Jak již bylo úvodem řečeno, jsou i dnes všude možné a skutečně se páchají, jak si prokážeme na základě nesporných materiálů, protože židovské opojení krví je stejně staré jako samo Židovstvo a přikazuje mu je krvavé božstvo Jahve.

Nové Německo bylo od židovských vražd osvobozeno. Mezi námi žijící členové „vyvoleného národa“ dobře vědí, že pouhý pokus nebo příprava takové vraždy by měly za následek ta nejtvrdší opatření.

Roku 169 před Kristem byl jeruzalémský chrám vypleněn. Syrský král Antiochus Epiphanes tam objevil ve skrýši Řeka, který jej prosil o záchranu: byl Židy vylákan do chrámu a držen v zajetí. Králi bylo řečeno, že Židé mají jistý tajný zákon, který jim přikazuje každý rok v určitou dobu obětovat člověka.²⁵ Dotyčná pasáž je citována podle obranného spisu Žida Josepha Flavia „Josephus contra Apionem“ (II,8), kde se ovšem mj. ironicky ptá: „... proč by si měli Židé políčit pouze na Řeky, když přece Palestinou cestovali i jiní cizinci?“ – Na to můžeme odpovědět, že sáhli prostě po tom, který jim příznivou náhodou padl do rukou! Je také nápadné, že Josephus Flavius mezi chabými důvody své „obraný“ neuvedl právě ty, jimiž dnes Židé tak rádi operují, že jim je totiž prolévání krve přísně zakázáno, že „pohané“ jsou považováni za nečisté atd.²⁶

V obsáhlých Sokratových církevních dějinách z 5. století po Kr. se v 16. kapitole 7. knihy. mj. říká, že roku 419 v Imnestaru poblíž Antiochie Židé v rámci „veselice“ během židovských svátků přibili na kříž křesťanského chlapce a nakonec jej ubíchovali k smrti. Šlo o prolog k nespočetným krvavým činům, jako např. o tisíciletí později v Trientu! Mezi nimi ovšem leží nepředstavitelná řada krvavých židovských vražd!

Roku 614 Židé po dobytí Jeruzaléma odkoupili od perského krále Chesroese II. za nepatrné peníze 90 000 zajatců a všechny je ukrutným způsobem obětovali.²⁷

O velikonocích 1144 se Židé v anglickém Norwichi²⁸ zmocnili jedenáctiletého chlapce Williama, svázali jej, a rozbodali tělo oběti ostrými nástroji. Krev z rány blízko srdce zachytávali. Aby zpomalili výron krve, polévali sadističtí vrazi nešťastnou oběť horkou vodou. Mrtvolu pak vstrčili do pytle a pohodili do křoví mimo místo činu. Židy podplacený místní správní úředník sice zatajil podané oznáme-

²⁵ Apion v dnes rovněž příznačně ztracené knize *Proti Židům*.

²⁶ Srv. Ghillany, *Die Menschenopfer der alten Hebräer*, str. 545 ad.

²⁷ Cluverus, *Epitome hist.*, str. 386; Hosmann, str. 92.

²⁸ *Bollandisten*, III, 588/91.

ní o vraždě, ale zločin byl nakonec odpykán. Církev obětí židovské rituální vraždy svatořečila. V Anglii 12. století byly zaznamenány i další krvavé zločiny toho druhu, tak např. roku 1160 v Glocestru.²⁹

Roku 1181 za vlády Jindřicha II. píše kronikář o rituální velikonoční porážce chlapce Roberta v Londýně.³⁰

Podle „*Monumenta Historica Germaniae*“³¹ byl o velikonočních svátcích 1171 Židy ukřižován chlapec z Blois a poté v pytli hozen do Loiry. Hrabě Theobald z Chartres dal pachatele upálit. Ti z nich, kteří přestoupili na křesťanství, byli omilostněni!

Ve sklepe zámku Pontoise ve Francii Židé 25. března 1179 zbičovali chlapce a nechali jej vykrvácet na kříži. Nešťastné dítě se dostalo mezi křesťanské mučedníky jako „Svatý Richard z Paříže“ a bylo lidem uctíváno.³² Tělo oběti židovské krvelačnosti spočívá v kostele svatého Inocence v Champeaux.

D'Arbois de Jubainville ve svých „*Dějínách vévodů a hrabat Champagne*“³³ uvádí k 15. dubnu roku 1192 následující skutečnost: „Židé z Braisne nasadili křesťanovi trnovou korunu, se svázanýma rukama jej vodili ulicemi, bičovali a posléze ukřižovali. To všechno se klidně dělo před zraky Židy podplacené hraběnky Agnes z Dreux. Případ vyvolal všeobecné pozdvižení. Král Filip August, který se právě vrátil ze Svaté země, se osobně dostavil do Braisne a nechal osmdesát Židů upálit.“ Král byl pevně přesvědčen o tom, že Židé každoročně o velikonočním týdnem potají obětují křesťana! Přestože Židé v jeho říši a zvláště v Paříži – židovských Aténách té doby – měli velký vliv, prokázal král vzácnou odvahu k přijetí drakonických odvetných opatření. Žid Caro ve svých „*Společenských a hospodářských dějinách Židů*“³⁴ sice mluví o „krutém postupu v Bray-sur-Seine, kde našlo svou smrt 80 nebo více (Židů)“, avšak vědomě zamlčuje bližší údaje o důvodech tohoto „pronásledování“!

Ve 13. století se podle všeho tento odporný obyčej rozšířil ještě více. Ve španělské Zaragoze si mezi sebou Židé stanovili jako zákon, že každý, kdo přivede nežidovské dítě, má být osvobozen od všech poplatků a dluhů! Během dlouhé vlády krále Alfonse X. Moudrého (1252-1284) se na španělské půdě odehrály početné, zčásti soudně i historicky ověřené rituální zločiny. Král Alfons X. Kastilský byl nakonec o skutečnosti vražd pro krev natolik přesvědčen, že ke 24. svazku jím sepsaného trestního zákona „*Las Partidas*“ (nazvaného tak podle rozdělení na sedm částí) vlastnoručně doplnil následující ustanovení: „Protože je soudně prokázáno a zjištěno, že Židé před svým pašijovým svátkem k výsměchu a urážce křesťanstva i za účelem krvavé oběti každoročně vraždí křesťanské dítě, nařizují, aby propadl smrti každý Žid, který se takového zločinu dopustí, nebo třeba jen symbolicky na výsměch křesťanství ukřižuje voskovou figurku, představující křesťana!“ – V čase ve-

²⁹ *Mon. Germ. Hist. Script.* VI, 520; *Boll.*, III, 589.

³⁰ *Boll.*, III, 589.

³¹ *Scriptores*, vol. VI; *Acta sanct.*, III, 591.

³² *Boll.*, III, 591.

³³ Paříž, 1865, IV, I. díl, str. 72.

³⁴ V originále *Sozial- und Wirtschaftsgeschichte der Juden*, I, str. 362.

likonoc nesměli Židé opouštět své domy, a za pohlavní styk Žida s křesťankou byl trest smrti. Skutečně moudrý král, ale bohužel mezi panovníky jen výjimečný zjev!³⁵ Roku 1220 byl v alsaském Weißenburgu zavražděn chlapec Heinrich.³⁶ V Mnichově roku 1225 nechali Židé vykrvácet malé dítě bodnými a řeznými ranami „za použití svých obvyklých zločinných praktik“.³⁷ Zločin byl odhalen náhodou a 140 Židů za něj zaplatilo trestem upálení.³⁸

Po sérii bestiálních vražd sáhlo obyvatelstvo Německa roku 1235 k svépomoci proti tomuto moru. Ve dnech 1. až 3. ledna toho roku³⁹ došlo po vraždě křesťanského chlapce k útokům na Židy v Laudě a sousedním Tauberbischofsheimu (Báden-sko), při nichž rozzuřený dav zničil domy a majetky Židů, a osm předních Židů upálil. Počátkem prosince téhož roku si pomohlo samo také obyvatelstvo Wolfesheimu (u Štrasburku); po zavraždění jednoho měšťana přišlo o život 18 Židů.

Celým Německem prošla vlna nebývalého pobouření, když dva Židé z Fuldy na Vánoce 1235 přepadli pět chlapců místního mlynáře, který bydlel před branou města a právě byl se svou ženou na mši. Židé děti ohavně zavraždili, jejich krev zachytili do připravených sáčků, a nakonec k zakrytí svého zločinu mlýn zapálili. Dětské mrtvolky však byly jako corpora delicti dopraveny do říšské falce Hagenau k císaři Bedřichovi II. Hrozný čin vyvolal v obyvatelstvu úděs a pobouření. Avšak císař, který krátce předtím přijal od Židů velkou částku peněz, pouze řekl: „Když jsou mrtvé, tak jděte a pohřbete je, protože se k ničemu jinému nehodí“ (Si mortui sunt, ite, sepelite eos, quida ad aliud non valent).⁴⁰

Obyvatelé Fuldy se však zachovali jinak, nám srozumitelněji. Za součinnosti právě v městě přítomných křižáků zabili 32 místních Židů, mužů i žen. Protože hrozily všeobecné útoky na Židy, svolal židomilný Bedřich II. v červenci 1236 do Hagenau shromáždění duchovních i světských pánů. Po novém obrovském úplatku ze židovské strany (accepta tamen a Judeis magna pecunia)⁴¹ byl už přesvědčen o nevině Židů. Ti dosáhli zproštění obžaloby a mimo to i císařského ochranného listu. Každému bylo nadále zakázáno vznášet proti Židům obvinění! „K nalezení pravdy“ byli ze všech zemí „povoláni v židovském zákonu zkušeni křtenci“ (tedy pokřtění Židé), kteří „pobyli nemalý čas u dvora“ a došli k závěru, „že ani ve Starém, ani v Novém zákoně nestojí, že by Židé byli žádostiví lidské krve. ... Máme tedy za to, že ti, kterým je dokonce zakázána i krev dovolených zvířat, nemohou dychtit po lidské krvi, a to pro samotnou hrůznost věci, a rovněž kvůli druhové příbuznosti, která je pojí s křesťany...“!⁴²

O císařský rozsudek z července, který vydal zemi i do budoucna židovským vrahům a prznitelům dětí, se o deset let později opřel papež Inocenc IV. S výslovným

³⁵ Géza Ónody, str. 79; srv. také G. Caro II, 239.

³⁶ *Acta sanct.*, II, 505.

³⁷ H. Desportes, str. 65.

³⁸ Viz Meichelbeck, *Geschichte von Freising*, II, 94.

³⁹ Aronius, *Regesten zur Geschichte der Juden im fränkischen und deutschen Reich*, str. 206.

⁴⁰ Aronius, str. 208.

⁴¹ Aronius, str. 217.

⁴² Převzato od R. Hönigera v „*Zeitschrift für die Geschichte der Juden in Deutschland*“ (1887, str. 137-144), kde je přetištěna Zlatá bula Bedřicha II. z července 1236.

odvoláním na události ve Fuldě osvobodil papež Židy z podezření ze zavraždění dvanáctiletého děvčete a použití krve ke kultovním účelům, k němuž došlo na velikonocní čtvrtek 1247 ve Valréas (departement Vaucluse). Papež prohlásil, že nechce, aby byli nespravedlivě (!) pronásledováni Židé, jejichž obrácení Pán očekává. Biskupové v Německu obdrželi 5. července 1247 výslovný papežský pokyn, aby se vůči Židům projevovali laskavě a vlídně a „vedli je do legálního postavení“.⁴³

V tomto „legálním postavení“, schváleném a potvrzeném císařem i papežem, mohli tedy Židé nadále vraždit své oběti. Ještě v xantenském procesu ve věci rituální vraždy z roku 1892 si obhájce vraha Buschhoffa dovolil odvolávat se na dokument z roku 1236!

Historik Matthias Parisiensis podle maďarského diplomata Gézy Ónody⁴⁴ uvádí, že za vlády krále Jindřicha III. Židé v Norwichi unesli křesťanské dítě, rok jej drželi v zajetí a vykrmovali, aby je pak mohli porazit jako obětní zvíře na svůj pašijový svátek. Dokonání zločinu bylo naštěstí zabráněno zradou, když před krále přivedení Židé plně přiznali do nejmenších podrobností záměr rituální porážky. Král je tehdy odsoudil jen k mírným trestům. Židé se odvděčili svým příznačným způsobem, když se o necelý rok později dopustili prakticky totožného zločinu! V tomto případě bylo křesťanské dítě drženo přímo v rabínově dřevníku.

Biskup z Norwiche zahájil s vražednou sebrankou proces. Po několika marných pokusech o podplacení byli čtyři hlavní obvinění odsouzeni k smrti a lámání kolem. Francouzský historik Basnaye, který ve všech svých dílech označuje proti Židům vznesená obvinění za „zlovolné výmysly“, činí v tomto případě výjimku a píše: „Zdá se, že Židé z Norwiche byli nenapravitelní, protože v průběhu pěti let byli čtyřikrát odsouzeni.“⁴⁵ – Podobný zločin byl spáchán 1. prosince 1235 v Erfurtu.⁴⁶

Roku 1239 vypuklo v Londýně všeobecné lidové povstání, vyvolané židovskou vraždou. Roku 1240 obřezali Židé – znovu v Norwichi – nežidovského chlapce a se záměrem později jej ukřižovat ho násilím drželi v ghettu pod fingovaným jménem Jurnim. Otec po dlouhém hledání našel své dítě v židovské čtvrti a biskupovi Williamu z Rale přednesl žalobu proti Židům. Ten nechal ze zločinu usvědčené Židy oběsit na šibenici, „aby tam dokonali svůj bídný život“.

Na londýnském hřbitově svatého Benedikta se r. 1244 nalezla mrtvola chlapce, na níž byla četná poranění a na mnoha místech také hebrejská písmena. Když byl pokřtěný Žid donucen k vysvětlení textu, ukázalo se, že jde o jména rodičů s poznámkou, že dítě ve velmi nízkém věku prodali Židům. Nejbohatší Židé mezitím opustili potají město.⁴⁷

⁴³ Aronius, str. 242. – Další buly na ochranu Židů vydali posléze papeži Řehoř X. (7. října 1272), Martin V. (20. února 1422), Pavel III. (12. května 1540), Klement XIII. (6. února 1760 a 21. března 1763). Klement XIV. (1769-1774) prohlásil, že žádný z papežů neuznal takové obvinění.

⁴⁴ *Tisza-Eszlár*, str. 75.

⁴⁵ *Histoire des Juifs*, str. 1838 (cit. Géza Ónody, str. 76).

⁴⁶ Desportes, str. 66.

⁴⁷ Tyto tři případy uvádí rovněž Matthias Parisiensis, *Grande Chronique* (překl. Huillard-Bréholles, IV a V). – Matthias Parisiensis, jeden z nejvýznamnějších historiků své doby, se narodil koncem 12. století u St. Albanu v Anglii. Jeho *Velká kronika* je až dodnes pramenem prvního řádu!

Moses Albay-Hutzet (Albayuceto) koncem srpna 1250 předal v Aragonii sedmiletého Dominika del Val Židům k ukřižování.⁴⁸ Oběť byla přibita hřeby na stěnu a probodané tělo Židé později odložili na břehu řeky Ebro. Téhož roku v kastilské Orsoně obětoval jistý rabín ve svém domě křesťanské dítě.⁴⁹

O nejstrašnějším zločinu anglických Židů, který byl soudně zjištěn, informuje na základě historických pramenů Géza Ónody ve své knize o případu v Tisza-Eszláru. Předě dnem sv. Petra a Pavla roku 1255 unesli Židé v Lincolnu osmiletého – později svatořečeného – chlapce Huga a odvěkli jej do domu místního velkorabína Copinuse. Poté co dítě 26 dní drželi v zajetí a každodenně bičovali, zahráli si jeho katani na soudní tribunál a nechali předvést nevinnou bytost. Jeden Žid hrál úlohu Piláta a odsoudil dítě k smrti na kříži. Zbývající přítomní Židé fungovali jako katovi holomci. Dítě přibili na kříž a nechali vykrváct. Když nevinná oběť nakonec po strašném utrpení zemřela, vytrhali z ní Židé vnitřnosti a udělali si z nich různé talismany. Rozbodanou a znetvořenou oběť vhodili do studny, což nakonec vedlo k odhalení zločinu. Hlavní viník, zmíněný velkorabín, byl koňmi usmýkán k smrti, spoluviníci zemřeli na šibenici. Nitky zločinu vedly až do Londýna a celkem bylo uvězněno 91 Židů. Soudní vyšetřování však ukázalo ještě něco jiného: Židé z Lincolnu k této strašné podívané „pozvali“ po čtyřech zástupcích z každého města Anglie, kde byla židovská kolonie. Ti při výslechu přiznali, že se takové oběti každoročně pořádají v židovských komunitách a většinou zůstávají neodhalené, protože se „konají potají na nejskrytějších místech“. Schudt⁵⁰ píše: „Měli hrozný židovský obyčej, ačkoliv to není obecně známo, každý rok kolem velikonoc ukrást mladého chlapce, obřezat jej a po obřadném odsouzení ukřižovat. Tak činili z ďábelské zloby...“

14. září (v době židovského „svátku smíření“) roku 1279 nechali Židé v Northamptonu rovněž krutě zemřít chlapce na kříži. Také tento bestiální zločin byl odhalen a potrestán. 2. dubna téhož roku se v Londýně udál zcela stejný zločin; vrazi byli uvázáni na koňský ohon, v ulicích Londýna usmýkání k smrti a jejich mrtvolky pověšeny na šibenice.⁵¹

Ve 13. století se rituální vraždy opakovaly ve všech koutech britského ostrova. V květnu 1287 byli všichni Židé v Anglii internováni. Roku 1291 vyvodilo londýnské koncilium pod vedením Eduarda I. konečně nezbytné závěry a na příkaz krále vypovědělo „na věčné časy“ tento vražednický mor z Anglie. Od té doby až do roku 1657 nebyli v Anglii žádní Židé.⁵²

Podle dokladu z 1. července 1267 Židé v Pforzheimu⁵³ položili sedmiletou Margaretu na přeložené plátno, pořezali jí všechny údy a spojenými silami z nešťastnice zdímali krev, kterou pečlivě zachytávali. Mrtvolku dítěte potom zatížili kameny

⁴⁸ *Acta sanct.*, 6. díl, str. 777-783.

⁴⁹ Henri Desportes, *Le mystère du sang chez les juifs de tous les temps*, Paris, Savine, 1889, str. 67.

⁵⁰ Schudt, IV, kap. 11, str. 140.

⁵¹ Henri Desportes, *Le mystère du sang*, str. 67.

⁵² *Der Schulungsbrief VI*, 4, str. 167.

⁵³ Aronius.

a vhodili do vody poblíž města, kde byla po několika dnech objevena rybáři, kteří zahlédli z vody vyčnívající ruku. Ze zločinu usvědčení Židé byli nejdříve lámáni kolem a pak oběšeni. Dva z vrahů se raději oběsili sami, aby se vyhnuli pomstě lidu.⁵⁴ Probodané a pořezané tělo děvčete bylo v kamenné rakvi pohřbeno v zámeckém kostele v Pforzheimu. Místní dominikánky ve své kronice uvádějí, že hrob byl roku 1507 v přítomnosti kardinála Bernharda otevřen a že tělo malé mučednice nevykazovalo známky rozkladu. Roku 1647 byly pozůstatky převezeny do Bádenu. Náhrobek v pforzheimském zámeckém kostele uvádí přesné časové údaje a doslova říká, že dítě bylo zavražděno Židy: „Marghareta a Judaeis occisa ob. feliciter Anno Domini MCCLXVII. Cal. Jul. fer. VI.“⁵⁵ Případ byl také stručně zmíněn v „Časopisu dějin Horního Porýní“.⁵⁶

V jedné další zprávě je v souvislosti s tímto zločinem nadhozena otázka, proč vůbec mají Židé zvyk prolévat křesťanskou krev v každé (!) zemi, kde žijí. V í se totiž s jistotou, že každoročně je v každé zemi vylosováno město nebo obec, které pak Židům dodá krev, potřebnou k rituálním účelům.⁵⁷

Rovněž v této době (1270) byl v St. Dié Žid, který svou křesťanskou služebnou nejprve omráčil, pak ji zhanobil a nakonec odebral krev. Židovský interpret historického dokladu mluví o „operaci“! Žid byl na příkaz lotrinského vévody postaven před soud a odsouzen k smrti. Byl smýkán koněm a poté pověšen na šibenici hlavou dolů. Dobová zpráva však uvádí ještě další mimořádně příznačnou epizodu. Když chtěl Žid na popravišti promluvit a vyznat důvody svého činu, kat mu v tom zabránil, aby nemohl prozradit nic ke škodě svých soukmenovců (ne forte aliquid in obproprium Judaeorum loqueretur)! Není pochyb o tom, že kat byl Židy podplacen, přestože to židovský vydavatel zprávy dodatečně zpochybňuje.⁵⁸

V Mohuči prodala kojná dítě Židům, kteří je v dubnu 1283 rituálně porazili.⁵⁹

V Mnichově r. 1285 Židé rozbodali tělo malého chlapce a nechali jej vykrváčet.⁶⁰ Pobouřené obyvatelstvo zavraždělo 180 Židů – pokud počet není výsledkem písemné chyby – do dřevěné synagogy a upálilo. Ani toto tvrdé odvetné opatření však na tamější židovskou obec neudělalo žádný dojem. Již o několik málo desetiletí později Johann Aventin⁶¹ opět z Mnichova hlásil, že Židé malému chlapci Heinrichovi otevřeli žíly a zasadili mu nespočet bodných ran.

Historik Papebroch v jednom svazku „Acta sanctorum“⁶² velmi pečlivě shromáždil všechny dokumenty, které se vztahovaly k rituální vraždě mladého Wenera z Oberweselu u St. Goaru, a dal nám tím do rukou velice cenný materiál. Oběť sa-

⁵⁴ Aronius, str. 306.

⁵⁵ Sachs, *Geschichte der Markgrafschaft Baden-Carlsruhe*, II, 1767, str. 15 ad.

⁵⁶ V originále „Zeitschrift für die Geschichte des Oberrheins“, IX, Karlsruhe, 1858, str. 271, č. 17.

⁵⁷ Thomas de Cantimpré, *De vita instituenda*, II, kap. 29, 23.

⁵⁸ Aronius, *Regesten zur Geschichte der Juden im fränkischen und deutschen Reich*.

⁵⁹ Athanasius Fern, *Jüdische Moral und Blut-Mysterium*, Leipzig 1920, str. 23; viz také *Annales Colmarienses*.

⁶⁰ Raderus, *Bavaria sancta*, II, str. 331.

⁶¹ *Annales Bajorum*, kniha VII.

⁶² Duben II, str. 697-740.

tanské židovské krvežíznivosti byla v polovině května 1287 pomalu umučena k smrti vykrvácením. Na jeho památku i připomenutí ohavného činu později zřídili (neúplnou) kapli svatého Wernera. Gougenot des Mousseaux (v překladu Alfreda Rosenberga) přebíral od bollandistů⁶³ – nejlepších znalců historie – příběh Wernerovy smrti následovně: „Byl to chudý čtrnáctiletý nádeník jménem Werner. Stoupenci Talmudu jej najali na vykopání zeminy ve sklepě. Jeho bytná tím byla znepokojena a řekla mu: ‚Měj se na pozor před Židy, Wernere, protože se blíží Velký pátek!‘ – Židé se skutečně mladíka ve sklepě zmocnili, svázali, umlčeli roubíkem a pověsili na trám hlavou dolů. Poté jej zbičovali, jeho vlastním nožem mu otevřeli žíly, a vytlačovali mu krev z těla. Mrtvolu nechali na místě viset ještě tři dny, až úplně vykrvácela.“

Soudce z Oberweselu, který „neměl nic proti penězům“, Židé úspěšně podplatili a tak nechal vrahy i s jejich „rabínem“ nepotrestané na svobodě.

V následujícím roce 1288 unesli Židé v Bernu na velikonoce (17. dubna) chlapce jménem Rudolf, vystavili jej strašlivému utrpení a nakonec mu ve sklepě podřízli hrdlo. Hlavní viníci byli lámáni kolem, spolupachatelé vyhnáni z města. Městská rada rozhodla, že nadále nebude v místě žádné Židy trpět; oběť byla později Církví svatořečena.⁶⁴ Hrob chlapce ve farním kostele v Bernu byl po staletí poutním místem, „až přišlo nové evangelium, jak říkají jinověrci, a důvod putování k hrobu tím skončil“.⁶⁵

V důsledku cyklicky se opakujících vražd a pokusů o vraždy dětí pak vypuklo v Oberweselu, Bacharach, Siegburgu i na mnoha jiných místech spontánní pronásledování Židů. Rakouský císař Rudolf I. Habsburk (1273-1291) přijal ze židovských rukou 20 000 marek a nařídil mohučskému arcibiskupovi Jindřichovi v kázání slavnostně vyhlásit, že křesťané způsobili Židům velké bezpráví; tělo Wernera z Oberweselu mělo být spáleno a popel rozprášen! „Arcibiskupově kázání bylo přítomno více než 500 ozbrojených (!) Židů pro případ, že by s tím křesťané nesouhlasili.“⁶⁶ – Rudolf Habsburský se později snažil „uvalit na Židy daň, ale už se k tomu nedostal“.⁶⁷ Žid Caro ve svých „Společenských a hospodářských dějinách Židů“⁶⁸ cynicky poznamenává: „... konečně král zakročil. Vystoupení pobouřených davů se nekonalo, přestože k roku 1287 i později jsou doložena jména mučedníků z nikoli nepatrného počtu míst a obcí...“

24. dubna 1288 za vlády francouzského Filipa IV. bylo v Troyes v Champagni upáleno 13 Židů za rituální vraždu.⁶⁹

⁶³ Bollandisté, příslušníci učené jezuitské společnosti, vydávající životopisy světců ve sbornících *Acta Sanctorum* (*Skutky svatých*). Začal je vydávat r. 1643 J. Bollandus (†1665) a vycházejí dodnes; pozn. překl.

⁶⁴ *Acta sanct.*, 2. díl, str. 504.

⁶⁵ H. Murer, *Helvetia sancta*, str. 299.

⁶⁶ Srv. H. Pabst, *Chronik von Kolmar*, Berlin 1867, str. 158.

⁶⁷ Tamtéž, str. 163.

⁶⁸ II, str. 196.

⁶⁹ Caro II, str. 80.

V Kolmaru byl roku 1292 Židy zavražděn devítiletý chlapec.⁷⁰ Téhož roku byla spáchána rituální vražda v Kostnici, 1293 v Kremži, 1294 v Bernu, r. 1302 v Renchenu (Bádensko)... „Nekonečná řada vražd.“⁷¹

Na velikonoce 1303 polapili Židé z Weißensee v Durynsku žáka Conrada a nechali jej pomalu umírat za strašného utrpení; rozřezali mu svaly a z otevřených žil vytlačovali krev. Zohavenou mrtvolu výsměšně pověsili na vinici. Vojáci pod vedením Bedřicha, syna lantkrabě Alberta Durynského, vražednou pakáž dopadli a na místě usmrtili.⁷²

Česká kronika z téhož roku uvádí:⁷³ „Po odjezdu Ottova vyslance z Prahy se Židé o velikonočních svátcích dopustili odporného zločinu na křesťanovi. Odvlekli jej na skryté místo a pověsili nahého na strom. Pak se kolem něj postavili do kruhu, plivali na něj, jiní nešťastníka bili pěstmi, mrskali pruty a nakonec s ním udělali všechno to, co kdysi vytrpěl Kristus od toho hrozného a ohavného národa.“

O dva roky později, 1305 znovu v Praze o velikonocích Židé mladíka, který byl chudobou přinucen jim sloužit, přibili na kříž a bičovali jej tak dlouho, až vykrvácel. Rozzuřený lid nevyčkal ani návratu krále Václava II., vtrhl do židovské čtvrti a „sáhl k radikálnímu léčebnému prostředku pobitím všech pražských Židů.“⁷⁴

Roku 1306, tedy ještě za vlády Filipa IV., byli všichni Židé z Francie vyhnáni – „na věčné časy“. Ale již r. 1315 oznámilo královské nařízení Ludvíka X. z 28. července jejich opětné povolání do země. Krátce poté musel Bailli (královský správní úředník) v Toursu zahájit proces se židovskými rituálními vrahy v Chinonu; dva z nich byli oběšeni.⁷⁵ Roku 1321 zavraždili Židé v Annecy mladého duchovního k rituálním účelům a dekretem Filipa V. byli vyhnáni z města,⁷⁶ o rok později znovu z celé Francie a opět „navěky...“ – „Pouze Židé jsou neodbytní jako mouchy; vyženete je a přesto jsou brzy zase zde...“ konstatuje rezignovaně počestný a nijak antisemitsky zaměřený frankfurtský zástupce rektora gymnasia ve své knize „Židovské zvláštnosti“.⁷⁷

V Savojském hrabství zmizelo o velikonocích 1329 znovu několik dětí, např. v Ženevě, Rumilly, Annecy i jinde. Křesťan Jaquet z Aiguebelle se přiznal, že skrze zprostředkování Žida Acelina prodal Židům dítě z Trasselve. Acelin zase doznal, že dítě dále postoupil svým souvěrcům. Židé dítě zabili a z jeho mozku a vnitřností připravili mast (tzv. charoseth, jakousi pastu, do níž se první pašijový večer namáčí trpké byliny), kterou pak rozdali všem Židům.⁷⁸

Roku 1331 Židé z Überlingenu (Bádensko) vhodili do studny syna místního občana jménem Frey. Později nalezené tělo vykazovalo řadu řezných ran, což ukazovalo na odebrání krve. Pachatelé byli vypátráni. Místní soudce nad nimi naštěstí vy-

⁷⁰ *Annal. Colmarienses*, II, 30.

⁷¹ Desportes, str. 70; dále *Annales Colmarienses*.

⁷² Tentzel, *Monatliche Unterredungen*, Juli 1693, str. 556.

⁷³ Srv. E. Bischoff, *Juden und Christenblut*, Berlin, Dewald.

⁷⁴ Géza Ónody, str. 81; Tentzel, *Monatliche Unterredung*, 1693, str. 556.

⁷⁵ Caro II, str. 104.

⁷⁶ Denis de Saint-Martin, *Gallia christ.* II, 723.

⁷⁷ V originále *Jüdischen Merkwürdigkeiten*, I, str. 115.

⁷⁸ H. L. Strack, *Das Blut im Glauben und Aberglauben der Menschheit*, Mnichov 1900, str. 144.

nesl a také dal vykonat trest smrti, aniž by vyčkal souhlasu císaře, který byl znám svým prožidovským postojem.⁷⁹

Podle téže Vitoduranovy kroniky (z let 1215-1348) bylo r. 1346 v Mnichově zavražděno malé dítě a pohozeno mimo město. Na mrtvém těle bylo více než 60 bodných ran! Císař Ludvík IV. (1314-1347) rodiče dítěte se žalobou příkře odbyl a zakázal pouti obyvatelstva na místo nálezu mrtvolu, „zkažen a zaslepen penězi Židů“.⁸⁰

V tutéž dobu bylo v okolí Kolína nad Rýnem Židy uneseno dítě cestou z klášterní školy a na „skrytém místě“ řezáno noži tak dlouho, až zemřelo.⁸¹

Na Velký pátek roku 1347 ukřižovali Židé dítě v Messině.⁸²

2. března 1349 ukradli Židé čtyřletého syna curyšského obuvníka, rozřezali jeho tělo a pochytili krev. Mrtvolu pak hodili do potoka, kde byla záhy objevena. Oběti byl zřízen oltář, „kterým se jeho památka stále připomínala až do odpadnutí města od staré katolické víry, čímž zcela zmizela vzpomínka na vlastní předky...“.⁸³

Roku 1380 byli ve švábském Hagenbachu dopadeni Židé ve chvíli, kdy vraždili dítě, unesené z rodičovského domu. Pachatele upálili.⁸⁴

Podle dekretu z 15. července 1394 za vlády Karla VI. byli Židé pro opakované rituální vraždy na dětech i jiné obecně škodlivé rejdy vyhnáni z Francie. Ve vlastním království pak po století nebyli žádní Židé, jen v papežské enklávě Avignonu se drželo několik židovských komunit.⁸⁵

Roku 1401 Židé ve virtemberském Diesenhofu rituálně porazili čtyřletého Konráda Loryho. Jeho krev měl jistý voják dodat za tři zlaté Židu Vitelmannovi; Žid byl upálen, voják lámán kolem.⁸⁶

„Acta sanctorum“ (II, str. 838) a H. Desportes (str. 74) zaznamenávají další rituální vraždy (všechny okolo velikonoce) k roku 1407 v Krakově, 1413 v Durynsku a 1420 v Tongernu u Limburgu. „Judenbüchlein“ Johanna Ecka z roku 1541 uvádí, že rakouský arcivévoda Albrecht nechal ve Vídni r. 1420 upálit 300 Židů za vraždu tří dětí.

1429 byl v Ravensburgu (Vrtembersko) mezi velikonoce a letnicemi Židy hrůzně umučen k smrti švýcarský student Ludvík van Bruck.⁸⁷

Na Velký pátek 1442 nebo 1443 zmizelo v tyrolském Lienzu asi dvouleté děvče Uršula Pöcková. Mrtvé tělíčko se našlo v potoce, doslova pokryté ranami a zcela vykrvácené (*corpusculum punctis ubique confussum, sanguis ex corpusculo elicitus et effusus*). Vyšetřování vrhlo podezření na místní Židy. Zpočátku tvrdošíjně zapírali, ale později se při konfrontaci s mrtvolou a pod hrozbou tortury všichni ke zlo-

⁷⁹ *Chronik des Joh. Vitoduran*. Kronika zahrnuje období let 1215-1348, rukopis je uložen ve švýcarském klášteře St. Gallen, a cituje z něj Sigismund Hosmann ve svém díle *Judenherz*.

⁸⁰ Hosmann, str. 109.

⁸¹ *Acta sanct.*, III, 502.

⁸² Henri Desportes, *Le mystère du sang*, str. 73.

⁸³ H. Murer, *Helvetia sancta*, str. 312.

⁸⁴ M. Crusius, *Jahrbücher von Schwaben*, díl III, kniha 5.

⁸⁵ Srv. Joh. von Leers ve „Weltkampf“, říjen 1939.

⁸⁶ *Acta sanct.*, 2. díl, str. 838.

⁸⁷ *Acta sanct.*, 3. díl, str. 978-980.

činu přiznali. Dítě jim za drobné peněžní dárky dohodila křesťanka Margareta Praitschedlinová! Rovněž ona přiznala svůj zločin v plném rozsahu. Žid Samuel, „který první vložil ruku na nešťastné dítě a udělal z něj mučedníka, byl lámán kolem a vpleten do něj spolu se psem.⁸⁸ Další Žid jménem Joseph byl oběšen na šibenici se psem, přivázaným k nohám. Praitschedlinovou svázali se dvěma starými Židovkami a upálili. Všem Židům byl napříště zakázán vstup do města. Korutanská šlechta opakovaně žádala od císaře vyhnání všech Židů ze země, naposledy r. 1494. Konečně to nařídil císař Maxmilián I. ve známém ediktu ze Schwäbischwerde z roku 1496. Jako důvod vyhnání bylo mj. uvedeno, že „(Židé) ukrutně umučili křesťanské děti a jejich krev použili ke svým ohavným účelům“. – „Sotva by se asi našla nějaká země nebo město, kde by se nesmočily vražedné židovské ruce v krvi nevinných křesťanských dětí...“ psal Jacob Schmid.⁸⁹

Památka na umučené dítě dodnes v Lienzu nezmizela. Jeho otec dal roku 1452 umístit na mučednickově hrobě hřbitova městského kostela tabulku s následujícím textem: „Nechal zřídit Tomáš Pöck na památku své dcery Uršuly, kterou Židé na Velký pátek umučili, a nyní zde odpočívá v pokoji.“⁹⁰

Roku 1452 několik Židů v Savoně u Janova zavraždilo dvouleté dítě. Tělo oběti doslova provrtali ve všech směrech a krev zachytávali do nádobek, které používali k obřízce svých synů. Bezkrevné tělo pak pohodili do žumpy. Získanou krev, smíchanou s kousky ovoce, použili jako rituální nápoj.⁹¹ Nezletilý syn lékaře Salomona z Janova jako očitý svědek bestiální vraždy vypověděl následovně: „Pak sem přivedli dvouleté křesťanské dítě. Jeden Žid se sklonil po levé straně, druhý po pravé a třetí u hlavy, tedy do kříže, a čtvrtý měl dlouhou ostrou jehlici, kterou bodal dítě do břicha a do srdce, rychle vysával krev a znovu bodal. Krev silně proudila do poháru, až nakonec dítě zemřelo a oni je tajně pohodili. Pak nakrájeli hrušky, jablka i jiné ovoce, smíchali s krví, a pili.“

Svědék sám také ochutnal a udělalo se mu z toho tak špatně, že „dva dny nemohl nic jíst“.⁹²

Ve Vratislavi roku 1453 k sobě Židé vylákali dítě, vykrmili je a po nějaké době zavřeli do sudu, do něhož zvenčí natloukli dlouhé hřeby. Pak sudem kouleli a tím získávali krev nešťastné oběti.⁹³

V červenci roku 1462 se deset židovských kramářů vracelo údolím Innu z trhu v Bolzanu. Již měsíc před tím uzavřeli „obchodní dohodu“ se sedlákem Hansem Mairem z vesnice Rinn u Innsbrucku. Mair byl strýc a poručník tříletého Adrease Oxnera, který mu byl svěřen do opatrování po předčasné smrti svého otce. „Strýček“ se za klobouk plný zlatáků rozhodl, že svého svěřence bez vědomí matky vydá židovským stvůrám. „Matka malého Adrease musela odejít do zhruba dvě hodiny

⁸⁸ Georg Tinkhauser publikoval příslušný doklad v „Katholische Blätter aus Tirol“, č. 10.

⁸⁹ *Ehernglanze der gefürsteten Grafschaft Tirol*, (II, str. 141, Neuauflage Innsbruck 1843).

⁹⁰ Podle dr. Jos. Deckerta, *Vier Tiroler Kinder, Opfer des chassidischen Fanatismus* (Čtyři tyrolské děti, oběti chasidského fanatismu), Vídeň 1893.

⁹¹ A. Spina, *De bello Judaeorum*, III, 7.

⁹² Joh. Eck, *Judenbüchlein*.

⁹³ Desportes, *Le mystère du sang*, str. 76.

vzdáleného Amrasu pracovat na pole a nemohla dítě vzít s sebou. S tím odporný zrádce kalkuloval. Matka tedy předala dítě opatrovníkovi, ale jakoby něco tušila, byla neklidná.

Když se od dítěte dostatečně vzdálila, dal sedlák ze svého domu Židům smluvené znamení. ... Dva z Židů se opatrně odebrali do sedlákovy stavení a naplnili mu klobouk zlatem (400-600 dukátů), načež je odvedl po schodech do místnosti, kde dítě klidně spalo. Sedlák je vzbudil, svlékl a odevzdal cizím mužům...⁹⁴ Z ďábelské prozíravosti si Židé vzali s sebou rabína a v březovém lese poblíž vesnice Rinn pak dítě rituálně zavraždili. Rabín položil svou košeráckou oběť na kamenný blok (který dosud jako „Židovský kámen“⁹⁵ žije v podobě stejnojmenného poutního kostela, jenž nechal postavit císař Maximilian I.) a poté bylo dítě obřezáno na židovský způsob. Na pažích mu otevřeli žíly a krev pečlivě shromažďovali do měděných pohárků. Každý ze Židů se na dítěti dopustil nějaké hrůznosti; dokonce i mrtvolu zohavili a pověsili na strom, který měl představovat kříž. Vrazi bohužel unikli trestu. Sedlák Mair, pěstoun „Andrýska z Rinnu“, zešílel a musel být spoutaný držen ve svém domě. Oběť rituální vraždy byla pochována nejprve na hřbitově v Rinnu a později přenesena do zvláštní niky, kolem níž obrázky a nápisy zvětčovaly příběh mučedníka. Papež Benedikt XIV. se v bule „Beatus Andreas“ z 22. února 1755 důkladně zabýval židovskou rituální vraždou. Bližší podrobnosti případu v Rinnu zaznamenali bollandisté a Ignatius Zach ve „Vylíčení muk svatého Andrese z Rinnu“.⁹⁶ Kult dětského mučedníka se udržel až do naší doby.⁹⁷ Diecéze Brixen slaví 12. července svátek blahoslaveného Andrese z Rinnu, svého diecézního patrona. Dr. Jo-

⁹⁴ Dr. Jos. Deckert, *Vier Tiroler Kinder*.

⁹⁵ V originále Judenstein.

⁹⁶ *Acta sanct.*, III, str. 462; Zach, *Beschreibungen der Marter des heiligen Andreas von Rinn*, Augsburg 1724.

⁹⁷ Židovská zášť nepopřála klidu malému mučedníkovi ani dávno po ukrutné smrti. V Rakousku a jižním Německu byla pouť k „Andrýskovi z Rinnu“ už po staletí velice oblíbená a měla také příslušné církevní schválení. Od nějaké doby najednou začaly nejrůznější židovské organizace (bezpochyby řízené a vyslané do útoku řádem B'nai B'rith) pranýřovat uctívání blahoslaveného Andrese z Rinnu jako „antisemitský kult“ a dotíraly především na innsbruckého biskupa, aby jej zakázal resp. zrušil. Navzdory mimořádnému odporu katolického obyvatelstva Tyrol biskup po prvním pokusu roku 1985 skutečně v létě 1989 uctívání blahoslaveného Andrese u dělal násilný konec. Židovský týdeník „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“ k tomu 7. července 1989 (str. 12) napsal:

„Za „prubířský kámen opravdovosti Církve a jejího sebevědomí na II. vatikánském koncilu“, ale stejně tak i procesu „odbourávání staletých předsudků“ označil innsbrucký diecézní biskup Reinhold Stecher minulou neděli kostel v Rinn-Judensteinu při požehnání k ukončení stavebních úprav. V rámci renovace byla odstraněna umělecká díla, upomínající na historicky zcela neudržitelnou legendu o údajném rituálním zavraždění (!) malého Andrýska z Rinnu židovskými obchodníky, a byla nahrazena jinými uměleckými předměty.“

Co na jiném místě „katolický“ list Osservatore Romano prohlašuje za chvalitebný čin, je ve skutečnosti něco neslýchaného a hanebného: z podnětu samotné kompetentní církevní autority byl blahoslavený katolické Církve vyhlazen z paměti a jeho relikvie zhanobeny! – Z paměti národů se musí vymazat všechno, co upomíná na židovské hanebnosti! (Pozn. editora.)

sef Deckert (Víděň 1893) k tomu napsal: „Dítě z Rinnu se skutečně stalo obětí fanatické židovské nenávisti a právem je katolickou Církví uctíváno jako mučedník.“ Církev mj. schválila pro diecézi Brixen modlitbu, v níž se říká, že „blahoslavený Andreas byl nejukrutnějším způsobem umučen věrolomnými Židy“.

V Kastilii Židé roku 1454 o velikonocích na pokyn svého rabína rozsekali malého chlapce na kousky a srdce spálili.⁹⁸

Na Velký pátek 1468 Židé v malém španělském městě Sepulveda na pokyn svého rabína Salomona Pecho ubili a ubodali mladé děvče. Biskup Juan Arias de Avila přikázal dopravit dopadené Židé do Segovie. V soudním procesu byli hlavní viníci odsouzeni k upálení, ostatní spolupachatelé dílem oběšeni, vpleteni do kola nebo zaškrnceni. Zbytek Židů byl vyhnán z města.⁹⁹

Rozsáhlá literatura pojednává o proslulém případě vraždy chlapce v Trientu roku 1475, která svého času vyvolala v celém kulturním světě nesmírné pobouření. Tato rituální vražda i její průvodní okolnosti jsou dodnes v nejednom ohledu mimořádně poučné.

Asi prvním, kdo svým krajanům mohl podat zevrubnou a autentickou zprávu o tomto zločinu, byl saský zemský důchodní Johann von Mergenthal, který v roce 1476 podnikl spolu s početným doprovodem pouť do Jeruzaléma pod vedením vévody Albrechta Saského. Jejich cesta vedla i přes Trient, „kde končí Německo a začíná Itálie“. Ještě rok po bestialní vraždě žilo místní obyvatelstvo pod dojmem ničemného činu a Mergenthal na místě shromáždil informace, které pak v písemné podobě publikoval D. Hieronymus Weller z Lipska.

Protože jsou však tyto zápisky dodatečným vyličením a nespočívají na spisových materiálech případu, nebudeme se zde o ně opírat, stejně jako ani o dobová obrazová zpodobnění této vraždy, jakými jsou např. mimořádně instruktivní dřevorytiny v knize „Židovstvo“¹⁰⁰ George Liebese.

Ve vídeňské dvorní knihovně je však dodnes uložen nezvratný průkazný materiál, ve středověké juristické latině sepsaný rozsáhlý procesní spis trientské vraždy z roku 1475! Plných 613 stran foliového formátu vídeňského kodexu pochází z ruky písaře tohoto procesu Johanna von Fatis. Vatikánská knihovna v Římě dále vlastní latinský rukopisný kodex z let 1476-1478, sepsaný v návaznosti na trientský proces z let 1475-1476. Papež Sixtus IV. pověřil komisi šesti kardinálů a vynikajících juristů v Římě znovu přezkoumat procesní spisy. V čele komise stál nejvýznamnější italský znalec práva své doby F. Panvino z Padovy. Nesmírně zajímavý manuskript se sice často používal, jak dokazují početné poznámky na okraji, ale pak byl znovu po staletí nezvěstný. Sixtus IV. zvláštní bulou z 20. června 1478 prohlásil soudní řízení za zcela bezchybné a vyjádřil nejvyšší chválu svědomitosti soudců, a papež Benedikt XIV. označil kodex za autentický. Teprve roku 1881 byl tento starý manuskript znovu objeven a ve výtahu přetištěn v italském jezuitském listu „Civiltà cattolica“. V místodržitelském archivu v Innsbrucku zpracoval katolický farář

⁹⁸ *Acta sanct.*, II, str. 838.

⁹⁹ Colmenares, *Historia de la insigne ciudad de Segovia* a dále *Synopsis episcoporum Segovien-sium*, str. 650.

¹⁰⁰ V originále *Judentum* (11. díl *Monographien zur deutschen Kulturgeschichte*, str. 17-20).

dr. Josef Deckert více než 200 spisů (protokolů výslechů), dopisů a konceptů z roku 1475, původně uložených v konsistorním archivu v Trientu. Shrnutí pak Deckert publikoval v rámci své práce z roku 1893 „Čtyři tyrolské děti, oběti chasidského fanatismu“. Je příznačné, že dnes je v celém Německu už jen v jediné knihovně exemplář této „nebezpečné“ knihy!

Roku 1588 a 1593 vydali v Trientu tzv. „Relatio italica“, z něhož vycházeli zde už často zmiňovaní bollandisté,¹⁰¹ a co je pro nás nejdůležitější, připojili ke svému dílu zevrubnou zprávu proslulého lékaře Hanse Mathiase Tiberinuse, který jako expert ohledal tělo oběti a již o 14 dní později sdělil svůj nález městské radě v Brixenu. Kromě toho se dochoval nezvratný a zcela objektivní zápis ohledání mrtvolky, pořízený třemi trientskými lékaři ještě před zatčením pachatelů. Zápis podává nejpřesnější popis hrozného způsobu smrti 28 měsíců starého chlapce, kterého později Církev blahorečila.

Osm hlavních obžalovaných věznili a vyslýchali izolovaně, a jejich přiznání se shodují do nejmenších podrobností. Vyplývá z nich následující otřesný obrázek: v prvních dnech velikonočního týdnu 1475, kdy svátek pašah připadal na Zelený čtvrtek, se hlavy židovských rodin v Trientu sešly v domě nejpřednějšího z nich jménem Samuel, na jehož pozemku stála synagoga i židovská škola. Přítomní si stěžovali, že není možné připravit velikonoční pečivo macesy, protože k tomu chybí krev křesťanského chlapce! Samuel nabídl „prémii“ 100 zlatých dukátů za obstarání vhodné oběti. Žid Tobias se v čase večerní bohoslužby na Zelený čtvrtek odebral do téměř liduprázdné vedlejší ulice, kde si před domem svých rodičů hrálo 28 měsíců staré dítě Šimon Gerber. Žid Tobias dítě vylákal až do Samuelova domu, kde je pak zavřeli a vyčkali do soumraku.

Osmdesátiletý židovský stařešina, zvaný Moses „Starý“, začal s rituální porážkou; kleštěmi vyrval dítěti kus masa z pravé tváře a po něm totéž udělali i ostatní Židé. Tryskající krev zachycovali do cínového talíře. Pak začali vytrhávat kousky masa z levé nohy a stejným způsobem zmrzačily židovské bestie i pravou nohu nebožátka. Ostatní části těla probodali dlouhými silnými jehlami (acum a pomedello), aby z těla dostali i zbývající krev. Na závěr hrůzného mučení katani napodobili ukřižování. Čtyři drželi chvějící se tělo oběti nohama nahoru (in modus crucis) a ostatní Židé do něj znovu bodali jehlami a jinými špičatými nástroji. Vrahové přitom rozjařeně křičeli: „To jsme udělali s Ježíšem, nechť jsou tedy všichni naši nepřátelé na věky zničeni...“ Už jen slabě dýchající dítě pak za zpěvu chvály na Jahveho dobili rozbitím lebečních kostí. Krev dítěte shromáždili v hrnci a později rozdělili jednotlivým židovským rodinám! – Velikonoční macesy se klidně mohly začít připravovat!

Dětskou mrtvolku vystavili na Velký pátek na almemor (oltář) synagogy a všichni trientská Židé ji špinili, hanobili a posmívali se jí. Tělo oběti přechodně ukryli pod slámu ve stodole a poté vhodili do vodní strouhy, která vedla poblíž domu.

Aby od sebe Židé odvrátili stále sílící podezření, považovali za velice rafinované, že jako první ohlásili trientskému biskupovi úděsný nález zmrzačené dětské

¹⁰¹ *Acta sanct.*, Martii, tom. III, p. 494f.

mrtvoly poté, co rodiče spolu s mnoha dalšími lidmi města dítě marně hledali, a městská rada dala z opatrnosti zavřít brány. Svým počinem se však Židé sami vydali spravedlnosti. Druh neobvyklých a nikdy dříve nevídaných poranění i nízký věk oběti přivedl původce i podněcovatele zločinu před soud. Zde pak – při výsledcích navzájem izolování – nakonec přiznali všechny podrobnosti ohavného zločinu. Manželky dvou hlavních obžalovaných prohlásily, že podobné zločiny byly spáchány již dříve, ale zůstaly neodhalené!

Během procesu byly předloženy tři ověřené doklady o čtyřech židovských vraždách dětí, spáchaných v kostnické diecézi, a sice dvou v Endingenu a po jedné v Ravensburgu (1430) a v Pfullendorfu (1461). Kromě toho dva obžalovaní přiznali do protokolu vědomost o vraždách v Padově, kde bylo v dřívějších letech rituálně zabito několik dětí, a rovněž v Řezně, kde vrahové nechali dítě vykrvácet.

Trientskými úřady mimořádně důkladně vedený proces se protáhl na plné tři roky. Teprve s datem 7. července 1478 je ve spisech poznámka (Řím): *causa contra Judaeos finita!*¹⁰² Tak dlouhé trvání procesu mělo své dobré důvody!

Bohatí Židé v Itálii byli sice ohledně společenského postavení tehdy drženi v jistých mezích, ale díky penězům a hlavně svým lékařům na dvorech italských vládařů včetně papežského měli velký vliv. S podporou souvěrců v zahraničí a zvláště bohatých Židů v jižním Německu podnikali všechno možné, aby trientský proces zastavili nebo alespoň zachránili, co se ještě dá – „zlaté tele se otřepalo a Židé z celého světa dávali dohromady peníze“.¹⁰³

Dosavadní bouře proti Židům v Itálii byly většinou vyvolány nelidskou lichvou, kterou dokonce mnozí vladaři z různých důvodů chránili – pravidlem byly „půjčky“ na 80-100 % i více! Avšak nyní událostmi v Trientu „vyšly najevo věci, které si Židé přáli zakrýt věčným zapomněním“.¹⁰⁴ Vyšla najevo krvežíznivost a satanský fanatismus, který se vymykal veškeré představivosti. Neurčité pověsti, stále znovu ožívované špatnými zkušenostmi, se nyní již plně potvrdily a ukázaly, že uprostřed lidské společnosti žijící cizorodá individua zcela záměrně vraždí a košerují děti za účelem získání krve k rituálním účelům, a také že všechno je zdůvodněno přísně utajovanou tradicí! Není tedy divu, že Židé k zatajení skutečnosti nevynechali žádný prostředek – od peněz až po jed. ... Podle Deckerta (str. 15) zní jedna pasáž soudního spisu následovně: „Trientané by měli podle všech svých sil chránit své rodné město před Židy, kteří dělají všechno možné i nemožné, aby si v Římě (!) zajistili pro svou věc nakloněného komisaře. Pomocí peněz si již získali hodně příznivců...“

Začněme proto u kompetentního zemského vladaře, vévody Sigismunda Rakouského, který poprvé nechal proces zastavit již několik týdnů po jeho zahájení ještě během výslechů! O druhé přerušení se postaral sám papež Sixtus IV. strohou formou se zdůvodněním, aby se vyčkalo na příchod zmocněných legátů. Trientský biskup Hinderbach, který vedl vyšetřování, obdržel papežské breve, podle něhož nemá

¹⁰² Proces proti Židům skončil!

¹⁰³ Joh. Eck, *Judenbüchlein*.

¹⁰⁴ Deckert.

nadále proti Židům postupovat, protože někteří vladaři s celou věcí naprosto nesouhlasí!

Ohlášeným papežským legátem v podobě „komisaře“ byl biskup Baptista dei Giudici z Ventimiglia, papežův oblíbenec, jeho krajan a důvěrník. V již zde zmiňovaném breve je papežem jako „theologiae professor“, „vir doctrina ac integritate praeditus“ co nejvřeleji doporučován jako muž „vyznačující se“ učeností a čestností. Není-li důležité pochybovat o jeho první vlastnosti, tím spíše se vyplatí důkladněji se podívat podle soudních spisů na jeho druhou vlastnost!

Cestou z Říma se objevil v Benátkách v doprovodu tří Židů, ale vzhledem k tam panujícím protižidovským náladám obyvatelstva musel „zase odtáhnout“. – „Není pochyb o tom, že si Židé svým vlivem na papežském dvoře,“ píše katolický farář Deckert „zajistili legáta Ventimigliu jako svým zájmům nakloněného muže.“

V Trientu byl legát, jak sám v dopisech uznává, přijat biskupem Hinderbachem velmi přátelsky. Za sídlo mu poskytl svůj nádherný biskupský palác a co nejochotněji jej ve zkoumání celé záležitosti podporoval. Avšak Ventimiglia, který se nijak netajil svou sympatií k Židům, již krátce po příjezdu do Trientu navázal těsné styky se záhadným židovským agentem „Wolfgangem“. Po necelých třech týdnech náhle shledal své obydlí v biskupském paláci za příliš vlhké a nevhodné, stěžoval si na podlomené zdraví a odstěhoval se do Rovereda. Ve skutečnosti šlo o to, aby mu biskup Hinderbach neviděl na prsty: „V Trientu k němu nikdo nemohl přijít bezpečně (tj. neviděn!) ze strachu před biskupem (Hinderbachem) i lidem; proto si našel bezpečnější místo.“ V hlavním židovském stanu v Roveredu se shromáždili bohatí Židé se svými právníky. Již 24. září Ventimiglia hlásil biskupovi Hinderbachovi, že „se u něj objevili advokáti Židů, aby hájili jejich věc...“ Kromě toho požádal, aby jim byly vydány procesní spisy. Oni, tedy Židé, dali také současně najevo, že obstarali prostředky k obnovení jeho (legátova) zdraví!

1. října 1475 si Hinderbach posteskl, že prokoukl „pletichy zrádných Židů i špatných křesťanů“, kteří „koupení penězi a dary, si pro sebe získávají mysl vládařů i některých prelátů, a dostávají je na svou stranu...“ Židé i někteří doktoři sedí v Roveredu, kde sídlí také legát pod záminkou špatného zdraví. Je snaha soudní spisy redukovat a znevážit (*extenuare et floccipendere*). V Roveredu probíhají každý den intenzivní porady. ... Je snaha zajistit si vliv na dóžete (Moceniga z Benátek, k jehož intrikám se ještě vrátíme), aby se zasadil za propuštění ještě vězněných Židů. Židé se snaží všechny podplatit, a jak se proslýchá, v Římě už u papeže i některých kardinálů mnohého dosáhli; tomu ovšem on nemůže uvěřit...

Židovský agent, farář (!) Paul de Novaria, tajně pronikl do biskupského paláce a po dva měsíce opisoval soudní akta, protože je Hinderbach nechtěl židovským advokátům vydat. V tomto procesu „farář“ přiznal, že ve věci osvobození vězněných Židů vyjednával se Židy z Novarry, Modeny, Brescie, z Benátek i Rovereda. Radil jim, aby potají odstranili mříž v jámě, aby pak mohli svědci vypovědět, že malý Šimon do jámy spadl sám. ... Dostal od Židů peníze k podplacení biskupova komořího, který jej (biskupa) měl otrávit; bylo mu za to slíbeno 400 dukátů!

Vedením tohoto dílčího procesu byl pověřen biskupský tajemník Gregor. Na začátku procesu obviněný farář odmítal učinit ústní přiznání a chtěl tak učinit jen pí-

semně. V nestřeženém okamžiku si uřízl jazyk „scalpro liberario“ (perořízkem) a hodil jej do záchodu. ... Tentýž farář Paul byl také najat, aby otrávil městského soudce v Trientu Hanse von Salis!

Ve snaze dodat procesu s rituálními vrahy přece jen jiný směr, byl hanebným manévrem (slibem peněz a podvodným ochranným listem) vylákan do Rovereda nic netušící trientský občan špatné pověsti, byl Ventimigliou protiprávně držen v jeho obydlí a každý den mučen, aby obvinil z vraždy dítěte trientské manžele (Zanesus Schweizer).

Později tento nešťastník uvedl, že jej papežský legát každodenně podroboval „útrpnému výslechu“ (tj. mučení), aby vypověděl to, co sám vůbec neví. ... Většinu doby byl držen skryt pod postelí; pouze když měli přijít židovští návštěvníci, směl se ukázat. Každý den k nim přicházeli Židé radit se s legátem. Viděl, jak mu Židé častokrát vypláceli peníze. Protože z nešťastníka nemohli nic dostat, byl nakonec propuštěn pod podmínkou, že nebude o věci mluvit!

Protože ani tento skandální postup nepomohl, sáhl Ventimiglia k poslednímu prostředku. Na základě padělaných, údajně papežských instrukcí se protiprávně snažil strhnout na sebe řízení celého procesu s vyloučením trientských úřadů, a jeho nestydatost šla tak daleko, že biskupovi pod hrozbou exkomunikace zakázal nadále postupovat proti Židům, které zase Ventimiglia povzbuzoval, jen aby nic nepřiznávali a tak budou brzo všichni propuštěni!

Avšak v tomto „dlouhém a tvrdém boji o pravdu a právo“ (Deckert) zůstal nakonec vítězem biskup Hinderbach, obklopen muži, nepřístupnými židovským úplatkům. Díky jeho energii byl umožněn soudní proces, který představuje v dějinách čestnou výjimku, a ještě po staletích je pramenem nesmírně cenného materiálu!

Koncem října 1475 informoval biskup Hinderbach všechny v úvahu přicházející vladaře o podrobném vyšetřování a uvěznění viníků, stejně jako o jejich shodných přiznáních a spravedlivém odsouzení. Navíc měl odvahu ve své zprávě označit „vyšetřování“, které řídil papežský legát, za zcela odporující právu a spravedlnosti!

Ventimiglia si nakonec sám vykopal hrob – jeho „mise“ nabyla tak skandálních rozměrů, že jej papež chtěl nechat musel nechat padnout. Obyvatelstvo se proti legátovi vzbouřilo a ve výsměšném popěvku jej označovalo za Kaifáše, za „pseudoantiste Judaeorum“. – „Papeži se ovšem nelíbilo, že jeho legátovi bylo všude prokázáno pohrdání právem, ani že na něj byly skládány satiry a epigramy. Biskup Hinderbach by tomu měl ve své diecézi zabránit.“ Koncem r. 1477 Hinderbach papeže energickým listem prosil, aby skoncoval s tímto skandálem... kterému všichni odporují, a aby (papež) jmenoval komisařem jiného muže, který by byl přítelem pravdy“.

„Sotva kdy nějaký legát v Německu tak hrubě uškodil respektu a vážnosti papeže...“¹⁰⁵

Baptista dei Giudici z Ventimiglia se rozhněván vrátil do Beneventa. Aby se svým židovským přátelům neztratil z očí, pronajali si Židé – podle dopisu z 23. března 1481 – zahradu za jeho domem, „aby k němu měli nerušený přístup“. Jeho

¹⁰⁵ Deckert.

nástupce nebyl jmenován; možná Řím právě neměl nikoho, kdo by byl imunní vůči židovským snahám o podplacení.

Biskup Hinderbach (nar. 1418 v hessenském Rauschenbergu) dovedl vzdor nepředstavitelným potížím proces až do spravedlivého konce. Jak vyplývá z jeho vlastních dopisů, opakovaně odmítl vysoké židovské úplatky, což jej ctí tím více, že byl sám často ve finanční tísní. Neobával se však ani smrti jedem, kterou mu bylo vyhrožováno.

„Spolu s ním stáli v tomto boji další odvážní mužové, podesta Trientu Hans von Salis i velitel města Jacob von Spaur, kteří se nesklonili ani před židovskými, ani italskými intrikami, jak je písemně doloženo.“¹⁰⁶

Vzhledem k hrozícímu moru se schválení soudních spisů v Římě zdrželo. Konečně 20. června 1478 papež Sixtus IV. v bule biskupovi Hinderbachovi potvrdil, že proces proti Židům byl veden ad normam veri juris. Děti popravených Židů měly být pokřtěny.

Podle Eckovy „Judenbüchlein“ stál Trient Židy 120 000 zlatých. „Židé se po svém zvyku všude snažili působit zlatem a penězi. Vévodovi Sigmundovi nabídli mnoho tisíc zlatých, když je (Židy) nechá běžet, a rovněž panu biskupovi Hinderbachovi chtěli nechat vystavět nový palác...“

Ze zločinu usvědčení vrahové dítěte zemřeli nejpotupnější smrtí: nejprve byli lámáni kolem a pak upáleni. Nestor židovské obce Moses „Starý“ se sám ve vězení zabil, a čtyři další Židé, kteří o zločinu věděli, byli pokřtěni a omilostněni.

Dům Žida Samuela se synagogou zbořili a na jeho místě nechal biskup Hinderbach postavit oběti kapli, která byla v roce 1647 z darů obyvatel Trientu zvětšena a bohatě vyzdobena. Císař Maximilian z obavy před židovskou chátrou nařídil hlídat hrob mučedníka, jehož jméno bylo za Řehoře XIII. přijato do římského martyrologia. Roku 1480 se Hinderbach musel obrátit okružním listem na italské biskupy kvůli zneužívání sbírky na svatého mučedníka Šimona z Trientu žebravými mnichy. Šimon z Trientu je dodnes patronem trientské diecéze a jeho svátek připadá na čtvrtou neděli po velikonocích. Ještě v 19. století se žádný Žid neopovážil strávit v Trientu jedinou noc!¹⁰⁷ Zvláštní bratrstvo bdělo nad tím, aby byl vypovídací dekret proti Židům dodržován a prováděn.

Na oltáři kostela San Pietro v Trientu stojí sarkofág, který v sobě ukrývá křišťálovou rakev se stále ještě mimořádně zachovalou mrtvolou umučeného dítěte. Tělo spočívá nahé na podušce a podle Deckertovy zprávy z roku 1893, kterému bylo umožněno prohlédnout si „santo bambino“, jsou početná poranění ještě docela zřetelná: „Kdo by však dnes čekal, že v relikvii svatého dítěte uvidí pouze mumifikovaný skelet, ten se velice mýlí. Tělo je ještě velmi dobře zachovalé. ... Proti světlu jsem dokonce rozeznal i jemné vlasy na hlavě. Poranění pravé tváře je jasně vidět, stejně jako početné bodné rány po celém těle. ... Od smrti chlapce uplynulo 400 let a jeho relikvie je v tak výborném stavu...“ – V kapli jsou dokonce uchovávány mučící nástroje jako kleště, nůž, jehlice a pohár, do něhož byla zachytávána krev.

¹⁰⁶ Deckert.

¹⁰⁷ „Der Orient“, č. 45 (7. listopad 1840).

Spisy trientského procesu¹⁰⁸ z roku 1475 tzv. „přepřacoval“ Žid Moritz Stern, přirozeně že v židovském smyslu zcela podle zásady: co se nedá zapřít, je třeba alespoň dodatečně zfalšovat nebo překroutit, takže nakonec musí nezasvěcený dostat zcela zkreslený obraz. Nad takto nezodpovědným způsobem podávání skutečnosti vynesl ve svém díle tvrdý soud německý vědec světové pověsti dr. Erich Bischoff.¹⁰⁹ Jako důkaz projevu špatného svědomí slouží okolnost, že se Moritz Stern zabývá pouze údajně mučením vynucenými výpověďmi svých soukmenovců, ale jednoduše zamlčuje to nejdůležitější, kterým je ještě před výslechy vypracovaný protokol tří lékařů. Jen na okraj poznamenáváme, že Stern také bez sebemenšího důvodu předhazuje tehdejšímu trientskému biskupovi Hinderbachovi, že prý procesní spisy dodatečně „upravil“! Zde je jakýkoli komentář zbytečný!

Trientský rozsudek měl hluboký dopad; dokonce mu lze přiznat trvalý účinek. Avšak již o pět let později, roku 1480, byl v obci Portobuffole na území Benátské republiky několika Židy rituálně zavražděn sedmiletý chlapec Sebastian Novello z Bergama. Také zde byl s pachateli veden zdlouhavý proces, ale jejich vina se nakonec nezpochybnitelně prokázala. Na náměstí sv. Marka v Benátkách před dóžecím palácem byli zločinci upáleni.

K témuž roku uvádějí bollandisté¹¹⁰ jako druhý případ zavraždění malého dítěte v obci Motta na benátském území. Třetí případ se udál v Trevisu. O dalších pět let později Židé ve Vincenzu rituálně porazili malého Lorenza, což znamenalo, že podle tajných pokynů té doby byla právě tato oblast vybrána k „dodání“ krve. Od té doby byli všichni Židé z benátské oblasti vyhnáni, jak se říkalo „navždy“, ale již o několik málo let později se zde znovu uhnízдили jako obchodníci díky židomilnému a ve věčné peněžní tísní se nacházejícímu dóžeti Mocenigovi.¹¹¹ V roce 1487 františkán Bernardin z Feltre končil svoje kázání v hornoitalské Cremě slovy: „Lichva Židů je tak převeliká, že chudé rdousí. A já, který jím chléb chudých, bych měl mlčet, když vidím jejich lupičství...?“¹¹²

Tentýž dóže Mocenigo ostatně 22. dubna 1475, tedy ještě než byl zjištěn skutečný stav věci, vydal následující výnos, který dobře charakterizuje obrovský vliv Židů: „Je třeba předpokládat, že zpráva o zavraždění křesťanského dítěte Židy je rozšiřována ze zcela určitých důvodů. Protože si dóže přeje, aby Židé v jeho zemi mohli žít klidně a spokojeně, tímto se zakazuje, aby jejich společenské postavení bylo nějak měněno a také se nedovoluje, aby duchovní pastýři z kazatelen nebo kdokoli jiný řečenou zprávu rozšiřoval a tím agitoval proti Židům...“¹¹³ Emanuel Baumgarten ve svém prožidovském spisu „Krvavá obvinění proti Židům, posouze-

¹⁰⁸ O důležitých odhaleních o celosvětově rozšířeném používání krve ke kultovním obřadům Židů, která udělali obžalovaní, pojednáváme ve zvláštní kapitole.

¹⁰⁹ *Das Blut in jüdischem Schriftum und Brauch* (Krev v židovském písemnictví a obyčejích), 1929. Tato kniha je stěžejním dílem k danému tématu.

¹¹⁰ Duben II, str. 838.

¹¹¹ Podle údajů Jakoba Burkhardta dosáhl státní dluh Benátek již v roce 1423 tehdy astronomické částky 9 miliónů dukátů!

¹¹² B. Freimut, *Altjüdische Religionsgeheimnisse usw.*, Münster 1893, str. 127.

¹¹³ Géza Ónody, str. 84.

ná z křesťanské strany“¹¹⁴ uvádí následující doplňující dopis tohoto dóžete: „Jak velice je nám tato záležitost trapná a nepříjemná, můžete si při své inteligenci snadno domyslet. My přinejmenším soudíme, že pověst ohledně zavraždění chlapce je obtížným výmyslem. Vždy jsme si přáli, aby v naší zemi Židé bydleli bez starostí a v bezpečí, aby byli jako všichni ostatní věrní poddaní chráněni před jakoukoli křivdou (omnis iniuria absit ab illis).“

Končící 15. století zaznamenalo krvavé židovské vraždy dětí i mimo Itálii. Roku 1486, tedy deset let po trientské vraždě, bylo Židy v Řezně zavražděno neméně než šest dětí. Oběti se našly ve sklepení a zbytky rozkouskovaných mrtvol dopravili na radnici. Ve sklepech objevili kamenný blok na způsob oltáře, na němž byly ještě znatelné stopy krve.¹¹⁵

V Guardii u Toleda Židé r. 1490 ukřižovali malé dítě po předcházejícím pobodání a bičování. Církev dítě svatořečila a r. 1886 vyšla tiskem historie jeho utrpení.¹¹⁶

Roku 1494 odvěklo čtrnáct Židů (mezi nimi dvě Židovky) v uherské Trnavě¹¹⁷ dítě do židovského domu. Tam oběti zacpali ústa a otevřeli žíly. Krev shromažďovali pečlivě „do poslední kapky“, část uschovali, a tělo pak rozsekali na kusy. Při domovní prohlídce byly objeveny krvavé skvrny, což vedlo k zatčení vrahů. Židovky, které byly vyslechnuty nejdříve, přiznaly zločin do všech ohavných podrobností. Hlavní viníky odsoudili k upálení na hranici.¹¹⁸

V roce 1498 propuklo na řeckém ostrově Zante krvavé pronásledování Židů, protože obyvatelstvo bylo dohnáno k této svépomoci dlouhou řadou rituálních zločinů, které se bez výjimky udály v období židovských velikonoce.

Když se roku 1503 dr. Eck přestěhoval z Kolína do Freiburgu „za studiem“, měl tam příležitost prohlédnout si mrtvolu rituálně poraženého dítěte, která byla nalezena „pod hromadou dřeva“: „Vlastními prsty jsem se mohl dotknout bodných ran dítěte asi čtyři týdny po vraždě.“ – Krev byla propašována Židům do Alsaska.

V trnavském městském archivu je uložen dokument z roku 1529, sepsaný ve věci rituální vraždy v městysi Pezinoku.¹¹⁹ Říká se tam, že ve dnech Nanebevstoupení Páně v Pezinoku 1529 náhle zmizel devítiletý syn rolníka Juraje Maislingera. Časně ráno následujícího dne našla jedna selka za vesnicí v kaluži u živého plotu znetvořenou mrtvolku dítěte, ležící na obličeji se spoutanýma rukama. Hrůzný nález okamžitě předala soudu, který zjistil, že se jedná o zmizelé dítě; otec zohavenou mrtvolu identifikoval. Druh poranění a okolnost, že tělo bylo zcela bezkrevné, obrátily podezření na místní Židy, zvláště když zde v posledních letech zůstala řada podobných zločinů nevysvětlena. Všichni Židé městyse byli „žalářováni“. Soudní komise

¹¹⁴ V originále *Die Blutbeschuldigung gegen die Juden. Von christlicher Seite beurteilt*, 2. vyd. Vídeň 1883, které je ovšem slabým odvarem pověstného díla *Christliche Zeugnisse gegen die Blutbeschuldigung der Juden*, Berlín 1882.

¹¹⁵ Raderus, *Bavaria sancta*, III, str. 174.

¹¹⁶ H. Desp., str. 79.

¹¹⁷ Slovensko bylo tehdy součástí Uherska; pozn. překl.

¹¹⁸ Bonfinius, *Fasti Ungarici*, III, 5, a dále *Acta. Sanct.*, II, str. 505.

¹¹⁹ V maďarském národním muzeu v Budapešti se nachází tištěný spis téhož doslovného znění. Prof. Aladar Bellagi jej publikoval v maďarském překladu 1882 v roce rituální vraždy v Tisza-Eszláru.

přesně zjistila druh i způsob poranění a poté přistoupila k přísným výslechům jednotlivých vězněných. Žid David Saifmacher vypověděl, že Žid Michel dítě unesl a dopravil do sklepa, kde se postupně k jeho mučení sešel velký počet Židů. Žid Michel také přiznal, že ten den (Nanebevstoupení Páně) vylákal dítě do svého domu, „poté je všichni společně mučili, on sám zasadil dítěti první ránu hákem do hlavy, a po něm každý ze Židů dítě bodal“.

Krev z těla vysávali husími brky a „rourkami“, shromažďovali do lahví a uschovali v synagoze, kde nad úspěchem „radostně jásal“i. Žid Wolfl nakonec dítě usmrtil bodnutím do šije. Po společné dohodě pak předali krev různým židovským prostředníkům. Dětskou mrtvolku „se svázanýma rukama v noci potom odložili do trní u ořešáku v postranní uličce“.

Žid Saifmacher dále přiznal, že přesně před pěti lety, anno 1542, byl pověřen úkolem vyvézt z Trnavy „umučené (= rituálně poražené) křesťanské dítě“, ukryté v kupce hnoje.

Jeho slova potvrdil Žid Szecho, který vypověděl, že „o velikonočním týdnem před čtyřmi lety umučili Židé v Trnavě křesťana, ale on sám u toho nebyl“.

„Několik tisíc lidí z ostatních měst a vesnic“ v pátek po svatodušních svátcích 1529 očekávalo v Pezinoku s napětím na rozsudek. Ten také odpovídal obecnému citění: Židé z Pezinoku v počtu třiceti osob byli odvedeni na opuštěné místo za městysem, „vloženi na oheň a spáleni na prach“. Děti Židů byly rozděleny po místních rodinách a pokřtěny.

Při zemních pracích na stavbě železnice Bratislava-Trnava v blízkosti dnešního nádraží v Pezinoku roku 1840 narazili dělníci na vyzděnou jámu se zbytky popela a kostí.

Na velikonoce 1540 židovští obchodníci unesli poblíž Ingolstadtu čtyřapůlletého Michaela Piesenhartera ze Sappenfeldu (okres Neuburg). Dítě přivázali ke sloupu, tři dny mučili, zmrzačili mu prsty i nehty, poté celé tělo křížem pořezali a po smrti ukryli pod suchým listím. Židovské dítě při hře se svými nežidovskými vrstevníky prozradilo, že nedávno bylo k smrti umučeno dítě: „Ten pes (!) skučel a kvílel tři dny.“ To znamená, že již židovským dětem je naočkováno přesvědčení, že všichni Nežidé jsou pouhá zvířata! Krev oběti byla později nalezena v Posingenu.¹²⁰ Zpráva o odborném posudku ranhojičů říká následující: „Tělo je žalostně rozdrásané, vykazuje mnoho bodných ran, a na pravém rameni je pořezané do tvaru kříže...“.¹²¹ Židovští zločinci bohužel unikli trestu. Byli osvobozeni na základě rychle sepsaného „propouštěcího listu“ několika šlechticů, kteří byli u Židů zadluženi!

V polské Rawě ukradli dva Židé r. 1547 syna místního krejčího a přibili jej na kříž. V tomto případě byli vrazi usvědčeni a upáleni, jejich souvěrci vypovězeni z města.¹²²

V polském Witowu se r. 1569 stal předmětem obchodu za dva stříbrné dvouletý syn jisté vdovy, kterého pak Žid Jacob nepopsatelně hrůzným způsobem pomalu

¹²⁰ Raderus, *Bavaria sancta* III, 178 ad.

¹²¹ Johann Eck, *Judenbüchlein*.

¹²² *Acta sanct.*, II, duben, str. 839.

umučil k smrti. Krakovský guvernér Ludvík Dycx informuje o tomto případě, i o tom, že v Bielsku i jinde bylo Židy prolito hodně křesťanské krve.¹²³

1574 krátce před Květnou nedělí zabil v litevské Punii Žid Joachim Smierlowicz sedmileté děvče. Nápis a vyobrazení v kapli svatého Kříže ve Vilniusu dokládají, že krev dítěte byla smíchána s moukou a pak posloužila k přípravě macesů.¹²⁴

V téže době ukradli Židé také chlapce v polské Zglobnici a odvěkli jej do Tarnówa, kde se za podezřelých okolností dostal již dříve jiný chlapec do rukou Židů. Obě děti byly naštěstí včas zachráněny.¹²⁵

Roku 1590 unesli Židé ve vesničce Szydłów rolnického chlapce a otevřením žil početnými ranami jej nechali vykrvácet. Tělo oběti bylo po nějakém čase nalezeno na osamělém místě a neslo ještě všechny stopy mučení.¹²⁶

V březnu 1592 byl ve Vilniusu sedmiletý Simon Kierelis umučen k smrti několika Židy. Na těle mu noži a nůžkami zasadili více než 170 ran kromě mnoha bodnutí pod nehty na rukou i na nohou. Mrtvola byla později předána bernardinským mni- chům; v jejich kostele ve Vilniusu je dodnes mramorová deska s následujícím nápi- sem: „Na památku nezletilého Simona Kieralise, narozeného ve Vilnius, který byl v sedmém roce života ukrutně Židy zavražděn více než 170 ranami a pochován v tomto kostele. V roce 1592 po Kristově narození.“¹²⁷

V polské Gostyni roku 1595 uškrtili dva Židy za opakované krvavé vraždy dětí. „Tou dobou bylo celé Polsko pobouřeno.“¹²⁸

Znovu v blízkosti Szydłowa ukradli Židé roku 1597 rolnické dítě a bestiálně je zavraždili. Získanou krev použili k vysvěcení nové místní synagogy. Na poli nale- zená mrtvola měla bodné rány na očních víčkách, v žilách na krku, i na genitáliích. Židé k mučení dítěte použili také ohně! „Při pohledu na mrtvé tělo všichni ztuhli hrůzou.“ Podle zprávy bollandistů¹²⁹ zemřela ubohá oběť za „mimořádného utrpe- ní“ (per tormenta exquisita); co tím bylo myšleno, dostatečně ukázala nalezená mrt- vola!

Roku 1598 unesli Židé ve vesnici Woznik čtyřletého Alberta, syna rolníka Pietr- zynina ze Smierzanowa, který se vzdálil od otce a zabloudil. Dva Židé chlapce od- vedli a čtyři dny před židovskými velikonocemi jej zvířecím způsobem umučili za přítomnosti nejvlivnějších Židů země. Mrtvolu ukryli nejprve pod su- dy a potom ji pohodili na bažinatém místě. Zločin byl brzy odhalen na základě cha- rakteru zranění. Židé se snažili soudce nejvyššího polského soudu v Lublinu pod- platit obrovskými částkami. Měli dokonce tolik drzosti, že se odvolávali na „privi- legia“, podle nichž prý nebyl tento soud kompetentní. „Královský generální soud nicméně rozhodl, že v případě tak hrozného zločinu nemohou Židy předložené svo- bodnické listy chránit...“ Židovští starší z Lublinu se tedy snažili o „odklad ve vě-

¹²³ *Acta sanct.*, tamtéž.

¹²⁴ *Acta sanct.*, tamtéž.

¹²⁵ *Acta sanct.*, tamtéž.

¹²⁶ *Acta sanct.*, tamtéž.

¹²⁷ *Acta sanct.*, III, str. 589.

¹²⁸ *Acta sanct.*, duben II, str. 839.

¹²⁹ *Acta sanct.*, duben II, str. 839.

ci“, aby pak podle dobře známé praktiky „zdlouhavého zkoumání případu“ mohli „prokázat nevinu“. Neměli však úspěch. Jeden z vrahů jménem Izák vypověděl, že zpočátku drželi dítě několik týdnů ukryté ve sklepě. Židovka Anastasia přicházela k dítěti, „když ze strachu plakalo“, a Mosko se Selmannem je poté přenesli do komory. Izák šel za nimi s nožem, kterým se jinak porážel dobytek, a společně dítě zabili. Moses dítě několikrát bodl a řízl do břicha, po něm Selmann, ale Izák řezal ruce, a společně nachytali krev do hrnce. Žid Áron, který dítě ukradl, náhle zatoužil po křtu. Když mu však sdělili, že bude i přesto odsouzen, „oněměl, velice se vyděsil“ a prohlásil, že potom chce raději zemřít jako Žid.

Hlavní zločinci byli lámáni kolem. Rabín Isaak před smrtí přiznal, že Židé potřebují nežidovskou krev k rituálním účelům do velikonočního vína a chleba!¹³⁰ Jak z uvedeného vidíme, krvavý židovský mor zuřil tehdy hlavně v Polsku. Každý rok zmizelo mnoho dětí a samozřejmě většinou v době velikonoce! Není tedy divu, že „tou dobou bylo celé Polsko pobouřeno“.

11. března 1650 „zabil Žid nožem“ v české Kadani chlapce jménem Mathias Tillich; nebožák měl na obou rukou odřezané prsty.¹³¹ Krátce poté byli na císařův rozkaz všichni Židé z Kadaně na nám už známou „věčnost“ vyhnáni. Oběti později zřídili pamětní desku.¹³²

11. května 1665 byla ve vídeňské židovské čtvrti bestiálně zavražděna žena a její bezkrevné tělo v pytli, zatíženém kameny, vhodili do koňského napajedla. Tělo oběti bylo poseto nesčetnými bodnými ranami. Hlava, obě paže i nohy byly odděleny zjevně zkušenou rukou!

Protože se Židé i v následujících letech dopustili řady podobných zločinů, bylo 4. února 1670 na všech veřejných místech Vídně vyhlášeno, „že všichni Židé se musí navěky z města odebrat a po svátku Božího těla se tam žádný z nich nesmí pod trestem smrti ukázat“. Šťastnou Vídeň tehdy opustilo 1 400 Židů, kteří se příznačně odstěhovali dílem do Benátek a dílem do Turecka, tedy do míst, kde mohli nerušeně pokračovat v rituálním vraždění.¹³³

Výčet židovských rituálních zločinů jen za staletí evropského středověku je nekonečný. Také pečlivé shromáždění a prozkoumání – pokud je to vůbec možné – všech příslušných spisových materiálů, listinných dokladů a spolehlivých zpráv musí zůstat neúplné už jen z toho důvodu, že většina zločinů tohoto druhu nebyla vůbec odhalena resp. rozpoznána jako židovské zločiny, spáchané podle příkazů Talmudu, protože něco takového připadalo nežidovské většině lidstva naprosto nepochopitelné! Kromě toho vždy existovaly vlivné a na Židech závislé osobnosti ve vedení toho kterého státního útvaru, jež procesy se židovskými vrahy velice úslužně mařily nebo zaváděly do slepé uličky, a vypovězený židovský mor po krátké době znovu povolávaly do země.

¹³⁰ *Acta sanct.*, duben II, str. 8359. Dále Hosmann, *Das schwer zu bekehrende Judenherz*, str. 121; Tentzel, *Monatl. Unterr.*, 1694, str. 130.

¹³¹ Eisenmenger, str. 373.

¹³² Hosmann, str. 47, dodatek.

¹³³ Eisenmenger, *Entdecktes Judentum*, Schiefferl, Dresden 1893, str. 369.

Židovstvo je stejně jako dříve rozhodnuto všechny spisové i věcné doklady a důkazy zničit nebo zfalšovat, jak jsme si již ukázali na příkladu (Trient), nebo pokud se to z nějakého důvodu nezdaří, pak alespoň vraždy z těch časů bez dalšího odbýt jakožto „ojedinělé případy“, nedůstojné „moderních“, „osvícených“ a „civilizovaných“ Židů. Také se mluví o středověkém religiózním „pomatení“ ojedinělých fanatických „sekt“. Ale např. francouzský historik Feller, svého času světlá výjimka, tento židovský manévř velmi přesně rozpoznal. Ve svém „Historicko-literárním časopisu“¹³⁴ z roku 1778 k 18. lednu píše: „Posloucháme-li naše soudobé učence, pak by bylo projevem čirého fanatismu klást vůbec Židům za vinu tak barbarsky ohavné činy. Když na ně bylo r. 1775 žalováno, že se v Polsku znovu dopustili tak hrůzného činu, byla snaha vydávat svědky toho činu za lidi, kteří vidí duchy, a prohlašovat za polobláznny ty, kdo výpovědím očitých svědků věřili.“

Fellerovo konstatování je tím cennější, že právě v 18. století začalo tzv. osvícenství své zhoubné tažení celou Evropou, a se suverénním opovržením pohlíželo na „temný středověk“ (právě který vykazuje případy neúplatné spravedlnosti) jako na překonané hledisko. Šlo o duševní postoj, který až příliš ochotně zavrhoval všechno, co se jakkoli nechalo připsat na konto údajných středověkých předsudků! Předem se odmítala i jen možnost věřit v existenci vražd pro krev nebo dokonce naslouchat svědkům – musela to přece všechno být nedorozumění a smrt oběti se přisouvala nešťastné náhodě nebo perverzním sklonům politováníhodného individua. Za těchto okolností je snadno pochopitelné, že „osvícené“ 18. století nebylo ochotno vysvětlovat žádné i nadále páchané zločiny židovské krvavé praxe tím nejjednodušším, tedy pravou podstatou a talmudskými zákony Židovstva.

Poslanec Géza Ónody u příležitosti velkého procesu rituální vraždy z Tisza-Eszláru (1883)¹³⁵ píše: „Ve věku osvícenství a tolerance jsme už šťastně dospěli tak daleko, že všechna příslušná zkoumání i bádání (ve věci rituální vraždy) prostě ignorujeme a proti Židům vznášená a stále novými zločiny jen potvrzovaná obvinění jednoduše prohlašujeme za temnou pověru, patřící do haraburdí intolerantního, bigotního a duchovně omezeného středověku. Vznášení takových obvinění prý pokrokovému duchu doby a géniu lidstva působí škodu a hanbu.“

Jak neblaze takový duševní postoj vědomě či nevědomě vychází vstříc Židovstvu, ukáže následující příklad: Třináctiletý Andreas Takáls ze sedmihradské vesničky Pér vykrvácel 21. února 1791 v důsledku rituální porážky. Byl zatčen Žid Abrahám, jehož vlastní pětiletý syn byl svědkem vraždy a před soudem vypověděl, že otec spolu s rabínem a dalšími cizími Židy Andrease zabil. „V noci přišel otec domů ještě s několika jinými Židy, mezi nimiž byl také rabín z Károly. Svlékli Andreasovi gubu (kožich) i košili, přidrželi mu ústa (na mrtvole byl ještě otisk pěti prstů) a ucpali je hlínou. Jákob mu svázal nohy, pomocí provazu jej přivázal na trám (hlavou nahoru) a na pravé straně hrdla prořízl tepnu, zatímco otec držel olověnou mísu a zachytával krev.“¹³⁶

¹³⁴ V originále „Journal historique et littéraire“.

¹³⁵ *Tisza-Eszlár*, str. 65.

¹³⁶ Géza Ónody, *Tisza-Eszlár* (1883), str. 113

Krev si odnesl rabín. Očitý svědek pitvy, reformovaný farář Daniel Héczey z Péru a „nejvyšší notář reformovaného církevního distriktu“, ve svých záznamech píše:¹³⁷ „Chlapec byl nyní po exhumaci 24. února 1791 důkladně pitván. Vlastníma očima jsem viděl, že se při rozříznutí tepny pravé paže neobjevila ani kapka krve, protože všechna byla vypuštěna ranou na pravé straně krku (košerácký řez!); naproti tomu z pravé paže se vyronily dvě kapky. Vnitřnosti byly zcela bezkrevné, bránice a genitálie včetně močového měchýře byly rozervané...“

Přestože měli obratné obhájce, byli všichni obžalováni 27. prosince 1792 komitátním soudem odsouzeni k smrti lámáním kolem, ale mezitím přišlo z Vídně nařízení, podle něhož je výkon rozsudku v takových procesech závislý na císařském svolení. Současně došel místním úřadům příkaz, že se „Židům nesmí v této věci činit sebemenší výtky“.

Takový postup ovšem vyvolal prudké rozhořčení obyvatelstva. Zdůvodnění citovaného příkazu znělo následovně:¹³⁸ „Mezi lidem se rozšířilo přesvědčení, že Židé o jistých svátcích potřebují křesťanskou krev. Jde o pradávno zakořeněný omyl, vyvolávající v naší vlasti nezaslouženou nenávist vůči Židům. Jeho Veličenstvo proto přikázalo, aby duchovenstvo a vrchnost lid v tomto směru poučily, protože jde o pouhou bajku. Pokud by to byla pravda, pak by na křesťanství obrácení Židé věc jistě již dávno prozradili. Když se tedy někteří Židé dopustí vraždy, potom je to stejná vražda, jaké se dopouštějí i křesťané, a nemá s rituálem nic společného...“

„A nemá s rituálem nic společného...“ – zřetelně je zde cítit pach česneku židovských inspirátorů! Skutečností zůstává, že v našem případě byli obvinění propuštěni na svobodu!

Ve starém farním kostele sv. Pavla v tyrolském Eppanu stojí u levého pilíře presbytáře malý sarkofág s následujícím nápisem: „Místo věčného odpočinku nevinného chlapce Franze Locherera, který byl 9. 8. 1744 v lese u Montiggllu nalezen zavražděný na způsob Šimona z Trientu. ‚Nechte maličkých přijít ke mně, neboť jejich je království nebeské.‘“ – Na zdi kostela je poblíž náhrobku také deska s těmito slovy: „Anno 1744 dne 5. srpna se manželům Josephu a Anně Lochererovým v Montiggllu ztratil syn, starý 8 let, 7 měsíců a 25 dní, kterého po 3 dny s velkou starostí marně hledali. Avšak teprve... 4. dne v sobotu byl svým otcem a za pomoci jeho pastevců nalezen zavražděný nekřesťanskou rukou Židů, kteří jej vlastní punčochou svázali, prořízli mu hrdlo a celé tělo tak hrůzně zohavili, že bylo jedna jediná rána... (Renovatum 23. Juli 1885).“

Tato pamětní deska říká to nejpodstatnější. Kromě toho se v pozdějším protokolu ze 17. března 1802 uvádí: „... a Judaeo immaniter occisi“ – „Židem nelidsky zavražděn...“

Celá situace je zachycena na základě výslechového protokolu, který byl 12. srpna 1744 pořízen na zámku Gandegg a je uložen ve farním archivu sv. Pavla v Eppanu. Říká se v něm ve stručnosti následující: Rodiče své dítě marně po tři dny hledali. Nakonec jeden pasáček oznámil, že v kaltenerském lese slyšel žalostně naříkat dítě

¹³⁷ Obsaženo v procesních spisech komitátního soudu v Zilahu (Uhry). – Dnes Zaläu v Rumunsku; pozn. překl.

¹³⁸ Ónody, str. 116.

a označil přibližný směr. Otec tam později skutečně našel své dítě ukrutným způsobem zavražděné, ležící na zádech na poraženém kmenu. Hrdlo oběti bylo podříznuté a navíc na něm byla rudá podlitina, jako by bylo dítě uškrceno provazem. Tělo dítěte bylo pořezané tak hluboce, že z něj vylézaly vnitřnosti. Kromě toho bylo dítě obřezáno. Celé tělo bylo tak zohavené, že tvořilo bezmála jednu jedinou krvavou ránu, a nejevilo sebemenší stopy po krvi! Různé okolnosti ukazují na to, že vrah nebo vrahové byli při své odporné činnosti něčím vyrušeni.

Zatímco se soudci z Eppanu a Kalternu ještě hádali o údajně porušené soudní pravomoci, zmizel mnoha svědky označený Žid, který byl velice podezřelý a již po delší dobu byl pozorován v okolí. Když konečně přišlo rozhodnutí, že oba soudci mají pachatele hledat společně, bylo už přirozeně pozdě! Přesvědčení, že i v tomto případě šlo o židovskou rituální vraždu, se v lidu udrželo dodnes a nachází nepochybný výraz v dokumentech i pamětních spisech. Na zavražděné dítě se od počátku pohlíželo jako na mučedníka a jeho uctívání se tolerovalo.¹³⁹

Nedaleko ruského městečka Saslav našli 29. března 1747 pasáči do bažiny zatlačenou mrtvolu neznámého muže. Za přítomnosti starosty a čtyř radních bylo provedeno ohledání mrtvoly. Výsledek: prsty pravé ruky byly odseknuté, žíly na pažích až k loktům rozříznuté, a kosti roztržštěné. Na levé ruce chyběly tři prsty, žíly a šlachy až po ramenní kloub vytažené a kosti rovněž rozbité. Na levé noze byly ostrým předmětem prsty oddělené a ve zbývajících dvou trčely jehlice. Z lýtek oběti byly vytaženy žíly až ke kolenům a všechny zuby byly vytlučeny. Celé tělo bylo prakticky všude rozbodané!

Mezi Židy, zatčenými pro důvodné podezření, byl jistý Soruch Leibowitz, který náhle prohlásil, že by chtěl sdělit důležité pozorování; na základě jeho výpovědi zadrželi další dva Židy – a celá vražedná banda byla vzata do vazby! Dlouhé výslechy nakonec ukázaly, že vražda pro krev byla spáchána podle rozhodnutí saslavského kahalů. Osamocенého potulného tovaryše v židovské kořalně opili do bezvědomí a pak v přítomnosti starších kahalů mučili, zmrazili a nakonec rituálně porazili. Nelidské týrání oběti trvalo několik dní. Krev Židé sbírali do misek a pohárků, plnili do lahví a dopravili do Saslavi tamnímu rabínovi. Každý ze spolupachatelů vraždy si také vzal trochu krve na přípravu macesů.

26. dubna 1747 byl vynesен rozsudek podle saského právního kodexu. Soudci, kteří ještě neochořeli „humanitou“ a „osvícenstvím“, vycházeli ze zásady, že vrazi musejí podstoupit taková předsmrtná muka, jaká sami působili svým výhradně nežidovským obětím systematického trýznění. Těla popravených byla přenechána mrchožravým ptákům...

Bohužel to byl poslední rozsudek smrti nad židovskými rituálními vrahy na ruské půdě!

Ostatní prameny pak ještě informují o rituální vraždě tříapůlletého syna ruského šlechtice na Velký pátek (!) 1753 poblíž Kyjeva. Vrahové zachycovali krev do lahví a tělo oběti odnesli do blízkého lesa, kde je obyvatelé vesnice našli první velikonoční den. Spisy o případu jsou uloženy u soudu v Kyjevě.¹⁴⁰

¹³⁹ Deckert, *Vier Tiroler Kinder, Opfer des chassidischen Fanatismus*, Vídeň 1893.

¹⁴⁰ Géza Ónody.

Další případy se odehrály 1764 v Orkutě (Uhry), kde polští Židé unesli dítě, trhající na louce květiny, 1791 v Holešově (Morava), ve stejnou dobu v polské Woplawiczi (okres Lublin), a roku 1791 za vlády sultána Selima III. ve městě Pera, kde bylo usvědčeno 60 Židů z vraždy mladého Řeka a na místním bazaru vždy po deseti oběšeno.¹⁴¹ Tyto málo známé vraždy pro krev dostatečně ukazují, že také v 18. století mohlo internacionální Židovstvo nerušeně provádět svou krvavou praxi!

V novější době se tohoto fenoménu na svůj způsob chopil jistý církevní proud. Podle něj jsou Židé považováni za ztracené ovečky, které se mají tím radostněji přijímat zpět. Této pochybné úvaze děkuje „židovská misie“ za svůj vznik i za neslavný konec. Pro Židy je voda křtu pouze „výtok nevěstky“ (majim kedeschim) resp. „páchnoucí vodou“ (majim seruchim), zatímco samotný křest je aktem „nečistoty“ a „nemravnosti“ (podle Eisenmengera), který může být podstoupen výhradně za účelem oklamání akumů (Nežidů). Avšak Žid, který se dá upřímně pokřtít, se podle židovského pojetí práva dopustil hrdelního zločinu.¹⁴² Obecně jsou tedy pokřtění Židé podobni „čestným Židům“ Heinemu a Börnemu, kteří se podle slov předního tzv. reformního Žida a profesora rabínského semináře ve Vratislavi Grätze¹⁴³ „sice navenek židovství odřekli, ale jenom jako bojovníci, jež se chopili nepřátelské výzbroje a praporu, aby jej tím spolehlivěji zasáhli a dokonaleji zničili“. To je řečeno dostatečně otevřeně!

Dále ještě budeme mít příležitost zabývat se takovou kategorií Židů.

Ani se všemi triky a zbožným pohledem vzhůru nelze např. 19. století umístit zpět do temného středověku, a přece právě toto století je tak bohaté na mimořádně poučné případy rituálních vražd!

19. století převzalo v nejednom ohledu dědictví století předcházejícího. Tak dlouho toužebně očekávaný plod „osvícenství“ spadl v tom století do klína Židům sám od sebe – jeho jméno je e m a n c i p a c e ! Jako taková byla „důsledkem zákonodárného aktu na půdě osvícenství a jeho konstrukce přirozených lidských práv zpočátku osvobodila Židy z výjimečného církevního postavení i odstranila ještě středověké státy, a po více či méně dlouhé periodě pozdvihla Židy na rovnoprávné státní občany“.¹⁴⁴

Vypukla vskutku židovská doba: židovské peníze, vliv i mezinárodní židovský tisk diktují veřejné mínění, Židé všude obsazují místa ministrů, profesorů¹⁴⁵ i soudců, a osudy celých států jsou určovány židovskými organizacemi – stačí jediný pohyb Rothschildova malíčku a nepoddajná země se stane obětí státního bankrotu!

Při takovém stavu věcí se nelze divit, že v 19. století musíme ohledně našeho zkoumání konstatovat následující:

¹⁴¹ Desportes, *Le mystère du sang*, str. 89.

¹⁴² Rohling, *Polemik und Menschenopfer*, 1883, str. 20-21.

¹⁴³ Grätz, *Geschichte der Juden*, díl 11 (1870), str. 368.

¹⁴⁴ *Jüdisches Lexikon*, heslo Emancipace, sl. 385.

¹⁴⁵ Disraeli: „Židům připadl v Německu téměř naprostý monopol profesorských stolců“ – a to již před sto lety!

1. Úděsnou měrou vzrostl počet rituálních vražd, spáchaných s neuvěřitelnou troufalostí a sebevědomím;
2. pokud vůbec došlo k soudnímu jednání a nebylo okamžitě v zárodku potlačeno, potom za skandálních průvodních okolností nikdy nevedlo k výsledku;
3. jednotlivé vlády nejsou samy o sobě schopné postavit se vražednému židovskému moru, protože jsou
4. vydány na milost a nemilost židovským vysokým financím.

Z 19. století existuje více než 50 ověřených krvavých zločinů. Většina z nich byla spáchána – stejně jako ve všech předcházejících případech – v době židovských svátků purim nebo pašah.

Se zachováním pokud možno chronologického pořadí si zde ukážeme alespoň následující rituální vraždy:

1803 – 10. března se 72letý Žid Hirsch ze Sugenheimu ve vesničce Buchhof poblíž Norimberku zmocnil dítěte, starého dva roky a čtyři měsíce. Když bylo dítě spolu se Židem pohřešováno, Hirsch se nenápadně vrátil přes les do Buchhofu a pomáhal dítě hledat. Den poté Žid tvrdil, že 10. března v Buchhofu vůbec nebyl! Když chtěl otec dítěte spolu s dalšími svědky prokázat opak, byl justičními orgány hrubě odbyt. Dvanáctý den se dítě nalezlo mrtvé se zraněním pod jazykem a s ústy zakrvácenými, a vzdor blátivému počasí v čistém oblečení. Tehdejší okresní direktorium bylo židovskou pakází obléháno tak dlouho, až věc dopadla k její spokojenosti. Otec byl výhrůžkami donucen podepsat protokol, podle nějž prý při nalezení ještě žijící dítě cestou domů zmrzlo!¹⁴⁶

1805 – V Djuně byla nalezena k nepoznání rozbodaná a bezkrevná mrtvola dvanáctiletého Trofima Nikitina. Před okresním soudem ve Veliži¹⁴⁷ se zodpovídali dva Židé, mezi nimi jistý Chaim Čornyj, který byl později r. 1823 silně podezřelý z podobného zločinu. Celá věc se nakonec přenechala „vůli Boží“!¹⁴⁸ Ve Veliži a okolí byla spáchána celá řada vražd pro krev!

1810 – V Aleppu zmizela chudá křesťanská obchodnice. Protože nebyla pod konzulátní ochranou, nedošlo k procesu, přestože veřejné mínění obviňovalo židovského makléře Raffula Anconu, že ženu zavraždil, aby měl na židovské velikonoce nežidovskou krev.¹⁴⁹

1812 – Na Korfu byli v říjnu odsouzeni k smrti tři Židé, kteří zardousili dítě. Krátce poté bylo na tomto ostrově ukradeno a rituálně zavražděno dítě Řeka jménem Riga.¹⁵⁰

¹⁴⁶ Friedrich Örtel, *Was glauben die Juden?*, Bamberg 1823.

¹⁴⁷ V západním Rusku poblíž dnešní běloruské hranice; pozn. překl.

¹⁴⁸ Ljutostanskij, *Židovské rituální vraždy v Rusku* (orig. ruský titul není uveden), str. 17.

¹⁴⁹ Z dopisu bývalého anglického konzula Johna Barkera hraběti Ratti-Mentonovi z 20. dubna 1840. – Achille Laurent, *Affaires de Syrie*, H. Desportes, str. 89.

¹⁵⁰ Achille Laurent, *Affaires de Syrie*.

1817 – Bez trestu zůstala rituální vražda děvčátka Mariany Adamowiczové z Vilnius. Soudní řízení bylo po nějaké době zastaveno z důvodu „promlčení“!¹⁵¹

1817 – Další tři rituální vraždy ve Veliži, spáchané na dvou chlapcích a ženě polského šlechtice!

1819 – Nedaleko Veliže byla tři malá žebravá děvčata vlákána do židovské kořalny a zavražděna. Několika obviněným Židům prokázali vědomě nepravdivé výpovědi, ale byli osvobozeni!

V těch letech panoval v Rusku hladomor. Nespočetné děti táhly žebrotou z místa na místo a Židé – o lichvě ani nemluvě – této katastrofy využívali také jiným způsobem. Jak v pozdějším veližském procesu z roku 1823 uvedly dvě hlavní svědkyně, byly hladovějící děti lákány do židovských domů a pak ve sklepě rituálně poráženy. Svědkyně znaly většinu viníků a dokonce i dokázaly popsat průběh rituální vraždy do nejmenších podrobností. Jednomu ze Židů jejich výpovědi natolik přitížily, že zvolal: „Přizná-li se jediný člen mé rodiny a bude vypovídat, pak se přiznám i já!“

Ostatní Židé však zarputile mlčeli nebo křičeli a vyhrožovali (!) tak neslýchaně, že komise musela výslechy přerušit. Na vyšší pokyn se proces rozplynul do ztracena!¹⁵²

1823 – 24. dubna (!) byl znovu ve Veliži (gubernie Vitebsk) Židy ukraden tříapůlletý syn invalidy Jemeljana Ivanova, pomalým vysáváním krve umučen k smrti a odvezen do jedlového mláží, kde se 4. května bezkrevná mrtvola našla. Obdukcce, kterou v přítomnosti komise vykonal štábní lékař, mj. ukázala, že na mnoha místech těla byla pokožka do krve rozdrásána předmětem, podobným drátěnému kartáči. Dále ohledání ukázalo početná poranění, způsobená tupým bodcem nebo jehlicí, a podle strangulační rýhy se dalo soudit na uškrcení. Nohy oběti byly svázané pod koleny. Vnitřnosti dítěte byly zcela prázdné. Obducent z těchto okolností usoudil, že

1. chlapec byl záměrně trýzněn, že
2. podle vyprázdněných vnitřností byl ponechán několik dní bez potravy, že
3. ústa byla pevně svázána, aby oběť nemohla křičet, že
4. tělo dítěte bylo drásáno ostrým kartáčem, aby krev rychleji proudila, že
5. nohy oběti byly svázané, aby krev více proudila do horní části těla, že
6. oběť rovněž byla na mnoha místech bodána nebo vrtána kvůli odebrání krve těsně pod pokožkou, a konečně že
7. tento odporný zločin byl na svlečeném dítěti spáchán za živa. Na věcech oběti nebyly nalezeny žádné stopy krve.

Vzdor mnoha Židům silně přitěžujícím svědectvím byl proces náhle zastaven a početní obžalovaní Židé „zproštěni obžaloby“ (Pawlikowski). Podle Ljutostanského, který o procesu s rozvětvenou a skvěle organizovanou židovskou bandou důkladně a podrobně pojednal, byli tři hlavní nežidovští svědci na příkaz ruské dumy z 18. ledna 1835 (tedy po 12 letech) posláni do vyhnan-

¹⁵¹ Konstantin de Cholewa Pawlikowski, *Der Talmud*, str. 280.

¹⁵² Ljutostanskij, str. 20.

ství na Sibiř! Židovstvo tak navždy odstranilo možná rizika, protože právě tito svědci souhlasně vypověděli, že krev oběti byla naplněna do lahví a rozeslána ostatním židovským komunitám. Rovněž se takto rozdělovalo krví nasáknuté plátno a zbytek krve se usušil. Tyto mimořádně důležité výpovědi zcela nezávisle dokonale potvrzují správnost odhalení bývalého rabína Noela Weinjunga (Neophity), k nimž se vrátíme v jiné souvislosti!

Ještě během soudního řízení však vyšlo najevo pět (!) zcela podobných vražd, které s naším případem měly kromě stejného účelu získání krve společné i to, že všechny zůstaly bez trestu, přestože vrazi byli přesně označeni. Dne 28. února 1817 totiž vydala carská vláda nařízení, že Židé nesmějí být žádným způsobem obviňováni z rituální vraždy!¹⁵³ Soudní spisy případu jednoduše zmizely, povinnosti si vědomí a nepoddajní úředníci byli propuštěni nebo deportováni...

1824 – V Bejrutu byl svou židovskou bytnou zabit tlumočník Fatšallah-Sayegh. Vyšetřování prokázalo rituální vraždu.¹⁵⁴

1826 – Na silnici u Varšavy byl nalezen zavražděný pětiletý chlapec, na jehož těle více než 100 bodných a řezných ran svědčilo o rituální odebrání krve. Událost vzrušila celou Varšavu. Aniž by zatím byli Židé obžalováni, všude se snažili dokazovat svou nevinu. Soudu podaná oznámení včetně lékařského dobrozdání byla záhy odložena ad acta!¹⁵⁵

1827 – Ve Vilniusu objevili rozbitou mrtvolu rolnického synka Ossypa Petrowicze, který byl předtím podle svědectví šestnáctiletého pastevece Zukowského unesen Židy z pole.¹⁵⁶ Dva Židy, proti nimž byly učiněny usvědčující výpovědi, našli krátce poté mrtvé; jeden z nich byl ubit, druhý otráven...¹⁵⁷

1827 – Krátce před židovskými velikonocemi uloupili židovští zmetci ve Varšavě nežidovské dítě.¹⁵⁸

1827 – V téže době sedmiletá, v Aleppu narozená Židovka Ben-Noudová, viděla pod střechou domu svých příbuzných v Antiochii dva za nohy pověšené krvácející chlapce. Vyděšena takovým pohledem plačky utekla. Její teta jí řekla, že děti byly takto trestané za „nezpůsobnost“. Později mrtvolu zmizely, ale přesto našla veliké mosazné vázy, které Arabové nazývají „laghen“, plné krve.¹⁵⁹

1829 – V maloasijské Hamathu byla Židy hrůzně znetvořena mladá Turkyň. Židovští vrazi si zachránili život obrovským úplatkem a byli pouze vypovězeni.¹⁶⁰

¹⁵³ Kolik jsme jen četli a slyšeli kvílení o „útisku ubohých Židů“ v carském Rusku!

¹⁵⁴ Desportes, *Le mystère du sang*, str. 89.

¹⁵⁵ Pawlikowski, *Der Talmud*, str. 282.

¹⁵⁶ Úřední zpráva gubernie Vilnius; srv. Pawlikowski, str. 282.

¹⁵⁷ Ljutostanskij, str. 20.

¹⁵⁸ Chiarini, *Theoria del Giudaismo*, díl I, str. 355.

¹⁵⁹ Achille Laurent, *Affaires de Syrie*, díl II, str. 320, Paříž 1864.

¹⁶⁰ H. Desportes, str. 90.

1831 – V Sankt Petěrburku zabili Židé dceru gardového poddůstojníka. Rituální účel vraždy byl uznán čtyřmi soudci, pátým označen jako nejistý. Viníky upálili.¹⁶¹

1834 – Později na křesťanství konvertovaná Židovka Ben-Noudová byla v Tripolisu svědkem, jak Židé vylákali starce na skryté místo a tam za prsty u nohou pověsili na pomerančovník, kde oběť takto nechali několik hodin. Když byl stařec blízky smrti, prořízli mu Židé hrdlo košeráckým nožem a nechali tělo viset tak dlouho, až všechnu krev nachytali do misky. Ben-Noudová se později dozvěděla, že tělo dali do bedny a hodili do moře. Kromě toho orientalistovi hraběti Durfort-Civracovi sdělila, že Židé míchají krev do nekvašených velikonočních chlebů (mossa = macesy) a ty pak nazývají mossaguésira¹⁶² = krvavé macesy.¹⁶³

O několik let později byla spáchána rituální vražda, která vyvolala nesmírný rozruch a jako blesk osvětlila internacionálnost židovského zločinu i jeho původce, aby poté ovšem následovala tím delší a hlubší slepota. Všežid znovu uměl vést proces v mistrovské režii – ovšem s ochotnou podporou nejdůležitějších evropských vládních kabinetů.

¹⁶¹ H. Desportes, str. 91.

¹⁶² Guésira (ze syrské arabštiny = égorger = rituálně porážet)!

¹⁶³ Desportes, str. 42.

Je a zůstane historickou zásluhou našeho říšského vedoucího Alfreda Rosenberga, že když se v roce 1920 nacházelo Německo na cestě k diktatuře dělnických a vojenských rad, projevil odvahu a zachránil před zapomenutím tyto židovské zločiny v rámci překladu a publikování důležité francouzské práce z roku 1869.

Poměry v tehdejší Německu byly nepředstavitelně nepříznivé a jen malý kroužek sympatizantů se sdružil kolem Rosenbergovy publikace, která však tím trvaleji a intenzivněji musela působit na ty, kdož věc boje proti židovství považovali za otázku svědomí, i když takový podnik tehdy vypadal beznadějně.

Autorem přeloženého díla byl Chevalier Gougenot des Mousseaux ze staré francouzské šlechty a kniha měla titul „Le juif, le judaïsme et la judaïsation des peuples chrétiens“.¹⁶⁴ Vznikla v roce 1869 a v němčině vyšla 1920/21. Autora díla postihl Židy určený osud, kterému už padl za oběť ne jeden statečný muž – byl otráven. „Jednoho dne dostal rozsudek smrti, druhý den zemřel.“¹⁶⁵

Jeho kniha zmizela z knižního trhu, skoupena Židy, a stejně tak se vedlo dílům ostatních autorů, kteří se podrobně zabývali damašským procesem ve formě publikování soudních spisů nebo jeho podrobným vyličením.

Páter Tomáš a Ibrahim Amara

Zmíněná rituální vražda byla spáchána v Damašku. Tentokrát nebylo její obětí dítě, nýbrž starý kapucínský páter Tomáš, který r. 1807 přišel do Damašku a po 33 let tam pak působil jako dobrodinec lidu¹⁶⁶ spolu se svým služebníkem Ibrahimem Amarem. Autentický materiál procesu byl uložen na ministerstvu zahraničí v Paříži. Originální soudní spisy však beze stopy zmizely r. 1870, když se ministrem spravedlnosti stal Žid a vysokostupňový zednář Crémieux, kterým se ještě budeme blíže zabývat! Několik let po procesu vyšla kniha člena Orientální společnosti, Achille Laurenta, popisující celý průběh procesu proti Židům na základě soudních dokumentů. Kniha rovněž prakticky zmizela až na jediný exemplář, který se ještě dnes nachází v pařížské Národní knihovně. Jedná se o oba díly „Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusqu'en 1842“. Druhý díl obsahuje autentické procesní spisy! Časopis „L'Univers et l'union catholique“ roku 1843 přetiskl ve výtahu arabský spisový materiál. Časopis je dnes také prakticky nedostupný a neocenitelný obsah se zachoval pouze v německém překladu z téhož roku, který je rovněž velice vzácný.¹⁶⁷

¹⁶⁴ Žid, judaismus a požídatostování křesťanských národů.

¹⁶⁵ Alfred Rosenberg, předmluva k Mousseauxově knize.

¹⁶⁶ Psycholog a přírodovědec Heinrich Schubert ve své knize *Reise nach Palästina* (Cesta do Palestiny) zmiňuje pátera Tomáše jako velkého lidumila a učence.

¹⁶⁷ A. v. Morell, *Die arabischen Aktenstücke über die Ermordung des P. Thomas und seines Dieners in Damaskus übersetzt nach der wörtlichen Übertragung im „L'Univers“*, Nürnberg, Leonhard Schrag 1843. Tento německý překlad existuje pouze v několika málo exemplářích!

Stejně jako už mnohem dříve ve velkém trientském procesu, mohl být i zde na základě autentického materiálu vytvořen přesný obraz vražedného činu. Také v Damašku podali obžalovaní shodné prohlášení o používání krve svých rituálně poražených obětí.

Nejprve si stručně ukážeme události, které vedly k zjištění pachatelů.

15. února 1840 odpoledne na židovský svátek purim se páter Tomáš odebral do židovské čtvrti Damašku, aby tam také na dveře synagogy umístil úřední vyhlášku o pořádání dražby v domě jednoho zemřelého obyvatele. Protože zůstal proti svému zvyku vzdálen z domova několik hodin, vydal se jeho služebník Ibrahim Amara před západem slunce svého pána hledat v obavě, zda se mu nepříhodila nějaká nehoda. Oba byli tehdy viděni naposled a od té doby se po nich jakoby země slehla. Bylo to tím nápadnější, že páter byl již po celou generaci usedlý v Damašku a také jako oblíbený lékař byl prakticky každému ve městě známý. Policejní komisař nechal poté provést různé domovní prohlídky, ale bez výsledku.

O dva dny později jasně zářila na stánku židovského lazebníka Solimana zmíněná vývěska o dražbě, jakou páter umístil i na dveře synagogy. To vzbudilo podezření. Holič byl podroben výslechu, jak se dostal k úřednímu formuláři. Jeho odpovědi zněly tak nevěrohodně a nepřírozeně, až vyslyšající nabyli dojmu, že musí o věci něco vědět. V Damašku sídlící a vůči Židům nijak zaujatý šerif-paša ponechal židovského holiče ve vazbě, a protože pohřešovaný páter byl Evropan, udělil francouzskému konzulovi pro Damašek, hraběti Ratti-Mentonovi, plnou moc k řízení předběžného vyšetřování.

Židovský lazebník zapíral několik dní. Když mu nakonec byla závazně slíbena beztrestnost a ochrana před možným pronásledováním, požádal, aby byli ze židovské čtvrti přivedeni následující Židé, v jejichž přítomnosti by učinil doznání: rabíni Moses Saloniki a Moses Abu-el-Afieh, bratři David, Isaak a Aaron Harari, jejich strýc Joseph Harari a konečně Joseph Laniado.

Předvedení Židé nejprve vypověděli, že pátera Tomáše již několik měsíců neviděli. Rabín Moses Abu-el-Afieh o přítomných Židech prohlásil, že je nijak blíže nezná: „Tato společnost není moje, po dobrých šest měsíců jsme se nesetkali, a ani tentokrát jsme nebyli pohromadě. Pátera Tomáše jsem neviděl půldruhého měsíce...“ Po lazebníkově výtce se odvolal na svou všeobecně známou špatnou paměť: „Nu ano, našinec je občas zapomětlivý. Je možné, že jsme se přece jen sešli a spolu viděli, jak ujišťuje holič, potom však každý z nás odešel zase domů.“ Aaron Harari: „Navštěvují jen zřídka své bratry. ... My jsme pokojní a řádní lidé, a bazar jsme opustili teprve při soumraku; jak by se nás všech sedm mohlo nacházet v takové společnosti!“

Protože tyto výslechy nepřinesly k věci nic nového, byli vyslyšání Židé drženi v separaci v naději, že by se tak mohlo přijít na zločin a jeho motivy. Holič byl ještě několikrát vyslyšán a důrazně vyzván, aby konečně přiznal pravdu. Podle soudního protokolu znělo jeho částečné přiznání doslova takto:

„Označených sedm osob dopravilo pátera do domu Davida Harariho a půl hodiny po západu slunce pro mě nechali dojít do mého stánku. Řekli mně: ‚Podřízni toho kněze!‘, který byl v místnosti spoután na rukou. Protože jsem odmítl, slibovali

mi peníze. Odpověděl jsem: „Ne, to nemohu.“ Poté mně předali lístek s úředním oznámením a řekli, že jej mám nalepit na svůj stánek. Byl to Aaron Harari, který lístek doručil, a když jsem byl zatčen a veden do serailu, David Harari mně řekl: „Dej si pozor, abys něco nepřiznal, dáme ti peníze.“ Muž, který pro mě došel do stánku, se jmenuje Murad-el-Fattal a je sluhou Davida Harariho.“ – Protokoly dále zaznamenávají slova konzula Ratti-Mentona k lazebníkovi: „Včera jste učinil důležité prohlášení a dnes je zopakoval. Pokud se tak stalo ze strachu před trestem výprasku, pak nám to otevřeně řekněte. Nemáme v úmyslu vás kompromitovat nějakou lží.“

Solimanova odpověď: „Co jsem uvedl, je pravda, řekl jsem to v jejich přítomnosti.“ – Pro budoucnost je dobré si zapamatovat tuto pasáž, protože právě konzul jako vyšetřující soudce byl později vystaven sotva uvěřitelnému podezírání ze strany Židů!

Předvedený sluha Murad-el-Fattal dokázal podat mimořádně důležitou výpověď. Když však byl konfrontován s hlavou židovské komunity v Damašku Raphaellem Farahim, odvolal náhle všechny své dosavadní výroky. Když byl nadto povolán k výslechu samotným pašou a tázan po důvodech odvolání předešlé výpovědi, uvedl do protokolu následující výmluvné prohlášení: „Vyslychali jste mně v přítomnosti Raphaela Farahiho; měl jsem strach a proto jsem pod jeho zvláštním pohledem všechno odvolal.“ Paša: „Jakže? Raphaela se bojíte víc nežli mě?“ Sluha: „Je to tak! Mám strach, že mě zabije. Bojím se více Raphaela než Vaší Excelence, protože Vaše Excelence by mě nechala jen zbičovat a pak poslat pryč, ale on by mě dal v naší čtvrti zabít, kdybych řekl pravdu.“

Protože bylo stále pravděpodobnější, že židovský holič byl rituální vraždě přítomen, vzali jej znovu do vazby a podrobili ostrému výslechu. Po zoufalých vytáčkách nakonec učinil obšírné doznání v přítomnosti vysokých důstojníků, konzulárních úředníků a štábního lékaře, kteří protokol písemně potvrdili. Soliman popsal bestiální zločin do všech podrobností:

„Půl hodiny po západu slunce pro mě poslal David Harari svého sluhu. Šel jsem tedy k němu a našel jsem tam Aarona Harariho, Isaaka Harariho, Josepha Harariho, Josepha Laniada, domácího pána Davida Harariho, rabíny Mosese Abu-el-Afieha a Mosese Salonika i pátera Tomáše, který byl spoutaný. David Harari a jeho bratr Aaron mně řekli: „Podřízni toho kněze!“ Odpověděl jsem: „Ne, to já nemohu.“ Pak mně řekli: „Jen počkej...!“ Přinesli nůž... povalil jsem pátera na podlahu, s pomocí ostatních jsem ho přidržel nad velkou mísou, a David Harari se chopil nože a podřízl mu hrdlo. Jeho bratr Aaron to dokončil a krev byla zachytávána do mísy tak, aby se ani kapka neztratila. Poté byla mrtvola vyvlečena z místnosti do dřevníku, kde z ní byl stažen oděv a spálen. Potom sem přišel sluha Murad-el-Fattal a jemu i mně oněch sedm řečených osob přikázalo: „Rychle ho rozsekejte!“ Rozkouskovali jsme mrtvolu, ostatky jsme dávali do pytle od kávy a pokaždé vysypali do odpadního kanálu, který se nachází u vchodu do židovské čtvrti vedle domu rabína Abu-el-Afieha. Pak jsme se vrátili k Davidu Hararimu a když byla operace (!) skončena, řekli nám, že sloužícího na své náklady dobře ožení a mně že dají peníze. Kdybych to snad měl vyžvanit, pak se řekne, že jsem pátera zabil já...“

Soliman potom dále líčil, jak kosti a lebku oběti rozbili tlukadlem na podlaze. Při kouskování mrtvoly dávali okolostojící Židé příslušné pokyny. „Měli jsme jenom jeden nůž; chvíli jsem řezal já, pak zase sluha. Když byl jeden z nás unavený, druhý jej vystřídal. Nůž, který jsme použili k vraždě, byl stejný, jaký mají židovští košeráci.“

Po tomto výslechu byl předveden židovský sluha. Jeho výpovědi souhlasily do všech podrobností se slovy lazebníka. „Po holičově odchodu jsem zůstal ještě asi půldruhé hodiny; musel jsem přítomným nacpat vodní dýmky.“ – Nežida vlákali do pasti a rituálně zavraždili... to si pak tedy mohli v klidu zakouřit!

Vzhledem ke shodnosti obou svědeckých výpovědí pak požádal plukovník Hasez Beik o okamžitou komisi prohlídku domu Davida Harariho v přítomnosti francouzského konzula, vysokých konzulárních úředníků a lékaře dr. Massariho.

V místnosti, kde byla mrtvola rozčtvrcena, se našly na stěně stříkance krve, a podlaha byla silně vytlučená na místě, kde vrazi rozbíjeli kosti. Nalezla se také palička hmoždíře, avšak košerácký nůž zmizel...

Poté byl blíže prozkoumán kanál. Přivolali dělníky, kteří sestoupili dolů, a ti pak vynesli na světlo úlomky kostí, zbytky masa včetně kousku srdce, část lebky a cár z čepičky nešťastného pátera. Všechno bylo pečlivě uloženo a zasláno k nahlédnutí pašovi i lékařům. Ke spisu francouzského konzula byly přiloženy následující písemnosti: 1. Prohlášení rakouského konzula Merlata, že okamžitě identifikoval černou látkovou čapku pátera Tomáše, protože byl jediný, kdo takovou nosil. 2. Prohlášení čtyř evropských lékařů Massariho, Delgrassa, Raynaldiho a Saliny, že v předložených pozůstatcích bezpečně rozpoznali lidské tělo. 3. Totéž prohlášení od sedmi domorodých (syrských) lékařů. 4. Prohlášení lazebníka, který pátera obsluhoval.

Aby nezůstaly sebemenší pochybnosti, že byly skutečně nalezeny zohavené pozůstatky pátera, předvedli sedm obžalovaných a bez jakýchkoli hrozeb a nátlaku se jich znovu dotazovali po průběhu strašlivého zločinu. Poté co byli seznámeni se závažnými okolnostmi, které nepřipouštěly pochyby o skutkové podstatě a původcovství činu, a když ani ze strany obviněných nebyl učiněn pokus to popřít, učinili o d - d ě l e n ě v y s l ý c h a n í Židé svá prohlášení.

Dozvídáme se z nich v nejednom směru poučné podrobnosti. Isaak Harari uvedl: „Nechali jsme pátera vstoupit do domu mého bratra Davida Harariho; byla to mezi námi dohodnutá věc. Pak jsme jej podřízli, abychom získali jeho krev, kterou jsme nalili do lahve a předali rabínu Mose Abu-el-Afiehovi, a to z r e l i g i ó z n í h o d ů - v o d u, protože jsme krev potřebovali k naplnění náboženské povinnosti.

Na totéž dotázaný rabín Abu-el-Afieh odpověděl: „První damašský rabín Jakob Antabli s bratry Hararovými i ostatními obžalovanými mluvil o tom, že by od nich chtěl láhev lidské krve, a uvědomili o tom i mě. Harariové slíbili, že mu ji dodají, a měla stát 100 měšců (12 500 franků)! Když jsem k Davidu Hararimu přišel, sdělil mně, že přivedl jistého muže, aby jej zabil a vzal mu krev. Vstoupil jsem dovnitř, a vražda už byla dokonána. Odebrali muži krev a řekli: ‚Vy jste rozumný muž, vezměte krev a předejte ji rabínu Jakobu Antablimu.‘ Odpověděl jsem: ‚Dejte ji

Mose Salonikomu.‘ S tím nesouhlasili: ‚Bude lepší, když ji vezmete sám, jste rozvážný muž.‘ Vražda byla spáchána u Davida Harariho.“

Poté rabín Moses-el-Afieh učinil do protokolu ještě další důležité prohlášení v tom smyslu, že část krve, smíchaná s moukou, byla odeslána do Bagdádu.¹⁶⁸

David Harari tedy označil velkorabína Antabliho za duchovního původce zločinu; v damašské synagoze krátce před činem všem sedmi obžalovaným předestřel přesný plán na zavraždění pátera Tomáše. Krev pak ve velké lahvi z bílého skla, tzv. alepine, měla být rabínem Salonikim odevzdána rabínu Mosesovi a jím pak předána velkorabínu Jakobu Antablimu.

Isaak Harari poté vyličil hanebný útok na pátera následovně: „Aby dostali pátera na potřebné místo, použili Moses-el-Afieh a Moses Saloniki vymyšlené záminky nechat očkovat dítě. Věc byla domluvena v domě Abu-el-Afieha; poté jsme jej všichni společně pozvali do domu mého bratra a podřízli.“

Nic netušící páter pozvání ochotně vyhověl, protože s bratry Hararovými měl již po léta dobré společenské styky. Při svlékání mrtvoly si Moses Saloniki přivlastnil páterovy zlaté hodinky. Během výslechu k té věci se před pašou odehrála následující scéna. Bratři Harariové na otázku, co se s cennými hodinkami stalo, odpověděli: „Zůstaly v držení Mose Salonika.“ Otázka: „Jak se k nim dostal?“ Odpověď: „Natáhl po nich ruku a vzal si je“ (!). Otázka: „Kdy to udělal?“ Odpověď: „Poté, co byl mrtvý svlečen, vzal je z jeho oděvu.“ – Předvedli rabína. „Kde jsou hodinky?“ – „Neviděl jsem je.“ Vtom zasáhl do výslechu paša: „Zde jsou bratři Harariové, kteří dosvědčí, že jste hodinky vzal!“ Rabín: „Lžou!“ Paša: „Svědčí proti vám na svou víru.“ Rabínova odpověď: „Ti jsou mimo náboženství!“¹⁶⁹ – Pro potvrzení nechává paša Harariovce přísahat na bibli a Mojžíše; oba potvrzují, že hodinky zůstaly v držení rabína. Ten křičí: „Proklatí svědci, nebuzerujte mě...!“

Moses Saloniki byl ostatně jediný, který nic nepřiznal. Jeho ustavičně opakované odpovědi zněly: „Nic jsem neviděl, vůbec nic, byl jsem doma a nic nevím.“

Jeho kolega Abu-el-Afieh si počínal podstatně chytřeji. Věděl, že bez ohledu na výsledek procesu prohrál život, protože pokud jej nepřipraví o hlavu soudní rozsudek, bude tak jako tak uštván k smrti svými souvěrci. Na druhé straně s ním mohamedánské úřady nezacházely vůbec špatně, neboť i do své cely dostával košer stravu a ve vězeňské zahradě mohl na zdravotní procházky; co bylo snadnější než vyměnit synagogu za mešitu – tedy stát se mohamedánem! Pak by se přinejmenším těšil pašově ochraně. Rabín věděl, že má toho ještě hodně co říci a náhle se rozhodl; ještě během výslechů přestoupil na islám, ke svému původnímu jménu přijal i Prokovo a nadále se nazýval Mohammed Effendi. Nechme však místo novopečeného muslima promluvit jeho dopis syrskému místodržiteli šerifu-pašovi. Abu-el-Afieh Mohammed Effendi píše:¹⁷⁰ „Poslušen příkazu Vaší Excelence mám tu čest sdělit Vám bližší okolnosti zavraždění pátera Tomáše, protože se z moci víry ve Všemoc-

¹⁶⁸ O údajích o užívání krve si povíme v jiné kapitole.

¹⁶⁹ „Mimo náboženství“: svými výpověďmi se postavili mimo židovství, jsou zbaveni právní ochrany. Srv. „hors de loi“ francouzské revoluce!

¹⁷⁰ Podle A. v. Morella, str. 29.

ného a jeho proroka Mohammeda, kterého tímto co nejnaléhavěji volám a ctím, už nadále nemusím obávat o svůj život. Dosvědčuji tedy pravdu, jak následuje. Deset nebo čtrnáct dní před onou událostí (bestiální vraždou!) mně rabín Jakob Antabli sdělil, že ke splnění příkazu našeho náboženství potřebuje lidskou krev, že o tom již mluvil s Hararim a ten mu dal své slovo, a tedy že i já bych se toho měl zúčastnit. ... Ve středu, což byl u Židů první březen, jsem si odpoledne vyšel do synagogy. Potkal jsem Davida Harariho, který mně řekl: „Pojďte, potřebujeme vás.“ Sdělil mně, že páter Tomáš je v jeho domě a že se musí v noci zabít. Po modlitbě jsem tedy šel k Hararimu a zastihl jsem jej v obývacím pokoji, kde už také ležel svázaný páter Tomáš. Po západu slunce byl páter podříznut a odnesen do prázdné místnosti. Krev se zachytávala do kotlíku a poté nalila do lahve. Dali mně ji a řekli: „Odnes ji hned rabínu Jakobu Antablimu.“ Zastihl jsem ho již čekajícího v předsíni; jakmile mě spatřil, vešel přede mnou do knihovny. „Už je pozdě,“ řekl jsem, „vezměte si to.“ Rabín převzal láhev a postavil ji dozadu za knihy. Opustil jsem jej a odebral se domů.

Když jsem později znovu viděl Davida a jeho bratry, řekl jsem jim, že tato událost nám přivodí nepříjemnosti, protože bude zahájeno pátrání, a že jsme neudělali dobře, když jsme vzali tak známého muže. Bratři Hararimu mě uklidňovali a pravili: „Nic nelze odhalit, šaty se spálily, žádná stopa tedy nezůstala a maso naházel náš sluha postupně do kanálu, takže už tady není.“

Pokud jde o páterova sloužícího, nevím o něm nic kromě toho, že jsem následující odpoledne, tedy ve čtvrtek, zastihl tři bratry Harariovy pohromadě, a jak Isaak řekl Davidovi: „Co se stalo tam s tou věcí?“, načež David odpověděl: „Už na to nemysli, ten také dostal svoje!“, načež si začali všichni tři něco šeptat.

Co se týče krve, k čemu jinému by mohla sloužit než k svěcení fatiru (svátku nekvašených chlebů = židovských velikonoce).

Kolikrát jen už to Židé udělali, a jak často je při tom úřady dopadly? Je to zřejmé z jejich knihy zvané Sader Adurut, kde se vyskytuje mnoho takových případů.

To je všechno, co je mně známo o záležitosti pátera Tomáše. – Mohammed Effendi.“

Za zdůraznění v tomto dokumentu zvláště stojí věta: „Kolikrát jen už to Židé udělali“ – a to můžeme právem předpokládat, že pisatel dopisu věděl mnohem víc, než co považoval za nutné na svou záchranu přiznat!

Deset dní po tomto dopisu, na zasedání z 13. moharramu, byl exrabín Mohammed konfrontován s vrchním rabínem Antablim. Ze zápisu už nevyplývá, zda si vjeli do vlasů nebo se uvítali augurským úsměvem. V každém případě považoval povedený pár za vhodné pustit se na kluzkou rovinu vědecké interpretace Talmudu. Není zde místo zabývat se výklady obou „zákoníků“, které si objasníme ve zvláštní kapitole na závěr historického materiálu v jiných souvislostech.

Na konci konfrontace si paša nedopustil zarýt do odpadlíka Mohammeda: „Když Žid vypoví něco nepříznivého proti jinému Židovi nebo židovskému národu, co zasluhuje?“ Mohammed Efendi narážku drze odrazil touto příznačnou odpovědí: „Když Žid řekne něco, co by mohlo uškodit židovskému národu, má být bez milosti zabít, neboť takové individuum je národu pro hanbu; Talmud jej nenechá

naživu. Židovské náboženství je postaveno na této zásadě; proto jsem přestoupil na islám, abych mohl promluvit...“

Nato byl vrchní rabín vyzván, aby k této odpovědi zaujal stanovisko. Řečené potvrdil a doslovně k tomu dodal: „Udělalo by se všechno k zabítí takového individua ze strany vlády, nebo bychom jej při vhodné příležitosti usmrtili sami.“ Paša: „Mohammed Effendi tedy řekl pravdu. Kdyby však přišlo na věc, v níž by vláda vycházela z opačných zájmů a se smrtí tohoto člověka by nesouhlasila, co byste učinili?“ Jakob Antabli: „Podle okolností bychom udělali všechno možné, abychom jej připravili o život; každý prostředek by nám byl dobrý. Tak učí naše víra.“

Mohammed Effendi si po tomto závěrečném dialogu mohl udělat všelijaký filosofický obrázek. Skutečností zůstává – abychom hned předeslali – že už neměl příliš času zabývat se svou novou vírou nebo se pro jistotu uchýlit k jiné. Krátce po skončení soudního řízení se odebral ke svým předkům, jak oznámily židovské noviny v Evropě, údajně důsledkem ve vězení „vytrpěného mučení“ – jak vidno, pan vrchní rabín v Damašku „učinil všechno možné“...

Exrabín však ještě krátce před smrtí mj. přeložil důležitou pasáž z „náboženské knihy“ Kethim, jejíž správnost potvrdil vrchní rabín Antabli. Zní takto: „Kdo poškodí souvěrce svým oznámením, učiněným ve prospěch cizince, a u zemské vlády proti němu vypoví to, co má za následek peněžní pokutu, výprask nebo smrt, je sám hoden smrti. Takový zrádce nemá naděje na onen svět. ... A i kdyby jen projevil úmysl učinit takové oznámení, okamžitě zasluhuje smrt, a všichni přítomní jsou povinni jej zabít nebo udělat všechno, aby zemřel dříve, než svůj úmysl provede. Všem těm, kdo měli to štěstí k jeho smrti napomoci, se dostane věčného odpuštění. Pokud dotyčný potřetí něco oznámí, aniž by zatím bylo možné jej zabít, pak nechť se všichni shromáždí a společně poradí, jak se jej zbavit, a to jakkoliv. Všechny potřebné výdaje k tomu ať hradí Židé dotyčného místa...“¹⁷¹ – Pokud se nemýlíme, Abu-el-Afieh Mohammed Effendi vynesl na světlo z Talmudu mnohé!

Pátrání páterova služebníka Ibrahima Amara, zneklidněného dlouhou nepřítomností pána, pochopitelně vyvolalo rozruch mezi obyvateli židovské čtvrti. Také páterův sluha byl naposled viděn u vchodu do židovské čtvrti a poté se po něm slehla zem.

V dopisu Mohammeda Efendiho šerifu-pašovi je jediná, ovšem velice jednoznačná indicie. David Harari ohledně páterova služebníka Mohammedu Effendimu totiž prohodil: „... ten také dostal svoje!“

V dopisu rakouského konzula z Damašku, Merlata, z 28. února 1840 svému kolegovi Laurinovi v Alexandrii se říká: „Nejsou ještě žádné stopy po zavraždění sluhy, ale má se za to, že v některém jiném domě těchto taškářů vzal stejný konec (jako páter). Mezitím se Murad Farahi, Aaron Stambuli a mnozí další ukryli nebo

¹⁷¹ Tento překlad z r. 1840 se obsahově plně kryje s překladem kratší pasáže *Šulchan aruchu* (srv. Choschen ha-mischpat 388,10 a Hagah 388,15) dr. E. Bischoffa: „Dnes je také všude dovoleno zabít [židovského] denuncianta, a sice je dovoleno zabít jej ještě před udáním, např. když říká: ‚Oznámím toho a toho [Žida nežidovské vládě], aby utrpěl škodu na těle nebo na penězích.‘ Je třeba jej varovat: ‚Neudávej!‘ Jestliže však přesto prohlásí: ‚Ne, já to oznámím,‘ pak je příkazem jej zabít a zaslouží se každý, kdo ho jako první usmrtí.“

uprechli, což dovoluje předpokládat, že atentát schválili. Šerifu-pašovi, který při této příležitosti prokázal svou prozíravost a vytrvalost, náleží hlavní zásluha na dosavadních výsledcích vyšetřování...“ – V důsledku jistých jednoznačných pokynů ovšem Merlato záhy změnil svůj názor!

Zcela jasný obraz případu vraždy však dávají teprve protokoly výslechů, navazující na předchozí výpovědi.

Po počátečním zapírání nakonec židovský sluha Murad-el-Fattal prohlásil, že v den vraždy dostal od svého pána Davida Harariho příkaz zajít okamžitě za Meirem Farahim, Muradem Farahim a Aaronem Stambulim se vzkazem „dávát dobrý pozor, zda sluha pátera Tomáše nepřišel do židovské čtvrti hledat svého pána, a aby s ním v tom případě skoncovali dříve, než spustí poplach“. – Židovský sluha pak zevrubně líčí, jak vzkaz sdělil jednotlivým Židům, kteří se poté vzrušeně domlouvali. David Harari, který se s páterem osobně přátelil, znal také jeho zvyk sloužícímu Ibrahimovi přesně říkat, kam jde, protože se vzhledem ke svému vysokému věku cítil poněkud nejistý a rád viděl, když mu sluha vycházel naproti. Páterův sloužící tedy zabočil do židovské ulice a z domů vycházejících Židů Aarona Stambuliho, Meira Farahiho, Aslana Farahiho a Isaaka Picciotiho se vyptával na svého pána. Meir Farahi ukázal na svůj dům a pravil: „Tvůj pán se zdržel u nás a očkuje tam dítě; jestli chceš, zajdi tam a vyhledej ho.“ Zatím se židovský sluha Murad-el-Fattal po vyřízení svého úkolu vrátil k Davidu Hararimu. Když se dozvěděl, že páterův služebník je už v domě Meira Farahiho, musel se tam Murad-el-Fattal okamžitě vrátit a podívat se, „co je s Ibrahimem“. Murad-el-Fattal o tom soudu vypověděl takto: „... Šel jsem znovu k Meiru Farahimu; našel jsem tam dveře zavřené na závoru, a tak jsem zaklepal. Otevřel mně Meir Farahi a já jsem se jménem svého pána (Davida Harariho) zeptal, zda se páterova sluhy zmocnili. Odpověděl: „Máme ho; chceš vstoupit nebo zase půjdeš?“ Vešel jsem do domu a viděl jsem tam Isaaka Picciotiho a Aarona Stambuliho, kteří právě sluhovi svazovali ruce za zády jeho vlastním kapesníkem; ústa měl zacpaná bílým hadrem. Odehrálo se to na kraji malého dvorku, kde jsou schody, a kam bylo později vhozeno maso a kosti. Dveře se zatarasily trámkem, ležícím na dvorku. Poté co mu Isaak Piccioto a Aaron Stambuli svázali ruce za zády, Meir Farahi, Murad Farahi, Aaron Stambuli, Isaak Piccioto, Aslan Farahi, Abu-el-Afieh¹⁷² a Joseph Farahi srazili páterova sluhu na zem; tedy všech sedm Židů, kteří přišli k rituální porážce. Někteří z nich však jenom přihlíželi. Byl přinesen velký klíč z pocínované mědi, na něj položili sluhův krk a Murad Farahi jej vlastní rukou bodl. Meir Farahi a já jsme mu drželi hlavu, Aslan Farahi a Isaak Piccioto se sluhovi posadili na nohy; ostatní drželi tělo, aby se nemohl hýbat tak dlouho, než vyteče krev. Zůstal jsem tam pak ještě čtvrt hodiny, abych počkal, až bude mrtvý.

Aaron Stambuli nalil krev do velké bílé lahve trychtýřem z bílého plechu, jaký používají obchodníci s olejem. Když byla láhev naplněná, předal ji Mose Abu-el-Afiehovi, a já jsem pak odešel ke svému pánovi povědět mu o všem, co se zde událo.“

¹⁷² Tento rabín byl tedy u obou rituálních porážek! Stejně tak v obou případech předal vrchnímu rabínovi Antablímu do lahvi nalitou krev!

Mladý Aslan Farahi tuto zprávu potvrdil v plném rozsahu. Paša později konstatoval, že se přiznání v hlavních bodech zcela shodují.

Po zavraždění obou obětí byla uspořádána rozpustilá pitka, trvající až do rána. Poté se úkladní vrazi shromáždili v domě Davida Harariho a – stále podle sluhových údajů, který „předním a bohatým Židům nACPával dýmky“ – znovu důkladně probírali obě rituální porážky a vyměňovali si zkušenosti zvláště ohledně toho, kolik je k tomu zapotřebí času. Nepochybně se to mohlo hodit pro budoucí případy!

Po výslechu se šerif-paša v doprovodu vysokých důstojníků a francouzského konzula odebral do židovské čtvrti k vyšetřování na místě. Všechny výpovědi tam byly přezkoumány. Paša nechal také otevřít nedaleký odtok a našly se v něm kosti, neforemné zbytky lidského masa (v nichž byla rozpoznána játra) a páterův ohřívací tělový pás. Pašův osobní lékař dr. Massari i dr. Rinaldo shodně označili nalezené části kostí a tkáně za lidské pozůstatky.

Jediným, kdo stále ještě zapíral, byl Meir Farahi. Když pak byla v jeho domě provedena důkladná prohlídka, konfrontovali jej se sluhou Muradem-el-Fattalem a mladým Farahim, kteří před ním zopakovali průběh hrůzného zločinu do všech podrobností. Meir Farahi však na ně křičel: „Zbláznili jste se, přišli jste o rozum...!“ a snažil se na ně vrhnout. V bezmocné zuřivosti mu však uklouzlo fatální přiznání: „Cože? Patří snad tihle k zasvěcencům, kteří znají tajemství, aby se ho mohli zúčastnit?“ Nepodařilo se mu však zajistit si alibi a proto byl ponechán ve vazbě.

Koncem dubna 1840, tedy dva a půl měsíce po bestialním zločinu, mohl být proces považován za uzavřený. Vzhledem k pozdějším událostem je dobře si toto datum zapamatovat. Šestnáct Židů se podílelo na dvojnásobné vraždě, čtyři byli omilostněni, a deset jich mělo být odsouzeno k smrti. Obyvatelstvo Damašku čekalo na popravu odporných vrahů.

Štvanice

Ještě během soudního řízení se hrabě Ratti-Menton viděl nucen písemně informovat pašu o podivných událostech. Uvedl, že Židé prostřednictvím rakouského konzula Merlata u něj žádali, aby protestoval proti zamýšlenému překladu Talmudu i dalších knih, protože takový záměr by se rovnal „zlehčování a hanobení židovského náboženství“. Současně hrabě ohlásil, že Židé úředníkovi jeho konzulátu panu Beaudinovi nabídli 150 000 piastrů s vyhlídkou na případné zvýšení částky, pokud se mu podaří zbavit Židy podezření z rituální vraždy.¹⁷³

Po neúspěchu s podplácením se Židé pokusili zaútočit na hraběte Rattiho-Mentona oklikou přes jiný konzulát; tentokrát bylo „nabídnuto“ 500 000 piastrů. Na otázku, odkud tato suma přichází, zněla odpověď, že nejde na účet žádné konkrétní osoby, nýbrž že se už nachází v synagoze v tzv. „chudinské pokladně“. Když další pátrání ukázalo, že tato údajná „chudinská pokladna“ synagogy slouží k úschově národní nežidovské sbírky a nyní že má být těchto peněz použito k utajení

¹⁷³ Géza Ónody, str. 133.

rituálních zločinů, spáchaných na Nežidech, pak tím cynismus Židů dosáhl absolutního vrcholu!

Ohledně těchto machinací psal list „Allgemeine Zeitung“¹⁷⁴ takto: „Proces proti Židům ještě neskončil a také zločinci dosud nebyli potrestáni, je však již nyní zcela evidentně prokázáno, že páter Tomáš byl Židy zavražděn z religiózních důvodů. Není o tom sebemenších pochyb poté, co nám bylo umožněno nahlédnout do některých soudních spisů. Francouzský konzul pro Damašek hrabě Ratti-Menton prokázal při hledání pravdy nejvyšší čínorodost. ... Tamější Židé daleko překonávají ve fanatismu všechny ostatní a protože dříve pro své bohatství byli dosazovanými místními vládci ustavičně využíváni jako obchodníci,¹⁷⁵ měli vždy velký vliv, který syrským křesťanům naháněl strach. Přestože v Damašku každoročně beze stopy zmizelo křesťanské dítě a pokaždé byli v důvodném podezření Židé, nikdo se neodvážil je obvinít, ba nikdo si ani netroufal sledovat stopu podezření – tak velkou moc Židům zajistily jejich peníze u úplatných tureckých úřadů. Ani tentokrát nechyběly nabídky velkých peněz; tajemníkovi francouzského konzulátu byla nabídnuta obrovská suma, pokud se mu podaří přimět konzula ke změně názoru v té věci...“

Francouzský konzul zůstal se svými úředníky neúplatný. Uznání jejich korektnímu chování vyjádřil i sám mezinárodní židovský tisk divokou kampaní proti těmto mužům, zvláště proti hraběti Ratti-Mentonovi. Po rozhlášení prvních výsledků vyšetřování v Evropě se tyto nenávistné útoky změnily v opravdový uragán. Co všechno jen tiskoví Židé v tzv. „světových listech“ vykonstruovali a vylhali, aby konzula a jeho energické pátrání před celým světem zdiskreditovali!

Zpočátku se pouštěly do oběhu bajky o hrůzostrašném mučení podobně, jako už o staletí dříve po trientském procesu. Vyšetřovacím úřadům se předhazovaly ty nej-sadističtější metody, jaké byl židovský mozek schopen vymyslet. Z přebohatého klasobraní „oficiálních zpráv“ si uveďme alespoň hlášení Žida Pieritze z Damašku ze 13. května 1840:¹⁷⁶ „„Nešťastné vězně“ včetně jejich dětí nořili do studené vody a pak je pomalu upalovali, „pomocí zvláštního přístroje“ jim vytlačovali oči z důlků (žádný z obviněných Židů nebyl kupodivu jednooký!), a pálili je rozžhaveným železem (na žádném z nich nebyly po ničem takovém sebemenší stopy!)“ atd. Nešťastné „oběti“ byly štípáním kleštěmi nuceny po tři dny stát vzpřímeně bez odpočinku a jejich zakřivené židovské nosy údajně pálili ohněm. Dále se tam fantazíruje, že do vězení byly uvrženy tisíce židovských dětí a umíraly tam jako mouchy. – Při čtení takových hloupostí okamžitě vyvstane otázka, kdo na ně vlastně zareagoval. Smysl takových hrůzostrašných zpráv byl jasný: výpovědi zatčených Židů měly být tímto manévrem zneváženy jako „vynucené mučením“. Poněkud trapné ovšem bylo, že v izolaci držení obvinění Židé vypovídali zcela shodně, nemluvě už o jednoznačných výsledcích soudního vyšetřování na místě činu.

Bez ohledu na to nařídila francouzská vláda svému konzulovi v Bejrútu Desmeizoisevi odebrat se do Damašku a celý proces obnovit. Jeho protokoly o „druhém

¹⁷⁴ 1840, č. 152.

¹⁷⁵ Čti: vymahači daní, lichváři a podvodníci!

¹⁷⁶ Loewenstein, *Damascia*, str. 203.

procesu“ však pouze v plném rozsahu potvrdily skutečnosti, zjištěné Ratti-Mentonem!¹⁷⁷

Od nynějška nejsou hrozným koncem vinni vrazi, nýbrž samy oběti: z chudého pátera Tomáše, kterého nikdo menší než předseda francouzské vlády Thiers označil za „vzor zbožnosti a dobročinnosti“ a za „člověka, oblíbeného a váženého u všech konfesí“,¹⁷⁸ udělal židovský tisk hamižného starce, jenž „nahromadil mnohem větší jmění, než mu dovolovaly stanovy jeho řádu. Nerad dával, zato raději mluvil, byl často nestřídmý a měl lehkovážný charakter i nepatrné vědomosti“. ¹⁷⁹ Později, koncem přeslavného 19. století, týmž tiskem, který se mezitím stal „zprostředkovatelem kultury a civilizace osvícenému lidstvu“ bylo čtrnáctileté děvče, oběť košeráckého nože v Tisza-Eszláru, označováno za „děvku a poběhlíci“, a v chojnickém řeznickém sklepe stejně tak rituálně zavražděný Ernst Winter byl haličskou židovskou sebrankou vydáván za homosexuálního „zvrhlíka“. Celému tomu svinstvu se však říkalo „osvobození židovského ducha z nedůstojných okovů temného středověku“ nebo stručněji „e m a n c i p a c e“!

23. května 1840 po definitivním uzavření procesu v Damašku a nabytí rozsudku právní moci napsal Žid Julius Fürst následující příznačná slova:¹⁸⁰ „V Orientě vyšla krvavá hvězda, upomínající na pověry středověku a jeho hrůzostrašné bajky. Právě taková bajka se nyní rychlostí blesku zahrnula v myslích národů. Není snad na čase, aby židovské orgány i vlivní mužové zasáhli v tom smyslu u příslušných vlád?“ – Kdo se při studiu židovských pramenů naučil číst mezi řádky, ten už ví svoje!

Politický barometr ukazoval na bouři. Ve všech zemích a téměř ve stejnou dobu „vystoupilo mnoho mužů jako mluvčí...“.¹⁸¹ Světové Židovstvo bylo zmobilizováno! V synagogách kvíleli nebo hrozili rabíni, vždy podle potřeby. „Vrchní rabín v Marseille vystoupil s divokým prohlášením. Ze Smyrny se ozvaly hlasy na obhajobu (vrchní rabín Pincas), vystoupil krefeldský rabín Ullmann, a mnichovský rabín Aub divoce polemizoval s bavorskými listy. Philippson z Magdeburgu v tamějších hojně čtených novinách nejenže poukazoval na absurdnost obvinění z rituální vraždy, nýbrž se i snažil dostat v tom smyslu na svou stranu „rozážné a osvícené Německo“.¹⁸²

Některé z těchto židovských výlevů máme dodnes k dispozici jako bibliofilské rarity. Všechny mají obsahově společného jmenovatele, jak nám prozrazuje samotný židovský „odborný list“: „Předem prokázat neopodstatněnost obvinění, tedy ještě dříve, než je známa skutková podstata vraždy.“ Ukážeme si jen ve výtahu některé z těch dobových kuriozit.

¹⁷⁷ A. v. Morell, str. 63-64.

¹⁷⁸ *Damascia*, str. 118.

¹⁷⁹ „Der Orient“, č. 21, z 23. května 1840, str. 159.

¹⁸⁰ Týdeník „Orient“, který pan „profesor lipské univerzity“ založil v témže roce. Časopis byl „věnován šíření židovského ducha v historii a literatuře“.

¹⁸¹ „Der Orient“, č. 34, str. 264.

¹⁸² „Der Orient“, č. 34, str. 264.

Rabín Isaac Levin Auerbach považoval dny pořádání lipských veletrhů za zvlášť příhodné a „v sobotu 19. května 1840 během německo-izraelitských bohoslužeb“ přednesl před Židy z celého světa v lipské synagoze tzv. kázání o „nejnovější ráně osudu Izraeli na Východě“, které mělo takový úspěch, že bylo „na všeobecnou žádost vytištěno“.¹⁸³ Rabín hned úvodem své řeči ubezpečuje, že a) kvůli Sionu nemůže mlčet, b) kvůli Jeruzalému si nemůže dopřát klidu a c) musí promluvit v zájmu cti svého náboženství. – Po početných citátech ze Starého zákona pak se slzami v očích dochází k velmi pozoruhodnému konstatování, že „mravnost naší doby ještě zdaleka nedrží krok s duchovním vzděláním“. – Zatím se zde spokojíme se zjištěním rabína Levina Auerbacha, že „národy stále nedosáhly stupně dokonalosti, k níž je božstvo povolalo a vychovává zjevením svého svatého slova“. – Stručněji a srozumitelněji řečeno: nežidovské národy se stále ještě opovažují protestovat proti rituálnímu vraždění svých příslušníků – nejsou tedy ještě zdaleka „dokonalé“, tj. zralé! Na konci svého bédování však rabín už větrí dobré vyhlídky, když káže doslova, a my každou větu z jeho zasvěcených úst umíme ocenit: „Ano, moji zbožní posluchači, kráčíme vstříc lepším časům, v nichž zmizí ze světa nespravedlnost, rozdělující lidi ve všem, co si žádá jejich přirozená rovnost, ve všem, co je podstatou a podmínkou šťastného života, kráčíme vstříc době tolerance a bratrské lásky, jak ji předpovídá naše svaté náboženství. Ona nešťastná událost (Damašek), kterou oplakáváme, jen příchod této doby uspíší. ... Jak zní slovo zákona: tak jako země vydává své rostlinstvo, přináší Věčný ctnost a spásu k požehnání všech národů. Amen.“ – Toto „amen“ pak bylo ve 20. století již málem vyřčeno nad celým nežidovským lidstvem!

V tutéž dobu, tedy na den Nanebevstoupení Páně 1840, pronesl „proslulý kanovník metropolitního kostela sv. Štěpána ve Vídni“ dr. Emanuel Veith, oslavovaný kazatel – a pokřtěný Žid – „před tisíci zbožnými posluchači“ následující paměti-hodná slova: „Vy všichni, moji zbožní posluchači, asi víte, a kdo to neví, nechť si poslechne, že jsem se narodil jako Žid... stal jsem se křesťanem a jako vyznavač křesťanství uděluji ve svém pastoračním poslání útěchu a naději.“ Poté tento výtečný muž pozdvihl pravici a pohnutým hlasem zvolal: „Přisahám jménem Nejsvětější Trojice, že rozšiřované tvrzení, jakoby Židé používali při svátku svých velikonoce (pašahu) krev křesťanů, je škodolibou a rouhavou lží, která není obsažena ani v knihách Starého zákona, ani ve spisech Talmudu, které přesně znám¹⁸⁴ a horlivě jsem je prostudoval. V tom mi dopomáhej Bůh...“¹⁸⁵

18. srpna 1840 při příležitosti slavnosti založení evangelicko-luteránské misijní společnosti v kostele drážďanského sirotčince mluvil další „křesťanský“ kolega pana rabína Auerbacha, Franz Delitzsch, o pronásledování Židů v Damašku a na Rhodu.¹⁸⁶ Poté, co tento „učenec“ – který ostatně o 40 let později jako profesor teologické fakulty vydal svůj „znalecký posudek“ o jiné rituální vraždě – srdceryvně

¹⁸³ V Lipsku u Adolfa Frobergera, tisk C. G. Naumann, Lipsko.

¹⁸⁴ Tuto židovskou „dovednost“ si probereme ve zvláštním oddíle.

¹⁸⁵ Emanuel Baumgarten, *Die Blutbeschuldigung gegen die Juden*, 1883.

¹⁸⁶ *Missionsrede mit Bezug auf die Judenverfolgung zu Damaskus und Rhodus*, Drážďany, vydal Julius Naumann.

konstatoval, že Izrael dosud nepociťuje sebemenší chuť nechat se „obrátit“, přestože se mu to snaží i po finanční stránce udělat po chuti nemalé obnosy, posbírané z grošíků německých církevních věřících.¹⁸⁷ Nakonec pak Delitzsch objevil tři hlavní překážky snah o obrácení ve „změněném stavu křesťanů“. Jednou z těchto „hlavních překážek“ je podle jeho vlastních slov „odporná a podlá nenávisť k Židům, která přes veškerou humanitu a vědomí světoobčanství, jímž se dnes pyšníme, není dosud vykořeněna. ... Tato ohavná nenávisť vůči Židům obecně akceptuje nespravedlivá obvinění, která je křesťanům stále více odcizuje a mate v jejich lásce (!)“. Mezi ně ovšem podle pana Delitzsche patří obvinění z rituální vraždy pro krev, obvinění, jehož „lživost uznali a dokázali pravověrní učitelé naší církve, avšak jsou zde ti, kteří skrze temnou mocnost přenesli ze Západu do Levanty, do Damašku a na Rhodos nové krvavé pronásledování i tak tvrdě utiskovaného národa (Židy)“. Je neodpovědné a neomluvitelné, že „se mezi Židy celého světa dostalo křesťanskému jménu tak špatné pověsti“. Události v Damašku musí „každého přimět k svatému hněvu a bolesti“. Tento misijní projev, který nepochybně nábožně naslouchající věřící povzbudil k bohatším milodarům¹⁸⁸ pro ztracené ovečky, pak Delitzsch ukončil stejným citátem z bible, který „byl vybrán za nápis na zdi nově postavené synagogy v Drážďanech“. O jeho řeči podrobně pojednaly židovské listy „Kulturzeitung“ a „Orient“. Poznámka židovského recenzenta říká, že „tato řeč byla vytvořena zcela v duchu misijní společnosti, snažící se o obrácení Izraele na křesťanství, a tedy sem vlastně nepatří“... Zbývá poznamenat, že Delitzsch je spolupracovníkem tohoto listu!

Nyní se podíváme, kdo jsou ti „vlivní mužové, zasahující v tom smyslu u příslušných vlád“, jak psal „Orient“ roku 1840, kdo jsou „mocní tohoto světa“, jak o nich v témže roce psal L. H. Loewenstein ve svém útočném spisu „Damascia“

¹⁸⁷ Srv. např. jen pokladní zprávy početných misijních spolků, které byly publikované v „misijních listech“!

¹⁸⁸ Z „misijní písně“ si zde uvedeme pouze následující pasáž: „... Pojdte ovečky k požehnání, které pohanům přinášíme pro radost Spasitele...“ Podle E. Bischoffa, který tyto pány znal a prokoukl jako nikdo druhý, byl Delitzsch sám rozený Žid (1813), pokřtěný v lipském kostele sv. Mikuláše, a po celý život činný jako „fanatický obhájce Židů“. Jeho bratři raději zůstali nepokřtěni (Bischoff, *Schulchan aruch*, str. 138). Delitzschův otec byl vetešník, „obchodující starými věcmi“. „Mým dobrodincem byl od mládí Žid jménem Levy Hirsch, který bydlel u nás v domě a obchodoval se starými knihami...“ (Franz Delitzsch, *Ein kurzes Lebensbild, von ihm selbst verfaßt* in: *Friede über Israel!*, roč. 10, č. 1, Lipsko 1913.). - V témže traktátu jiný misionář Židů P. von Harling o Franzi Delitzschovi soudí: „... nikdo necítil tak intenzivně puls židovského života a nerozuměl duchu tohoto pozoruhodného národa. Plál horoucí láskou k tajemnému Izraeli, od dětství v něm bylo zakořeněno puzení k tomuto národu... v Izraeli byl uctíván jako světce...“ – Také podle *Antisemitischen Correspondenz* z roku 1893 (str. 458) byl Delitzsch Žid!

Elisabeth Delitzschová věnovala r. 1910 svému dědovi mj. následující *Pamětní stránku* (in: *Franz Delitzsch als Freund Israels*, str. 10-11): „Jako i v našich časech, tak rovněž za dnů profesora Franze Delitzsche byl židovský národ obviňován z rituální vraždy. Pln svatého rozhořčení vystoupil tento učenec za Izrael a zbraněmi talmudských znalostí bojoval proti těm, kdož se odvážili vznést taková nespravedlivá obvinění. Vděčná mysl Židů nikdy velkému příteli Izraele nezapomene jeho odvážné vystupování za pravdu, nevinu a čest Izraele.“

nebo v „Pronásledování Židů v Damašku a jeho vlivu na veřejné mínění“¹⁸⁹ – vida, už v roce 1840!

Tak předně je zde Arcižid Isaac Adolphe Crémieux; nenechme se zmýlit jeho libozvučným jménem – také on se kdysi jmenoval jinak! Pocházel ze staré židovské amsterodamské rodiny Smeerkoppů,¹⁹⁰ byl „advokát“, „skutečný a opravdový obhájce Izraele, velký bojovník za práva a čest Židovstva, zastánce všech nevinných a podporovatel civilizace“. – Z jeho rtů se řinula řeč sladší než med, „ohnivými slovy a čarovnou výmluvností odhaloval předivo lži a důvěřivost nevědomé chátrý (míněni jsou nežidovští občané!)“.¹⁹¹

Jako přesvědčený republikán pomáhal v červencové revoluci r. 1830 vyhnat ze země Bourbony. Za „měšťanského krále“ z Judovy milosti, Ludvíka Filipa, hrál tento zchytralý Žid dál republikánskou roli a propagoval plnou emancipaci svých rasových kolegů. V době damašského procesu r. 1840 již povýšil na „viceprezidenta Ústřední konzistoře francouzských izraelitů“ a hrál tak významnou úlohu v politickém životě, že se již r. 1842 dostal do poslanecké sněmovny. V pařížské únorové revoluci 1848 byl krátký čas ministrem spravedlnosti prozatímní vlády, ale z nějakých důvodů zase odstoupil a za kulisami spřádal své intriky. Jeho velký čas přišel ještě jednou po svržení císařství v září 1870 poté, co vstoupil do vlády „národní obrany“ a podruhé převzal ministerstvo spravedlnosti. Spolu se svým soukmenovcem Gambettou nechával Francouze vykrváct nesmyslným podněcováním k válce i povstání pařížské komuny. Jako velmistř „Grand Orientu“ a dalších požidovštěných lóží vypsál za hlavy německého lóžového bratra krále Viléma I., i Bismarcka a Moltkeho milionovou odměnu! V jím spoluzaložené „Alliance Israélite Universelle“ (AIU), „hotové líhni imperialistického Židovstva“,¹⁹² dodal Židům nejnebezpečnější a nejbezohlednější zbraň. Jako filiálka AIU vznikla v Londýně „Anglo-Jewish Association“, ve Vídni „Israelitische Alliance“ a v Holandsku „Nederlandse Afdeeling“.

Jejich společné heslo znělo: „Celý Izrael ručí za sebe navzájem!“ – Článek I programu AIU však zněl: „AIU má za cíl: 1. Všude pracovat pro rovnoprávnost a morální pokrok Židů; 2. být účinnou oporou těm, kdo trpí pro své židovství...“.¹⁹³

Uskutečňování tohoto „programu“ pomáhal ze všech sil v Londýně „sídlicí“ italsko-anglický Žid Moses Montefiore – dosud se nepodařilo zjistit, jak se dříve jmenoval. Podle Židovského lexikonu byl „nejreprezentativnější postavou židovské politiky 19. století“, „vůdčím členem židovské komunity v Londýně a švagrem Nathana Mayera Rothschilda“ – tedy naprosto rovnocenným kolegou pana Smeerkoppa-

¹⁸⁹ V originále *Die Judenverfolgung und ihre Wirkung auf die öffentliche Meinung*. – Tato kniha o více než 400 stranách je svým obsahem i tónem objednaná a vysokými kruhy židovské diplomacie inspirovaná práce, která nám však poskytuje mimořádně cenný náhled do nadstátních machinací židovské internacionály. Kniha vyšla r. 1840 ve vyd. Lehrberger v Rödelheimu. (Rödelheim u Frankfurtu n. M. byl od poloviny 18. století preferovaným místem tisku židovských knih!)

¹⁹⁰ Stať Johanna von Leerse ve „Weltkampf“, sešit 190, říjen 1939, str. 449.

¹⁹¹ „Der Orient“, č. 34, str. 264.

¹⁹² Stauf von der March, str. 135 (1933).

¹⁹³ *Jüdisches Lexikon*, 1927, sl. 224.

Crémieuxe v Paříži! Svoji politickou dráhu začal Montefiori jako „advokát“ a – což je příznačné – jako finanční makléř londýnského domu Rothschildů. Jeho děd, obchodně zdatný livornský Žid, se přestěhoval do Londýna jako obchodník se slamáky. Záhy se oženil se sestrou Nathana Rothschilda a tím se stal dostatečně společensky přijatelným, aby mohl energicky vystupovat za zrovnoprávnění Židů. V roce 1837 byl zvolen „sheriffem“ (nejvyšším soudcem) londýnské City, později královnou Viktorií povýšen do šlechtického stavu a r. 1846 se „za velké zásluhy o židovský národ“ stal rytířem (baronetem). V letech 1835-1874 byl prezidentem „Board of Deputies of the British Jews“, a v tomto „oficiálním postavení mohl při svých zahraničních misích prokázat účinné služby Židům“. Jeho první internacionální „misí“ byla společná cesta s Crémieuxem do Damašku r. 1840. „Aby pomohl Židům v Rusku“, odebral se r. 1846 a 1872 do Petrohradu, roku 1859 destabilizoval Řím, 1864 Maroko a 1876 Rumunsko. V Palestině se objevil nejméně sedmkrát: „Jeho plány na židovskou kolonizaci Palestiny nebyly pouze filantropického druhu, nýbrž spíše podobné pozdějším myšlenkovým pochodům Theodora Herzla“, píše Židovský lexikon zcela otevřeně o skutečném důvodu těchto „misí“! Sir Moses Montefiore „měl při svých akcích neocenitelnou přednost podpory britské vlády i britského veřejného mínění“. Po jeho smrti královna Viktorie, která si jej osobně velice vážila, přenesla baronetskou hodnost na jeho prasynovce Francise Abrahama Montefiore.

Také na další vývoj věcí v Damašku měli samozřejmě rozhodující vliv Rothschildové. Peter Deeg ve svém mistrovském díle „Dvorní Židé“¹⁹⁴ uvádí tabulku rodokmenu těchto v Londýně, Frankfurtu, Vídni, Neapoli, Paříži a dokonce také v Konstatinopoli usazených bankovních hyen. Pouhý pohled na tabulku stačí k pochopení předem ztracené pozice francouzského hraběte Ratti-Mentona v nerovném boji se židovskou chobotnicí!

Vysoký církevní hodnostář v Milánu Athanasius Fern¹⁹⁵ přece správně psal: „Jako obrovští pavouci se burzovní vladaři, králové Židů, pevně usadili ve všech hlavních městech kontinentu a odsud sahají špinavé nitky jejich pavučiny až do Ultima Thule.“¹⁹⁶ Drží otěže světové politiky, jsou supy burzy a hyenami spekulace. Před jejich hlasem se chvějí trůny i koruny, před leskem jejich jména bledne královský purpur.“

„Montefiroy ideje, Rothschildovy peníze a revoluční duch Isaaca d’Israéliho – jaká to úderná síla harmonicky se doplňující košer trojice!“¹⁹⁷

Tím jsme si tedy v nejnutnější stručnosti představili hlavní aktéry, kteří „neúnavně očišťovali jméno Izraele od skandální ostudy proti fanatismu a intrikám“ a „vysloužili si velebení všech souvěrců; jejich jména budou žít v dějinách...“¹⁹⁸

Ostatní figury této tragédie, které vystoupily ve prospěch Judy, byly naprosto závislé kreatury, ale právě proto nikoli méně nebezpečné, a to bez ohledu na to, zda

¹⁹⁴ V originále *Hofjuden*, Norimberk 1939.

¹⁹⁵ Athanasius Fern, *Jüdische Moral und Blut-Mysterium*, 5. vyd. 1926.

¹⁹⁶ Bájná země na kraji, na konci světa; pozn. překl.

¹⁹⁷ Walter Freund v časopisu „Hammer“, č. 853-854 (1940).

¹⁹⁸ „Der Orient“, č. 44.

šlo o hlavu státu nebo o posledního policejního biřice! Ještě když nebyly výsledky v Damašku uzavřeny, v dopise z 5. března 1840 už „advokát“ Crémieux – přestože neviděl žádné příslušné spisy – klidně oznamuje, že 1. „z hrozné vraždy v Damašku obvinění nejsou zločinci“ a že 2. „zpočátku mučením vynucená, ale později při plném vědomí znovu odvolaná přiznání nemohou ospravedlnit obžalobu“.

7. dubna 1840, tedy ještě během procesu, otiskl Crémieux v „Journal des Débats“ otevřený dopis, v němž hned úvodem vyličil skutkovou podstatu zkresené, a pak přešel k obvyklým hrůzostrašným zprávám o údajném pronásledování Židů. Nás zajímá pouze závěr jeho osmistránkové epištoly. Říká se tam: „Francouzští křesťané, jsme vašimi spoluobčany, vašimi bratry! To vy jste dali světu obraz nejryzejší tolerance. Poslužte nám za štít tak, jako jste nám už dříve posloužili za oporu! Především ale necht’ se francouzský tisk s onou ušlechtilou horlivostí, která mu vynesla zaslouženou slávu, chopí svaté věci civilizace a pravdy. To je opravdu krásná úloha, která mu připadá, a francouzský tisk jí nepochybně také šlechetně dostojí.“ – V těchto závěrečných větách vyslovil Crémieux dvě velké pravdy: 1. že Francouzi ve své revoluci z roku 1789 dali světu opravdu jedinečný příklad, jak lze „bratrstvím“ a „rovností“ spáchat národní sebevraždu, protože Žid Cohen ve své knize „Židovská otázka“¹⁹⁹ z roku 1868 s výsměchem potvrzuje: „Pro Židy přišel mesiáš 28. února 1790 v podobě lidských práv“, 2. že má Francie sloužit Židům jako „štít“ (na čemž se až do nejnovější doby vlastně nic nezměnilo), a 3. že tisk židovská přání v každém ohledu „ušlechtilé“ plní!

Po vyhlášení rozsudku byly vyžádány znalecké posudky „křesťanských kapacit“, aby zdůraznily neudržitelnost obžaloby – v jednom pozdějším velkém procesu případu rituální vraždy v Uhrách bylo takových „křesťanských svědectví“ doručeno doslova na tucty! „Znalecký posudek“ dvorního rady prof. dr. G. H. von Schuberta otiskl list „Allgemeine Zeitung“ 30. dubna 1840 s titulkem „Údajný vražedný čin Židů v Damašku“. Pan dvorní rada shledává „nepochopitelným, že ohlasy barbarské a nesmyslné bajky středověku o způsobu, jakým onen páter zmizel a pak měl být zavražděn Židy, mohou dolehnout až k nám křesťanům 19. století, a navíc ještě jsou bez dalšího opakovány“. Jakožto křesťanský cestovatel pan dvorní rada prý Židy v Orientě dobře poznal a může tedy „s naprostým přesvědčením říci, že taková hrůzostrašná bajka je v naprostém rozporu s nezlomnou přísností dodržovanými religi-ózními obyčejí Židů“ a že proto žádným způsobem nelze nahlížet na Židy jako na pachatele. Také pan dvorní rada má pravdu v tom bodě, kde spolehlivě konstatuje, že „religiózní obyčej Židů jsou s nezlomnou přísností dodržovány“ – ty jsou dokonce tak nemilosrdně a důsledně prováděny, že již v oněch letech, kdy pan profesor jako křesťanský cestovatel prochodil okraj Orientu a navštívil také ostrov, kde každoročně ve zcela určité roční dobu zmizelo nežidovské dítě, se proto Židům zakazovalo opouštět v ten čas svá obydlí pod trestem smrti! Není také nezajímavé zjištění, že např. rovněž v Norimberku i v Čechách platily v dřívějších stoletích podobně moudré příkazy. Konkrétně v Norimberku vydal císař Maximilian I. roku 1498 pro Židy zákaz přenocovat ve městě.²⁰⁰

¹⁹⁹ V originále *La question juive*.

²⁰⁰ Tentzel, *Mont. Unt.*, 1697, str. 228.

Avšak „srdeím dělá dobře účast, kterou osvícení křesťané prokazují zostuzeným a pranýřovaným“. Ze strany křesťanů se dokonce „scházejí milodary pro hladovějící izraelity bezmála jako smírná oběť na oltář ubíjeného lidství“. Jedním z prvních takových „ušlechtilců“ byl dr. Dräseke.²⁰¹ Ne nadarmo se Žid Loewenstein obrací se svým cynickým apelem na „liberální racionalisty, bojující za princip teologického osvícenství“: „Na vás, na jasných světlech v oblasti teologie, se dobře ukazuje, že studium není pouze slovní moudrost, nýbrž že se v oněch vysušených a nepoživatelných slupkách skrývá sladké jádro, a že humanita je krásnou odměnou za léta bádání! Vy, velcí teologové a filologové Německa, zde máte praktické pole pro své vědění, nabyté dlouhými roky studia! Mnoho, velmi mnoho jste orali, pleli a seli, zde stojí obilí v plné zralosti, přišel čas sklizně – nezaspěte ji!“ Za povšimnutí stojí rok – 1840!

V listu „Journal de Smyrne“ vycházela od 14. května 1840 na pokračování reportáž z Alexandrie, jejímž autorem byl křesťanský se maskující „misionář“ G. W. Pieritz. Tyto reportáže o událostech v Damašku lze bez přehánění označit za absolutně vylhaného a také ovšem úspěšného předchůdce moderní židovské hrůzostrašné propagandy. Zcela nestydatě zde byly skutečnosti obráceny v pravý opak, a dokonce i představitel evropské mocnosti, francouzský konzul Ratti-Menton, je tam obviňován z „trestuhodné nedbalosti“, takže se vyplatí trochu blíže se podívat na osobu a rasovou příslušnost autora. „Protestantský misionář“ G. W. Pieritz byl členem „Londýnské společnosti pro šíření křesťanství mezi Židy, kterou křesťané chápali jako korporaci na ochranu Židovstva“.²⁰² Když se pak ještě dozvíme, že Společnost reportáž svého „misionáře“ nechala vytisknout vlastním nákladem,²⁰³ dále že byla doplněna Židem L. H. Loewensteinem o výklad židovsko-„křesťanských“ vztahů, že jiný představitel Společnosti, „kazatel“ W. Ayerst, asistoval při sepisování židovského bojového pamfletu „Damascia“ v roce 1840, a konečně že další pokřtěný Žid²⁰⁴ „pan konzistorní rada prof. dr. A. Neander z Berlína prokázal cenné služby při vyhledávání důkazního materiálu na ospravedlnění izraelitů“, pak už o židovském konvertitovi Pieritzovi víme dost i bez jeho vlastního přiznání, že se „narodil jako Žid, byl vychován na rabína, a pak přestoupil ke křesťanství“. Rabín Pieritz u „vědomí křesťanské mise, kterou má za povinnost, se odebral z Jeruzaléma do Damašku hájit lidská práva v místech despotie“.²⁰⁵ Protože však Pieritz se svým maušlováním²⁰⁶ u energického šerifa-pašy naprosto neuspěl, odjel po ztroskotání své „křesťanské mise“ do Alexandrie, kde požádal „místokrále Egypta, aby mu byl představen“. Co z toho vyšlo, víme také: „... a obdržel od něj příslib revize pro-

²⁰¹ „Der Orient“, č. 34, str. 264. – Protestantský biskup dr. Dräseke v Magdeburku byl zednář! (Srv. F. A. Six, *Freimaurerei und Christentum*, Hamburk 1940, str. 66.)

²⁰² „Der Orient“, č. 35, str. 272.

²⁰³ Pod titulem *Statemen of Mr. G. W. Pieritz, a Jewish Convert, and assistant missionary at Jerusalem, respecting the persecution of the Jews at Damascus: the result of personal unquiry on the spot.*

²⁰⁴ Emanuel Baumgarten, *Die Blutbeschuldigung gegen die Juden – Von christlicher Seite beurteilt*, str. 45.

²⁰⁵ *Damascia*, str. 104.

²⁰⁶ Označení zvláštního způsobu mluvy východních Židů; pozn. překl.

cesu“. To tedy bylo skutečnou misí tohoto gaunera, kterou splnil k naprosté spokojenosti svých londýnských objednavatelů: Pieritz důkladně prozkoumal a připravil půdu. Po odjezdu za křesťanského misionáře se skrývajícího rabína 21. dubna 1840 se pak v Londýně sešli přední Židé. Usnesli se obrátit na vlády Anglie, Francie a Rakouska se žádostí, aby podnikly vše pro osvobození vězněných Židů. „Schůzce byl přítomen také Crémieux. Byla jmenována zvláštní komise z barona Rothschilda, sira Mosese Montefioriho a několika dalších členů, aby se ústně dohodla s ministrem zahraničí.“ Výsledkem jednání byly energické intervence u anglické, francouzské, rakouské a ruské vlády. „U kabinetů těchto zemí měla jejich snaha po příkladu Německa úspěch. Představitel německých států pod nátlakem mnoha židovských bankovních domů podnikl kroky k překroucení skutečností případu a tím také k pomýlení názoru na skutečnou příčinu vraždy.“²⁰⁷ Rovněž „holandská vláda udělila svému vyslanci a konzulovi v Konstantinopoli a Alexandrii příkaz „zabránit fanatismu v Orientě“. Dokonce i sultánova vláda v Konstantinopoli se ukázala „nakloněna“ vzít věc v úvahu, i když konzultace měly jenom nepatrný úspěch“.²⁰⁸

Hlavní úloha ve štvanci na vyšetřujícího soudce Ratti-Mentona byla přidělena rakouskému konzulovi v Damašku, Merlatovi, přestože byl – alespoň na začátku procesu – zcela jiného mínění. Sám Merlato byl podřízen rakouskému generálnímu konzulovi, Židu Laurinovi. Kontrolu nad oběma pak podle všeho mělo velmi pochybné individuum, rovněž rakouský generální konzul Žid Isaak Piccioto z Aleppa, a také – jak bylo jednoznačně zjištěno – strýc rituálního vraha stejného jména!

„Židé Rakouska v čele s Rothschildem začali jednat a požádali vládu nikoli nadarmo o pomoc v této skličující záležitosti. Poté už vidíme rakouského generálního konzula v Alexandrii i konzula téhož státu v Damašku vyvíjet horlivou snahu o navrácení věci ke spravedlnosti a lidskosti. ... Také pruský konzul se pronásledovaných vřele ujal.“

Náhlá změna Merlatova názoru a jeho doslova zarputilý boj proti svému francouzskému kolegovi tedy rozhodně nebyla náhoda; také on byl nástrojem v rukou Židů! Konečné objasnění nám však podává Peter Deeg ve své nedávno vydané knize „Dvorní Židé“.²⁰⁹ Dozvídáme se tam, že rakouský vyslanec v Paříži, hrabě Apponyi, byl vídeňským Rothschildům silně zavázán. V listu s datem 6. července 1840 psal do Vídně Salomonu Rothschildovi ohledně rituální vraždy v Damašku: „Pokud jde o záležitost Vašich ubohých souvěrců v Damašku, vyplním došlé mně příkazy a pověření s upřímným přáním, aby to bylo k prospěchu věci.“ – O těchto záležitostech tedy nesměl vědět ani Merlato, který hrál pouze roli předsunutého beranidla!

K revizi vlastních názorů stačilo Merlatovi podle přání Židů jen několik týdnů. Jestliže ještě 28. února 1840 psal generálnímu konzulovi v Alexandrii Laurinovi nanejvýš rozhořčeně o „osmi ničemných Židech“, kteří „zavraždili nešťastného starce a odnesli jeho krev“, pak již 23. března 1840 témuž generálnímu konzulovi

²⁰⁷ Achille Laurent, *Affaires de Syrie*, Paříž 1846, II, str. 355-356, cit. podle Gougenota des Mousseaux. Jak již víme, kniha byla Židy horečně skupována a brzy zcela zmizela z trhu.

²⁰⁸ „Der Orient“, č. 35, str. 272.

²⁰⁹ 1939, str. 389.

hlásil výsledky svého „nejsvědomitějšího vyšetřování“ na místě činu. Zašel v nich tak daleko, že prý páter a jeho sluha nebyli Židy vylákáni do úkrytu a tam přemoženi, nýbrž že na velmi živém místě města došlo „s muslimany nejnížší společenské vrstvy, sprostou lůzou“ k divoké rvačce,²¹⁰ během níž mohli být pohřešováni velmi snadno zabiti. – Nehledě už na to, že chorý stařec, který většinou vycházel v doprovodu svého sluhy, asi jen sotva cítil chuť zapojit se do nějaké rvačky, muselo by být pro Merlata snadné najít svědky takové nepřehlédnutelné události, ale o ní ve své obsáhlé epistole neříká ani slovo! Bylo také nápadné, jak se rakouský konzul zcela mimořádně ujímal obviněného Picciota a žádal jeho okamžité propuštění. Klíč k vysvětlení nám byl podán již výše! V doplňujícím hlášení pak Merlato – kromě obvyklých výpadů proti Ratti-Mentonovi – plačtivě lituje „ubohých izraelitů“: „Izraelité vytrpěli v tomto městě takovou trýzeň, jakou dokážou bez strašlivé reakce snášet jen pariové tohoto světa. Každou hodinu vniká francouzský konzul do všech židovských domů, dotýká se hrubě nejváženějších jmen mezi Židy i majetku, který pochází z nejčistších zdrojů, nic nerespektuje...“

25. dubna 1840 obšťastnil Merlato rovněž svého (židovského) tchána Premuda v Terstu dopisem, který ten ihned předal tisku. Merlato tam ujišťuje, že se o nešťastné Židy stará pouze z „filantropie“. Mezi usvědčené z vraždy patří také Isaak di Piccioto, „synovec našeho generálního konzula v Aleppu“.

Rakouský konzul hledal útěchu v duchaplné společnosti. Na místě se nacházel vtipný německý (čti: židovský) spisovatel, který chtěl převzít Merlatovy vývody pro list „Allgemeine Zeitung“. Kromě toho jistý „protestantský misionář“ (nám už známý Pieritz!) hodlal napsat pamětní spis o pronásledování Židů v Damašku.

Rakouský generální konzul v Alexandrii, Laurin, sám Žid, zaslané mu „vyšetřování“ náležitě ocenil. Ve své zprávě z Alexandrie z 31. března 1840 již mohl zaznamenat první úspěch, protože se mu podařilo být představen egyptskému místokráli Mehemedu Alimu, aby „udělal potřebné“. Laurin si vyžádal „na ministerstvu zahraničí příkaz, aby byl konečně napomenut francouzský konzul v Damašku Ratti-Menton, který svým počínáním vyvolal u tureckých úřadů pohoršení použitím násilných prostředků“... Je to tím naléhavější, že „rozladěnost nežidovského obyvatelstva by se velice snadno mohla zvrhnout v divoké pronásledování Židů v Palestině“. – Jakob Rothschild, bratr Salomona, se skutečně pokusil v Paříži prosadit u krále Ludvíka Filipa okamžité propuštění nepohodlného konzula!

Ke 4. dubnu 1840 se říká: „Mnohé v procesu uvedené okolnosti mě (Laurina) víc a víc utvrzují v již vyřčeném mínění, že obvinění z rituální vraždy nemůže mít legální důvod... jsem přesvědčen, že tisk spustí náležitý pokřik...“. Dále k 6. dubnu 1840 je zaznamenána následující obsahově závažná věta: „Mluvil jsem již s pašou a přestane se s výslechy. Tím je už hodně získáno.“

„Tyto zákroky ze strany Evropy povzbudily příkrčené bratry v Orientu k podniknutí kroků u své vlády.“²¹¹ Zaslali egyptskému místokráli Mehemedu Alimu petici²¹² „ve prospěch pronásledovaných souvěrců v Damašku“. Zde je alespoň ve vý-

²¹⁰ Musulmani della più bassa e più impertinente canaglia.

²¹¹ „Der Orient“, 30. 5. 1840, č. 22, str. 168.

²¹² „Der Orient“, č. 22, str. 168-169.

tahu: „Izraelitský národ (!) nemá žádné vladaře, žádný stát. Jeho sláva je od starověku pohřbena, jeho národnost zanikla. Náboženství ovládá svědomí, ale nerozděluje národy. Izraelité z Damašku jsou Vašimi dětmi, neboť Bůh je svěřil Vaší vládě. Jsou však zlobně pomlouváni a krutě utiskováni. Jméno Mehameda Aliho zní zvučně vesmírem, neboť v jedné ruce třímá slávu, a v druhé spravedlnost. Hebrejové z Damašku jsou obžalováni ze strašného zločinu, ze zločinu, který se přičií rozumu, jejich náboženským zásadám, pravdě a ještě více historii. Národ Izraele je sice nešťastný, ale jeho charakter zůstal i v žalu obdivuhodný, a muži jako Vaše Výsost, které Bůh obdařil genialitou, s ním cítí, ale nepohrdají jím. Vaše Výsosti, nežádáme žádnou milost pro naše souvěrce – požadujeme spravedlnost. Vám jedinému svěřil Bůh moc nad tímto nešťastným národem, a Vy jediný máte právo mu vládnout. Existuje staré náboženství, které je snaha pošpinit, a zdá se, že Vám Bůh určil ještě větší slávu – být osvoboditelem utlačovaného národa.“

Mehemed Ali vydal poté rozkaz vyslat pro začátek do Damašku jednotku 800 mužů „na udržení klidu mezi tamějšími křesťany“²¹³ – při pozdějších procesech s rituálními vrahy byly rovněž na „uklidnění“ nežidovského obyvatelstva zmobilizovány celé batalióny, ba dokonce i válečné lodi!

Konzuláty ostatních mocností se připojily k postupu rakouského konzula. Zástupci německých států vystavila židovská strana svědectví, že se „ukázal v nejlepším světle“. Mimořádně chválen však byl pruský konzul v Bejrútu, který se „při této příležitosti osvědčil jako důstojný představitel následovníka Bedřicha Velikého spoluprací s rakouským konzulem v šlechetném úsilí o záchranu pronásledovaných“. Představitel Pruska v nejdůležitější oblasti Sýrie prokázal „izraelitům mnohé dobré skutky“ a ujistil je, „že se nemají čeho obávat, protože je ochoten a připraven posloužit každému, kdo nosí jméno Žid“. Jako vděk za to byl „přičten ke zbožným mezi národy“ a jeho jméno „se stalo slavným v celém světě“.²¹⁴

Že se to však s jinými představiteli evropských států v Orientu mělo záhy všelijak, rozpoznal dobře list „Allgemeine Zeitung“,²¹⁵ když s ohledem na francouzské zprávy došel k přesvědčení, že „žaloby proti francouzskému konzulovi přišly všechny ze židovské strany“, protože jak pan Merlano, tak i většina ostatních konzulů v Sýrii, jmenovitě Ruska, Dánska, Pruska atd. jsou Židé...“

Tito internacionální pánové se shodli na tom, aby „rakouský generální konzul navrhl vzít nerozhodnutý proces z rukou turecké justice (šerifa-pašy) a předat jej komisi čtyř evropských (čti: židovských!) konzulů, kteří by měli k ruce čtyři německé kriminalisty na zjištění faktů“²¹⁶ – jinými slovy řečeno, Nežid Ratti-Menton by byl vyřazen ze hry! Než však mohl být tento plán prosazen, došlo k události na Rhodu, která se zdála být schopna rozmetat právě v tyto kritické dny celou židovskou režií.

²¹³ „Der Orient“, č. 34, str. 272.

²¹⁴ *Damascia*, str. 52 (z „Archives Israélites“ pana Cahena).

²¹⁵ Roč. 1840, str. 1142 resp. 1216.

²¹⁶ „Der Orient“, č. 35, str. 272.

Jak vešlo ve známost teprve po několika týdnech, v době židovských velikonoč roku 1840 zmizel beze stop asi dvanáctiletý řecký chlapec z vesnice Triande na ostrově Rhodos. Matka poslala dítě k obchodníkovi koupit přízi a od té doby bylo pohřešováno. Následující den učinila matka oznámení tureckému guvernérovi ostrova Jussufu-pašovi, který nechal okamžitě ve vesnici vykonat domovní prohlídky, ale bez výsledku. Konečně se přihlásili dva svědci, kteří zmíněného dne chlapce viděli, jak se s představeným židovské komunity Stambulim o něčem smlouvá, a pak zmizel v Židově domě.

Stambuli byl předveden. Začal naříkavě bědovat, že o ničem neví a pokusil se prokázat alibi, ovšem bez úspěchu. Konečně se také zjistilo, že v kritické dny krátce před velikonoce prošli Triandou tři cizí Židé směrem na Rhodos.²¹⁷

Díky policejnímu úsilí se podařilo tyto tři Židy vypátrat. Byli předvedeni ke guvernérovi a v přítomnosti několika zahraničních konzulů vyslýcháni. Rhódský rabín Jakob Israel do protokolu na vysvětlenou uvedl, že žádný židovský zákon ani náboženská kniha nevyžadují tak nepřirozenou oběť, z níž mají být Židé obžalováni: „My také v žádném případě takového zločinu nejsme schopni. Nebyli bychom hodni být dětmi Božími, kdybychom svým chováním dali vládě sebemenší příčinu k nespokojenosti.“ – Zde jej jeden z konzulů přerušil slovy: „Mlč, nenechali jsme tě zavolat kvůli zdánlivému ospravedlnění ani poslouchání rozvláčných vysvětlování, nýbrž chceme stručně a závazně vědět, kde je řecké dítě!“ Také rabín samozřejmě ujišťoval, že „o ničem neví“.

Na pašův rozkaz byla židovská čtvrť Rhodu uzavřena vojenskou jednotkou, aby bylo možné sestavit přesný seznam přítomných Židů a provést domovní prohlídky. Samozřejmě že se zdvihl hrozný pokřik a bědování nad tak „pobuřujícím násilím“. Po skončeném pátrání byli pozváni k pašovi na poradu zástupci muslimského obyvatelstva, civilní soudce a několik zahraničních konzulů. Mezitím se zjistilo, že mladý Řek, na nějž se hodil popis jeho matky, byl viděn v židovské čtvrti. Nato turecký guvernéř nařídil, aby čtvrť zůstala uzavřená tak dlouho, než bude nalezeno dítě, které přece nemohlo zmizet beze stopy.

Židovský agent na Rhodu už však mezitím zapracoval. Informoval jistého Davise v Londýně o „pomluvách a krutostech“, jimž jsou Židé na Rhodu vystaveni. Davis „v čele s nejváženějším Židem Londýna Rothschildem“ předal bez odkladu anglické vládě memorandum, v němž žádal o „ochranu před násilnostmi a svévolnostmi“, jichž jsou Židé na Rhodu obětí, a s pravou židovskou drzostí požadoval přísné „vyšetření“. Anglický konzul v Konstantinopoli, lord Palmerston, skutečně dostal příkaz „ujmout se utlačovaných Židů“!

V oněch dnech se „náhodou“ objevil na Rhodu „finanční direktor“ z Konstatinopole, aby vybral splatné daně. Brzy se však ukázala jeho skutečná mise, když si prohlédl uzavřenou židovskou čtvrť a dotazoval se po příčině takového opatření. Požadoval okamžité zrušení uzávěry, jinak by se viděl nucen věc okamžitě ohlásit

²¹⁷ Největší město stejnojmenného ostrova; pozn. překl.

do Konstantinopole. Paša ustoupil a nařídil odvolání stavu obležení; podezřelí Židé však byli nadále drženi v izolaci a v přítomnosti několika konzulů podrobování výslechům, které přinesly mimořádně rozporné výsledky. Mezitím byl o věci informován konstantinopolský velkorabín. Začal vyjednávat s „Vysokou Portou“ a dosáhl toho, že matka zmizelého dítěte, tři žalobou pověřených Řekové a jedna židovská delegace byli předvoláni do Konstantinopole. Právě zde pak „židovská deputace vynaložila 150 000 piastrů“.²¹⁸ Čtrnáct dnů po odjezdu delegace byli na vyšší příkaz propuštěni Židé z vazby při pomnutí kompetence rhódského místodržitele. Tureckým soudcům však z podnětu anglického vyslance v Konstantinopoli přišel tajný pokyn vystavit obviněným Židům „doklad o zproštění obžaloby“ a potvrzení o dokumentu zaslat lordu Ponsonbymu, přestože matka pohřešovaného dítěte i žalobci zde uvedli do protokolu před tureckými úřady tytéž usvědčující okolnosti jako na Rhodu. Lord Ponsonby však „shromážděnému dívánu“²¹⁹ nechal předložit písemné potvrzení o nevině Židů“. – Židovský zpravodaj „Orient“²²⁰ z Konstantinopole hlásil: „Nyní se tedy čeká na výrok, který dostanu z první ruky a ihned vám zašlu. Zároveň zde více než rok přítomní pánové Rothschildové z Paříže a Londýna již věc, o níž jsem vám psal, poslali do Vídně knížeti Metternichovi. Proti dotyčným konzulům jejich vlády nezakročí dříve, než padne v této záležitosti rozsudek Vysoké Porty, který – jak vás mohu spolehlivě ujistit – vyzní zcela ve prospěch Židů ze Rhodu.“

Nejvyšší soudní dvůr v Konstantinopoli pak také oznámil „nevinu Židů z Rhodu“ ve veřejném prohlášení. Židé byli „plně osvobozeni z obvinění únosu dítěte a vraždy, a jako odškodnění jim náleží určité výhody. ... Ti pak, kdo nezákonně žalovali, musí zaplatit odškodnění...“ – Dokážeme si docela dobře představit, v čem zmíněné „výhody“ spočívaly!

Matce zmizelého dítěte byla nevyřízená věc jednoduše poslána zpátky na Rhodos bez sebemenší možnosti na další pátrání. Bylo už samo o sobě dosti zlé, když se konzul klidně radil se Židy – na což výše citovaná zpráva zcela jasně naráží –, ale mnohem horší je, že se prostá a zcela bezbranná žena z lidu musela obávat židovské pomsty, pokud by se dopustila zločinu, kterým by v očích Židů byla další starost o vlastní dítě. Při jiném pozdějším procesu s rituálními vrahy v Uhrách²²¹ musela být zdrcená matka zavražděné čtrnáctileté dívky chráněna četnictvem před židovským obtěžováním a pronásledováním! Nemysleme si však, že by tak skandální poměry byly nemožné na německé půdě v tomto století „světla“ – dojdeme bohužel k ještě více zahanbujícím zjištěním!

Soudní vyšetřování na Rhodu tedy bylo na rozdíl od Damašku potlačeno hned v zárodku. Jussufa-pašu „oficiálně degradovali“ a nahradili Židům nakloněným nástupcem. Obyvatelstvo, které bylo po staletí zneklidňováno pravidelným mizením svých dětí, však dobře vědělo, kde v tomto případě vražednický mor hledat. Ve výše citované „situační zprávě“ židovského zpravodaje ze

²¹⁸ „Der Orient“, č. 34, str. 257.

²¹⁹ Díván byla do roku 1922 turecká státní rada za sultanátu; pozn. překl.

²²⁰ Č. 32 z 8. července, str. 248.

²²¹ Tisza-Eszlár 1882.

Rhodu je také velice zajímavá pasáž, že „pokud se Židé nechtějí vystavovat špatnému zacházení, nesmí se odvážit před brány města“. – To byly velice povážlivé momenty, které mohly otrást pečlivě sřeženým a chráněným židovským postavením. „Je to skličujícím znamením doby, protože takové události mohou v několika dnech změnit v trosky budovu, stavěnou po léta,“ psal ustaraně „Orient“ v létě toho roku!

Muselo se něco stát, „aby se z pobouřených vášní nevyvinulo něco ještě mnohem horšího“²²² – a kromě toho byl šerif-paša v Damašku vzdor všemu naléhání a hrozbám na nejlepší cestě poslat usvědčenou vražednou sebranku za jejich praotci.

Nové „intervence“

„S horlivostí a sebezapřením, které v naší obchodnicko-taktické době patří k největším vzácnostem, usilovali mnozí šlechtění muži mezi Izraelem bez ustání, aby pronásledovaným zajistili všemožnou pomoc...“

„Vděčně je zde třeba zmínit snahy a úsilí rodiny Rothschildů. Různé okolnosti a ohledy nám zatím ještě nedovolují uvést všechny šlechtěné oběti a úspěšné kroky, za které jim tak velice děkují naši nešťastní bratři, kdysi žijící pod Davidovým žezlem a nyní vystavení barbarskému tlaku okolí. ... Nicméně přijde den, kdy dějiny nejen izraelitů, nýbrž celého lidstva zaznamenají ve svých věčných análech tyto velkolepé činy a postaví jim nezničitelný a nesmrtelný pomník...“ – A protože je Žid L. H. Loewenstein ve své „Damascii“ tak velkorysý a dovoluje i ostatnímu lidstvu zaznamenat „velkolepé činy“ svých souvěrců, považujeme místo za vhodné k tomu, abychom také my zde předákům Všejudy postavili „nesmrtelný pomník“.

Předně je třeba do análů zapsat, že „obvyklá zdrženlivost a obezřetnost dvorních i obchodních Rothschildů náhle zmizela před myšlenkou, že jen proto je židovský Bůh požehnal takovým bohatstvím a tak nesmírným vlivem, aby mohli pomáhat a zachraňovat své trpící bratry“. Ze všech končin světa, kde sídlí Židé, se k Rothschildům sbíhalo „volání o pomoc“: „Zachraňte, zachraňte naše nešťastné bratry v Damašku a na Rhodu...!“ – Pak ještě musíme pro naše dny udělat zajímavé zjištění, že se tehdy „v Anglii projevil krásný a chvalitebný duch, jenž je lékem na těžké rány, které byly cti našeho století zasazeny“. Jakou formou se tento duch projevil, dokazují početné „mítinky“, jichž se ve velkém počtu účastnili „křesťané“, aby „se poradili o vhodných prostředcích ve prospěch nešťastníků v Damašku (míněni jsou samozřejmě židovští vrazi!)“ – o těchto „křesťanech“ si povíme více na jiném místě. Zde chceme pouze předeslat, že i zde zápach česneku vítězně pronikal křesťní vodou. Také lordmayor Londýna se „živě podílel na šlechtěných krocích a úmyslech sira Mosese Montefioreho, blízkého příbuzného Rothschildů“. – Tento „sir“ byl dokonce připraven „obětovat celý svůj majetek i vlastní život za utiskované souvěrce v Orientu“. – Člen parlamentu sir Robert Peel a spol. zapomněli na své „stranické spory“ a podporovali lorda Palmerstona v jeho diplomatickém úsilí o pomoc Židům v Sýrii. Pak si ještě z „Londoner Society“ musíme připomenout pokřtěného rabína George Wildona Pieritze, „který svůj hlas pozdvihl na obranu neviný“

²²² „Der Orient“, sešit 30, str. 225 (1840).

– a tím jsme si představili nejlepší „anglickou“ společnost: třikrát šťastná Anglie, oč záviděníhodnější než tvoje mocná flotila jsou tvoji občané, tvůj parlament a tvoje mítinky! Beate popule, cui haec sunt!“²²³

Schází nám zde už jen Crémieux – ale i on, „Božský“, se objevuje na scéně: „Od nynějška se stal Londýn skutečným ohniskem otázky humanity, a dokonce sám Crémieux sem přijel přes Kanál, aby mohl pracovat zde, kde se mnohem více než ve Francii jedná o lidské blaho i žal...“²²⁴ – 15. června 1840 se sešlo shromáždění „Committee of British Jews“ („Výboru britských Židů“) v nové londýnské synagoze Great St. Helens.²²⁵ Bylo rozhodnuto následující:

1. Poté, co shromáždění s mimořádnou pozorností vzalo na vědomí různé dopisy a zprávy z Orientu, které dokazují nezbytnost zasáhnutí evropských izraelitů ve prospěch svých pronásledovaných bratrů v Damašku, a dále že na základě týchž zkušeností Izraelitská ústřední konzistoř v Paříži zmocnila pana A. Crémieuxa obhajovat věc obviněných Židů v Damašku, je
2. toto shromáždění přesvědčeno o účelnosti vyslání některých pánů přiměřeného postavení a talentu, aby mohli operovat společně s panem Crémieuxem.
3. Shromáždění je dále přesvědčeno, že sir Moses Montefiore díky své vysoké mravnosti, horlivosti a vlivu je zcela mimořádně vhodný k reprezentování Židů Anglie na pašově dvoře v Egyptě i k hájení našich pronásledovaných bratrů v Orientě, a proto se naléhavě žádá, aby přijal zmíněné poslání.
4. Dále pak shromáždění sira Montefioreho zmocňuje k převzetí jakéhokoli juristického nebo jiného přispění, které může napomoci smyslu jeho mise;
5. že je vypsána subskripce... na hrazení ostatních případných výdajů a siru Montefiorovi bude dána k dispozici potřebná částka;
6. že baron Lionel de Rothschild²²⁶ oznámí, že přijímá poukázané částky;
7. že ve čtvrtek 23. tohoto měsíce ve 4 hodiny bude ve velké synagoze na Dukes-Place uspořádán veřejný mítink... a příští šábes bude ve všech synagogách učiněno příslušné oznámení.

Shromáždění na závěr vyjádřilo své nejvyšší hlavě, Montefiorimu, „nejvřelejší dík“. „Poté zahájil Montefiore subskripci a kromě svých vlastních cestovních výdajů upsal ještě 100 liber a stejnou sumu za svou manželku. Tři mladí Rothschildové se podíleli každý 200 librami, pan Isaak Cohen 100 librami atd. Příkladu Londýna bezprostředně následoval Manchester a na tamějším mítinku, kterého se zúčastnili všichni křesťanští továrníci, obchodníci a učenci, bylo upsáno 800 liber šterlin-

²²³ Loewenstein, *Damascia*, str. 225.

²²⁴ „Der Orient“, 1840, č. 35, str. 272.

²²⁵ *Damascia*, str. 189.

²²⁶ Jeho v tomto pohnutém roce narozený syn Nathaniel se stal lordem!

ků.²²⁷ – Jak velkolepá podívaná: nežidovská „intelligence“ přispívá svou neobřezanou hřivnou na „osvobození“ židovských zločinců! Ovšemže! „Tak šlechetný příklad mocně působil, a účast s nešťastným židovským obyvatelstvem v Damašku se šířila stále dál, navíc když tato tragédie (míněno „utrpení“ ubohých Židů!) už nebyla ojedinělá, nýbrž podobné případy fanatismu se objevily i na jiných místech, zvláště na Rhodu... tím více bylo uděláno z druhé strany. Anglická Dolní sněmovna stále hlasitěji volala o pomoc pro izraelity.“²²⁸

Den před hlavním shromážděním londýnských Židů zasedala 22. června 1840 Dolní sněmovna; příslušný protokol i ve výtahu jasně osvětluje zákulisní intriky. Sir Robert Peel, „postřehnuv přítomnost lorda Palmerstona“,²²⁹ zavedl na tomto zasedání řeč „na hodně diskutované, ostudné pronásledování Židů v Damašku, o němž se už předchozí pátek zmínil“. Poslanec poté přednesl sněmovně tutéž hrůzostrašnou zprávu, kterou Merlato a Pieritz od konce dubna do konce května pouštěli v nápadné shodě do světa. Sir Peel tedy nyní očekává zakročení Anglie, „přestože ví, že oficiálně není možné; nicméně však respekt před Anglií a vliv její vlády postačují, aby od každého zasáhnutí, byť i v omezeném rozsahu, bylo možno očekávat nejblahodárnější důsledky. Židé Anglie i všech ostatních zemí pevně důvěřují, že zákrok Anglie mezitím povede k „odhalení pravdy“, pokud se obžaloba prokáže jako bezdůvodná. „Tajemník zahraničních věcí“ Palmerston na to odpověděl, že „věc, na níž velevážený baronet právě sněmovnu upozornil, byla již před delší dobou dána na vědomí vládě, která nepromarnila ani okamžik k přijetí vhodných opatření“. On sám udělil generálnímu konzulovi v Alexandrii plukovníku Hodgesovi pokyn „věnovat co největší pozornost egyptskému pašovi“. Nešťastní obžalovaní musejí být odškodněni, pokud je to vůbec ještě možné.

Poslanec O. Connel k tomu poznamenal, „že nejlepším prostředkem k očištění Židů od nezasloužené poskvrny na cti by bylo postavit všechny v Anglii usedlé Židy v každém ohledu na roveň ostatním občanům. Rád by věděl, zda má vláda v úmyslu navrhnout zákon, který by směřoval k plnému zrovnoprávnění Židů.“ – „Aféra Damašek“ tedy měla posloužit k vysoce politickému „obchodu“! Loewenstein k těmto vývodům připojuje velmi poučný komentář, z něhož je zřejmé, že Palmerston „zcela otevřeně přiznává, že občanská rovnoprávnost izraelitů s jejich křesťanskými spoluobčany je příkazem rozumu a spravedlnosti“...

Lord Ashley navázal na svého předřečníka a poté prohlásil, že obdržel z Orientu dopisy, v nichž se „za jediný cíl na Židech páchaných hrůzností označuje vydírání peněz“. – Jak vidíme, všechno se krok za krokem obrací v Judův prospěch; ale přijdou ještě lepší věci!

Na 23. červen svolali londýnští Židé „shromáždění náboženské obce“ do velké synagogy (Dukes-Place). Předsedal mu sir Moses Montefiore, „rytíř“ a „prezident Londýnského výboru britských židovských delegací“, představitelem Francie byl

²²⁷ „Der Orient“, č. 35, str. 271.

²²⁸ Tamtéž.

²²⁹ *Damascia*, str. 191; sir Robert Peel byl někdejší předseda vlády.

„advokát“ a „viceprezident ústřední konzistoře francouzských izraelitů“ Crémieux, Židy Německa zastupoval rabín Löwe.

Nejprve byla vyjádřena hluboká vděčnost za velmi nápomocnou činnost „konzulovi Jejího Veličenstva v Alexandrii“ plukovníku Hodgesovi, „Jeho Milosti“ knížeti Metternichovi i rakouskému generálnímu konzulovi Merlatovi v Damašku, a rovněž byla vděčně vzpomenua „vynaložená energie pana Jamese Rothschilda na podporu nešťastných souvěrců“. Po prozkoumání předložených dokumentů shromáždění rozhodlo „vyslat pány Crémieux a Montefioreho do Sýrie jako představitele izraelitů“. Francouzský ministerský předseda Thiers, který se snažil chránit francouzského konzula v Damašku před nejpodlejšími útoky, byl řečníkem „před fórem civilizované Evropy obviněn z nedostatku lidskosti“!

Montefiore prohlásil, že spolu s Crémieuxem posláním přijímá a pojede do Sýrie. „Jdeme, abychom hájili požadavky humanity, která je upírána našim trpícím bratřím; jdeme rozmotat temné pletivo ďábelských skutků, odhalit spiknutí a zahanbit spiklence... ba ještě více, chceme se pokusit vstoupit východním vládám osvícené zásady zákonodárství a jurisdikce. Doufám, že naše snaha bude korunována úspěchem. ... Mějte se zde dobře, pánové. Modlím se k Bohu našich otců, aby řídil naše kroky. ... Doufám, že vám po návratu budu moci oznámit, že Soudce světa propůjčil naší věci vítězství, a že se králové a vládci tohoto světa sklonili před Jeho vůlí...“ – Protokoly zasedání na tomto místě poznamenávají: „Na konci řeči zavládlo velké pohnutí!“ Závěrem byla „anglická vláda vyzvána k rychlé intervenci ve prospěch nešťastných bratrů v Orientě“ a přítomní se „pomodlili za šlechetného poutníka (míněn je Montefiore!) a jeho druhy“. „Pomoz jim dosáhnout posvátného cíle! Amen! Nenech jim vrátit se s prázdnou! Amen! Doved’ je zase šťastně domů! Amen!... Amen Sela!“²³⁰

„Poté, co Montefiori požádal britskou královnu o dočasné uvolnění (!) a byl jí co nejlaskavěji přijat... 27. června v doprovodu své manželky, orientalisty dr. Loeweho, podšerifa Wireho a lékaře dr. Maddena odcestoval do francouzského přístavu na parníku, který dala k dispozici královna.“ Odtud pak „spěchali poslové soucitné Evropy“ do Paříže, kde se však zdrželi jednáními s „vůdčími politiky“. V Marseille se společnost ještě setkala s „orientalistou“ a bývalým domácím učitelem domu Rothschildů panem Munckem. Pro cestu do Alexandrie poskytla francouzská vláda k dispozici „rychlý vládní parník“!²³¹

To však byly pouze „hlavy“ kočovné židovské společnosti, protože ta ve skutečnosti pozůstávala z početného doprovodu tlumočnicků, písařů, různých „specialistů“ a houfu – ovšem nežidovského – služebnictva, které mělo pochybné potěšení účastnit se této cesty!

„Putujte šťastně, šlechetný představiteli věci humanity a rozumu! Nechť vaše plamenná odvaha a světlo vašeho rozumu i výmluvnosti triumfuje nad ničemnou zlobou a temným fanatismem nepřítelů! Zvěstujte nám, že se pošlapaná nevin a konečně dočkala práva a uznání!“ – Takto volal ještě z Německa Žid Loewenstein!

²³⁰ „Damascia“, str. 241.

²³¹ „Der Orient“, č. 40, str. 311.

„Pošlapané neviný“ se po odjezdu hlav Židovstva neujalo „pouze židovské obyvatelstvo různých zemí“, nýbrž i „čistě křesťanské korporace“²³² se cítily povinny zasáhnout ve prospěch „nešťastných sirotečků“. Bylo by zajímavé vědět, jak velké bylo procento Nežidů v těchto úslužných institucích, vydávaných za čistě křesťanské a tedy zdánlivě nežidovské. Vysoké jistě nebylo!

Vyslanci Izraele byli právě v Paříži, když více než 200 „významných křesťanských obchodníků, bankéřů, úředníků a učenců z londýnské City“ svolalo na 3. červenec toho roku veřejné shromáždění, aby demonstrativně vyjádřilo „svou vřelou účast s hrůzně utiskovanými Židy“. Účast na shromáždění přislíbil také londýnský lordmayor. Dochoval se nám výčet osob tohoto „velkého křesťanského mítinku“, které „stěží pojal velký Egyptský sál v Mansion House“.²³³ Postačí nám zde uvést pouze malý „výběr“ z nich: Lemmé „and comp.“, Lewis Lloyd, Masterman, Abel Smith, Colmann, Schaezler „and comp.“, Udadelizen Freudenteil „and comp.“, Schunck-Souchay „and comp.“, Suse and Sibeth, Godefroy and Simson, Benjamin Greene, Jeremias Brynat, David Salomons, Samuel Garney, Turnbull and Curtis „i mnoho dalších uznávaných bankéřů a obchodníků londýnské City“, abychom mohli již předem odhadnout průběh zasedání!

Z nesmírného příválu slov si zde ukážeme jen několik nejzajímavějších výňatků.

V uvítací řeči viceprezident prohlásil, „že podle jeho názoru je chování Židů v Damašku stejně ctihodné a chvályhodné jako těch, kteří žijí mezi námi v Anglii“. O těch „si dovoluji říci, že žádný z našich spoluobčanů se neangažoval horlivěji při podpoře humanity, v pomoci chudým a utlačeným, při pozitivním ovlivňování literatury a vědy (potlesk), a že se také křesťané těšili z jejich dobrých skutků“. ... Aby se ukázala velká úcta, která je jim vzdávána, viceprezident dále „prohlásil, že pan Salomons byl nedávno povolán do jednoho z nejvyšších úřadů. Mohl bych uvést ještě další muže židovského národa, kteří přispěli ke cti a blahu Londýna; stačí pouze zmínit jméno Rothschild, jméno, které potrvá tak dlouho jako samotné město Londýn“ (dlouhotrvající potlesk). Pak se předčítala hrůzostrašná zpráva „reverenda Mr. Pieritze“ a poté následovaly ještě další příspěvky a návrhy.

„Vystoupil“ dr. Bowring a uvedl, že má čest „osobně znát některé z vězněných.“ – „Doufám, že utrpení, které museli snášet Židé v Damašku, přispěje ke zlepšení situace Židů v celém světě. Jejich charakter už ovšem ani nemůže být lepší (!) a lze doufat, že spravedlnost, kterou jim na Východě vymůžeme, najde ohlas i na Západě (dlouhotrvající bouřlivý potlesk).“

J. Morrison: „... Nemohu již snad ani více pochvalně vyzdvihnout charakter Židů, ale za celý svůj život jsem nepoznal počestnější, prospěšnější a patriotičtější národ než jsou Židé (potlesk). Jsou tedy naprosto hodni, abychom se živě snažili o jejich blaho...“

²³² Tamtéž, č. 35, str. 272.

²³³ Tato budova byla podle všeho tradičním místem všech židovských sročení. Tak např. v roce 1882 se zde znovu „1. února pod předsednictvím londýnského lorda mayora sešel v Egyptském sále Mansion-House velký mítink, který přijal petici, aby anglická vláda vyjádřila ve formě rezoluce své velké překvapení a odpor nad výbuchem pronásledování Židů v Rusku a účast s „ubohými a nevinně pronásledovanými Židy““ (Géza Ónody, *Tisza-Eszlár*, str. 8).

Samuel Capper pokračoval: „Anglie nám ještě nikdy neukázala větší připravenost a ochotu k osvobození trpícího lidstva od hrůzností, mučení a pronásledování (volání: slyšme!). Bylo potěšující vidět, jak se muži jako lord Palmerston a sir Robert Peel ujímají dobré věci.“

Mr. O'Connell byl již „při vystoupení na tribunu přijat se živým nadšením“. Potlesk byl zcela zasloužený, protože řečník ve „skvělé rétorice“ pronesl následující lapidární věty: „Není snad Žid vzorem pro všechny oblasti a vztahy života? Nejsou snad věrní přátelé?“²³⁴ Nejsou počestní a pilní? To všechno jen dokazuje, jak pochybné jsou stížnosti a žaloby na Židy. ... Necht' to zazní od jednoho konce britských ostrovů k druhému (volání: slyšme! a živý potlesk).“

„Katolický kněz od sv. Patrika“ Daniel Hearne a „farář skotského sv. Petra“ Alexander Munro pak dokazovali „nicotnost obvinění vůči Židům početnými citáty z bible“. Doufají, že se „na lid Izraele usmějí radostné červánky“.

„Kazatel baptistické kaple v Yorkstreet“ John Birt chtěl „zvláště zajistit nezadatelná lidská práva obecně“. Mimořádně by jej „potěšilo vidět plně emancipované naše židovské bratry...“.

Lordmayor „ujistil upřímně a pravdivě shromáždění, že mu bylo největším potěšením svolat tuto společnost, a prohlásil, že se musí skoncovat s páchanými ohavnými činy“.²³⁵ Také viceprezident zdvořile poděkoval za pozvání a poté se duchovní elita Británie rozešla.

A skutečný cíl tohoto divadelního představení? Ten se dozvídáme zcela jednoznačně: „Usnesení mítinku byla prostřednictvím lorda mayora doručena jak lordu Palmerstonovi, tak také zahraničním ambasádám. Vyslanci Hannoverska, Saska, Portugalska, Spojených států, Španělska, Turecka, Holanska a Pruska odpověděli závaznými slovy a s největší účastí na předmět porady. ... Holandský vyslanec dokonce připojil opis listu, který ministr zahraničí baron Verstolk van Soelen zaslal hned 5. května holandskému zplnomocněnci v Konstantinopoli, jehož obsah dokazoval, že holandská vláda už projevila účast s nešťastníky.“²³⁶

Zvěst o londýnském „generálním shromáždění“ tedy podle hořejší poznámky pronikla také do Ameriky! 19. srpna toho roku se v New Yorku konalo „izraelitské shromáždění ohledně damašských záležitostí“.²³⁷ Zpráva „o výsledku energického shromáždění byla zaslána londýnskému lordu mayorovi jako prezidentu mítinku v Mansion House“. Prezident newyorského židovského shromáždění „cítil naléhavé nutkání vyslovit svou bolest nad tím, že v tak osvětleném století mohou být nějaké náboženské straně připisovány tak ohavné obyčeje“. – „S hlubokým zadostiučiněním zjišťuje, že se mnohé evropské vlády snaží v Damašku zabránit tam používaným hrozným opatřením, a s velkou radostí konstatuje, že se jim to také už zčásti podařilo. Silně si přeje, aby soucit i účinná intervence vlády Spojených států nezůstaly stranou tak šlechetného úsilí...“

²³⁴ Páter Tomáš byl také kdysi spřátelen se svými pozdějšími vrahy!

²³⁵ „Der Orient“, č. 40, str. 310 ad.

²³⁶ *Damascia*, str. 225 a „Der Orient“, č. 40, str. 311.

²³⁷ „Der Orient“, č. 43, str. 332.

27. srpna proběhlo podobné „shromáždění“ v synagoze Mikveh Israel ve Filadelfii...

Delegace evropských Židů tedy našla v Sýrii velmi dobře připravené pole působnosti; její úlohou vlastně už jen bylo, aby 1. zahájila osobní jednání s vládními místy, 2. vyřadila vliv šerifa-pašy a 3. nechala štědře plynout peníze na úplatky!

Zatím nastal začátek srpna. Tak jako kdysi Bůh Izraele převedl svá dítka Rudým mořem, tak je nyní poněkud moderněji vedl na vládním parníku přes Středozemní moře do Alexandrie. „Slyšte, od vzdálených břehů Evropy hladce plyne parník, blíží se, majestátně vplouvá do přístavu, kam kdysi přijížděla Šalamounova plavidla z dalekého Ofiru, dotýká se posvěcené půdy Svaté země. ... Zvysoka vyhlíží rozjasněný duch. ... Starý předek vítá svého vnuka...“²³⁸

Lod' vyvrhla z útrob svůj židovský náklad, který se pohodlně uhnízdil v přilehlých hotelech – „starý předek“ mohl nepochybně být se svým „civilizovaným“ vnučkem opravdu spokojen! Zpráva z Alexandrie ze 6. srpna 1840 zněla:²³⁹ „Sir Moses Montefiore a pan Crémieux sem dorazili s početným doprovodem, který téměř plně obsadil dva hotely, a koncem tohoto měsíce budou pokračovat v cestě do Damašku, kde jak známo hodlají podniknout kroky ve prospěch tak hrozně týraných Židů a celou věc podrobí novému vyšetřování. Včerejší rozmluva sira Mosese s pašou nedopadla podle přání prvního. Paša prohlásil, že mu přítomnost dalších právníků není v této záležitosti příjemná, ale přislíbil siru Mosesovi obsáhlejší odpověď v několika dnech.“²⁴⁰

Trochu nám to zní jako vyhazov; starý Mehemed Ali byl podle všeho sám vylékán židovskou arogancí. Věc však byla zchytrale navlečena a nastoupil jiný Velkožid – již příštího dne se Crémieux nechal pro jistotu panem Cocheletem „uvést“ k egyptskému pašovi a měl více štěstí: „Crémieux jej pozdravil vzletným projevem... je potěšen vidět osobně muže, na nějž jsou nyní upřeny oči Východu i Západu, čímž se mu podařilo vyloudit na starci spokojený úsměv. Poté se ve vedlejším salonu nabízela nezbytná káva, kterou však podle místních mravů návštěvník nepřijal...“²⁴¹

26. srpna, tedy tři týdny po prvním setkání s Mehemedem Alim, se již z Londýna (!) hlásilo, že „současná opatření v souvislosti s Montefiorovou misí pokročila a nezůstanou bez úspěchu...“²⁴²

Úspěch se také nemohl nedostavit; porovnáme-li zdejší postup s pobytem židovské deputace z Rhodu v Konstantinopoli, které se v nejkratší době podařilo „umístit“ úplatek ve výši 150 000 piastrů, pak také mohou Rothschildovy peníze v Alexandrii usnadnit revizi rozsudku u nejvyšší instance. Koncem srpna byl čas považován za zralý k podání žádosti o milost; Montefiore a Crémieux byli „při několika

²³⁸ *Damascia*, str. 142.

²³⁹ „Der Orient“, č. 36, str. 273.

²⁴⁰ Tamtéž, č. 37, str. 282.

²⁴¹ Pašovi byla předána „adresa“, kterou pro historický význam uvádíme v Dodatcích.

²⁴² „Der Orient“, č. 38, str. 290.

audiencích co nejprívětivěji přijati. Žádost o milost se však ukázala jako zbytečná, protože paša je omilostnil již před jejím podáním...“²⁴³

„Alexandrie. – Oznamuji Vám dokument, který v Evropě vyvolá velký rozruch. Je jím Mehemedem Alim vydaný příkaz z 30. srpna 1840 damašskému guvernérovi šerifu-pašovi, jímž se ihned končí tak často přetřásaný proces. Má následující doslovné znění:

Ferman²⁴⁴ Mehameda Aliho ohledně Židů v Damašku²⁴⁵

Bylo mně předloženo vyličení pánů Montefioreho a Crémieuxe, obsahující jejich přání a očekávání. Byly Nám takové zaslány od veškerého mosaického obyvatelstva Evropy a snažně Nás prosí o propuštění svých souvěrců, kteří jsou zatčeni, a dále žádají o zajištění jejich klidu v důsledku zmizení (!) pátera Tomáše a jeho sluhy Ibrahima. Protože vzhledem k velkému počtu tohoto obyvatelstva nepovažujeme za vhodné jejich žádost odmítnout, nařizujeme, aby všichni věznění Židé byli propuštěni na svobodu. Dále si přejeme, aby těm, kteří opustili své bližní, byla po návratu z útěku zajištěna naprostá bezpečnost. Každý z nich nechť se vrátí ke svému řemeslu nebo ochodu a věnuje se své dřívější činnosti. Chceme, aby byli naprosto bezpečni před každým možným napadáním. Taková je Naše vůle.“

Židovský zpravodaj z Alexandrie pak toto rozhodnutí komentuje následovně: „Z dokumentu jasně vyplývá, že nešťastným vězňům byl zachráněn život pouhou přítomností a morálním vlivem deputace, vyslané sem evropskými Židy. Ti se mohou cítit odměněni za svou chvályhodnou horlivost, přestože se jejich zdejšími souvěrcům nedostalo plného zadostiučinění za jim způsobenou potupu (!) ... Židovským delegátům je třeba dosvědčit, že nešetřili námahou, aby Mehameda Aliho přiměli k opakovanému vyšetřování a zákonným procedurám. Mehemed Ali skutečně dobře pochopil oprávněné požadavky uražených Židů...“

V ediktu Mehameda Aliho není řeč o nějaké dodatečně prokázané nevině nebo nespravedlivém jednání s obžalovanými, není tam rovněž ani slova o pochybení v soudním procesu. Při zasedání francouzského kabinetu 10. července 1840 také ministerský předseda Thiers na dotazy opakovaně prohlásil, že po pečlivém prostudování celého procesu vyšetřování nenašel sebemenší důvod cokoli vytknout francouzskému konzulovi jakožto vyšetřujícímu soudci.

Zločince tedy nechali běžet, a ti z nich, kteří na začátku vyšetřování uprchli, byli oficiálně vyzváni k návratu!

Když Mehemed Ali oznámil své rozhodnutí čekajícímu Crémieuxovi, ten zvolal: „Vaše Výsost je v tomto okamžiku veliká jako Napoleon!“ – To však tomuto Velejudovi nijak nevadilo „zavrženého rebela“ Mehameda Aliho zakrátko hodit do starého železa, protože ho už nepotřeboval.

²⁴³ Podle zprávy listu „Temps“, cit. v „Orientu“ z 30. 8. 1840.

²⁴⁴ V muslimském prostředí „úřední výnos, nařízení“; pozn. překl.

²⁴⁵ Tento dokument je zde kvůli lepší redakci textu převzat z jiné publikace, vydané v témže roce.

„V sobotní ráno se ze tří synagog v Alexandrii rozléhaly prosby o požehnání Mehemedu Alimu..., zvláště bylo při tom vzpomenuto Rakousko, císař, kníže Metternich, pánové Laurin i Merlato, jako ostatně vůbec všichni agenti této moci, kteří nás tak obdivuhodným způsobem podpořili.“ – Přirozeně, že se také Anglii „dostalo náležitě naší vděčnosti“.²⁴⁶

Advokát Crémieux přesto nebyl zcela spokojen se zněním příkazu k osvobození. Vyjádřil záměr ještě jednou pašu požádat, aby obžaloba z krvavé vraždy byla prohlášena za pomluvu a nactiutrhání – také tohoto „čestného prohlášení“ se dosáhlo!

„Poté co jsou uvěznění zase na svobodě, už vlastně naše chystaná cesta do Damašku není nutná,“ psal Crémieux z Alexandrie – Juda skvěle triumfoval!

„Židé byli nakonec osvobozeni díky intervenci Anglie, Rakouska a pruského konzula v Alexandrii.“²⁴⁷

O několik málo let později nejlepší znalec Talmudu a vůbec židovského světa, později ke křesťanství konvertovaný rabín Simon Drach, napsal o Damašku následující významné věty: „Vrazi pátera Tomáše, usvědčení ze zločinu, unikli spravedlivé odplatě díky úsilí Židů všech zemí (!); v tomto případě hrály největší roli peníze.“²⁴⁸

„... a protože děti Izraele z Evropy přijely do Egypta, zatáhla se nad touto krvavou scénou neprodyšná opona.“²⁴⁹

„Spravedlnost sešla ze své cesty.“²⁵⁰

Pravda je však dodnes zvěstována prostou pamětní deskou v kostele kapucínského kláštera v Damašku, na jehož hřbitově byl páter Tomáš pochován. V arabštině a italštině se tam říká:

Qui riposano le ossa del P. Tomaso da Sardegna, Missionario Apostolico
Cappuccino, assassinato dagli ebrei il giorno 5 di febbraio del 1840.

Zde odpočívají pozůstatky apoštolského kapucínského misionáře
P. Tomáše ze Sardinie, který byl 5. února 1840 zavražděn Židy.

Židovská deputace se ještě nějaký čas v Orientu zdržela; bylo třeba využít příležitosti. Po dohodě s egyptským místokrálem Mehemedem Alim byly v Káhiře a také Alexandrii založeny židovské školy, které se v pozdějších letech prostřednictvím Alliance Israélite Universelle systematicky budovaly na stovkách míst Blízkého východu a průběžně byly podporovány velkými částkami,²⁵¹ aby duchovně a hospodářsky připravovaly politické sbližování Židů Egypta, Sýrie a Turecka. Jako konečný cíl se již těmto Židům – ovšem ještě v nejasných konturách – rýsovalo vytvoření nezávislého židovského teritoria. Je docela dobře možné, že spory Mehameda Aliho s Vysokou Portou, které roku 1840 právě kulminovaly

²⁴⁶ Crémieuxův dopis z Alexandrie (26. 8. 1840).

²⁴⁷ Paul Nathan, *Tisza-Eszlár*, str. XXVI.

²⁴⁸ Podle Rohrbachera, *Histoire de l'Église*, Paříž 1852, díl. 28, str. 684.

²⁴⁹ Hamont, *L'Égypte sous Méhémed-Ali I*, cit. u G. d. Mousseaux.

²⁵⁰ Gougenot des Mousseaux.

²⁵¹ Crémieux se zavázal jím v Káhiře založeným židovským školám ročně poukazovat 6 000 franků!

a skončily jeho porážkou, byly těmito zchytralými politickými hochštaplery uměle podněcovány v naději, že se tím přiblíží svému cíli! Každopádně je podezřelý dlouhý pobyt nejvyšších představitelů Židovstva v Orientu. – Sám Montefiore se objevil také v Konstantinopoli, načež se zase vrátil. Jak vyplývá z velice poučného dopisu z Káhiry s datem 2. října 1840 židovskému orientalistovi Pařížské královské knihovny Munckovi a jeho matce, učily se židovské děti ve zmíněných židovských školách vedle hebrejštiny příznačně i arabsky, francouzsky a italsky včetně zeměpisu a aritmetiky. Nezbytné poučení v Talmudu doplňovalo vzdělání oněch obávaných židovských elementů, které pak systematicky přebíraly do svých rukou pohyb zboží mezi Východem a Západem, dodávaly evropským státům konzulární zastoupení, a tím se dostávaly do sfér vysoké politiky. Přirozeně, že toto nebezpečí nebylo resp. nesmělo být vládami jednotlivých rozpoznáno! V následující době prokazovali tito židovští konzulové Židovstvu nejcennější služby také při potlačování a zatajování dalších případů rituálních vražd. Slovem, do židovských škol investované peníze se mnohonásobně vyplatily! Je ironií politických dějin, tak bohatých na špatné vtipy, že peníze ze sbírek a darů, vybíraných vždy na závěr např. v Londýně pořádaných „křesťanských“ mítinků, šly mimo jiné na podporu těchto talmudských škol!

Někdy koncem října 1840 se Crémieux a Montefiori v Egyptě rozdělili. „Advokát“ odjel rovnou do Evropy „poreferovat“, kdežto sir Moses Montefiore se objevil v Konstantinopoli. Podle zprávy v „Journal des Débats“ vzal s sebou „některé obyvatele Damašku a Rhodu, aby si tam před tribunálem velkovezíra vyžádal revizi obžalob proti izraelitům“ – připomeňme si, že zde není řeč o revizi rozsudku, neboť k té už dávno došlo k plné spokojenosti světového Židovstva – nýbrž o obžaloby jako takové, tedy o to, aby se nikdo neodvážil nazvat rituální vrahy pravým jménem! „Jak vyplývá ze spolehlivých sdělení, pater Tomáš vůbec není mrtev.“ – Pak se ve zprávě pařížského listu dále říká: „Jakmile to politické poměry v Sýrii dovolí, chce se (Montefiore) odebrat do Damašku a Jeruzaléma, a sám se tam usadit, pokud se mu podaří založit něco na způsob republiky. Lord Ponsonby jej (Montefioreho) navštívil...“ To je velmi zajímavé přiznání: Anglie a Juda měli již tehdy s Palestinou a Sýrií své temné plány. „Tato zpráva, která je ve své hlavní části potvrzena i z jiných stran, je zdaleka nejvýznamnější v celém damašském příběhu.“²⁵²

„Nově zrozené říši Mehameda Aliho nyní hrozilo zhroucení. Pobřežní místa Sýrie a s nimi Palestina jsou již v držení čtyř mocností, a Damašek, jeviště smutného příběhu, se také spolu s Aleppem prohlásil pro sultána. Mehemed Ali je psancem a jako rebel byl dán do klatby. Pracně shromážděné a vytvořené vojsko, jediné jádro a opora jeho moci, je demoralizované, a odtržené provincie i národy se radostně dávají pod sultánovu ochranu...“ A tento sultán byl od nynějška zahrnován stejně neupřímným lichocením jako o několik málo týdnů dříve jeho velký odpůrce, místokrál Egypta, a kvitoval je stejně „spokojeným úsměvem“! Židovstvo zavěťřilo dědictví: „Také Židé Palestiny, Sýrie a Arábie jsou s ohledem na svůj velký počet

²⁵² „Der Orient“, č. 46, str. 353, 14. 11. 1840.

velmi významnou národností ve velké říši pŕlměsíce.“ – Montefiore se v oněch dnech nejspíše již cítil jako místodržící Židovstva v Sýrii a v Palestině; tyto rané Montefioreho politicko-sionistické snahy však v žádném případě nesmějí být ve svém historickém významu podceňovány!²⁵³

Po jeho definitivním odjezdu byl důrazným fermanem²⁵⁴ sultána Abdula Meshida židovský vliv ve „velké říši pŕlměsíce“ tak pevně založen, že ty oblasti Orientu, kde lidský život sám o sobě neměl cenu, se staly hotovým eldorádem pro nesčetné rituální vraždy!²⁵⁵

Na své „triumfální“ zpáteční cestě do Paříže se Crémieux zastavil ve Vídni, kde byl „zahrnut projevy obdivu a úcty zvláště izraelitského obyvatelstva“. Kníže Metternich i všichni staří známí obmysleli „obhájce ublíženého a týraného lidstva... vyznamenáním“. Vídeňská židovská obec „mu z vděčnosti v hotelu U římského císaře uspořádala banket, jakých toto město mnoho nevidělo“. Všeobecné nadšení sdílel i židovský dámský svět, starající se o vkusné aranžmá slavnosti, jehož se chopily zvláště F. F. Nanette von Wertheimstein, Louise von Wertheimstein a Regine Biedermann...“²⁵⁶ Žid Manheimer předal Velkému Židovi „zlaté, brilianty posázené pouzdro s děkovnou adresou své náboženské obce, napsanou na pergamentu“, která byla hned předčítána. Zpráva o přijetí ve Vídni obsahuje tak příznačné a poučné podrobnosti, že ji zařazujeme v nezkráceném znění do Dodatků! „Po nadšeně pronesených přípitcích na císaře i panovnický dŕm a na knížete státního kancléře (Metternicha), stejně jako na konzuly mocností, kteří tak významně přispěli věci spravedlnosti a humanity, čímž se slavnost nesmazatelně zapsala do mysli izraelitského obyvatelstva“, odcestoval Crémieux Triumfátor 9. prosince 1840 do Paříže. Při zastávce ve Fürthu mu bylo velevýznamně předáno luxusně provedené vydání Knihy Ester.²⁵⁷ Ve Frankfurtu nad Mohanem „poctil pan Crémieux svou přítomností také naše měšťanské školy a reálky...“

Ale i sir Moses po delším „diplomatickém“ pobytu v Konstantinopoli zase dorazil do Londýna. Čekala jej tam pocta osobního přijetí královnou, což je pro průměrného Angličana nedostupné. Paul Nathan s hrdostí tuto okolnost, která je sama dostatečně výmluvná, zmiňuje v předmluvě své talmudistické slátaniny o „Tisza-Eszláru“: „... a tak bylo jen přirozené (!), že se Montefioremu dostalo zvláštního vyznamenání, když se vrátil do vlasti po šťastně skončené misi v této záležitosti. Anglická královna Viktorie jej osobně přijala a jako uznání jeho činnosti a úspěchu v Alexandrii mu na znamení své královské přízně propůjčila the privilege of bearing Supporters to his arms.“

Crémieux znovu v Paříži, Montefiore opět v Londýně; požehnání Jehovy, které na ně rabíni ve všech synagogách svolávali, si přece plně zasloužili! Oba se vrátili

²⁵³ Walter Freund ve svém významném článku v časopisu „Hammer“ (č. 853-854) právem upozorňuje, že (politický) sionismus nezačal teprve s pověstným Theodorem Herzlem.

²⁵⁴ „Israelitische Annalen“, č. 51 z 18. 12. 1840. – Jde o ferman ze 6. 11. 1840. „Židovský národ nechť je chráněn a bráněn; za tím účelem jsme vydali příslušné rozkazy...“

²⁵⁵ Viz následující výklady!

²⁵⁶ „Israelitische Annalen“, č. 51 (18. 12. 1840), str. 423.

²⁵⁷ V Dodatcích jsou rovněž obsaženy zprávy ze zastávek Crémieuxovy cesty na německé půdě!

jako nekorunované nejvyšší hlavy onoho národa, o němž Žid Mendelssohn napsal z Paříže v otevřeném dopisu jako epilog „smutné podívané v Damašku.“²⁵⁸ „Přestože je roztroušen po celém světě, zůstává Izrael i v našem století jediným národem! Nebylo tomu snad tak, jako by otrávená dýka obžaloby zasáhla jednoho muže, jedno srdce? Nedokázaly snad ony hrůzné události, že nás všechny od pólu k pólu pojí divotvorný svazek? Jako jeden muž povstal Izrael a od severu Německa přes daleké moře až po Ameriku hájil s čistým svědomím neporušenost mosaického zákona.“

Setba vzhází

Protože nežidovské národy nechtěly příliš rozumět „čistotě mosaického zákona“ i vzdor tomu, že se „nad krvavou scénou v Damašku zatáhla neprodyšná opona“, založili již roku 1843 do Ameriky přivandrovalí východní Židé jako obrannou organizaci řád B'nai B'rith (IOBB), který pod krycím pláštěm „čistě humanitárních cílů“ provozoval světovou židovskou politiku²⁵⁹ největšího stylu a s typicky židovskou skromností si rozdělil do 17 distriktů svět, který „je třeba osvobodit a dobýt“.²⁶⁰ Také po Německu, „distriktu VIII“, se roztáhla chapadla této obří židovské organizace pod vrchnostenskou ochranou početných lóží. Od roku 1906 existuje mezi B'nai B'rith a německým zednářstvem „přátelský vztah“. Řád B'nai B'rith každoročně propůjčuje zlatou medaili jako nejvyšší vyznamenání mužům nebo ženám, kteří v daném roce vykonali „nejdůležitější skutek v zájmu Židovstva“. K dekorovaným patřil např. severoamerický prezident Taft, kterého Židé označili za „aristokracii lidského rodu, za znamenitého občana a nejlepšího republikána“. Od důstojného grémia B'nai B'rith dostal nejvyšší hebrejský řád samozřejmě také současný prezident Spojených států, Roosevelt!²⁶¹

Je opravdu zajímavé konstatovat, že řád B'nai B'rith dodnes co nejtěsněji spolupracuje se světovým židovským svazem „Alliance Israélite Universelle“ (AIU), založeným v Paříži 1860. Zvláště při zalhávání a zasahování do procesů s rituálními vrahy se až drtivě ukazuje mocenské postavení tohoto nadstátního, obrovskými penězi vybaveného židovského polypa stejně, jako zase na druhé straně naprostá bezmocnost státních orgánů, které jsou většinou naprosto závislé na finančních Židech!

Tři roky po krvavých vraždách v Damašku a na Rhodu byly téměř současně oznámeny z Korfu, znovu z Rhodu a několika dalších míst bestiální vraždy dětí.²⁶²

Z novější doby jsou doloženy následující zločiny:

1880 – zavraždili Židé v Alexandrii dítě námořního kapitána z Kypru v nepřítomnosti otce. Otevřením tepen dítěti odebrali krev do poslední kapky. Otcí

²⁵⁸ Dopis z 31. 10. 1840. „Der Orient“, č. 47 (21. 11. 1840).

²⁵⁹ Heslo řádu: „B'nai B'rith si klade za cíl pojit izraelity takovým způsobem, který by urychloval a umožňoval rozvoj nejvyšších zájmů Židovstva.“ (*Allgemeines Handbuch der Freimaurerei*, díl I.)

²⁶⁰ Srv. W. Freund, *USA - Die Großen Unbekannten der amerikanischen Weltpolitik*, 1942.

²⁶¹ „American Hebrew“, New York (30. 12. 1938).

²⁶² Hamont, *L'Égypte sous Méhémed-Ali*, Paříž 1843.

nebylo dovoleno vrátit se do Alexandrie pohřbít své dítě, židovské zločince nikdo nestíhal.²⁶³

1881 – opět v Alexandrii Židé začátkem dubna rituálně zavraždili řeckého chlapce jménem Evangelio Fornarachi. Na pobřeží nalezenou bezkrevnou, rozbitou a voskové figuře podobnou mrtvolu vystavili rodiče po několik dní na márách, což bylo podnětem k pozdvižení proti Židům. Několik tisíc vojáků z Káhiry uvalilo na město stav obležení. Přestože byl zločin zcela zřejmý, mezinárodní komise konzulů Francie, Německa, Itálie, Rakouska a Řecka konstatovala pouze „možný zločin“, a z vraždy důvodně podezřelé rodině Baruchů byla zajištěna „provizorní svoboda“!²⁶⁴

Edouard Drumont ve své knize „La France Juive“²⁶⁵ uvádí z konstantinopolského ghetta následující rituální vraždy nežidovských dětí:

1882 – bylo v Balatě vlákáno dítě do židovského domu; vidělo je tam vcházet více než dvacet lidí. Druhý den se našlo vykrvácené tělo na Zlatém rohu. Důsledkem bylo lidové povstání. Jen o něco málo později se udál zcela podobný případ v Galatě. Uznávaný právník řecké komunity Serouios zaslal petici zástupcům evropských mocností v Konstantinopoli, aby se domohl spravedlnosti. Židy podplacená turecká policie se postarala o zmizení spisů. Eku­menický patriarchát prostřednictvím uplacených lékařů „na pokyn shora“ prohlásil matku uneseného a rituálně zavražděného dítěte za „choromyslnou“ a za židovské peníze ji vsadili do „penzionu“ jakožto „odškodnění“ za její dítě!

1883 – rituální vražda v Galatě. Náčelník policie z Pery a policejní komisař v Galatě byli podplaceni a zabránili vyšetřování. Noviny „Stambul“, které tak energicky vystoupily proti viníkům, Židé umlčeli 140 000 franky.

1885 – v egyptském Mit-Kamaru byl v době židovských velikonoce rituálně zavražděn²⁶⁶ mladý kopta.²⁶⁷

1890 – na velikonoční pondělí (!) se již od deváté hodiny ráno pohřešoval chlapec Henry francouzské rodiny Abdelnourových v Damašku. Podezření padlo na konkrétní Židovku, ale matce bylo zabráněno hledat u ní své dítě. Místo toho nařídily turecké úřady domovní pohlídku u matky dítěte a jejich sousedů pod záminkou, že prý je dítě rodinou drženo v úkrytu, aby mohli být Židé obviněni z jeho únosu! 21. dubna 1890 se objevili pověřenci úřadů s pokynem prohledat nejbližší studny, zda se dítě neutopilo! Aniž by si úředníci nejprve prohlédli studny v ostatních domech, zamířili rovnou k vozovým boudám u vchodu do židovské čtvrti. Tam byla dlouho nepoužívaná vodní jímka, uzavřená těžkým kamenem. Úředníci tam zjistili zápach rozkladu a vyzdvihli z jímky mrtvolu dítěte. Protože mělo na sobě oblečení i boty naruby,

²⁶³ Noviny „Trompette“ v Alexandrii (2. 4. 1881; dále „Civiltà cattolica“ (prosinec 1881).

²⁶⁴ „Civiltà cattolica“, prosinec 1881.

²⁶⁵ II, str. 412 (Paříž, Flammarion, 1894).

²⁶⁶ Henri Desportes, *Le mystère du sang chez les juifs de tous les temps*, Paris, Savine 1889, str. 98.

²⁶⁷ Příslušník křesťanské církve v Egyptě; pozn. překl.

usoudilo se na zločin a byla nařízena pitva. Tělo odvezli do vojenské nemocnice a prohlédlo je dvacet vojenských i civilních lékařů. Výsledek zněl: před vhozením těla do šachty mu byla ze žil pravé ruky odebrána krev. Lékaři pak paži oddělili až po loket a vypreparovali. Představený úřadu (váli) si vyžádal lékařskou zprávu a civilní lékaře propustil se slovy: „Už vaše služby nepotřebujeme, jděte a nevracejte se!“

Následujícího dne vojenští lékaři náhle prohlásili, že z paže nebyla odebrána žádná krev; dítě prý spadlo do studny a utopilo se! Aniž by informovali rodiče, bylo dítě doslova zahrabáno jako pošlý pes! K jeho „hrobu“ postavili stráž, která nikomu nedovolila přístup! Guvernér Damašku pohrozil rodině vězením nebo okamžitým vyhnáním, pokud vysloví podezření, že dítě zavraždili Židé! Rodina se poté obrátila na francouzskou vládu, aby záležitost vyšetřila – bez úspěchu!²⁶⁸ „Případ“ byl „zlikvidován“ podle Judova přání!

1891 – 27. června byla poblíž města Mustafa Paša vytažena z řeky mrtvola osmiletého děvčátka, která podle zprávy lékaře ležela ve vodě asi 20 dnů. V mrtvé poznali dítě místní řecké pravoslavné rodiny, a řecký řezník Stephanos prohlásil, že bylo zavražděno u Židů běžnou metodou košerování. O dva dny později, 29. června, byl zavražděn i zmíněný křesťanský řezník a jeho tělo se našlo zašité v pytli na břehu řeky. Ohledání mrtvoly ukázalo, že řezník byl ubodán širokým košeráckým nožem!

Vedení procesu ve věci vraždy se svěřilo vojenskému veliteli. Pro podezření z vraždy bylo zatčeno pět židovských košeráků a čtyři židovští náboženští činitelé. K „uklidnění“ obyvatelstva zakázal vojenský velitel shlukování lidí. Křesťanský tovaryš košeráka Davida mezitím učinil obsáhlé doznání. Uvedl do protokolu, že řezníka Stephanose zavolali do Davidova domu, kde se na něj hned vrhlo šest Židů a ubodali jej. Poté, co mrtvolu zašili do pytle, musel ji (vypovídající tovaryš) odnést k řece, za což dostal pět liber. – O dalším vyšetřování není nic známo.²⁶⁹

1892 – V Port-Saidu o židovských – velikonocích vlákal 85letý židovský předříkávač modliteb Carmona čtyřleté řecké děvčátko Helenu Vasiliosovou do svého domu, což bylo zpozorováno několika svědky. Carmona byl nucen nechat si prohlédat dům shromážděnými Řeky a matkou zmizelého dítěte. Po delší době objevili v přílehlém židovském templu tmavé sklepení. Protože Carmona dveře údajně nedokázal otevřít, rozbili je a v slabém světle spatřili dřepět starou Židovku, která se snažila ukrýt těžce poraněné dítě se zavázanýma očima a ústy. Přítomných se při tom pohledu zmocnila bezmezná zuřivost. Oba staré Židy na místě zmlátili do bezvědomí; nešťastné dítě však o dva dny později zemřelo na zranění, způsobené zubatým nástrojem. Masové po-

²⁶⁸ Otevřený dopis jednoho z příbuzných oběti otiskly svého času pařížské noviny „Le pople“. – Spis H. Desportese *Tué par les juifs – avril 1890 – histoire d'un meurtre rituel* (Paříž, Savine 1890), který podle všeho tuto rituální vraždu důkladně pojednává, nemohl být bohužel pro naší práci použit, protože se vzdor důkladnému pátrání v knihovnách nenašel – z m i z e l ! Prosíme touto cestou soukromé majitele knihy, aby nám do ní dovolili nahlédnout.

²⁶⁹ „Kreuzzeitung“, č. 323 (15. 7. 1891).

bouření řeckého obyvatelstva na Židy v zárodku potlačilo egyptské a anglické vojsko.

Přesto Židé z Port-Saidu vyslali do Káhiry deputaci stěžovat si (!) u vlády, že jim neposkytuje dostatečnou ochranu a že vyšetřující soudce straní Řekům tím, že propustil z vazby některé z těch, kteří se podíleli na nepokojích!

1892 – V sobotu před Velikonocemi se v konstantinopolské čtvrti Galata snažil Žid unést přímo z ulice řeckého chlapce. Naštěstí to zpozorovaly ostatní děti, upozornily své rodiče, a únosce byl zadržen. Policie jej umístila do vazby, kde byl vyslýchán v přítomnosti redaktora poloúředního tureckého listu „Saadet“. Na příkaz cenzury však žádný lokální list nesměl o židovském pokusu o únos psát!

O několik let dříve Židé unesli syna typografa již zde zmiňovaných novin „Sambul“. List o případu informoval, byl však na příkaz tureckých úřadů na tři měsíce zastaven, a potom veden židovským redaktorem!²⁷⁰

V důsledku těchto událostí pobouření tureckého obyvatelstva – jak mohamedánského, tak i křesťanského – dosáhlo bodu varu. Tu a tam docházelo ke srážkám s židovskými elementy, které s vědomím své neomezené moci provokovaly. Řecký arcibiskup z Brussy jménem Nathanael (!) zaslal svým ovečkám 15. dubna 1893 přísný „pastýřský list“, v němž se mj. říká:²⁷¹ „... Toto nesmyslné tvrzení (o rituální vraždě), které zlovolníci rozšířili, popudilo obyvatelstvo... proti Židům, z nichž někteří byli ztýráni“ – nebyl tedy zabit ani jeden Žid, zatímco jen v uplynulém desetiletí zmizely a hrůzně zemřely tucty a možná stovky bezbranných židovských obětí, aniž by k tomu zaujal stanovisko třeba jen jediný „pastýřský list“! Dále se tam říká: „... Násilnosti se opakovaly i na jiných místech naší diecéze. Toto barbarské počínání Nás naplnilo velkou bolestí a zármutkem. ... Nic není méně v souladu s duchem našeho náboženství než rasová nenávist (hled'me!) a slepý fanatismus, podněcující nejnižší vášně lidu. Protože odsuzujeme jako nesmyslné a šílené tvrzení, že Židé zabíjejí křesťanské děti pro účely svých tajných rituálů, radíme vám otcovsky zdržet se jakéhokoli násilí vůči Židům. Kdo bude jednat v rozporu s tím, přivolá na sebe Naše pokárání a od turecké vlády příslušný světský trest. ... Blahoslavení jsou mírumilovní, neboť oni se nazývají dítkami Božími.“

Duchovní i světská vrchnost pracuje ruku v ruce na ochranu vražedného židovského moru! Setba Montefioreho a Crémieux-Smeerkoppa začala přinášet stoná sobné plody! Jakže se asi jmenoval tento arcibiskup? Dost možná, že sám vyšel z některé ze židovských škol v Orientu!

V následující době však neodváděl krvavou daň jenom Orient. Jak jisté si bylo Židovstvo v tomto století „humanity a civilizace“, ukazují nejlépe soudně doložené děsivé případy, které židovský anděl smrti na výsměch lidské kultuře a společnosti uvalil na Evropu. Před touto hanebností nezůstala ušetřena ani země básníků a myslitelů; co si zde židovsko-haličská pakáž ve spojení se svými zednářskými pomocníky mohla dovolit, přesahuje hranice možností lidské představivosti!

²⁷⁰ Oba případy podle zprávy listu „Osservatore Romano“ z 21. 4. 1892.

²⁷¹ „Österreichische Wochenschrift“, 1893, č. 30, str. 563 ad.

Nejdříve se blíže podíváme na poměry v Uhrách, vedle Polska a Rumunska tehdy nejvíce požidovštěné země Evropy!

Roku 1882 byl v zapadlé uherské vesničce Tisza-Eszlár spáchán rituální zločin, který se s vraždou v Damašku r. 1840 shodoval v tom, že zde byli svědci činu, kteří hrůzný čin od počátku sledovali a opakovaně také uvedli do protokolu. Tehdy se případ Tisza-Eszlár označoval za velký bod obratu v židovské otázce Uherska i Evropy vůbec – že se jím nestal, nelze připsat jen metodám Alliance Israélite Universelle (AIU), která v tehdy již úděsně požidovštěných Uhrách měla nesrovnatelně snadnější práci.

V polovině 19. století bylo Uhersko doslova zaplaveno nejhorší sortou židovských brutálních vrahů, fanatických ortodoxních chassidů,²⁷² přivandrovalých z „evropské líhně Židovstva“ – z Haliče.²⁷³ Politické zmatky v Uhrách umožnily židovské sebrance nenápadné pronikání do země. Jak se tato okolnost projevila v malé vesničce nad Tisou, to bude předmětem pojednání v této části.

8. dubna 1875 vznesl v uherské sněmovně poslanec Victor Istóczy interpelaci na ministerstvo, v níž se říká, že v celé Evropě není stát, kde by měl židovský element větší vliv a moc než v Uhersku. Istóczy položil následující otázky: „Má vláda v úmyslu postavit hráz zaplavování Uherska Židy? Hodlá klást překážky nenásilnému hnutí za sebeobranu domácího obyvatelstva? Uvažuje vůbec vláda o zaujetí postoje k židovské otázce, anebo hodlá setrvat ve své politice naprosté neutrality a lhostejnosti?“

Uherský premiér baron Béla Wenkheim na interpelaci odpověděl: „Vláda není nepřítelem žádného hnutí, které sleduje prospěšnou tendenci. Byla by však nucena zaujmout nepřátelský postoj k takovému hnutí, které by usilovalo o narušení pokojné shody mezi zde existujícími církvemi a konfesemi nebo k nim příslušejícím občanům. Protože zákon z roku 1867 mluví o rovnoprávnosti izraelitů s ostatními občany, nezná vláda žádnou židovskou otázku, nemůže ji znát, a proto k ní také nezaujala žádný postoj...“²⁷⁴

Jeho nástupce z téhož roku, Koloman Tisza, převzal plně myšlenky svého předchůdce k naprosté spokojenosti světového Židovstva!

Pro naše účely je zde třeba předně konstatovat skutečnost, že krvavé oběti z roku 1882 předcházela v této oblasti hotová série podobných zločinů, které zůstaly stejně skryté a nepotrestané jako prakticky všechny ostatní v již beznadějně požidovštěném Uhersku. Podle Ónodyho údajů předcházely rituální vraždě v Tisza-Eszláru následující vraždy pro krev:

²⁷² Géza Ónody ve svém díle o Tisza-Eszláru, jímž se ještě budeme blíže zabývat.

²⁷³ Viz k tomu Horodezky: „Haličský chasidismus představuje vůbec nejkonzervativnější směr“ (*Religiöse Strömungen im Judentum*, Bern 1920, str. 180).

²⁷⁴ Otto Glagau, „Kulturkämpfer“, Berlín 1880. – Uherský tisk z největší části Istóczyho projevy zamlčel, zahrnul jej urážkami i podezřeními, a podle osvědčeného vzoru se ho snažil vylicít jako „duševně chorého“. V uherském parlamentu byl Istóczy považován za „enfant terrible, za člověka, který říká nejstrašnější a nejnebezpečnější věci“. Ze všech sil se mu kolegové poslanci snažili zabránit v projevech, a pokud se to nepodařilo, pak je alespoň rušili hlučením a výkřiky! (Otto Glagau.)

1. V předvečer židovského Dne smíření (15. září) 1875 se početní, většinou cizí Židé shromáždili v usedlosti svého soukmenovce Horowitze ve Zboró (v komitátu Sárosér); předem byl přivolan také košerák. Židé přepadli nic netušící šestnáctiletou služebnou Hannu Zambovou, povalili ji v domě na zem, svlékli a za mumlání hebrejských „modliteb“ začali s obřady k rituální porážce. V tu chvíli zastavil před domem Žida povozník a dožadoval se vstupu, aby mohl uzavřít zpožděnou zakázku. Židé se rozutekli. K smrti vyděšená dívka přebrodiva rozvodněný potok a tím setřásla pronásledovatele. Na její volání o pomoc přiběhly dvě ženy, které později tuto výpověď služebné pod přísahou potvrdily. V důsledku prožité hrůzy dívka smrtelně onemocněla a v dubnu 1876 následkům pokusu o rituální vraždu podlehla. Na smrtelné posteli v přítomnosti otce, katolického kostelníka i několika dalších vesničanů znovu odpřísáhla svou dřívější výpověď, že ji v předvečer židovského Dne smíření r. 1875 v domě č. 165 ve Zboró košerák místní židovské obce v přítomnosti dalších Židů chtěl rituálně zabít.

U stoličního soudu byla podána žaloba. Silně zadlužený a již předem placený resp. zastrašený stoliční soudce Winkler se nejprve snažil žalující hezkými slovy uchlácholit a odvrátit od dalšího postupu. Protože jeho snaha neuspěla, přešel k výhrůžkám – nechá je zavřít jako „nactiutrháče“, protože nemohou své obvinění dokázat. Tímto prostým způsobem uvízlo vyšetřování zločinu na mčlčině. Jak zjistil uherský poslanec Ónody, pan soudce vřbec nepovařoval za nutné postoupit spisy okresnímu soudu ve Szvidniku, jak bylo jeho povinností.

2. O dva roky později (1877) byla spáchána dvojnásobná rituální vražda malých dětí ve vesnici Szalacs blízko obce Pér, kde již roku 1791 rovněž došlo k rituálnímu zločinu. V matrice zemřelých szalacské římskokatolické fary ke dni 13. 6. 1877 na listu 70 dílu II čteme: „Emerich, syn zemřelého Petera Szabó a jeho manželky Rosalie Kelemanové, stár devět let, byl zavražděn a 15. června 1877 farářem Franzem Kubowitzem uložen k věčnému odpočinku. – Therese, dítě týchž rodičů, byla zavražděna a uložena do hrobu jmenovaným duchovním pastýřem...“

Za tímto věčně střízlivým zápisem by nikdo netušil rituální zločin, ale přesto se věc měla takto: Pěstouni pracovali onoho 13. června na poli a proto nechali obě děti u svého židovského švagra Josefa Klee. Ten dal dětem několik krejcarů s tím, aby si v krámku Žida Ehrenfelda koupily nějaké sladkosti. Sourozenci tedy v podvečer odešli do krámku k Židovi a vzdor pozdějšímu pátrání zůstaly nezvěstné.

Když šel místní kostelník časně ráno do chrámu, všiml si u domu Žida Alexandera Ehrenfelda nápadných stop krve v písku, které se táhly od zdi dvora až k vozové kůlně, vzdálené asi 50 kroků. Později Ehrenfeldův kočí vypověděl, že předešlý večer (13. června) viděl dvě děti hrát si v klenutém vchodu domu svého zaměstnavatele. Rovněž vyličil, jak se téhož večera i po celou noc asi čtyři cizí Židé na dvoře i v domě něčím nápadně horlivě zabývali, a ustavičně vcházeli a vycházeli. Po třech dnech se od vozové kůlny začal šířit

pronikavý zápach. Mrtvoly obou pohřešovaných dětí byly nalezeny v nástrojové skřínce nepoužívané požární stříkačky. Židům se nějakými triky podařilo dosáhnout toho, že ohledání mrtvol neprováděl okresní lékař ze Székely-Hid, nýbrž tamější židovský lékař. Obě těla vykazovala široce zející řezné rány na krku a známky naprostého vykrvácení. Když pěstounce Anně Szabó ukázali těla kvůli identifikaci, dostala záchvat a později zešílela. Židovský švagr Josef Klee řekl v noci po bestiálním zločinu své ženě: „Je mi líto těch ubohých dětí; děvče zemřelo sice hned, ale chlapec prodělal dlouhou agonii.“ Tato slova vyslechl čeledín od koní, který seděl na lavici pod otevřeným oknem Kleeého domu. Josefa Klee zatkli, ale brzy zase propustili, aniž by soudní instance podnikla další pátrání. Židovským lékařem vystavený protokol byl držen v tajnosti, ale stoliční soudce řekl zcela otevřeně každému, kdo to chtěl slyšet, že oběma dětem byla nepochybně hluboce podříznuta hrdla a odebrána z těla všechna krev.

3. Příkladnějším tři podobné případy se udály se stejnou rolí židovského lékaře roku 1879 v obci Tállya (zemplínský komitát), 1880 v Komárnu a 1881 v Košicích, kde dcera bednáře Josefa Koscise náhle za záhadných okolností zmizela a po dvou týdnech byla nalezena ve studni rituálně zavražděná a zbavená krve. Géza Ónody k tomu říká: „Nápadná a současně charakteristická je skutečnost, že všechny pohřešované děti pocházely z nižších lidových vrstev, o nichž mohli Židé předpokládat, že jejich zmizení nevyvolá žádný zvláštní rozruch. Ani v jednom případě nezmizely děti vážených rodin, protože to by mělo za následek nejhorlivější pátrání a vyšetřování.“

V letech 1878, 1879, 1880 a 1881 v západouherském městě Subotica zcela pravidelně před židovskými svátky postupně zmizely čtyři dívky. Šlo o dvě služky, zaměstnané u Židů, jejichž rodiče žili na venkově, dále o dceru chudého ševce a osmiletou dcerku u Židů zaměstnaného kočího; stopy žádné z nich se nikdy nenašly. Ve všech čtyřech případech bylo ihned zahájeno soudní vyšetřování, důvodné podezření ukazovalo na Židy, ale pátrání bylo zase rychle zastaveno jako „bezpředmětné“!

4. Roku 1879 byl z Pirosu (komitát Báč-Bodrog) hlášen následující případ: židovský statkář Hermann Großmann se po měsíce prokazatelně snažil nejrozumnějšími podezřelými sliby nalákat do svých služeb patnáctiletou, nápadně krásnou dceru rolníka Petera Sipose, ale rodiče rázně odmítali. Protože však Großmann s typicky židovskou dotěrností svou žádost stále znovu opakoval a rodiče dívky se báli židovské pomsty, nakonec souhlasili pod podmínkou, že jejich dcera Lidi nastoupí do Židova domu jako pomocnice v domácnosti zpočátku jen na měsíc. To se stalo 11. října 1879. O čtyři dny se rodiče čistě náhodou dozvěděli, že jejich dcera zmizela. Žid Großmann, zaháněn do úzkých, náhle prohlásil, že mrtvola dívky by se „možná“ měla hledat v jistém rameni zavodňovacího kanálu. 21. října, tedy týden po zmizení, bylo děvče skutečně z označeného úseku kanálu vyloveno. Mrtvola byla oblečena pouze do krátké košile. Pitevní nález ukázal, že tělo nemohlo ležet šest dní ve vodě, a současně vyloučil smrt utonutím. Došlo se k závěru, že Lidi Siposová nezemřela přiro-

zenou smrtí. Okresní soudce Peák byl pověřen zahájením vyšetřování, což však rovnou odmítl! Dále bylo rodičům oběti odepřeno vydání kopie pitevního nálezu.

Kočí Žida Großmanna se před svědky vyjádřil, že jeho zaměstnavatel jej zmíněného dne (15. října) pod jalovou záminkou poslal do okresního města. Když se v noci po návratu chystal vypřáhnout koně, uslyšel ze sklepa pod stáji podezřelý hluk a rachocení. Když pak ještě téže noci Großmannovi o svém pozorování řekl, ten sebou polekaně trhl a vykázal jej okamžitě zpátky do stáje. O několik dní později byl kočí propuštěn ze služby. Venkovští lékaři, kteří prováděli obdukcí mrtvoly, vysvětlili smrt dívky následovně: nad pupkem se nachází kruhovitě poranění velikosti tolaru a pod nosem bylo zjištěno velice hluboké poranění; oběť byla pravděpodobně za horní čelist pověšena na hák a z nápadného poranění u pupku byla vysáta krev.

Žádný jiný košerácký řez nebyl zjištěn – že však šlo znovu o rituální zločin, potvrdil případ dívky z Budapešti, které ještě před tím, než vešla ve známost vražda v Tisza-Eszláru, byla také odebírána krev, pouze s tím rozdílem, že tato oběť přežila. Zmíněná dívka, která pracovala v budapešťské židovské čtvrti jako služebná, vypověděla do protokolu, že bezprostředně před svátkem purim (14. února) byla uspána nějakým omamným prostředkem,²⁷⁵ takže se probudila až příští den. Cítila se tak „rozlámaná“, že sotva dokázala stát, a měla v údech nezvyklé bolesti. Na svém pravém nadloktí, na levém stehně a nad pupkem objevila podobné zarudlé skvrny s malou dírkou uprostřed. Domnívá se, že jí Židé během hlubokého spánku vysáli značné množství krve, a proto okamžitě ze služby odešla.

Vlasy mrtvé Lidi byly rozcuchané, místy vyškubané a tak propletené se slámou z lůžka, že omývačky mrtvol měly hodně práce dát je trochu do pořádku. To všechno ukazovalo na zoufalý boj oběti, přepadené ve spánku židovským vrahem. Okresní soudce Peák však soudnímu vyšetřování zabránil.

Místními úřady vystavené osvědčení o zmizení a nálezu mrtvoly Lidi Siposové zní: „Podepsaní úředníci tímto oficiálně osvědčují, že patnáctiletá dcera zdejšího obyvatele Petera Sipose poté, co 11. října 1879 vstoupila do služby u zde usedlého Žida Hermanna Großmanna, 15. října téhož roku beze stop zmizela, a že její mrtvola byla po dlouhém hledání nalezena 21. 10. v zavodňovacím kanálu. – Píros, 31. května 1882. Johan Fehér v. r., soudce; Julius Zsigmond v. r., notář; Georg Mayer m. p., porotce.“

5. Bezprostředně před židovskými Velikonocemi roku 1882 v Kovácsi (komitát Bars) Žid Leopold Grünwald poslal u něj sloužící v Sasku narozenou sedmnáctiletou Barbaru Kleemannovou pozdě v noci do sousední vesnice Peszér pod záminkou, že v tamějším hostinci zapomněl peněženku. V hospodě, stojící poněkud stranou vesnice, byli jen dva hosté: Grünwaldův bratr a místní košerák. Dívka, tušící léčku, se chtěla obrátit zpět, ale její zaměstnavatel, který ji nepozorovaně následoval, jí zahradil cestu. Tři Židé porazili dívku

²⁷⁵ Srv. případ Marie Perníčkové, která byla ve službě u rabína Goldberga v Polné.

na zem, svlékli ji a svázali ruce. Naštěstí ještě dříve, než jí dali do úst roubík, pronikavě vykřikla. Její starší sestra, která v hostinci sloužila, rozrazila dveře a snažila se nešťastnici osvobodit. Během zápasu se oběti podařilo dostat na ulici, kde ji našli křikem a hlukem zalarmovaní vesničané. Zachránci se pak vrhli na židovské bestie a téměř k smrti je zbili.

Okresní soud v Aranyos-Maróthu vražednou pakáž osvobodil, neboť obvinění Židé odpřísáhli, že chtěli Barbaru jen podrobit tělesné prohlídce, protože prý svému zaměstnavateli odcizila peněženku!

Čtyři dny po tomto nezdařeném zločinu pak byla spáchána rituální vražda v Tisza-Eszláru.

V Tisza Eszláru byl osobně uherský poslanec Géza Ónody a jemu vděčíme za důkladné a přesné zápisky pozorování, které na místě udělal. Jeho práce je však mimořádně cenná ještě z jiného důvodu: jako poslanec měl možnost nahlížet do spisů předběžného vyšetřování. Také toho bohatě využíval, takže mohl pro svou práci použít jejich úplné znění včetně spisových značek. Jeho dílo, které vyneslo na světlo nezvratný materiál, mělo upozornit kulturní svět na nesmírné židovské nebezpečí. Vyšlo maďarsky v prosinci 1882 pod titulem „Tisza-Eszlár v minulosti i současnosti“²⁷⁶ a skoupeno Židy rychle zmizelo. Stejný osud postihl i německý překlad,²⁷⁷ který pořídil Ónodyho přítel a spojka na německé spolubojovníky rytíř Georg Marcziányi. Překlad vyšel v Budapešti již v červnu 1883. Také z tohoto vydání se zachovalo jen několik málo exemplářů, které mají velkou kulturně historickou hodnotu. Georg Marcziányi ještě v době soudního vyšetřování vydal v létě 1882 svoje pojednání o této vraždě pod názvem „Esther Solymosi“. Úkolem této publikace bylo odhalit židovské intriky a machinace; rovněž tento spis byl přeložen do němčiny.²⁷⁸ Židé tehdy ještě nemohli vydání děl obou Maďarů zabránit – tím intenzivněji pracoval židovský tisk, aby jejich účinek oslabil.

Přesně o 50 let později tehdejší vyšetřující soudce a pozdější prezident Nejvyššího maďarského soudního dvora dr. Josef Bary vydal r. 1932 v Budapešti své vzpomínky na tento proces ve svazku o 612 stranách. Jeho „Trestní řízení Tisza-Eszlár“ nemohlo být bohužel pro tuto kapitolu použito, protože existuje pouze v maďarštině.²⁷⁹ Byl by velice žádoucí německý překlad, protože nepochybně obsahuje velice poučný autentický materiál!

Židovský mistr zamlžování a překrucování skutečností Paul Nathan²⁸⁰ – kterého jsme si představili v úvodu a ještě se jím budeme zabývat – se tohoto „případu“

²⁷⁶ Originální titul není uveden; pozn. překl.

²⁷⁷ *Tisza-Eszlár in der Vergangenheit und Gegenwart.*

²⁷⁸ M. Schulze, Berlín 1882.

²⁷⁹ *A tiszAESzlári bünper*, Budepest 1932.

²⁸⁰ Paul Nathan (1857-1927) pocházel ze široce rozvětvené rodiny židovských bankéřů, jejíž neuvěřitelně rychlý vzestup je ukázkovým příkladem židovské emancipační politiky. Nathanův otec, „obchodník s uměleckými sklony a silně spekulativními zájmy“, byl typem židovského burzovního podvodníka.

Jeho syn Paul se narodil v Berlíně (Unter den Linden 18), v témže domě, z něhož o 21 roků později Žid Nobiling střelil na císaře Viléma I. Paulův život jako „historika, politika a noviná-

ujal; pro jistotu ovšem až o deset let později. To už mohl počítat s velmi krátkou pamětí nežidovského lidstva, pokud jde o jeho nejvlastnější zájmy, a navíc pravdivé vyličení vraždy od Ónody a Marczányiho také již bylo spolehlivě z očí veřejnosti odklizeny. Je tomu tak – lživé články židovské tiskové džungle až příliš často přehluší každé národní protizidovské hnutí!

Roku 1892 vyšel v Berlíně Nathanův „Proces v Tisza-Eszláru – antisemitský kulturní obrázek“.²⁸¹ Plných 400 stran tohoto pamfletu představuje sofisticko-talmudské mistrovské dílo. Nelze se ovšem při četbě ubránit trpkému pousmání, jak tento apoštol Talmudu a vyznamenaný absolvent německé univerzity v Heidelbergu nejdříve důkladně zfalšoval spisový i věcný materiál, a pak poznenáhlu vede důvěřivého čtenáře k přesvědčení, že ubozí a nevinní „spoluobčané mosaické konfese“ nesmírně trpěli „antisemitskou zuřivostí“. Tak například Nathan ve své slátanině hromuje: „Bylo by zapotřebí celých knih k vyličení všech podrobností odporné korupce, bezmezné prolhanosti a nebetyčné lehkovážnosti, kterou antisemité vynaložili jen proto, aby se nemuseli vzdát obžaloby Židů z rituální vraždy.“

My se však zde budeme přidržovat ověřených historických skutečností, i když tím riskujeme, že se nepřesvědčíme o židovské nevině, protože „nám v tom brání naše duševní dispozice“ (Nathan v předmluvě, str. VI)!

Vesnice Tisza-Eszlár na horním toku Tisy v uherském komitátu Szabolcs neměla před rokem 1848 ani celý tucet Židů. O několik málo desetiletí později jich bylo již více než 200, většinou zběhů z vojenské služby, jež tajná židovská organizace (kahal) propašovala přes ruskou hranici a kteří nyní „s neúnavnou pílí a vytrvalostí hned pracovali na vykořisťování a materiálním i morálním zničení nežidovských spoluobčanů“ (Géza Ónody).

Jak jsme si již řekli, byla zvláště oblast mezi Dunajem a Tisou včetně hlavního zemského města²⁸² doslova zaplavena nejodpornější sortou haličských Židů v kaftanech. – J. G. Bodrow, sám Žid, popsal²⁸³ tuto sortu z vlastního pohledu takto: „V temné, špinavé předsíni... stál rozedraný Žid malého vzrůstu s odulým vrásčitým obličejem, se zrzavým, šedivějícím vousem a dlouhými zknocenými pejzy. Šosy příliš dlouhého kaftanu s dírami všech velikostí byly pokryté silnou vrstvou zaslého bláta, které na okrajích tvořilo hotové trásné a chomáče. Na první pohled

ře“ byl životem Věčného Žida. Ke kroužku jeho intimních přátel náležel vedle všech „předních“ židovských politiků německý vědec Mommsen a v pozdější době také židovský „básník“ Ernst Toller. Po zhroucení Německa r. 1918 bylo Paulu Nathanovi nabídnuto místo vyslance ve Vídni, které však odmítl, „protože ve Vídni je příliš silný antisemitismus“.

Žid Feder věnoval r. 1929 Nathanovi vlastní biografii, nesoucí příznačný titul *Politik und Humanität – Paul Nathan, ein Lebensbild*. – Ještě zde budeme mít příležitost blíže se seznámit s „humanitou“ tohoto „moudrého v Židech“!

²⁸¹ V originále *Der Prozeß von Tisza-Eszlár – ein antisemitisches Kulturbild*.

²⁸² Podle údajů Ónodyho „vlastnila“ Budapešť roku 1840 na 7 721, roku 1848 už 16 512 Židů, tedy více než o 100 %! O současném požitkovství Maďarska přinesl poučné údaje *Weltkampf* (č. 173 a 188). Podle něj je 80-90 % rozhodujícího tisku v židovském majetku, přičemž se uvedené číslo vztahuje pouze na r a s o v é Židovstvo! O nějakém m a d' a r s k é m hospodářství a tisku tedy nemůže být řeč!

²⁸³ *Vzpomínky Žida* (orig. titul není uveden), Petrohrad 1880, str. 313. – Podle Brafmanna, *Buch vom Kahal*, vyd. S. Passarge, Lipsko 1928.

by se tento člověk musel považovat za žebráka nejnižší kategorie“ – byla to však úřady vyznamenávaná osoba!

Těsně vedle Tisza-Eszláru ležící Tisza-Lök se stal něčím na způsob malého Jeruzaléma, v němž bylo nežidovské obyvatelstvo doslova ohroženo ve své fyzické i duchovní existenci.

Židé z Tisza-Löku měli mezi svými souvěrci pověst „svatosti“, a s polsko-haličskými chassidy udržovali nepřetržitý a velmi čilý styk. Nitky všech rituálních zločinů v té oblasti se však táhly přes Karpaty do Haliče. Také velitelské stanoviště polenských (1898-99) a chojnické (1900) rituální vraždy je třeba hledat v onom příšerném ghettu Evropy. Dokonce lze mluvit přímo o pevně zorganizované tajné židovské službě, která určovala místo a čas vraždění lidí, přidělovala židovským obcím košeráky a starala se o to, aby pak vraždící bestie mohly zase beze stopy zmizet. Pokud však režie nevyjde podle plánu v důsledku nepředvídatelných incidentů, jako např. v Tisza-Eszláru, pak nastupuje světová organizace Židovstva AIU, jejíž speciální úlohou je potlačování procesů. V každém případě tedy bylo spáchání vraždy i beztrestnost vrahů dostatečně zabezpečené.

Po neúspěchu v Kovácsi v komitátu Bars byl k vybrání krvavé daně určen Tisza-Eszlár.

Esther Solymosiová

Odpoledne 1. dubna 1882 rychle kráčela dlouhou vesnickou silnicí v Tisza-Eszláru selka Andrea Huriová a rozhlížela se na všechny strany jako člověk, který něco hledá. Mezi jedenáctou a půl dvanáctou poslala čtrnáctiletou Esther Solymosiovou, dceru vdovy ze sousedství, na opačný konec vesnice koupit barvu. Cesta ke Kohlmayerovu obchodu vedla dívkou přes velkou a tehdy nezastavěnou obecní pastvinu, na jejímž západním konci poblíž hráze Tisy stál osamocený rozlehlý dům – synagoga. Židovský templ nestál tedy uvnitř uzavřené řady vesnických usedlostí, nýbrž na volném prostranství, a proto neměl žádné přímé sousedy. Tato okolnost je důležitá a také spolurozhodovala při volbě místa rituální porážky!

Na zpáteční cestě šla dívka po silnici až k odbočce říční hráze, a poté po polní cestě, která vedla poblíž zadní strany synagogy. Pravděpodobně si tím chtěla zkrátit cestu domů, ale bohužel za to zaplatila svým mladým životem.

Podle výpovědi křesťanského hokynáře Josefa Kohlmayera na něj Esther při nákupu spěchala, „protože musí rychle domů; je nutné ještě do večera dům vybílit“. Pak vzala barvu a okamžitě odešla. Těsně před odbočkou hráze potkala Esther svou sedmnáctiletou sestru Sophii a s radostí jí prozradila, že jí paní Huriová, její kmoťra, slíbila nové šaty a pět zlatých, aby si mohla na velikonoce koupit pěkné boty. ... Pak ještě cestou pozdravila před svým mlýnem stojícího rychtáře Josefa Pappa a krátce s ním promluvila. Mlynář ji viděl až do ohybu cesty.

Tak to později pod přísahou vypověděli tito i další svědci.

Esther jakoby se propadla do země. Paní Huriová byla neklidná; zpočátku se domnívala, že je Esther ještě na cestě, ale později zašla k její matce. Stará paní Solymosiová před soudem vypověděla: „Už odpoledne kolem druhé hodiny přišla paní Huriová se slovy: ‚Poslala jsem děvče pro něco do krámu... a je pryč.‘ Matka:

„Je pryč?“ Paní Huriová: „Je pryč! Jen jsem jí poslala pro barvu...“ (protokolární výpověď). – Tím začala tragédie matky, kterou zlomil hrozný konec dcery.

Vrazi

Matka zoufale hledala svou dceru. Pomáhala jí také její sestra, paní Gabriela Solymosiová, a společně hledali až do setmění. ... Přímo u synagogy je licoměrně oslovila žena chrámového sluhy Scharfa: „Schází vám snad něco?“ a aniž by vyčkala odpovědi, dodala: „Esther že se ztratila? Ta se neztratila. Možná dostala horečku a někde leží.“ Vtom přišel i Scharf a vmísil se do hovoru. Estherčina matka v druhý den soudního přelíčení o tom vypověděla: „Chrámový sluha se mě ptal, co mně schází. Nebyla jsem schopna slova, ale moje sestra Gabriela Solymosiová mu vyprávěla, že paní Huriová poslala děvče do vesnice a od té doby ji není možné najít. Chrámový sluha na to řekl, že není třeba se tím trápit. Rovněž v Nánásu byl za jeho dětských let podobný případ, a také tehdy se podezřívali Židé, a dokonce jim prohledali i kamna...“ Tato židovská „útěcha“ – ještě dnes si dokážeme představit prohnáný židovský obličej – však způsobila pravý opak: ženy byly stále neklidnější a trýznilo je hrozné tušení. Také nám již známý Žid Nathan ví velmi přesně, že se manželé Scharfovi svou nerozvážnou povídavostí dopustili nesmírné hlouposti. Proto se ve své knize o Tisza-Eszláru snaží zahrát na sentimentální strunu, která byla vždy účinným prostředkem ke skrytému výsměchu bližním, v našem případě ne-židovským čtenářům: „Tato scéna, která se v záři zapadajícího slunce tak pokojně odehrála před domem chrámového sluhy Scharfa, byla později jádrem hrozného konfliktu, který měl narušit klid tisíců lidí. Obě sestry Solymosiovy pak odcházely k domovu; víme, co se v jejich duších odehrávalo...“

Ano, tento Žid to věděl, všichni Židé to věděli – nic však nevěděl uherský stát, který do zahájení soudního vyšetřování nechal uplynout mnoho vzácných týdnů! Tohoto mezidobí zato náležitě využilo Židovstvo k prvním obranným opatřením, tj. k rozšiřování pomluv a pověstí v tom smyslu, že od přírody lehkomyšlná²⁸⁴ Esther onoho dne prostě někam utekla. Také Nathan samozřejmě sáhl po této „užitečné“ myšlence a psal: „Zmizení Esther nakonec nebyla žádná mimořádná událost; častěji se stávalo, že se uherské děvče samo na roky potají vzdálilo...“²⁸⁵

Později začalo být Židovstvo ještě agresivnější: podle obvyklé taktiky udělat ze žalobce obžalovaného bude prý na vdovu Solymosiovou a šířitele zprávy o zavraždění Esther podána žaloba za „urážku na cti“! Zůstalo však jen u pohružky, a místo toho se stalo něco jiného: když totiž přišel nečekaně do vesnice někdo cizí, např. důstojníci kvůli kartografickým pracím, Židé se silně vylekali, dali hlavy dohromady, šeptali si hebrejsky, úzkostlivě pozorovali příchozí a letěli na obecní úřad vypátrat důvod jejich příchodu. Na jejich obličejích byl vidět panický strach! (Géza Ónody v knize o Tisza-Eszláru.) Nathan ovšem označuje matku oběti zcela otevřeně za

²⁸⁴ Také jiná rituální oběť, 18letý gymnasta Winter v Chojnici, byl Židy pomlouván jakožto perverzní zhýralec. V dalším průběhu procesu z Tisza-Eszláru byla 14letá Esther židovskou stranou dokonce označena za prostitutku!

²⁸⁵ Žid Nathan vlastně říká pravdu, že uherská děvčata skutečně beze stop mizela – stačí si připomenout výše zmíněné případy rituálních vražd!

„koupenu“, aby „dělala nepřátelské nálady proti nikoli bezvýznamné“ židovské menšině: „Žena byla chudobná. Když jí postihl smutný osud její dcery a antisemitismus si vzal za svou věc matčina milujícího srdce, její životní situace se výrazně zlepšila. Začaly sbírky pro ubohou vdovu. ... Odněkud náhle proudily staré Solymosiové finanční podpory...“

Matka oběti, dotazovaná na to soudem, zpočátku vůbec nechápala, co se po ní chce, pak ale tuto podlou pomluvu rozhořčeně odmítla – Nathan to však věděl lépe: „Tyto výroky (matky) neodpovídají pravdě. Ve skutečnosti se životní situace paní Solymosiové podstatně zlepšila. Na své denní živobytí už nepotřebovala pracovat. ... Byla dobře oblečená, daleko lépe, než se kdy mohla šatit nějaká selka z Tisza-Eszláru; v jejím hrnci už nechybělo maso a jako nejjistější příznak změny jejích poměrů byla začínající závist ostatních selek ve vesnici. ... Selky zajímaly i důvody jejích viditelných výhod. ... Takto triumfoval světský prospěch!“

Něco takového může opravdu napsat jenom Žid! – Vdova, jejíž čtrnáctiletá dcera byla doslova poražena jako dobytče, najednou zažívá „zjevnou změnu životních poměrů“ – strašná smrt vlastního dítěte se tedy stala „obchodem“ kvůli získání „světského prospěchu“ pro pozůstalou! Je to ostatně zcela totéž jako s „nabídkou“, učiněnou ve formě obchodního dopisu otcí rovněž rituálně zavražděného Ernsta Wintera z Chojnice, který měl být za krev svého syna „odškodněn“ 20 tisíci marek. Smrt dítěte jako oboustranně výhodný obchod!

Dva dny po zmizení Esther, 3. dubna, podala matka oznámení u starosty obce Tisza-Eszláru, pana Fárkase; současně jej požádala, aby dal prohledat synagogu. Fárkas odmítl – což nás už nepřekvapuje – s tím, že k tomu nemá oprávnění, a odkázal matku na stoličního soudce Eugena Jármého. Když mu pak matka opakovala své podezření na Židy, odpověděl: „Milá paní, jak si můžete něco takového myslet? To se v dnešní době nemůže stát!“²⁸⁶ Nakonec pak soudce vydal oběžník, v němž se říká: „1. dubna mezi 9. a 10. hodinou zmizela paní Solymosiové její 14letá, níže podrobněji popsaná dcera.“ – To bylo zatím všechno! Rodina chrámového sluhy Scharfa se však v následující době stala enfant terrible židovské režie. Jen několik dní po zmizení Esther vyprávěl při hře šestiletý syn chrámového sluhy Samu Scharf ostatním dětem o zvláštním případě vraždy, který slyšel od svého velkého bratra. Jedenáctiletá Elisabeth Soósová uvedla do protokolu jeho vyprávění následovně (Samu říká hrajícím si dětem): „Otec zavolal do templu křesťanskou dívku a přinutil ji usednout na lenošku; Moritz jí držel ruce, otec hlavu a košerák jí řezal do nohy. Pak dívku odnesli tam, co stojí ten veliký strom.“ Přitom Samu ukázal na hřbitov. Matka malé Elisabeth, paní Andrea Soósová, uvedla, že o několik dní později jí dcera vyprávěla, jak slyšela Samu Scharfa říkat (protokol): „Tatíček zavolal uherskou dívku dovnitř, umyl ji, a pak ji košerák Bácsi podřízl krk“ a také následující verzi: „Tatíček zavolal uherské děvče ze silnice, matka jí umyla nohy, a košerák podřízl krk. Pan Bácsi u nás tak zařízal slepici.“

²⁸⁶ Výpověď stoličního soudce z 9. dne procesu.

To se stalo několik dní po zmizení Esther Solymosiové. Manželům Scharfovým se později žvanění jejich zdárného synka doneslo a varovali jej. 2. května (1882) byl Samu slyšen, jak křičí: „Už nikdy nepovím, co můj otec s dívkou udělal.“²⁸⁷

O tom 2. květnu mluvila kromě toho 23letá Elisabeth Tanyiová při veřejném soudním jednání:²⁸⁸ „Hnala jsem vpoledvečer husy domů a malý Samu z templu se postavil před nás. Řekla jsem mu: ‚Zmiz mým husám z cesty, nebo ti nasekám!‘ Na to Samu zvolal: ‚Tak to vám schválně nepovím, co můj otec udělal s uherskou hol-kou!‘ Ptala jsem se ho, co to mělo být. Samu: ‚Teď už neřeknu vůbec nic!‘“

4. května, tedy více než měsíc po zmizení jejího dítěte, mluvila znovu s obecním rychtářem Gabrielem Fárkasem a žádala o pomoc. „4. května přišla Solymosiová znovu za mnou a říkala, že nemá nikde stání...“²⁸⁹ Fárkas opět odmítl s tím, že k tomu není kompetentní. Nakonec stoliční soudce pověřil místního soudce, aby znovu vyslechnul svědky. Tedy až plných 36 dní po zmizení Esther to bylo první úřední zjišťování!

Protokoly pak byly předány státnímu návladnictví v Nyiregyháze, které v polovi-ně května vydalo příkaz k zahájení vyšetřování. Veškerý dosavadní spisový materi-ál byl doručen úřadu vyšetřujícího soudce. Vedením vyšetřování byl pověřen notář soudního tribunálu v Nyiregyháze Josef Bary. S původně k tomu určeným vyšetřu-jícím soudcem, který upadl do těžké peněžní tísně a silně se zadlužil u Židů, bylo zavedeno disciplinární řízení, v jehož průběhu si vzal život.

19. května se Bary dostavil na místo činu a na Scharfovou rodinu uvalil preven-tivní vazbu. Téhož dne rozprávěl šestiletý Samu před vyšetřujícím soudcem (proto-kol): „Otec zavolal Esther dovnitř a ona vešla do obydlí. Otec jí nacpal kus bílého plátna do pusy, pak ji umyl v kotlíku, a velký Žid ji dlouhým nožem řízl do krku tak, že jí odpadla hlava. Udělal jenom jeden řez... Pak Esther vzali a od-nesli ji chodbou k templu. Byli to Abraham Braun a jeho syn, Samuel Lustig se sy-nem, a také náš Moritz. Bylo jich u toho hodně...!“

20. května začal Bary první výslech Samova bratra, šestnáctiletého Moritze. Mladý Scharf úvodem prohlásil, že v sobotu před židovskými Velikonocemi (1. du-bna) se v domě Jakoba Süßmannna konala volba nového rituálního řezníka. Esther prý vůbec nezná ani podle jména. Jeho výpovědi se zdály být natolik strojené a roz-porné, že byl ponechán ve vazbě. Vyšetřující soudce dal kromě toho zatknout i další Židy. Protože místnosti v obecním domě nestačily k oddělenému držení zatčených, prohlásil bezpečnostní komisař Andreas Recsky, že je ochoten nejmladšího z nich, Moritze Scharfa, prozatím umístit ve svých úředních prostorách v Nagyfalú. Jakmi-le byl Moritz odloučen od svých souvěrců, náhle se v cizím prostředí psychicky zhroutil a ještě ten večer komisaři oznámil, že chce učinit úplné doznání. Skutečně pak také až do těch nejmenších podrobností vypověděl všechno o rituálním zločinu i o vraždách. Na základě jeho výpovědi mohli pak být čtyři Židé obžalováni z vraždy, dalších pět z napomáhání. Příznání Moritze Scharfa, učiněné večer 21. května před

²⁸⁷ Výpověď ženy Josefa Pásztora.

²⁸⁸ 3. den soudního jednání.

²⁸⁹ 26. den soudního jednání (1883).

komisařem Recskym a protokolistou vyšetřujícího soudce Kolomanem Péczelym, zní doslovně:²⁹⁰

„Esther Solymosiová vešla na vyzvání mého otce do našeho domu kolem 12. hodiny polední, když se vracela domů ze staré části Tisza-Eszláru. Otec ji volal s tím, aby mu pomohla sundat svícny ze stolu. Když s mým otcem vstoupila do domu, měla na hlavě bílý obnošený šátek, červenou šálu kolem krku, něco jako bílou blůzu a – pokud se dobře pamatuji – modrou sukni. Že se dívka jmenovala Esther, vím podle toho, že ji tak můj otec oslovoval. Její zaměstnavatelkou byla paní Andrea Huriová, protože matka se jí ptala, u koho bydlí a ona řekla jmenovitě, že u paní Huriové. V obličeji vypadala Esther skoro stejně jako její sestra Sophie. Esther na přání mého otce vystoupila na židli a postavila svícny na komodu. Když slezla dolů, poslali pro děvče z templu židovského žebráka.²⁹¹ Žebravý Žid vzal dívku za ruku a lákal ji do templu. Na chodbě templu ji vysoký a tmavý žebrák popadl a hodil na zem. Dívka začala naříkat a křičet, ale to již také přítomní košeráci z Téglásu a Tarczalu dívku pevně uchopili, košerák z Tiszla-Löku Salomon Schwarz jí prořízl hrdlo a nechal krev vytékat do červeného hliněného talíře. Když byl talíř plný, vyléval krev do hrnce.

U tohoto dění jsem nebyl, ale sledoval jsem je klíčovou dírkou ve dveřích templu. Můj otec také nebyl uvnitř, nýbrž v našem domě. Když dívku odvedli do templu, zatarasili dveře zevnitř. Kromě výše zmíněných byli v templu přítomni ještě Samuel Lustig, Abraham Braun, Lazar Weißstein a Abraham Junger. Dívku předem svlékli až na košili a pak jí košerák podřízl; dívka byla bosá. Když se už nehýbala, ovázali jí krk hadrem, a znovu ji oblékli. Košeráci se dívky chopili, židovský žebrák ji svlékl. Když byla mrtvá, židovský žebrák ji zase oblékl. Po události jsem šel za svým otcem a matkou do našeho pokoje a vyprávěl jsem jim, že bylo zabito děvče; matka mně zakázala o tom mluvit.“ – Na Recskyho otázku: „Ví tvůj otec, že bylo zabito děvče?“ odpověděl: „Ví o tom, protože jsem mu řekl, že bylo zabito děvče!“ – Toto jsem vypověděl dobrovolně a bez nátlaku. – Moritz Scharf v. r.“

Protokol, uzavřený kolem desáté hodiny večerní, byl ještě v noci doručen jízdním poslem vyšetřujícímu soudci Barymu. Krátce po půlnoci Bary v Nagyfalú zastihl Recskyho v jeho kanceláři. Moritz Scharf byl vyslýchán podruhé. Protože židovský tisk viděl v protokolu nesrovnalosti a z nich pak chtěl vykonstruovat nepodloženost výpovědí Moritze Scharfa, měl být také druhý protokol, vedený osobně vyšetřujícím soudcem, znovu publikován v doslovném znění.²⁹²

22. května Moritz Scharf jako svědek před vyšetřujícím soudcem v Tisza-Eszláru ještě vypověděl: „Kolem jedné hodiny přišel cizí žebrák (Wollner) a řekl mně, že mám zamknout synagogu. Právě když jsem se k tomu chystal, viděl jsem, jak odcházejí tři přesporní košeráci Lustig, Braun a Weißstein. Tehdy už ve vestibulu mrtvola nebyla a neviděl jsem ani žádné stopy krve. Nevím, kam mrtvé děvče ukryli. V synagoze nebyla, protože by ji bývali mohli schovat jenom do schránky na tó-

²⁹⁰ Protokol č. I, zapsaný v noci Péczelym v Nagyfalú, a zaslaný Barymu s poznámkou „velmi naléhavé“.

²⁹¹ Žebravý Žid Wollner!

²⁹² Protokol II v Dodatku.

ru. Když jsem se však odpoledne do schránky podíval, nebylo tam nic. Také ve dvoře nemohli tělo zahrabat, protože to bych musel vidět, a tak je asi museli odnést do Tisy. Odpoledne ani večer jsem u synagogy neviděl žádný vůz, ale možná byl nějaký poblíž po desáté hodině večer, kdy už jsem šel spát. Tehdy ještě byli v synagoze Lichtmann, Rosenberg, Süßmann, Romer, Einhorn a můj otec. Kdy odešli, nevím. Myslím, že mrtvolu nevynesli dveřmi, protože se poblíž pásly husy, ale oknem z vestibulu.²⁹³

Poté, co byl mladý Scharf 23. května před soudním tribunálem v Nyiregyháze prezidentem soudu upozorněn na důsledky případné falešné výpovědi, kterou učinil v noci z 21. na 22. květen v Nagyfalu a téhož dne (22. května) před vyšetřujícím soudcem Barym v Tisza-Eszláru, prohlásil, že za učiněným přiznáním v plném rozsahu stojí a je připraven kdykoli je stvrdit přísahou. Dále prohlásil, že svá přiznání učinil bez jakéhokoli psychického a morálního nátlaku, a že když ještě 20. května věc takto nepřednesl resp. ji popřel, učinil tak pouze ze strachu před svými příbuznými.

Prověřme si nyní závažné výpovědi Moritze Scharfa, jejichž nesmírný význam Bary okamžitě poznal, protože nejde pouze o vysvětlení této krvavé vraždy, nýbrž i nesčetných dalších v této oblasti. Vyjdou nám následující momenty, k nimž pak muselo také dospět veřejné soudní přelíčení:

1. V den zavraždění Esther proběhla volba nového košeráka.
2. Dívka byla vlákána do domu templového sluhy Scharfa vedle synagogy na zpáteční cestě z nákupu kolem dvanácté hodiny polední.
3. Z tohoto domu byla pak Esther do synagogy odvedena židovským žebrákem.
4. Několik tam již čekajících košeráků poté dívku přemohlo.
5. Košerák z Tisza-Eszláru jménem Salomon Schwarz pak Esther rituálně podřízl.
6. V synagoze byli ještě další Židé.
7. Manželé Scharfovi o vraždě věděli.
8. Po zločinu se kolem páté hodiny odpolední objevili ještě mnozí další Židé.
9. Mrtvola dívky byla odstraněna beze stop, pravděpodobně vhozena do Tisy.
10. Tři cizí Židé přišli již vpředvečer zločinu do Tisza-Eszláru a ukryli se v domě templového sluhy.

Potud postřehy mladého Scharfa. Nyní musíme zjistit, jak s nimi naložil soud.

²⁹³ Vestibul byla velká neobestavěná plocha, obrácená k Tise, a proto nemohla být nikým nepovolaným sledována.

Tribunál

Jak jsme si již řekli, matka Solymosiová učinila 3. dubna oznámení u obecního soudce (rychtáře); protože však nic nepodnikl, zopakovala oznámení o měsíc později (4. května). Dne 19. května, tedy již půl druhého měsíce od zmizení Esther, se dostavil vyšetřující soudce Bary, který se ovšem nyní věci chopil tím energičtěji. Právě taktika všemožných průtahů, které Židovstvo chronicky užívá, aby mělo čas na své intriky, byla předmětem interpelace poslance Istóczyho, kterou 24. května 1882 v uherské sněmovně vznesl na ministra spravedlnosti dr. Paulera: „V návaznosti na to, co zde můj kolega Géza Ónody včera řekl ohledně dívky Esther Solymosiové, zavražděné židovským košerákem Salomonem Schwarzem v tiszaezslárské synagoze těsně před židovskými velikonocemi, se pana ministra ptám:

1. Věděl jste o tom, že stoliční soudce okresu Dadaer v komitátu Szabolcs, kterému matka zavražděné dívky případ ohlásila, ji namísto povinného předběžného vyšetřování odkázal na soudní tribunál v Nyiregyháze, dále že ten ji zase odkázal na stoličního soudce, a že on i soudní tribunál udělali z případu zcela bezdůvodnou kompetenční otázku, takže vyšetřování bylo zahájeno až po dlouhých týdnech od zločinu?
2. Hodlá pan ministr volat k odpovědnosti zmíněného stoličního soudce a dotyčné členy soudního dvora za zjevné zanedbání povinností?
3. Má pan ministr vzhledem k nedožité závažnosti věci v úmyslu ji pozorně sledovat a dohlédnout, aby bez ohledu na velké židovské peníze, které se již daly do pohybu, se provinilým Židům dostalo spravedlivého trestu?“

Protože Istóczy v odůvodnění své interpelace mluvil o židovské rase, dostalo se mu ostrého odmítnutí od předsedy vlády Kolomana Tiszy, zednáře a vůdce vládnoucí židovsko liberální strany. Tiszovy intriky nakonec rozhodujícím způsobem ovlivnily průběh procesu! Tisza na interpelaci odpověděl takto: „Předem zde musím poznamenat, že je zcela nepřipustné o nějaké rase nebo konfesi říkat, že je nižší a zasluhuje si opovržení...“ – Požidovštění Uherska v osmdesátých letech devátého století již pokročilo tak daleko, že se nesmělo mluvit o židovské rase!

Nyní už budeme dalším událostem rozumět lépe.

Úřad veřejného žalobce zastával zpočátku státní návladní Melchior Both. Dne 18. května 1882 byla předána záležitost příslušnému soudu, 3. června téhož roku se Both zastřelil. Tato událost svého času vzbudila velký rozruch, a Georg rytíř Marcziányi ji ve své knize (str. 19) líčí takto: „Jedním z nejdůležitějších momentů předběžného soudního vyšetřování byla sebevražda bývalého státního návladního Melchiora Botha z Nyiregyházy, který si počátkem června po příjezdu nejvyššího státního návladního Kozmy prostřelil hlavu. Prokázalo se, že Both udržoval již dlouho nejtěsnější styky s místními předními Židy. Poté, co vešla ve známost rituální vražda, začali tamější Židé pořádat tajné sbírky peněz, a mezi lidem se všeobecně říkalo, že jsou určené na podplacení soudního tribunálu. Skutečností zůstává, že Both učinil všechno, aby aféru s vraždou potlačil v zárodku...“

To byl tedy Both.

Jako druhý státní návladní nastoupil Ladislaus Egressi-Nagy. Kvůli ostrým sporům s neúplatným a energickým vyšetřujícím soudcem Barym byl ze své funkce v tomto procesu uvolněn.

Také nejvyšší státní návladní Kozma si už podle všeho nebyl svou věcí zcela jist. Musel zde pracovat s věcí, která mu nebyla úplně jasná. Je příznačné, že se ve své kritické situaci neobrátil na ministra spravedlnosti Paulera, který proslul věcným a neúplatným postojem, a proto byl také židovskou bandou všemožně napadán a pomlouván, nýbrž na židovsky inspirovanou a tedy i vlivnou novinářskou kliku v Budapešti, na tzv. „Jókai-klub“, který panu nejvyššímu státnímu návladnímu ochotně vypracoval posudek. Říká se v něm doslova:²⁹⁴ „S ohledem na to, že pan nejvyšší státní návladní Alexander Kozma během své dlouholeté veřejné činnosti nikdy nezadal důvod k tomu, aby mohl být třeba jen vzdáleně podezříván z úplatnosti (!), rozhoduje smírčí soudce takto: pan Szabó se pana nevyššího státního návladního Kozmy dotkl takovýmto nedůstojným podezřením, které soud²⁹⁵ rozhodně zavrhuje a prohlašuje za zcela bezdůvodné.“

Shrňme si stav věcí: Nejvyšší státní návladní si musel zcela veřejně nechat líbit výtku, že také on podlehl židovským penězům. Protože se takovému útoku nelze postavit, musí se hledat pomoc u vlivného židovského spolku, který se sám označuje za „soud“ a vydá mu atest o neúplatnosti! Taková věc by mohla klidně být opsána z nějakého humoristického listu, kdyby ovšem nebyla příliš smutná, protože celou záležitost roztroubil židovský tisk – a boj proti „antisemitskému moru“ dostal rozmach, který se výrazně projevil na dalším průběhu procesu!

S vědomím moci Všežida to Paul Nathan komentuje mimořádně poučně: „V zemi s parlamentní vládou (!) je tisk znamenitou mocí, a v národě jako je uherský má slovo jistých mužů (!) význam, který vůbec nejde srovnávat s nálezy královského soudního dvora. ... Takoví muži skutečně dokážou před celým národem pomlouvače pranýřovat a vrátit čest bezdůvodně podezíraným. Jakmile se tak stane, veškerý uherský tisk okamžitě dá najevo svůj odpor k nactiutrhačům. Záležitost (!) byla vyřízena a s výjimkou malého hloučku malomocných se nadále nikdo ničeho takového neodváží – útoků, jejichž účel byl jasný, ale cíl nedosažitelný.“

S touto perspektivou tedy mohl proces začít. Proti očekávání však znovu uvízl – jak se říká, režie nevyšla.

Kozma sice zůstal, ale dopustil se taktické chyby. Nagyho nástupcem se stal zástupce státního návladního Koloman Soós, muž nejvyššího státního návladního. Předcházela jej až příliš židomilná pověst, takže na horké půdě v Nyiregyháze na dlouho nezakotvil, a rovněž šel.

11. října a 15. listopadu se v uherském parlamentu jednalo o delegování nového tribunálu; vláda to odmítla.

Nyní se na scéně objevil státní návladní Emerich Havas. Mezitím již přišla zima. 29. listopadu měl začít soudní proces. K tomuto datu obdržel nejvyšší státní návladní Kozma naléhavou Havasovu žádost, aby jej „uvolnil z funkce státního žalobce

²⁹⁴ Paul Nathan, str. 61.

²⁹⁵ „Soudem“ jsou míněni židovští pisálci!

v aféře Tisza-Eszlár“, protože pan ministr spravedlnosti proti němu nařídil „trestní vyšetřování kvůli získávání falešných svědků a zneužití úřadu státního návladního“. Soudním řízením proti Havasovi se zde nebudeme blíže zabývat; proběhlo rovněž velice nejasně. Jeho nástupcem se stal „zástupce nejvyššího státního návladního“, Eduard Szeffert, tedy již pátý delegovaný státní žalobce!

Do skutečného zahájení procesu uplynulo v Tise ještě hodně vody. Toto mezidobí je vyplněno událostmi, které na taktiku židovského boje vrhají tak příznačné světlo, že si zde musíme ukázat alespoň nejdůležitější z nich v chronologickém pořadí.

Intriky a pletichy až do začátku hlavního přelíčení

Již před začátkem vlastního procesu došlo k řadě žalob pro urážku i k soubojům, které však zde pro nedůležitost ohledně naší věci přejdeme.

Již v dubnu 1882 po všech okresech Uherska kolovaly nejrůznější pověsti, jako např. že Esther Solymosiová byla viděna tam a tam, záměna je prý vyloučená. Protože skutečná Esther už nebyla mezi živými, nechávali ji Židé „objevovat se“ na všech možných místech. Ani tato smršť šušky a povídaček však nepomohla; na nejvyšší to způsobilo, že se vyšetřování nějakou dobu točilo v mrtvém kruhu. Ale stejně jako později r. 1891 na Korfu a 1900 v Chojnici vyvolal tento průhledný manévr nepokoje a silné antisemitské nálady v obyvatelstvu, které držela na uzdě jenom přítomnost vojenských jednotek; místní židovská režie tentokrát selhala. Proto začala „Alliance Israélite Universelle“ považovat situaci Židů v Uhrách za tak povážlivou, že se muselo ve věci něco udělat. Tuto ofenzívu měly jako obvykle připravit židovské peníze. Zpočátku byla vypsána „prémie“ 5 000 zlatých za „nalezení“ děvčete. Pak dostal Žid Josef Lichtmann v Tisza-Eszláru za úkol „nabídnout“ matce Solymosiové 1 000 zlatých, když uzná jinou dívku za svou dceru! Stalo se tak slovy: „Kdyby se děvče objevilo, 1 000 zlatých by se vám hodilo, a tuto částku můžete od nás okamžitě dostat.“ – Když byl zmíněný Žid volán k odpovědnosti kvůli pokusu o uplácení, všechno přirozeně popřel a pouze připustil, že nemluvil o 1 000, nýbrž o 300 zlatých, které by prý vdova dostala v případě, že se jí podaří Esther najít!

Podobný pokus o uplácení podnikla Židovka, která se k nešťastné Estheřině matce vlísala se slovy: „Milá paní Solymosiová, kolik peněz byste dostala, kdyby se vaše dcera znovu objevila.“ – O osm let později obdržel dopis otec, jehož osmnáctiletý syn vykrvácel pod košeráckým nožem polských Židů, v němž se mu nabízelo „odškodnění“ ve výši 50 000 marek: „... Buďte už konečně rozumný, je to ve Váš prospěch.“

Ale stará paní Solymosiová byla také „nerozumná“, rychle Židovku vyprovodila ze svého chudického domku, a podala na ni oznámení. Z obou úplatkářských pokusů je zřejmý již dříve viditelný záměr Židů nastrčit nepravou Esther. Kolem poloviny června odešel košerák z Tisza-Eszláru, když předtím s jistotou několikrát prohlásil, že se do tří dnů objeví mrtvola Esther Solymosiové. Šlo o nejdrzejší podvod, jaký kdy židovská internacionála v takových procesech zinscenovala!

18. června, tedy 79 dnů po zmizení dívky, vyplavila Tisa asi 20 kilometrů pod Tisza-Eszlárem ke břehu mrtvé ženské tělo. Náhodou poblíž tábořící voraři vytáhli mrtvolu, která se zachytila v kořenech vrby a zakopali ji, aniž by nález oznámili úřadům. Díky polnímu hlídači, který nález mrtvého těla zpozoroval, se zpráva rychle šířila od vesnice k vesnici a donesla se až k vyšetřujícímu soudci Barymu. Se stejnou energií, s jakou vedl výslechy svědků, ještě večer 18. června nařídil, aby se okresní lékař dr. Kisz odebral na místo nálezu mrtvoly. Dr. Kisz zařídil okamžité otevření provizorního hrobu. V hloubce asi půldruhého sáhu byla skutečně nalezena z vody vytažená mrtvola. Lékař tělo na místě předběžně ohledal, ale podrobné vyšetření resp. pitva byla odložena až do příchodu soudního tribunálu. K jámě do té doby postavili stráž. Již v dopoledních hodinách následujícího dne ještě před příchodem úřadů „proudily na místo nálezu ze všech směrů, často až ze vzdálenosti 15-20 mil, davy Židů a za neustálého proklínání křesťanů a zvláště ohavných antisemitů triumfálně jásali nad nejnovějším úspěchem Izraele. Připomínali hejno supů, shromážděných nad nalezenou zdechlinou, a můžeme jen litovat, že nám takovou scénu nezachytil malíř nebo fotograf“.²⁹⁶ – Židovské noviny v Budapešti a Vídni se jen hemžily telegramy, podepsanými dr. Heymannem-Levym, jedním ze židovských obhájců.²⁹⁷

Ještě před tím, než vůbec mohl někdo spatřit mrtvolu, hlídanou ozbrojenou stráží a než proběhlo úřední ohledání – první protokol, sepsaný ráno o jedné hodině 19. června okresním lékařem, byl ještě na cestě k soudu – „vytrubovali Židé vítězoslavně do všech směrů: mrtvola Esther Solymosiové byla nalezena v neporušeném stavu! Nepopsatelná byla radost, jásání, ale také škodolibost a výsměch, jimiž zahrnovali Židé zahanbené antisemity, kteří už věřili, že mohou oslavovat údajné přistižení Izraele“.²⁹⁸

Je důležité si připomenout a zdůraznit následující: židovská informační služba „věděla“, že 20 km od Tisza-Eszláru nalezená mrtvola je čtrnáctiletá Esther Solymosiová!

19. a 20. června proběhlo za přítomnosti soudu a paní Solymosiové nové ohledání mrtvoly na místě nálezu. Po omytí od nánosů bahna se ukázalo ženské tělo, oblečené do šatů pohřešované Esther. Kus po kusu matka oblečení identifikovala jako patřící její dceři, ale mrtvá nebyla čtrnáctiletá selská děvče! Bylo otřesné pozorovat, jak si paní Solymosiová pozorně prohlíží tělo, jako by doufala, že má před sebou svou dceru, ale pak stručně a jasně prohlásila: „To není Esther!“

Poté byli odděleně a pod dohledem přivedeni k mrtvému tělu sourozenci, nejbližší příbuzní, sousedé, farář, místní učitel a nakonec ještě jednou matka pohřešovaná – jejich výpovědi se dají převést na společného jmenovatele: kdo zde leží, je úplně cizí osoba!

Souběžně s výslechem svědků probíhalo lékařské vyšetřování. Na místě nálezu byli přítomni soudem určení lékaři dr. Trajtler, dr. Kisz, dr. Horváth a dr. Géza Ké-

²⁹⁶ Géza Ónody, str. 172.

²⁹⁷ Georg Marciány, str. 22.

²⁹⁸ Ónody, str. 172.

ri. Jmenovaní čtyři znalci sepsali každý zvlášť protokol o vnějším i vnitřním lékařském nálezu mrtvoly.

Z vnějšího nálezu zde reprodukuje následující důležité podrobnosti (pitevní protokol z 19. června odpoledne):

1. Vlasy jsou podle všeho oholené.
2. Obličej vypadá mladistvě a nese pouze známky drobných poranění.
3. Krk je neporušený.
4. Hrud' pohublá.
5. Ruce jsou nápadně malé a hezké. Nehty jsou dlouhé a očividně pečlivě ošetřované.
6. Nohy drobné a jemné; dovolují soudit, že byly vždy obuté.

Interní lékařský nález (pokračování pitevního protokolu z 20. června 1882 dopoledne) přinesl mj. důležité zjištění, že plíce jsou na povrchu pokryté silně vyčnívajícími vzduchovými bublinami a jsou nedokrvené. V horním hrotu levé plíce byla nalezena dutina (kaverna) velikosti muškátové oříšku.

Pro potřeby dalšího vyšetřování vypracovali odborní lékaři soudci Barymu znalecký posudek. Jeho obsah se s vynecháním detailů nechá shrnout takto:

1. Nalezená osoba není obětí zadušením z utopení, byla do vody vhozena již mrtvá.
2. Mrtvá zemřela nanejvýš před deseti dny. (Podle výpovědi Moritze Scharfa byla Esther zavražděna asi před jedenácti týdny!)
3. Tělo neleželo ve vodě déle než tři až čtyři dny.
4. Mrtvá byla stará osmnáct nebo spíše až dvacet let.
5. Mrtvá není mladé zachovalé děvče, nýbrž osoba, která vedla výstřední život.
6. Bezprostřední příčinou smrti byla tuberkulóza.
7. Mrtvola nevykazuje žádné stopy vnějšího poranění, které by zapříčinily krvácení. Otláčky na pravé paži svědčí o tom, že tělo bylo vláčeno pomocí provazu.
8. Tvar nohou i rukou včetně jejich pečlivé ošetřování ukazují, že se dotyčná osoba za života nevěnovala hrubší práci, nýbrž že patřila do společenské třídy, „která se neživí prací svých rukou“.

Na základě toho odborného nálezu čtyř soudních lékařů rozhodl Bary o dalším vyšetřování případu. Vycházel z předpokladu, že má před sebou stejně drze, jako rafinovaně nastrčenou cizí mrtvolu – a také měl plnou pravdu! Již následujícího dne nechal zajistit všechny voraře na Tise. Protože většinou nepřípadali vzhledem k tehdejší poloze svých vorů v úvahu jako spoluviníci podvodu, nechal je hned zase propustit. Jedním z ponechaných ve vazbě byl Žid Jankel Smilovics. Zahnán nakonec výsledkem vyšetřujícího soudce do úzkých, odhodlal se 26. června 1882 k následující výpovědi: Dne 6. června potkal (Smilovics) jiného šnorera²⁹⁹

²⁹⁹ V židovské hantýrce „žebráka, tuláka“; pozn. překl.

Amsela Vogela. Ten mu nabídl možnost „vydělat si spoustu peněz“, pokud na svém voru dopraví mrtvolu po proudu pod Tisza-Eszlár. Jako další komplic byl do podarbeného trojlístku přibrán Žid David Hersko.

10. června (20. června lékaři prohlásili, že mrtvola ležela ve vodě nanejvýš deset dnů!) se Smilovics podle dohody vydal na plavbu do Tisza-Szent-Martónu. Tam na něj již s povozem čekali Židé Martin Groß a Ignaz Klein a předali mu do košile oděnou ženskou mrtvolu. Smilovics postoupil nepříjemný náklad Davidu Herskovi spolu s instrukcí, že na něj pod Tisza-Eszlárem bude čekat selka a předá mu oblečení pro mrtvou. – Všechno šlo podle plánu. S pomocí „selky“, ze které se vyklubala Židovka Großmannová, pak mrtvolu oblékli a hodili do vody. Na zadním konci dlouhého voru byl nežidovský plavec Csepkanics, který zpozoroval, že se pod jeho vor ponořilo cosi jako lidské tělo, za chvíli vyplulo na druhé straně a bylo hnáno větrem k opačnému břehu. Tam se zachytilo v kořenech vrby a on (Csepkanics) v něm rozpoznal mrtvého člověka.

Věci zavražděné Esther tedy byly na místě činu pečlivě uschovány a proto také mohla její matka 19. června každý kus oděvu své dcery identifikovat. Podle výpovědi mladého Scharfa byla oběť svlečena až na košili („... viděl jsem, jak Esther ležela v košili na zemi a její šaty byly na stole“).

Košile byla přirozeně zbrocena krví a nešla tedy použít, pokud neměla vrahy prozradit. Bylo třeba nějak opatřit jinou košili, která patřila Esther. Talmudský mozek si i zde věděl rady. Podle výpovědi paní Solymosiové před soudem k ní přišla jistá Rothová (Židovka) a prosila ji o košili Esther nebo alespoň útržek z ní, aby podle toho mohla věštkyňe zjistit místo jejího pobytu! Takto si zahrála židovská pakáž z Haliče se starou nešťastnou ženou!

Bohužel nešlo zjistit identitu cizí mrtvoly a bylo vysloveno mnoho různých hypotéz. Pokud však projdeme všechny záchytné body výpovědí židovských pašeráků mrtvoly i zjištěný stav nalezeného těla, pak mohla pocházet buď z nějaké pitevny nebo ze židovského hřbitova. Je známo, že ortodoxní Židé pečlivě holí hlavu ženám nejen při sňatku, ale také po smrti, a bylo tomu tak i v případě mrtvoly, vytažené z Tisy.

Zevně až nápadně kosmeticky udržované, jinak ale v každém ohledu zchátralé tělo by také spíše mluvilo pro poslední domněnku – v žádném případě však nešlo o zdravou a nedotčenou čtrnáctiletou selskou dívku!

Koncem června již mohl vyšetřující soudce konstatovat, že přinejmenším stopy tohoto nového zločinu vedly do hlavního zemského města Budapešti. Chystalo se zatčení 30 tamějších „velice vážených“ Židů, mezi nimiž byla také jedna židovská lékařská „kapacita“, aby mohl být podán poslední důkaz o existenci nesmírně rozvětvené židovské organizaci zločinců; bylo dokonce zjištěno i propojení na vídeňské Židy! Zatčení ovšem zabránil ministerský předseda Tisza, který v posledním okamžiku zrušil chystanou dovolenou na svém venkovském sídle a zařídil, aby ministr spravedlnosti dr. Pauler předal v tom smyslu příslušné pokyny soudnímu tribunálu v Nyiregyháze.

A tak zůstaly konečné souvislosti stejně neobjasněné jako otázka, co se stalo s mrtvolou dívky po rituální vraždě 1. dubna. Ale také zde máme přinejmenším ur-

čitou indicii. Ještě před zinscenováním záměny mrtvol vytáhl rybář z řeky pod Tisza-Eszlárem bezhlavou, silně rozloženou a proto neidentifikovatelnou ženskou mrtvolu. Poblíž Tisza-Eszláru sídlící uherský magnát Géza Ónody dodatečně zjistil, že dotyčný rybář, o jehož nálezu se rychle roznesla zvěst, byl prokazatelně židovskou stranou podplacen, aby mrtvolu nepředal policii, nýbrž ji zakopal na domluveném místě. Rybář však o věci zjevně nemlčel, protože soud v Nyiregyháze rozhodl vyslat v určený den na místo exhumací komisi. Židovská zpravodajská služba zavětrila nebezpečí, neboť ještě před příchodem komise se na místě objevili Židé Heymann-Levy, Flegmann a Lichtmann. Co se v tom velice kritickém okamžiku událo, není známo. Jisté je pouze tolik, že soudem vyslaná komise stála před čerstvě vykopanou prázdnou jámou...

Židovská režie se však s tímto úspěchem nespokojila a chtěla nyní obvinění z krvavého zločinu vyvrátit „oficiálně“, tj. novinářsky. Na Korfu r. 1891 se této skvěle placené mise ujal zpravodaj listu „Berliner Tageblatt“ dr. Barth, která se mu ovšem díky protiofenzivě katolického listu „Kreuzzeitung“ nezdařila podle očekávání. Nyní se Židé pokusili o reprízu v Uhrách. Redaktor židovského pražského listu „Politik“ s průzračným jménem Puffke-Lipnitzki dostal za úkol napsat pro krakovský – a přirozeně také židovský – „Czas“ sérii článků o Tisza-Eszláru. Poslanec Ónody o jeho literárních zvrzcích soudí ve své knize³⁰⁰ takto: „Cyklus článků je uměleckým kouskem nejvybranějšího druhu, mistrovským dílem, jaké může vytvořit pouze mozek, prochnutý nejrafinovanější zlomyslností talmudské morálky.“

Za výchozí bod svých vývodů použil Lipnitzki „informace“, kterých se mu samozřejmě dostalo: „Je nemožné Židy obviňovat, že by v ovzduší ducha osvícenosti a pokroku 19. století spáchali takovou vraždu. Esther Solymosiovou pravděpodobně zavraždili antisemité!“

Ejhle, jak se všechno opakuje! „Osvícenost“, „kultura“ a případně i „humanita“ jako zbraně v židovských rukou k podsunutí vlastního odporného zločinu hostilskému národu!

Také pražský „redaktor“ se jako kdysi jeho kolega Barth objevil na místě, pouze s tím rozdílem, že berlínský novinář byl tehdy obřadně přijat arcibiskupem, kdežto Puffkeho přivítala u dveří „nevzdělaná“ selka. Puffke-Lipnitzki se matku Solymosiovou všemožně snažil vtáhnout do hovoru; naznačoval, že kdyby mu poskytla jisté informace, mohla by si „něco vydělat“. Jeho nestoudnost šla tak daleko, že matce „nabízel“ pět zlatých za pár stébel slámy z lůžka zavražděné! Ďábelský záměr byl jasný: židovský tisk by pak triumfálně roztruboval do světa, že matka prodává za hříšné peníze dokonce i slámu z lůžka svého dítěte jako „suvenýr“, aby se z jeho smrti dodatečně obohatila! Ještě si pamatujeme, jak také Paul Nathan tvrdil, „že se ve skutečnosti životní situace paní Solymosiové výrazně zlepšila...“

Avšak stará paní „hned při jeho (Puffkově) příchodu s instinktem mateřského srdce poznala, kdo a jaké individuum před ní stojí“³⁰¹ a židovského šířitele kultury 19. století jednoduše vyhodila. Zato se jí v Židově článku dostalo vysokého „uznání“ jejího bezúhonného charakteru, když byla označena za „bezectnou a špatnou

³⁰⁰ Ónody, str. 179.

³⁰¹ Ónody, str. 180.

ženu“! Před dalšími podobnými dotěrnostmi musela být paní Solymosiová chráněna policejní stráží. Tyto skandální události našly odezvu i v Německu.

4. července 1882 promluvil dr. Henrici jako jeden z prvních antisemitských řečníků na mnoha shromážděních;³⁰² přednášel také v „Sociálním říšském spolku“, a vyvolal značný rozruch: „Malá obec v Uhrách se stala obrátníkem celého antisemitského hnutí a dost možná představuje mezník pro Izrael. ... Pokud bude těmto lidem prokázána rituální vražda, budou mít všechny státy za svatou povinnost chránit nás před pakáží, která nás vraždí nejen hospodářsky, ale i fyzicky. Tato malá vesnička (Tisza-Eszlár) možná bude koncem Izraele. Zbabělost, podlost a krvelačnost byly ve všech dobách charakterovými vlastnostmi Židů. Bylo by národní sebevraždou, kdybychom veřejně neprotestovali proti tomu, že členové národa, který v Uhrách stojí před soudem za krvavou vraždu, sedí v talárech na německých soudcovských stolicích a mohou odsuzovat Němce...“

Na jiném shromáždění požadoval Henrici za bouřlivého souhlasu okamžité odvolání židovských soudců: „Také v Německu se může stát to samé, co vyšlo najevo v Uhrách! Stačí prozkoumat statistiku pohřešovaných a uvidíme, ve které roční době děti ponejvíce mizejí! (volání: na svátek pašah!) Neustaneme, dokud Židy s jejich krvavým košeráckým nožem nesrazíme do prachu země, kam jediné patří...“

V petici vládě se požadoval policejní dozor nad židovským obyvatelstvem a to zvláště nad synagogami. Pro poučení lidu a vyburcování z lhotejnosti byly ve velkém množství rozšiřovány letáky o této krvavé vraždě, protože „německé“ noviny je odmítly otisknout!

„Předsedovi berlínské židovské obce“, bankovnímu Židovi a „královskému komerčnímu radovi“ Meyer-Magnusovi šly tyto „speciální noviny“ tak na nervy, že si na ně stěžoval u pruského ministra vnitra von Puttkamera. Ministrovu písemnou odpověď si zde ukážeme v plném znění jako přímo symbolický dokument doby:

„Berlín, 13. července 1882

Ministerstvo vnitra

Vaše Vysokoblahorodí,

děkuji uctivě za Váš dopis z 23. t. m. s přiloženým letákem, který se týká známého případu zmizelé křesťanské obyvateľky Tisza-Eszláru.

Ohledně odsouzení této formou i obsahem zvrhlé slátaniny se plně shodují s Vaším Vysokoblahorodím a v žádném případě nepodceňuji nebezpečí, která by mohlo mít za následek rozšiřování takových tiskovin za současných poměrů.

Podle mnou nařízeného vyšetřování již v daném případě policejní úřady postupují, a byly také učiněny náležitě návrhy královskému státnímu návladnictví. Jím již byla rovněž podána žaloba na odpovědného redaktora pro přestoupení § 166 trestního zákona, a současně se nařizuje zabavování letáků. ... Po-

³⁰² Roku 1881 svolal první antisemitské shromáždění lidu v Berlíně; srv. Theodor Fritsch, *Handbuch der Judenfrage*, 1938, str. 526.

užívám této příležitosti k ujištění Vašeho Vysokoblahorodí svou nejhlubší úctou.

Von Puttkamer v. r.
Královskému tajnému komerčnímu radovi
a předsedovi židovské obce
panu Meyer-Magnusovi
Berlín, Bellevuestr. 8.“

Vysokoblahorozený Meyer „Veliký“ se svou ofrakovanou bandou darebáků si mohl spokojeně zamnout rukama.

Zanedlouho však zase měli důvod k novému pobouření – tentokrát silnějšímu a trvalejšímu! Přední mužové antisemitského hnutí, již zde zmíněný energický dr. Henrici a Otto Glagau, jehož list „Kulturkämpfer“ odhaloval nejen praktiky židovských burzovních hyen, ale také neuvěřitelně bestiální vraždy pro krev, se rozhodli vytvořit protižidovskou alianci, sdružující rovněž antisemity z Rakouska a z Uher. Aliance pak svolala první antisemitský kongres na 11. a 12. září do Drážďan. Vedením byli pověřeni Otto Glagau a Max Liebermann von Sonnenberg, pozdější říšský poslanec, z jehož popudu byl zveřejněn průkazný materiál o chojnické rituální vraždě z roku 1900. Z významných účastníků kongresu si zde uvedeme alespoň jména jako dr. Ammann, zakladatel „Sociálního říšského spolku“, dr. Hentschel, dále dvorní kazatel a člen říšského sněmu Stöcker, zakladatel Křesťanskosociální strany r. 1878, „úžasný řečník na kazatelně i v lidovém shromáždění“, ³⁰³ pozdější poslanec říšského sněmu prof. Paul Förster s bratrem Bernhardem, autorem tzv. „antisemitské petice“ z roku 1881, dále Ruppel, Pickenbach, Ernst Schmeitzner, známý svým „antisemitským měsíčníkem“, člen uherské sněmovny Istóczy, jehož „manifest vládám a národům Židy ohrožovaných států“ měl velký ohlas, a konečně třeba Ivan von Simónyi.

Na jejich pozvání promluvil 10. září 1882 v Drážďanech také poslanec Géza Ónody o rituální vraždě a machinacích Alliance Israélite Universelle v Uhrách. Portrét zavražděné dívky, který podle údajů matky a příbuzných vytvořil jeho krajan Abrányi, byl vystaven v kongresovém sále. Ještě po deseti letech tato skutečnost Žida Nathana tak rozzuřila, že dívku na obraze označil za prostitutku. Na str. 39 své knihy píše: „... říká se, že šlo vlastně o portrét nyiregyházske veřejné holky, a opravdu, kdo prochází ulicemi tohoto uherského městečka, tomu místní lidé ukazují urostlé děvče s modrým šátkem a odhaleným hrdlem, které přesto, že nebylo zavražděné a věnuje se svému výnosnému řemeslu, má prý být modelem namalované Esther. Její jméno bylo Ludowika Marosseková. ... Portrétovaná Esther Solymosi-ová, která byla prostitutkou, má tedy kolem sebe busty korunovaných hlav, ³⁰⁴ a na takový obraz nyní hledí předáci stran, důstojní pastoři i velcí muži a údajně důvěřivě poslouchají vysvětlující deklamace poslance Ónodyho. ... Frivolita scény je neopakovatelná. Hejno zralých mužů, zčásti i ve významných postaveních, kteří před

³⁰³ Willi Buch, *Fünfzig Jahre antisemitische Bewegung*, Mnichov 1937.

³⁰⁴ V kongresovém sále byly busty německých a rakouských císařů i saských králů.

zraky veřejnosti předstírají, že pracují na „mravní“ obrodě společnosti a chtějí řešit vysoké politické problémy, se zbožně shromáždilo pod obrazem – děvky...“

O několik dnů později promluvil Ónody o Tisza-Eszláru na prvním masovém shromáždění v Berlíně. List „Deutsche Tageblatt“ o tom 16. září 1882 přinesl následující zprávu: „Nesmírný rozruch, který u obyvatel našeho hlavního města vyvolalo rituální zavraždění ubohé Esther Solymosiové Židy, dále zarputilé mlčení židovsko-pokrokového tisku, a konečně zpráva, že uherský poslanec za Tiszu-Eszlár pan Ónody přijel ve čtvrtek večer do Berlína poinformovat velké shromáždění lidu na základě úředních materiálů o ohavném zločinu, to všechno přilákalo obrovské množství lidí. Proběhla také jednání k uspořádání velkolepé demonstrace proti Židům. Přáli bychom si, aby si naši židovští spoluobčané vyslechli autentickou pravdu o zločinu z úst muže, o jehož čestnosti a poctivosti nemůže nikdo pochybovat...“

Ónodyho vystoupení v Německu – jak musel přiznat i sám Nathan – dosáhlo dvojího:

1. „Až dosud neurčitá pověst o vraždě dostala pevnou podobu“;
2. „Ónody se jak v Uhrách, tak i v Německu osobně angažoval za objasnění rituální vraždy a s ním antisemitismus v obou zemích.“

S těmito úspěchy, jak zdůraznil sám židovský intelektuál, mohl být tedy odvážný Maďar napoprvé spokojen.

Podívejme se nyní, jak se věci v jeho vlasti vyvíjely dále! Také v Uhrách nabývalo antisemitské proudění na síle. Necht' už by soud rozhodl tak nebo tak, lid byl přesvědčen, že zhoubnou činností cizího židovského tělesa v národě vykrvácí nejen hospodářsky, ale i v pravém smyslu slova. Také se vědělo, co lze očekávat od novinářských zpráv – v Uhrách již tehdy byli Žid a redaktor identickými pojmy. Alliance Israélite Universelle, zastřešující organizace světového Židovstva, musela však už vydat příslušný pokyn, protože ve stejné době, kdy v Německu vystupovali řečníci a rozdávaly se antisemitské letáky, sešlo se v Budapešti 5. července 1822 náhle a proti všem dřívějším praktikám ve vší tichosti a skrytosti generální shromáždění rabínů pod předsednictvím vrchních rabínů Menachema Ilatze a Leopolda Lipschitze. Výjimečně nebyla sepsána žádná zvučná „rezoluce“, nýbrž se upeklo něco mnohem prohnanějšího! Rabíni psali dopisy – již tehdy se provozovala tato „tichá propaganda“ – ale nic neplánovitého nějakým lidem v zahraničí, nýbrž jen velmi známým internacionálním „kapacitám“ téměř výhradně z teologických fakult (!) jejich univerzit se žádostí o vystavení znaleckých posudků o možnosti rituální vraždy resp. o její „historické osvětlení“. Velmi obratně se především vedle zednářů k tomu mezi „křesťanskými“ teology vyhledávali pokřtění soukmenovci! Tito učenci, na něž byl náhle vznesen takový požadavek, velice pravděpodobně ještě nikdy neviděli bezkrevné, rituálně poražené lidské tělo, jako je kdysi v 16. století spatřil jejich kolega dr. Johann Eck. Pak by se možná teprve začali informovat, co se rozumí rituální vraždou pro krev – přirozeně s výjimkou svých pokřtěných kolegů!

Tak například teologická fakulta z Amsterodamu psala: „Podle usnesení rabínského shromáždění v Budapešti 5. července tohoto roku nás došla přátelská výzva ohledně starého, nyní znovu proti Židům vzneseného obvinění... v souladu s názo-

rem všech znalců jsme přesvědčeni, že používání lidské krve, získané vraždou, není v židovských religiózních knihách v žádném případě obsaženo...

Teologická fakulta v Kodani vyvrátila „tuto pošetilou a z fanatismu vycházející bajku“ připomenutím „velké přísnosti, s níž mosaický zákon lidem zakazuje požívání krve. Ti pak, kdo by se takového Židům předhazovaného odporného zločinu dopustili, by byli vyloučeni z náboženského společenství a propadli by těžkým trestům (!). Je tedy plně oprávněná stížnost a rozhořčení všech Židů nad tím, že je proti nim vznášeno takové obvinění, které jakkoli často zaznělo, přesto nikdy ani v nejmenším nebylo doloženo...”

Také filosofické fakulty v Leydenu a Utrechtu jsou „podle svých nejlepších znalostí mosaických a talmudských zákonů“ plně přesvědčené, že „používání lidské krve ani v nejmenším nepodporují a tím méně je předepisují“. – Tak tedy vyzněly posudky fakult!

Bohužel Paul de Lagarde ve své bezelstnosti na židovský podvodný manévř naletěl a nechal své jméno ještě o desetiletí později zneužívat židovskými pisálky a agitátory.

Ordinář univerzity ve Štrasburku, Nöldeke, 10. srpna 1882 hromoval: „Opravdu smutné, že je stále ještě třeba energicky odmítat ze zloby a nevědomosti proti Židům vznesenou žalobu v tom smyslu, že k nějakým religiózním slavnostem používají lidskou resp. křesťanskou krev. Tato obžaloba je zcela bezdůvodná; takové hrůznosti odporují všem zásadám Židů (!). Kdo by se z Židů něčeho takového dopustil, musel by být bezpodmínečně vyloučen z jejich náboženského společenství...” – Tentýž Nöldeke pak také později vypracoval „znalecký posudek“ v případě xantenského rituálního procesu! „Lic. theol. a titulární profesor“ August Wünsche jako pokřtěný Žid a ovšem ředitel dívčí školy v Drážďanech³⁰⁵ zcela zjevně ví, oč zde Židovstvu jde. V závěru svého velice srdečného dopisu (31. října 1882) vrchnímu rabínu Lipschitzovi v Budapešti říká: „Kéž by se vysokému soudnímu dvoru podařilo také do tiska-eszlárské záležitosti vnést světlo a brzy prokázat nevinu obviněných Židů, aby zloduch antisemitského hnutí nemohl z aféry čerpat novou posilu ke škodě soužití křesťanů a Židů!”

S takovými „křesťanskými“ vysvědčeními mohli být židovští objednavatelé skutečně velice spokojeni!

Znalecká vyjádření v celkovém počtu 22, mezi nimiž se nachází i posudek profesorů Delitzsche (Žida!) z Lipska a Stracka z Berlína, byla pak pečlivě soustředěna a v Berlíně v prosinci 1882 vydána tiskem, tedy ještě před (!) začátkem procesu v Uhrách, pod společným titulem „Křesťanská svědectví proti obvinění z používání krve“.³⁰⁶

Je jasné, že Juda dobře uměl z příspěvků svých křesťanských pomocníků vytlouci potřebný kapitál. Gießenský univerzitní profesor Stade ve svém dopise – aniž by si toho možná byl vědom – židovské záměry předjímá takto: „Ať už bude výsledek procesu tiska-eszlárské aféry jakýkoli, je předem jisté, že nebude smět být obrácen proti židovskému náboženství ani proti národnímu židovskému charakteru. Činy

³⁰⁵ Rohling, *Polemik und Menschenopfer*, 1883, str. 4.

³⁰⁶ Verlag Walther & Apolant, Berlín.

jako ten, který je tamějšímu rituálnímu řezníkovi kladen za vinu, jsou židovskému národnímu charakteru cizí a židovskému náboženství se oškliví.“

Židovský tisk začal poté Ónodyho zahrnovat přívalem špinavých pomluv a nadávek. S jedním z těchto židovských pisálků ovšem udělal uherský magnát krátký proces. Vyzvat na souboj Žida by znamenalo prokázat mu příliš velkou čest, a tak Ónody korespondenta židovského listu „Wiener Extrablattu“ vymrskal z hotelového pokoje karabáčem. Tiskový Žid dal poté přednost kvapnému odjezdu dopoledním vlakem...

„Ostatní pera však psala neúnavně dál. ... Těmito skromnými muži byli zpravodajové velkých (židovských) uherských a rakouských novin, oni byli orgánem, jímž shlížela civilizace. ... Tam považovali karabáč za nejmocnější zbraň, ale zjistili, že pero novináře bylo ještě mocnější. ... Tisk vynesl svůj zdrcující rozsudek a antisemité cítili, že přichází nová síla, mnohem větší než jejich...“

Tak psal o necelých deset let později Paul Nathan, který to jako „fachman“ musel vědět!

Stejná taktika postupného deprimování byla v mezidobí použita také na vyšetřujícího soudce Baryho i na čelního představitele uherského národního tisku Verhovaye. Stranou útoků nezůstal ani ministr spravedlnosti Pauler. Ministerský předseda využil starého zažitého zvyku a své pokyny nechal zaslat státním návladním bez vědomí ministerstva spravedlnosti. ... Ónody, Bary, Verhovay i Pauler však vydrželi! Bylo tedy třeba přijít s těžším kalibrem...

Bohatému magnátu Ónodymu nešlo hospodářsky uškodit, ale redaktor národoveckého listu „Függetlenség“ stál před finančním zhroucením, nicméně přátelé jej naštěstí dál podporovali. Bary, který z titulu úřadu spravoval a vedl důležitý spisový materiál a vzdor všemožným intrikám nadále energicky pokračoval ve vyšetřování, také nezakolísal a neuhnul, mohl však být radikálně odstraněn. Také to se zkusilo. Ónodyho spolubojovník rytíř Marcziányi³⁰⁷ píše, že již na 14. července 1882 byl připraven atentát na Baryho. V kůlně spící kočí vyšetřujícího soudce byl probuzen vytrvalým štěkáním psa a prohledal celý pozemek. Na dvoře poblíž obytného domu spatřil tři osoby, které tam zjevně byly postavené na stráž, protože dávaly na ulici znamení. Na chodbě k Baryho pokoji narazil na tři Židy v kaftanech s revolvery, kteří se točili kolem dveří. Kočí spustil poplach a celá vražedná banda se dala na útěk. Dva z kaftanových Židů, pronásledovaní psem, přelezli zahradní plot, přičemž jednomu vypadl svazek paklíčů. Po rozednění se u boudy našel kus masa, které však pes naštěstí nesežral. Pozdější chemická analýza prokázala, že bylo otrávené arsenikem!

Po této události byl vyšetřující soudce na cestách a pochůzkách provázen policisty v civilu a jeho dům ve dne v noci střežila policie. – Tolik ve stručnosti z Marcziányiho zprávy.

Atentát na Baryho se nezdařil a vzhledem k policejní ochraně vypadaly další pokusy beznadějně. Zůstával zde však ještě hlavní svědek obžaloby, šestnáctiletý Moritz Scharf!

³⁰⁷ Marcziányi, *Esther Solymosi*, Berlín 1882, str. 30.

Na žádost vyšetřujícího soudce byl Scharf junior vzat do ochranné vazby, protože se před svými soukmenovci necítil v bezpečí. Později před soudem prohlásil: „Bylo mně sděleno, že budu usmrčen, protože jsem řekl pravdu...“ – V usnesení vyšetřujícího soudce z 27. května 1882 se říká doslova: „... a dále s ohledem na to, že (Scharf jun.) učinil usvědčující výpověď proti svým souvěrcům, což u nich vyvolalo podráždění a agresivitu... a je tedy důvodná obava, že by jimi mohl být ztýrán nebo že se pokusí jej zlikvidovat,³⁰⁸ musí být Moritzi Scharfovi až na další... umožněn pobyt ve státním zařízení. Na dvoře se může volně pohybovat.“

Scharf byl tedy převezen do komitátní úřední budovy v Nyiregyháze, kde zůstal až do srpna příštího roku; nikoli jako vězeň, nýbrž jako pod policejní ochranou stojící svědek. Mohl se volně stýkat s rodinami tamějších soudních úředníků, byl řádně zaopatřen vším potřebným a dostalo se mu dokonce i domácího vyučování! A nyní se podíváme, co všechno o tom vybájl prolhaný židovský tisk v čele s listem „Pester Lloyd“: Scharf byl držen v prasečím chlívku, sadisticky týrán, a bezmála přivezen k šílenství – zde již jasně vidíme záměr označit pozdější Scharfovy výpovědi za projevy duševně chorého! Také o to se Židé skutečně pokusili!

Jak byla důležitá policejní ochrana v Nyiregyháze, je zřejmé z faktu, že se postupně chystalo několik atentátů na tohoto svědka. Správce Henter, jemuž byl Moritz Scharf svěřen, o tom před soudem vypověděl velice poučné podrobnosti. Zabývat se jimi zde nemůžeme, protože bychom se příliš vzdálili hlavnímu tématu.

Ani tohoto svědka se tedy nepodařilo umlčet, ale pořád zde ještě zůstával protokol čtyř lékařů, který rovněž pomohl odhalit nestydaté machinace židovské režie a mohl tedy Židovstvu přivodit velmi nepříjemné a nepředvídatelné situace. Toto nebezpečí bylo židovské straně samozřejmě zcela jasné, protože již pátý den po pitvě vyplavené ženské mrtvoly podal židovský právník Heumann soudu žádost o exhumaci a novou obdukcí těla, které by se tentokrát ujaly „autority“, protože prý „zcela zjevně došlo k nesrovnalostem a porušení zákona“. Bezmezně troufalá žádost byla zamítnuta a v následující době vzplál boj o vydání mrtvého těla, v němž nakonec soudní tribunál podlehl. Dne 7. prosince, tedy téměř půl roku po pohřbu, skutečně proběhla exhumace, tentokrát v přítomnosti budapešťských profesorských „autorit“ Scheuthauera, Mihálkovicse a Belkiho. Lékaři prohlásili, že jim na místě schází potřebné odborné vybavení, a požadovali převezení mrtvoly do Budapešti. Soudní tribunál nakonec souhlasil s tím, aby tam byla převezena část mrtvého těla. Jak je zřejmé ze samotného exhumačního protokolu ze 7. prosince 1882, bylo tělo ve stavu naprostého rozkladu a „v kyčlích a kolenou silně zkroucená mrtvola se při pokusu o narovnání rozpadala na kusy“³⁰⁹ – přesto se těmto zázračným doktorům po „pracných procedurách“³¹⁰ podařilo „prokázat“ totožnost Esther Solymosiové s vyplavenou mrtvolou! Znalecký posudek čtyř přísežných úředních lékařů tedy měl být „vyvrácen“ tím, že se jim vytýkal „nedostatek odborných znalostí a nedbalost při zkoumání nezbytných skutečností“, jak se s vrozenou rasovou skromností dále píše v novém posudku pánů univerzitních profesorů: „... a není jistě také projevem

³⁰⁸ Srv. s případem Mose Abu-el-Afieha v Damašku roku 1840!

³⁰⁹ Paul Nathan, str. 385, protokol v Dodatku.

³¹⁰ Tamtéž, str. 393, znalecký posudek v Dodatku.

neskromnosti prohlásit, že ve svých speciálních oborech máme širší rozhled a jemnější cit pro souvislosti než přísežní lékaři ctěného nyiregyházkého soudu, kteří jistě mohou být řádnými praktickými lékaři, ale nejsou specialisty v daném oboru.“

Širší rozhled a jemný cit tohoto famózního grémia byly opravdu až podivuhodné vlastnosti, protože z pouhé části rozložené mrtvoly dokázalo zrekonstruovat tělo čtrnáctileté a ještě k tomu zcela konkrétní dívky. Podivné schopnosti vyvolených kapacit z rovněž vyvoleného národa šokovaly i samotný soudní tribunál uherského krajského města! Soud nařídil vyškrtnutí některých do očí bijících lživých pasáží profesorského posudku a současně rozhodl, aby zpráva tří profesorů spolu se zbytky exhumovaného těla byla předána k přezkoumání uherské zemské sanitární radě jakožto konečné instanci.

Tato superarbitrace v podstatných bodech zopakovala a potvrdila první posudek soudních lékařů a – jak píše rytíř Georg Marciányi – „vyvolala v židovských kruzích nesmírné ohromení a zděšení“. Na členy zemské sanitární rady samozřejmě židovský tisk spustil doslova příval pomluv, nadávek a kleteb!

Nicméně po uzavření tohoto vyšetřování byly spisy odeslány nejvyššímu státnímu návladnictví; vrchní státní návladní Szeffert, kterého jistě nebylo možné podezírat z antisemitských sklonů, se ujal vypracování obžalovacího spisu a předal jej soudnímu tribunálu v Nyiregyháze.

Závěrečné soudní přelíčení v Nyiregyháze

19. června 1883 po několikerém odročení začalo hlavní soudní líčení. Vyšetřování trvalo více než čtrnáct měsíců. Obžalováno bylo patnáct Židů, a sice

- a) za úmyslnou vraždu košeráci Salomon Schwarz a Leopold Braun, učitel (kantor) Abraham Buxbaum, a tulák Hermann Wollner, „žebrák bez trvalého bydliště, již trestaný“;
- b) za účast na vraždě templový sluha Josef Scharf, majitel pozemků v Tisza-Eszláru Adolf Junger, dělník Abraham Braun, obchodník Samuel Lustig, nájemce Lazar Weißstein a obřezávač Emanuel Taub;
- c) za přečin napomáhání ke zločinu, „protože se snažili mařit vyšetřování proti výše uvedeným obžalovaným“, pět Židů, kteří se podíleli na záměrně mrtvoly, voraři Amsel Vogel a David Hersko, a dále Jankel Smilovics, Martin Groß a Ignaz Klein.

Obžalovaní měli k dispozici pět, převážně židozедnářských „prominentních“ obhájců. Dva z právníků byli členy uherské sněmovny, které k „obhajobě“ vybrali proto, že díky svým poslaneckým mandátům měli styky s „vysokou politikou“!

„Jednalo se o záležitost, která do jisté míry mohla být o s u d n á pro několik milionů lidí; za těchto okolností lze tvrdit, že pět obhájců bylo spíše málo než mnoho.“³¹¹ – Do začátku bylo uvolněno 80 000 zlatých na úhradu „drobných výdajů

³¹¹ Paul Nathan, str. 54.

obhájců“.³¹² V pracovně Žida Guttmanna, předsedy AIU ve Vídni, byl nainstalován soukromý telegrafní aparát. Mezi Nyiregyhárou a vídeňskými Židy tím měli zajištěno přímé spojení, takže byli okamžitě informováni o každém vyřčeném slově, aniž by o tom veřejnost nebo úřady věděly. – „Představme si, že by něco takového vyžadoval křesťan. Ptám se vás, páni ministři, zda by mu to bylo poskytnuto! Myslí si, že určitě ne...“ (poslanec Schneider v rakouské říšské radě 10. listopadu 1899).

Počítalo se s výsledkem 138 svědků. Prezidentem soudu byl Ferenc Kornis, jako státní návladní vystupoval již zde zmiňovaný Eduard Szeffert, který si do Nyiregyházy přivezl zcela konkrétní instrukce. Na tohoto muže pěl židovský tisk samou chválu; také Paul Nathan mu vystavuje velmi dobré vysvědčení, čímž je řečeno všechno! Nathan píše: „Této těžké úlohy se Eduard Szeffert zhostil s naprostým taktem a sklidil za to absolutní uznání vzdělaného (čti: židovského!) světa i smrtelnou nenávist antisemitů, což je vlastně totéž...“³¹³ Tím cyničtěji, bez sebe-menší stopy soucitu, je tímto Židem vykreslována matka oběti: „Stará Solymosiová byla vytáhlá, hubená a kostnatá žena. Během veřejného přelíčení se objevila v soudním sále tmavě oblečená a pergamenový bezvýrazný obličej jí lemoval černý šátek. Bylo to podivně tíživé sledovat tento mumii podobný obličej. Na tváři nebylo znát žádné pohnutí a jediné, co na ní vypadlo živě, byly malé modré oči, které hleděly do světa stejně stupidně jako pověřčivě a důvěřivě. Není pochyb, že hlavním rysem této politováníhodné ženy byla směsice pověry i zatvrzelé víry v Boha. Muselo být velmi snadné vzbudit v ní představu, že je božím nástrojem. Od Boha se jí dostalo ideje o konci její dcery...“³¹⁴

Obžaloba se v zásadě opírala o protokolární výpovědi šestnáctiletého syna Moritze templového sluhy Josefa Scharfa z 21.-22. května 1882. Také ve veřejném soudním jednání Moritz Scharf zopakoval svá pozorování. Již první den procesu došlo k bouřlivým scénám. „Jakmile Moritz vyprávěl průběh vraždy, začal obžalovaný otec na vypovídajícího mladíka zuřivě dorážet; byla to zvláštní podívaná, když převážně šediví mužové stáli takto proti mladíkovi, v němž spatřovali jediného původce svého neštěstí.“³¹⁵ Starý Scharf se náhle na svého syna vrhl, ale vězeňský dozorce jej znovu zatlačil na lavici obžalovaných. Každý z obžalovaných byl pak soudem vyzván, aby se k učiněným výpovědím vyjádřil. Židovský učitel Buxbaum křičel: „Nic z toho není pravda, co tu říkal ten pes, ten všivák...“ – Na to Moritz klidně: „Také vy jste přišel, když byla Esther zavražděná.“ – Buxbaum: „Kdypak?“ – Moritz: „Mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou.“ – „Fuj!“, zakřičel Buxbaum zlostí bez sebe a plivnul Moritzovi do obličeje.

³¹² Georg Marziányi, str. 27. – Pro „podpůrné účely“ zaslala např. samotná frankfurtská židovská obec 80 000 marek a berlínská 23 000 marek. Paříž i další francouzská města poslaly 55 000 franků atd. (Podle H. Desportese, str. 235.)

³¹³ Paul Nathan, str. 64.

³¹⁴ Paul Nathan, str. 104.

³¹⁵ Paul Nathan, str. 238.

Takové a podobné výstupy se opakovaly i v další dny procesu a nabývaly stále prudších a ostřejších forem. Osmý den líčení se židovský obhájce Heumann svědka Moritze zeptal, proč vychází pouze v doprovodu stráže; Moritz odpověděl: „Protože by mně Židé zabili, že jsem řekl pravdu...“ – „Kdybys ,neštěkal“³¹⁶ takové lži, nebyli bychom tady,“ řekl rezignovaně Scharfův otec jiný den přelíčení. – „Neskončilo by to (vyšetřování) z úplně jiného důvodu,“ hájil se syn. Nato obhájce Židů: „Ptám se svědka Moritze Scharfa, pročpak by nemohlo být vyšetřování skončeno, a z jakého důvodu trvalo třináct měsíců?“ – Židovský mladík: „Z toho důvodu, že zbylí Židé z Tisza-Eszláru oblékli cizí mrtvolu do šatů Esther Solymosiové!“

Poté, co se Moritz stal svědkem hrozné události v synagoze, spěchal za rodiči a informoval je o svém pozorování. Prezident Kornis: „Co jsi říkal rodičům, když právě seděli u stolu?“ – Moritz: „Vyprávěl jsem jim o případu, který jsem právě viděl.“ – Prezident: „Co odpověděli?“ – Moritz: „Matka řekla, abych mlčel!“ Jak však už víme, malý Samu něco zaslechl, vybreptal – a lavina se dala do pohybu!

Paul Nathan komentuje výpověď svého nepodařeného souvěrce takto: „Dobrotivé nebe! Vražda přece nemůže nikomu zkazit chuť k obědu, když má dobrý žaludek. ... Rodina si v klidu užívá svého jídla, a jako příjemné povídání u stolu jí Moritz vypráví o malém žertíku, který právě viděl. ... Pak je po obědě; otec, matka i syn neměli dosud žádný důvod se vzrušovat kvůli drobné vraždě. Ani nadále se tím nenechají rušit ve své pokojné šábesové náladě. ... Je to skutečně idylická vražda, která se odehrála bez úzkostných příprav a opatrného rozmyšlení. Kdyby nějaký chvastoun na vhodném místě operety vyprávěl o vraždě na způsob Moritze Scharfa, propukl by v hledišti srdečný smích.“ – Takový je tedy židovský „spisovatel“ Paul Nathan!

Na výčitku svého otce („řekli mi, že ti vepřová klobása chutná víc než košér jídlo“)³¹⁷ nakonec Moritz prohlásil, že už nechce být židem a že se mu židovské náboženství zhnusilo. ... Zavraždění Esther si umí vysvětlit jenom tím, že Židé tak musejí jednat podle zásad svého náboženství.³¹⁸ – Bratr zavražděné Johann Solymosi si v předvečer zmizení Esther povšiml, že hodně Židů – a mezi nimi početní cizí – vychází z templu a jdou do domu Žida Lichtmanna. Teprve po půlnoci pak dům po skupinkách opouštěli a obezřetně šli do synagogy. Paní Bátoriová s dcerou Sofií postřehla, že večer 1. dubna svítilo až do pozdní noci světlo v blízké synagoze,³¹⁹ což se jindy nestávalo. Ještě po půlnoci byla zadní část synagogy jasně osvětlená.

16. den procesu uvedla selka Cseresová do protokolu: „V noci, kdy zmizela Esther byl u nás velký povyk... oknem jsem viděla přicházet a odcházet hodně Židů. Později se tu objevil Žid Großberg, lomil rukama a volal: ‚Bože, co jsme to jen udělali, co jsme to natropili!‘ Někáký cizí Žid, podle vzhledu haličský, Großbergovi řekl: ‚Nebojte se, nic z toho nebude!‘“

³¹⁶ Moritz byl v očích Židů degradován na psa, tedy na Nežida!

³¹⁷ 2. den procesu.

³¹⁸ 8. den procesu.

³¹⁹ Také po rituální vraždě v Chojnici se v synagoze dlouho svítilo!

Svědčce Sipošová, která byla v době zmizení Esther u Großberga ve službě, soudu vypověděla, že toho večera byli na Großbergově pozemku početní Židé a vzrušeně si povídali židovským žargonem, z něhož nerozuměla ani slovo. Když vešla do světnice, starý Großberg ji okamžitě vykázal zase ven s poznámkou, že se musí „něco“ projednat.

Dále bylo nesporně zjištěno, že 31. března, tedy den před zavražděním Esther, už na místo činu dorazili Židé Schwarz, Braun a Buxbaum, a ubytovali se u dosavadního košeráka Tauba a u Jakoba Süßmanna.

Moritz Scharf zopakoval před soudem svou výpověď, že vraždu sledoval klíčovou dírkou vnitřních dveří synagogy; na otázku prezidenta, jak dlouho se díval, svědek odpověděl: „Tři čtvrtě hodiny, možná i celou hodinu.“ Vyšetřující soudce Bary nechal okamžitě po výsledku Moritze provést na místě zkoušku, zda skutečně mohl vidět to, co vypověděl. Bylo tomu tak a výsledek se na místě zaprotokoloval. Přesto nyní soudní tribunál za asistence státního návladního a obhajoby nařídil provést přezkoumání této záležitosti, a to za účasti Moritze i jeho otce. A vida: klíčovou dírkou nebylo téměř nic vidět s výjimkou úzkého pruhu uprostřed místnosti o šířce asi půl metru. Svědek do protokolu uvedl, že tehdy do místnosti nahlížel jen trochu sehnutý, a šlo mu to dobře. Nyní se však zjistilo, že klíčová díрка je pouze 85 cm nad podlahou, a že by tedy Moritz musel při pozorování sedět na patách a dlouho by v této poloze nevydržel. On však tvrdil, že když jej Bary přivedl na místo k rekonstrukci činu, nemusel se tehdy u klíčové dírky tak krčit. Přesto podstatný výsledek nové prohlídky místa zněl: „... Dále bylo zjištěno, že Moritz Scharf jím popisovanou scénu nemohl vidět.“ Jeden ze židovských obhájců poznamenal: „S tímto ohledáním místa činu jsme měli celou věc začít a nemuseli bychom ji celých pět týdnů projednávat!“

Obhajoba si však dávala dobrý pozor, aby se prohlídka místa činu nekonala před tím termínem, protože v tomto mezidobí byla neblahá klíčová díрка dveří synagogy rafinovaně přemístěna tak, že při pozdějším ohledání místa činu nebylo skrze ni skutečně „nic vidět“!³²⁰

Zbývalo tedy ještě nějak znehodnotit znalecký posudek zemské sanitární rady, aby bylo možné osvobodit i Židy, obviněné z nastrčení cizí mrtvoly.

Při hledání „evropské kapacity“, jejíž samotné jméno by stačilo k anulování všech dosavadních posudků, padla volba na profesora a ředitele patologického institutu berlínské univerzity, Rudolpha Virchowa, který měl pro židovskou stranu ještě tu přednost, že byl také činný jako liberálně-pokrokový člen říšského sněmu. Svým „znaleckým vyjádřením k obdukcím ohledně kriminálního případu v Tisza-Eszláru“ z 15. června 1883 udělal „Virchow Židům nesmírnou radost“,³²¹ neboť je-

³²⁰ Toto zjištění udělal Ónody. Paul Nathan celou věc obezřetně přechází mlčením!

³²¹ Otto Glagau, „Kulturkämpfer“, díl X, 1885, str. 10. – V židovském listu „Berliner Zeitung“ se Virchowovi nechutně pochlebovalo jako „knížeti vědy“. Mj. se tam říká: „Postavu skutečného učenice v nejdokonalejší podobě představuje p o u z e Virchow. V jeho poctivé tváři se zrcadlí práce řady probdělých nocí vědeckého bádání. Z jeho moudrých rtů plynou laskavá slova, a sarkastický úsměv říká jasně, že svým ostrým šípem zasáhne každého protivníka, ať si je jak chce velký a silný.“ – „Kníže vědy“ Virchow z Judovy milosti spolu se svým „svobodomysl-

ho posledním slovem vyšla „najevo nevěrohodnost obdukčního protokolu pánů dr. Trajtlera a Kise z 19. a 20. června 1882“, přestože Virchow vůbec neměl k dispozici ani část mrtvoly a jeho „vyjádření“ mohlo spočívat pouze na závěrech budapeštských expertů.

Tím také padla superarbitráž zemské sanitární rady ze 16. března 1883!

Ve zdůvodnění rozsudku první instance se rovněž říká: „Vzhledem k tomu, že sanitární rada ve svém posudku neuvedla všechny indicie a motivy, nelze tedy vědět, na základě jakých anatomických údajů se odlišuje od určení pravděpodobného stáří mrtvoly v posudcích vídeňských profesorů, a dále s ohledem na to, že mrtvola byla nalezena v šatech, patřících nepopíratelně Esther (!), můžeme mít tudíž za to, že by zmíněná mrtvola mohla být tělem Esther Solymosiové.“

Všechno tedy bylo v nejlepším pořádku: pohřešovaná prostě zabloudila (přestože jako místní cestu dokonale znala a šla za denního světla), spadla do Tisy a po měsících se její kosmeticky pěstěná mrtvola našla dokonale oblečená...

Neovlivnitelná však od prvního dne byla v těchto zmatcích matka oběti. Na všechny otázky odpovídala: „Vzácní páni soudci, moje mateřské srdce mi říká, že moji dceru zavraždili Židé, sedící na lavici obžalovaných. Židé za mnou přišli a nabízeli mi velké peníze, když hlas svého srdce umlčím... ale já nemohu...“³²²

S vynesením rozsudku bylo náhle také naspěch: Všichni obžalovaní byli osvobozeni; pokud dlouhým vyšetřováním utrpěli finanční újmu, stát jim ji vynahradí! – „Po velkých přehmatech a omylech dal konečně nyiregyházký soudní tribunál průchod právu a nedovolil, aby padl třeba jen stín podezření na neprávem vězněné.“³²³

Prezident soudu Kornis se na výsměšně tvářící vražednou svoloč závěrem obrátil těmito smířlivými slovy: „Chtěl bych vás požádat, abyste po návratu ke svým domácím krbům i ke svým křesťanským spoluobčanům zachovávali klid a zdrželi se jakékoli provokace, která by mohla vyvolat popuzení již tak rozčilených myslí a vést k narušení pokojného soužití (!). Přetrpěné t ý r á n í a u t r p e n í (!) nepřipisujte ani soudci, soudu nebo jednotlivým spoluobčanům, nýbrž neblahé souhrě okolností.“³²⁴ Pro matku oběti však neměl nikdo ani slova útěchy. Ba naopak, ještě během soudního líčení byla bezmocně vydána napospas židovským pomluvám a urážkám. Židé dokonce tvrdili, že Esther týrala a ta proto skočila do vody (!). ... Ještě po deseti letech ji tímto sprostým způsobem urážel Paul Nathan!

„Člověka se zmocní hnus, když nezaujatě sleduje chování Židů v této cause célèbre: Židé, kteří se ustavičně ohánějí frázemi o humanitě, osvícenosti, lidských právech, toleranci atd., kteří se s chladnokrevným cynismem ve všech případech, kdy jsou právem obviněni, odvolávají na zákon, na tentýž zákon, je muž se jindy vysmívají a pošlapávají jej, tito Židé se nejprve dopustí strašné rituální vraždy, pak všechno drze popírají, urážejí žalem zkroušenou matku své oběti, klamou a podvádějí soud, narušují pečlivě vedené vyšetřování, jako

ným“ frakčním kolegou Rickertem – k němuž se později vrátíme v jiné souvislosti – založil politický „Spolek na obranu proti antisemitismu“.

³²² H. Desportes, str. 239.

³²³ Paul Nathan, str. 362.

³²⁴ Paul Nathan, str. 363.

hyeny vyhrabávají napůl ztrouchnivělou mrtvolu a vyměňují ji za jinou, oblékají nepravou mrtvou do šatů zavražděné, navzájem se podvádějí, vyhrožují smrtí vyšetřujícímu soudci, chystají na něj atentáty, aby se zmocnili pro ně nebezpečných soudních spisů, a když to všechno nepomáhá a železný kruh se kolem nich stále více uzavírá, stávají se hanobiteli mrtvol v tom nejodpornějším slova smyslu, jen aby za nimi nezapadly mříže vězení! Taková je jejich humanita a jejich morálka, kterou tak pokrytecky hlásají, morálka, postavená na lži a podvodu, vyžadující pouze toleranci vůči jejich religiozním obyčejům, které se tak jasně ukázaly v rituální vraždě v Tisza-Eszláru...³²⁵

Obě vyšší instance pak potvrdily osvobozující rozsudek v plném rozsahu. Jako na dané znamení zmizeli krátce poté všichni obvinění Židé z Uher. „Zrádce“ Moritz Scharf odešel do Amsterdamu jako brusič diamantů, ale páni obhájci zůstali v zemi a nadále se „počestně“ živilí svou profesí. Jeden z hlavních obhájců, zednář Eötvös, dostal ještě před začátkem procesu „splátku na honorář“ ve výši 80 000 zlatých a stal se uherským velkostatkářem...

Epilog

Osvobození obžalovaných Židů vyvolalo v uherském národu nesmírné pobouření. Eötvös se svým dobrým přítelem, nejvyšším státním návladním Szeffertem, musel krátce po vynesení rozsudku opustit kvapně Nyiregyházu v krytém voze. Ve všech velkých městech, zvláště v Prešpurku, Košicích, Soproni i v Budapešti došlo k těžkým srážkám, útočilo se na židovské obchody a v některých komitátech hořely židovské domy. Všechny tyto události však byly vodou na Judův mlýn. ... 11. září 1883 již zde zmíněný dvorní kazatel Stöcker na shromáždění své křesťansko-sociální strany v Berlíně mluvil o výsledku tohoto procesu. Mj. prohlásil:³²⁶ „Proces v Tisza-Eszláru skončil, všichni obžalovaní byli osvobozeni. ... Renomovaní právníci, mezi nimi i dva státní návladní, mně ujistili, že před procesem věřili v nevinu obžalovaných, po rozsudku že však uvěřili v jejich vinu a jsou již osobně plně přesvědčeni o jejich vině.“

„Nějaký čas po vynesení rozsudku jsem byl v Uhrách, ale nenarazil jsem tam na jediného člověka, který by v nejmenším pochyboval o vině obžalovaných...“ psal r. 1889 Edouard Drumont v předmluvě ke knize „Tajemství krve“ Henriho Desportes!

Selka Cseresová během výslechu při soudním přelíčení prohlásila, že se „v Tisza-Eszláru otevřeně říká, že křesťané prohrají a Židé zvítězí“. Vesničané se srocovali a odsuzovali židovské intriky tak prudce, že klid muselo zjednat vojsko. Zdravý instinkt lidem říkal, že do rozsudku zasáhly jisté mocnosti!

Tyto domněnky dostaly jasnější podobu v „otevřeném dopisu“, který zaslal velkému židovskému listu v Uhrách jeden pozdější obhájce vražedné pakáže, Žid Bernhard Friedmann. V dopisu z 19. září 1882 se mj. doslova říká: „Ohledně výsledku vyšetřování se považuje za možné dvojí. Říká se, že státní návladnictví věc

³²⁵ Rytíř Georg Marcziányi v knize *Esther Solymosi*, Berlín 1882.

³²⁶ Podle „Reichsbote“, září 1883.

prostudovalo, a když zde nebyly žádné akceptovatelné důkazy, prostě požádalo o zastavení procesu. Pak se ale také říká, že věc byla odebrána vicenotáři Barymu a svěřena obratnějším (čti: židovským!) a zkušenějším rukám, aby byly podle možnosti napraveny chyby, které se během vyšetřování staly.“ Na jiném místě dopisu se ještě píše: „Další otázkou je, zda v případě, že by si královské státní návladnictví vyžádalo dodatečné vyšetřování, by jím měl být rovněž pověřen Bary, přestože se dopustil početných chyb – nebo někdo jiný?“

Bary se však dokázal udržet se stejnou energií, s jakou vedl vyšetřování. Tak zůstala otevřená pouze první z obou možností, nadhozených Židem Friedmannem. Kdo však jsou ti velcí neznámí „muži“, kteří všechno věděli téměř celý rok před soudním rozhodnutím? Paul Nathan sám tuto rozhodující otázku zčásti zodpověděl, když při popisu židovského triumfu v Nyiregyháze na chvíli zapomněl na svou talmudskou praskanost a psal:³²⁷ „V Uhrách byli muži, kteří se boje chopili s odvahou a genialitou. Oni sami by ovšem podlehl, ale ve spojení s veřejným míněním vzdělané Evropy zvítězili a pravda slavila skvělé vítězství.“

Tuto „vzdělanou Evropu“ už známe z Damašku – zlatá internacionála, který dělá „veřejné mínění“ a připravuje židovské „vítězství“! Dnes však už máme konkrétnější údaje: proces v Tisza-Eszláru se stal finančně-politickým mocenským bojem mezi vysokými židovskými financemi a na nich závislých Uhrách, které byly již v osmdesátých letech 19. století u nich těžce zadlužené, a právě v době, kdy se o malé vesničky na Tise všude mluvilo, vyjednávala vláda s bankovním domem Rothschildů o úpravě státního dluhu, zatíženého nesmírnou úrokovou mírou. Realizace úvěrové konverze³²⁸ by hospodářsky skomírající zemi měla ročně uspořit 2,5 milionu zlatých na úrocích. Několik dnů před začátkem hlavního soudního líčení v Nyiregyháze poslal baron Albert Rothschild uherskému ministru financí hraběti Szaparymu ráznou depeši v tom smyslu, že převážně ze židovských elementů složený finanční trh všemi prostředky zapůsobí na to, „aby byly uherské státní papíry stlačeny na úroveň, která bude odpovídat uherské soudní pravomoci“. – Zmíněná depeše byla zveřejněna také v tisku!

Budapešťský zástupce domu Rothschildů, Žid Goldschmidt, se ve dnech hlavního soudního líčení „přimlouval“ u uherského ministra barona Bély Orczyho jako pověřenec „Alliance Israélite“ (Anglo-Jewish-Association v Londýně se již dříve do věci neslýchaným způsobem vměšovala) a kategoricky prohlásil, že se musí upustit od obžaloby proti košerákům. Dále pohrozil přednesením interpelace v anglickém parlamentu a vznesl nestydatý požadavek, aby k osvobození obžalovaných nedošlo teprve instanční cestou, ale již přímo při soudním přelíčení u první stolice!

20. července 1883 obdržel ministr spravedlnosti Pauler telegram předsedy vlády Tiszy, v němž ministra vyzval, aby prezidenta soudu Kornise „přísně a důsledně kontroloval, a v nutném případě mu pohrozil propuštěním“!

Vládní list se této inspirace chopil a psal: „Tisza-eszlárský případ kompromituje Uhersko! Cizina si ukazuje prstem na naši zemi. Světový tisk nás každodenně staví

³²⁷ Paul Nathan, str. 366.

³²⁸ Přeměna dosavadního dluhu v jiný, obvykle stejného druhu, ale za podmínek pro dlužníka výhodnějších; pozn. překl.

na pranýř. Soud zahraničí je suverénní a nelze se proti němu u nikoho odvolat. Kdo způsobil Uhrám takovou ostudu? Ti, kteří udělali tiska-eszlárský proces! Ptáme se tedy: quo usque tandem?³²⁹ a nežádáme na to odpověď, ale činy!“

Tato štvance nakonec do té doby zcela objektivního prezidenta soudu přivedla k tomu, že s nápadnou rychlostí a téměř omluvnými slovy vynesl osvobozující rozsudek nad již usvědčenými Židy. Židovstvo mělo „morální zadostiučinění“, uherský stát obdržel židovskou státní půjčku! Jak vyplývá ze záznamu v deníku ministra spravedlnosti Paulera k 26. září 1883, po skončení procesu žádal finanční Žid Goldschmidt z pověření Rothschildů vyznamenání pro vrchní státního návladní Kozmu a pro Szefferta. Karl Holz k této ostudnosti napsal: „Oba státní návladní ve službách Židovstva, kteří kladli největší překážky řádnému chodu soudního jednání a znásilňovali právo, měli být za tuto podlost vyznamenáni císařem před celým árijským světem pro potěšení Izraele!“

A židovský list „Egyenlöseg“ si na závěr soudního jednání už dovilil napsat: „Byl by to div, kdyby se po takových hrůzách odvrátila Evropa od národa, který byl tak slabý, že se nepostavil na odpor antisemitismu?“

O šestnáct let později, roku 1899, se v rakouské říšské radě odehrál rozruch budící případ. Antisemitský poslanec Schneider v dlouhé řeči – v níž mj. zmínil také Tisza-Eszlár – ujišťoval, že (1890) zemřelý uherský premiér hrabě Andrassy svého času na položenou otázku sám připustil, že v Tisza-Eszláru šlo o židovskou vraždu pro krev. Došlo k divokým výstupům. Židovští poslanci bědovali: „To se teď snadno říká, když je Andrassy mrtvý. Komu to tak asi měl říci?“ – Náhle povstal kníže Liechtenstein a prohlásil, že v rozhovoru s ním Andrassy o tiska-eszlárském případě řekl: „Ale ano, Židé zavraždili Esther Solymosiovou, jenže jsme to přece nemohli přiznat, protože jinak bychom měli druhý den v Uhrách 17 000 zabitých Židů... a pak, odkud bychom dostali peníze!“³³⁰

A protože poslanec Liebermann von Sonnenberg tuto záležitost znovu v německém říšském sněmu 7. února 1901 přednesl jako věc, o jejímž významu je si třeba udělat jasno, nemáme důvod pochybovat o historické pravosti Andrassyho výroku.

Odpovědní mužové státu tedy raději přihlíželi, jak děti jejich národa beztrestně krvácejí pod košeráckým nožem haličských Židů, než aby se vzdali úvěrových peněz židovských bank, které jimi tak jako tak byly dříve vydřeny z hostitelského národa.

Podle klasifikace Paula Nathana patří právě tato kategorie lidí ke „vzdělané Evropě“. Dále budeme mít ještě dostatek příležitostí podívat se podrobněji na tuto Evropu.

V dané souvislosti si zde jako doplněk ještě zmíníme rituální zločin, který se roku 1895 udál rovněž na uherské půdě. 6. září ráno v Garam-Kis-Sallo (hontský komitát) poslal rolník Balars svou dcerku Julisku (5,5 roku) se vzkazem k židovskému kořalečníkovi Ignatzi Adlerovi. Děvče se nevrátilo. 10. září, tedy krátce před židov-

³²⁹ Jak dlouho ještě?

³³⁰ Míneha je státní půjčka!

ským „velkým dnem smíření“, našli nedaleko vesnice hrůzně zohavenou dětskou mrtvolu. – Židé se „usmířili“ s Jahvem!

Katolický duchovní o případu sepsal zprávu, kde se (v překladu) doslova říká:³³¹ „Kůže hlavy a hrudi děvčátka byla stažená. Zřetelně se jevily řezy dlouhého, ostrého nože. Tělo bylo všude poseté bodnými ranami. Pitva ukázala, že dítě několik dní hladovělo; potom začalo nepředstavitelné mučení, které muselo probíhat tak, že děvčátko viselo za nohy na železném háku a bylo zaživa trýzněno!

V těle a srdci oběti se nenalezla ani kapka krve. Rovněž ani na těle, ani na oblečení nebyly žádné krvavé skvrny.

V době zmizení dítěte přijely podle mnoha svědků k Adlerovi na třech povozech Židé, mezi nimi i košerák.“

Židům se nic nestalo, tak jako ostatně v Uhrách vždy v takových případech. Žid Adler byl pouze dotázán, zda má ve vesnici nepřátele, načež jmenoval jednoho bohatého sedláka. Ten pak byl spolu se svým synem řezníkem zatčen; syn proto, že se u něj našla zakrvácená zástěra! Veškeré obyvatelstvo označilo jednomyslně za vrahy Židy. Přestože byli oba zatčení Nežidé brzy zase propuštěni na svobodu, případ jasně ukazuje, kam až Uhersko došlo. Ignatz Adler si byl ostatně svou věcí tak jistý, že podal žalobu pro pomluvu na „štvavého kaplana“ i na uherské noviny, které jeho zprávu otiskly! Ostatně i ve Skórczi (1884) a Chojnici (1900) byli obviněni z bestiální rituální vraždy nežidovští řezníci; taková obvinění byla součástí dávno vyzkoušeného židovského systému!

³³¹ „Deutsch-Soziale Blätter“, vydavatel Max Liebermann von Sonnenberg, 10. roč., č. 374, Lipsko, 17. října 1895.

Vražda pro krev v Tisza-Eszláru i události před soudem v Nyiregyháze žily ještě v dobré paměti, když byl na německé³³² půdě spáchán úplně podobný zločin. Do-provodné okolnosti ukazují na zcela důsledný vzestup židovské moci po triumfu v Uhrách, takže tentokrát už Židovstvo prosadilo, že skuteční vrazi zůstali zcela ne-obtěžováni a na lavici obžalovaných byl místo nich posazen Nežid!

21. ledna 1884 opustil čtrnáctiletý Onofrius Cybulla dům hostinského Gappy ve vesnici Skórcz (okres Gdaňsk),³³³ kde umýval láhve, a vracel se domů k rodičům v téže vesnici. Přestože měl mladík před sebou jen krátkou cestu, do rodičovského obydlí nedošel. Svědci místopřísežně prohlásili, že Onofrius byl vylákán na poze-mek židovského obchodníka Boše. Dále bylo zjištěno, že v ten večer se v Bošově usedlosti shromáždili početní cizí Židé, kde pak po celou noc panoval nápadný, ji-nak neobvyklý čilý shon a ruch. Nežidovská služebná dostala na ten den volno, aniž by o něj požádala. Ve stáji na židovském pozemku byl příštího rána hrozný chaos; v Bošově stáji i na hnojišti ve dvoře byla nesporně zjištěna krev, a krvavé skvrny se našly také na několika pytlicích.

Brzy ráno byl na můstku za vesnicí spatřen košerák Josephson s těžkým pytlem přes rameno. O nějaký čas později se pod můstkem našla rozsekaná mrtvola mladí-ka. Scházela obě stehna a bérce ležely poblíž nahé a b e z k r e v n é mrtvoly.

Podle znaleckého lékařského posudku byla stehna oddělena z pánevních a kolen-ních kloubů obratně a s důkladnou odbornou znalostí. Jediný řez nožem byl veden právě v těch místech, kde je oddělení kostí možné. Přestože mrtvý býval velice sil-ný a plnokrevný, nalezené tělo n e v y k a z o v a l o n a p r o s t o ž á d n o u k r e v . Na krku byl až na obratle vedený příčný řez, který způsobil smrt vykrvácením. Podbřišek byl rozpáraný!

Pitva ukázala ještě další důležité momenty: tak se např. zjistila poranění na prs-tech, na rukou, zádech, nose, na čelní kosti i na obou očích. Na mnoha místech těla byly také nalezeny krvavé podlitiny. Zranění ukazovala na to, že se mladík zuřivě bránil. Údery do hlavy způsobily silný krevní výron do dutiny lebeční. Kromě toho zde byla ještě početná další poranění, která však nastala až po smrti. Tato poranění byla hladce ohraničená a rovněž mimořádně obratně způsobená velice ostrým ná-strojem. Rozkouskování mrtvoly se muselo dít v uzavřené místnosti a při plném světle.

Na místě nálezu mrtvoly nebyly pozorovány ani krvavé skvrny, ani stopy zápasu. Podle posudku znalců byla zcela vyloučena vražda z vilnosti; rovněž nemohlo jít o loupežnou vraždu, protože zabitý mladík byl zcela nemajetný.

Z Gdaňska byl do Skórczi vyslán kriminální komisař Richard. Po velmi důkladné přípravné práci označil za pravděpodobné vrahy Židy Boše, otce i syna, a dále košeráka Josephsona. Cizí Židy, kteří byli přítomni v den vraždy, se nepodařilo vy-pátrat. Oděvy podezřelých Židů znalecky prozkoumal chemik dr. Bischoff. Na Jo-

³³² Skórcz byl tehdy součástí Německa; pozn. překl.

³³³ Mezi Toruní a Gdaňskem; pozn. překl.

sephsonově saku objevil stopy lidské krve a kromě toho odborný lékař dr. Lindenau zjistil na levém ukazováku košeráka otlačky po řezáku. Lékař vyslovil domněnku, že by mohlo jít o stopu po kousnutí. Vyšetřování přineslo ještě další indicie, které Židům mimořádně přitížily; sami se navíc ustavičně zaplétali do protimluvů a nevěrohodných vytáček.

V této kritické situaci byl náhle a bez udání podstatných důvodů odvolán dosavadní vyšetřující komisař Richard. Pruský ministr vnitra von Puttkamer – s nímž jsme už měli tu čest – delegoval na jeho místo komisaře Höfta. O Höftovi obyvatelstvo vědělo, že v roce 1881 zachránil před hrozcím odsouzením velký počet Židů ze Szczecinku,³³⁴ kteří pomocí petroleje zapálili vlastní zchátralou synagogu kvůli vysokému pojistnému.³³⁵ Tehdy se žhářství podsunulo „antisemitům“, kteří se prý chtěli pomstít; další průběh věcí proto nemohl ani zdejší obyvatelstvo překvapit! Předně byli propuštěni na svobodu zatčení Židé, pak se hledali „viníci“! Nasazením velice pochybných prostředků měl být proces sveden na vedlejší kolej. Rovněž Höft usoudil, že rozřezání mrtvolky mohla provést jen ruka odborníka; to však byl také jediný bod, v němž se shodl se závěry svého předchůdce!

10. května 1884 byl zatčen křesťanský, starousedlý a ovšem svými protižidovskými postoji známý řezník Behrendt ze Skórczi a téměř celý rok ponechán ve vyšetřovací vazbě! Jeho prostředky mu nedovolovaly vzít si hned od začátku právní pomoc. 22. dubna 1885 začalo přelíčení před porotním soudem v Gdaňsku za obrovského návalu nesmírně pobouřené veřejnosti. Důkazní řízení probíhalo už od začátku skandálně – jako „svědci obžaloby“ vystoupili Židé ze Skórcze. Nežidovský svědek Ziliński pod přísahou vypověděl: Židovský košerák Blumenheim za ním přišel vyzvídat. Aby (svědek) zjistil, co mají Židé za lubem, stavěl se na oko proti Behrendtovi. Po chvíli rozhovoru jej Blumenheim vyzval, aby s ním šel za pánem z Berlína a tomu podrobně řekl všechno, co ví na Behrendta špatného (!). „Pán z Berlína“ se představil jako komisař Höft, který jej pak dlouho a naléhavě přesvědčoval, že Židé nemohou být pachatelé atd.; Ziliński by prý měl vypovídat proti Behrendtovi. Během jízdy vlakem na něj Höft znovu naléhal, aby vypovídal proti Behrendtovi a ne proti Židům!

Různí svědci dále uvedli, že Behrendt 21. ledna, tedy v den chlapcova zmizení, přišel domů již v sedm hodin večer. Protože si toho dne popil přes míru, svlékl se a hned ulehl; teprve příští ráno vstal a šel po své práci.

Po tom všem se přímo vnucuje otázka: Jak bylo vůbec možné, že byl Behrendt držen rok ve vazbě a obviněn z ohavného zločinu?

Počínání komisaře Höfta vysvětluje mnohé, ale ne všechno. Musíme dále vzít v úvahu, že prezidentem soudního tribunálu v Gdaňsku byl během porotního přelíčení zemský soudní rada Arndt, za jehož předsednictví byli svého času osvobozeni Židé, obvinění ze zapálení synagogy ve Szczecinku.

Státním návladním v Behrendtově procesu byl jmenován – jak jinak – Žid Preuß! Vzdor výsledkům důkazního řízení, které přímo drtivě odhalilo židovské machinace, mluvil pro Behrendtovu vinu a pro nevinu svých souvěrců Boße a Josephsona;

³³⁴ Tehdy německý Neusttetin; pozn. překl.

³³⁵ Petrolejem byly polité dokonce i židovské modlitební knihy!

přesto sám musel uznat, že se hlas lidu obrací proti Židům tím spíše, že byla v témže místě roku 1879 úplně stejným způsobem spáchána „tajemná vražda“, která se nikdy neobjasnila.

Státní návladní Preuß, který byl z titulu svého úřadu povinen prokázat, co obviněného Behrendta k činu vedlo, podle listu „Nationalzeitung“ prohlásil: „Motiv činu nemohu ovšem s určitostí označit, a to, co bych chtěl uvést, se mně říká opravdu těžko, ale nemohu mlčet: ano, je to nenávist k Židům (!). Je docela dobře možné (!), že byl Behrendt někým za svůj zločin zaplacen, aby se to pak mohlo svést na Židy. Při procesu v Tisza-Eszláru (!) a zapálení synagogy ve Szczecinku jsme měli možnost vidět, jak daleko zachází nenávist k Židům!“ – Preuß žádal, aby byl obžalovaný Behrendt prohlášen vinným ze zabití!

Takzvané argumentování tohoto Žida proti nevinnému, roční vazbou zdrcenému a hospodářsky zruinovanému muži, sedícímu na lavici obžalovaných namísto Židů Boše a Josephsona, však svou nezměrnou troufalostí způsobilo pravý opak: porotci po pouze půlhodinové poradě „obžalovaného“ zprostilí viny.

Po roční vyšetřovací vazbě byl tedy Behrendt propuštěn na svobodu. Jeho dřívější existence byla zničena, v neposlední řadě také židovskými konkurenty ve Skórczi, a téměř jako žebrák musel začínat z ničeho! Tomuto německému občanovi se nedostalo stejného štěstí jako bestiálním vrahům v Damašku a Tisza-Eszláru, kteří byli ve všech směrech rehabilitováni a hospodářsky odškodněni!

Také z toho procesu se stala fraška. Při nejrůznějších židovských procesech se toto – justice nedůstojné divadlo – opakovalo tak často, že lid stále více ztrácel důvěru v soudy a spravedlnost. Soudobý hlas, „Kulturní bojovník“³³⁶ Otty Glagaua, k tomu rezignovaně konstatoval: „... Vidíme, jak jsou všude Židé ve výhodě, a jak tím hůře se nakládá s domorodým obyvatelstvem. Právo a spravedlnost nejsou zadarmo, nýbrž stojí více nebo méně peněz. Ani těm nejchudším Židům, pokud upadnou do rukou justice, nikdy nechybí zdatní advokáti; o to se postarají jejich majetní souvěrci. O chudé a neznalé domorodce se však nestará ani jediná křesťanská duše!“

Po skončení procesu rituální vraždy v Tisza-Eszláru proto mohly židovsky redigované noviny „Nationalzeitung“³³⁷ nikoli neprávem triumfálně zvolat: „Bylo-li samotné vyšetřování v Tisza-Eszláru tak mnohými právem označeno za ostudu našeho století, pak závěr zdejšího procesu do budoucna juristicky i vědecky znemožnil obžalobu z rituální náboženské vraždy.“ – Jinak řečeno: obžaloba z rituální vraždy se na příkaz internacionálního Židovstva navždy zapovídá!

Následující rituální vraždy to plně dokazují.

³³⁶ V originále „Kulturkämpfer (Zeitschrift für öffentliche Angelegenheiten)“, Berlín 1885, č. 118.

³³⁷ Berlín, č. 363 z 5. srpna 1883.

KORFU 1891

Rok 1891 lze označit za fatální, protože během jediného čtvrtletí vzrušily veřejnost na dvou různých místech Evropy dva zcela stejné rituální zločiny za rovněž tožných průvodních okolností. Řeč je o Korfu a Xantenu.

Tak jako židovské peníze připravovaly emancipaci, jiná velmoc světového Židovstva, tisk, zase systematicky pracovala na výše zmíněné „vymoženosti“. Tisk pomáhal zahalovat tyto „krvavé scény neprodyšnou oponou“, a opravdu se zapomínalo!

V Řecku záhy nebyly pomalu jediné národní noviny, které by měly odvahu události na Korfu objektivně přiblížit čtenářům. Vlasteneckým řeckým kruhům tedy nezbývalo nic jiného, než své zprávy předávat k publikování jedinému zahraničnímu listu, který se nebál nazývat tyto věci pravým jménem.

Originální zprávy z pera čestných mužů, kteří přesně věděli, kde jsou vrazi i jejich zákazníci, ale sami byli příliš slabí, aby mohli zakročit, na nás dodnes i přes opatrný a střízlivý tón působí doslova otřesně. Po čtyřech desetiletích zapomnění máme nyní povinnost znovu je předložit veřejnosti!

Počátkem května 1891 vyslaly vlády Francie, Anglie a Řecka ke zcela neozbrojenému ostrovu Korfu válečné lodě; osobně tam přibyl řecký král, ministr odstoupil, vysocí i nejvyšší úředníci byli propuštěni, vlády evropských mocností podnikaly v Athénách diplomatické kroky, vyměňovaly se nóty, a staří úředníci hlavní pošty v Athénách ujistňovali, že ještě nikdy jim neprocházelo rukama takové množství šifrovaných depeší jako v oněch dnech!

Pak konečně došlo k tomu nejúčinnějšímu: řecké státní papíry na všech burzách světa znepokojivě klesaly – poslední odpor vlády malé země byl zlomen! „Alliance Israélite Universelle“ tedy znovu použila své staré metody! Židovské vysoké finance i internacionální zpravodajské kanceláře, dvě nejostřejší zbraně Judy, zabránily za úděsných průvodních okolností provedení soudního procesu, který měl za úkol potrestat rituální vraždu osmiletého děvčátka!

„Podle podrobných informací sdělujeme, že se na zavražděné nenašly žádné viditelné stopy poranění. Mluvit o vraždě z rituálních důvodů by znamenalo uvěřit stejně fanatickému jako nevzdělanému obyvatelstvu; jedná se ostatně o chudé židovské dítě.“ – V tomto smyslu psaly shodně židovské noviny všech zemí. Rafinovaný systém lži a překrucování šířil v Německu vůdčí tiskový orgán AIU „Berliner Tageblatt“ s čtvrtmilionovým nákladem.

Naštěstí se tehdy našel německý list, který se snažil ničemnou židovskou taktiku lživého tažení odhalit a najít pravdu, aniž by tím ovšem mohl dosáhnout provedení objektivního a spravedlivého soudního procesu, protože německá vláda se již také úslužně sklonila před židovskými zájmy! List „Neue Preußische Zeitung“ („Kreuzzeitung“) přinášel od konce dubna do konce května 1891 rozruch budící „dopisy z Korfu“ od vysoce postavených a vlastenecky smýšlejících řeckých politiků i vědců, kteří jasně pochopili pletichy a machinace internacionálního „Židovstva. Některé z těchto dopisů psal osobně poslanec za Korfu a zasílal je listu „Kreuzzeitung“ přes různé prostředníky. Židovským zákulisním strůjcům šly svého času tyto články

v „Kreuzzeitung“ silně na nervy. Není divu, že se nenávist této sebranky obrátila v první řadě na odvážné noviny, a potom také na německví obecně.

Co se tedy na Korfu stalo?

Za záhadných okolností byla v noci z 12. na 13. dubna 1891 u domovního vchodu poblíž synagogy v Korfu³³⁸ nalezena mrtvola asi osmiletého děvčete. Tělo bylo bezkrevné a doslova k nepoznání rozbodané a rozřezané.

Na Korfu vyslaný zpravodaj listu „Kreuzzeitung“ dostal od svého místního přítele zprávu, psanou ještě pod dojmem událostí, ale až do nejmenších podrobností zcela autentickou. Zpravodaj ji pouze upravil do podoby úvodníku následujícího doslovného znění:³³⁹

„V noci 12. dubna kolem půl jedenácté obecní vyvolávač oznamoval, že Žid Salomon Sarda pohřešuje svou osmiletou dceru Rubine; kdo by něco věděl o jejím pobytu, nechť to ohlásí. Příští den se s hrůzou zjistilo, že u vrat jednoho židovského domu byla v pytli nalezena mrtvola dítěte. Našel ji sám otec dítěte, když se v noci kolem druhé vracel domů z kavárny (!). O pytel s mrtvolou klopýtł a ihned přivolal noční hlídku. Strážníci vypověděli, že Sarda při pohledu na mrtvolu nejevil sebe-menší známky překvapení nebo bolesti. Pozdější pitva, prováděná čtyřmi nejlepšími evropskými lékaři, odhalila ránu na hrdle, po jedné v srdci a na paži, a rovněž otok na hlavě. Smrt musela nastat vykrvácením poté, co bylo dítě nejspíše omráčeno úderem do hlavy. V těle se nezjistila žádná krev. Početné vpichy jehlicí na různých místech těla ukazovaly na to, že se vrazi chtěli přesvědčit o úplném vykrvácení. Rány byly – stejně jako celá mrtvola – čistě umyté a ucpané vlasy děvčete. Rovněž na prádle nebyly žádné stopy krve.

Podivné okolnosti samotného činu i nalezení mrtvolky spolu s faktem, že se krátce předtím slavily židovské velikonoce, a také podobné události z přelomu století byly ještě v živé paměti, přivedly lidi k přesvědčení, že se jde o jednu z rituálních lidských obětí kvůli získání krve, což přes všechno proti tomu napsané v myslích všech národů zůstávalo a zůstane. ... Začala se šířit pověst, že zemřelá vůbec není Židovka, nýbrž v Janině unesené křesťanské děvče jménem Maria Dessylová. Rozčilení, které, se v důsledku toho lidu zmocnilo, nelze slovy popsat. Všeobecně pokojná povaha obyvatel Korfu by nechala průchod spravedlnosti, kdyby bývali Židé jako na povel nezačali rozšiřovat neslýchané drzé obvinění, že dítě zavraždili křesťané, aby tak poštvali lid proti Židům...“

Také spolupracovník „Občanských novin“,³⁴⁰ který díky dlouholetému pobytu v Athénách i v Orientu měl početné kontakty v Řecku, se písemně obrátil na tři různé osobnosti v Athénách s prosbou o informaci o událostech v Korfu. Všichni tři – a byl mezi nimi historik i filolog – pro něj vypracovali dosti obsírné zprávy, obsahující doslova drtivý materiál!

Žid Vita Chajim Sarda de Salomon původně tvrdil, že jde o jeho vlastní dceru, která padla za oběť hroznému zločinu. Identita děvčete se ovšem nedala okamžitě

³³⁸ Stejnomené hlavní město ostrova Korfu, řecky Kérkyra; v překladu ponechávám zažitý název města i ostrova; pozn. překl.

³³⁹ „Neue Preußische Zeitung“, č. 245, Berlín 30. května 1891.

³⁴⁰ V originále „Staatsbürgerzeitung“.

prokázat, protože úděsně zohavené tělo bylo doslova jedna jediná rána. Podle zvláštní zprávy z Athén z 15. května 1891 úřední lékařská pitva ukázala, že smrt nastala v důsledku proříznutí hrdla a následného vykrvácení. Dále se tam říkalo, že krční tepna a žíly byly v hloubce asi 10 cm otevřeny chirurgickým nástrojem. Stejně tak byly proříznuté tepny i žíly obou paží a srdce probodnuté. Kromě nespočetných bodných ran na všech částech těla se našlo ještě asi dvacet menších, velmi hlubokých řezů; samotná hlava mrtvolky vykazovala sedm řezných ran nožem. Nohy vypadaly křečovitě pokrčené.³⁴¹ Mrtvola byla absolutně bez krve!

Poslanec za Korfu Georgios Zervos a jeden z vůdčích mužů ostrova vznáší ve své zprávě velice závažnou obžalobu. Bestiální zločin spáchali čtyři Židé: krejčí Sarda, který z Janiny pocházející ne židovské děvčátko údajně přijal do opatrování, je rituálně zavraždil společně s templovým sluhou Naxonem, dále s jistým hrobařem židovské obce a konečně se židovským žebrákem jménem Ephraim. Posledně jmenovaný byl nadto obviněn z vědomé křivé přísahy.

Jako svědci obžaloby vystoupily čtyři katolické řádové sestry, které v Korfu vedly dívčí školu. Do jejich školy bylo děvčátko přivedeno asi v šesti letech. Krejčí Sarda tehdy vzdor opakovaným výzvám odmítal podat o dítěti bližší údaje, takže se škola musela spolehnout na slova děvčátka, že se jmenuje Maria Dessylová a narodila se v Janině roku 1883. Tuto výpověď řeholnic zuřivě napadl korfský rabín, který předložil hebrejsky napsaný matriční list, na němž měla být zavražděná zanesena jako dcera krejčího Sarda! Při podrobnějším zkoumání se zjistilo, že je matriční list zfalšovaný! – V řeckých úředních rejstřících nebylo dítě nikde zapsáno jako Sardova dcera, přestože krejčí žil v Korfu již více než dvanáct let! Všechny tyto okolnosti ukazují, že údajně osiřelé dítě vlivem nějakých okolností upadlo do spárů těchto Židů, aby pak v daném případě zase beze stopy zmizelo, a proto se také vědomě vyhýbali všem bližším osobním údajům.

Hlavní svědci, tři řečtí policejní úředníci, pozorovali vražednou sebranku, jak ve zmíněnou noc chtěla na židovském hřbitově zakopat pytel s tělem, Židům se však podařilo uprchnout. Aby od sebe odvrátili podezření z vraždy, postupovali Židé podle stejnéhoustru jako už o staletí dříve v Trientu; učinili jako první „oznámení“! Poté co Žid Sarda večer 12. dubna využil služeb veřejného vyvolávače, objevil se v ranních hodinách 13. dubna na policejní stanici v Korfu a s naprostým klidem drze prohlásil, že mu zavraždili „jeho dítě“ a mrtvolu v pytli pak pohodili v noci před vrata jeho obydli vedle synagogy. Příslušnému policejnému komisaři připadala Židova výpověď velice podezřelá a dal Sardu vsadit za mříže. Na základě svědeckých výpovědí začalo přibývat důkazů. Po třech dnech se před vyšetřujícím soudcem objevil „svědek obhajoby“, poloslepý židovský žebrák Ephraim. Vzdor své oční chorobě tvrdil, že prý v dotyčnou noc viděl pět rolníků s dětskou mrtvolou! Protože se při výslechu neustále zaplétal do hrubých protimluvů, padlo na něj vážné podezření nejen z křivé přísahy, ale také přinejmenším z vědomosti o bestiálním zločinu.

Co se dále dělo s obžalovanými Židy?

³⁴¹ Srv. rituální vraždy v Polné.

Vládní úřady se zpočátku – jako ve všech zemích – snažily naložit s celou záležitostí jako s pouhou „bajkou“, brzy však musely konstatovat, že se věc už nedá nadále zastírat! Přesto vláda neměla odvalu – ani moc – vyhovět právnímu vědomí lidu, takže pobouření obyvatelstva každou hodinou rostlo. Kvůli získání času byl do Athén povolán podat vládě zprávu nejprve prefekt Korfu a po něm věci pověřený státní návladní. To si samozřejmě vyžádalo delší čas a mezitím internacionální Židovstvo i židovsky inspirovaná diplomacie začaly přípravné práce. Řecký premiér Delyannis odpověděl na anglickou, francouzskou, italskou a rakouskou intervenci ve prospěch Židů, že „úřední vyšetřování narazilo na jisté momenty, které mohou posílit podezření křesťanského obyvatelstva ohledně rituální vraždy“. – Proto se „snaží zahájení procesu s obviněnými Židy oddálit, aby se získal čas na podání potřebných důkazů jejich nevin“.

Řečeno méně diplomaticky, Delyannis sám je přesvědčen, že bylo rituálně zavražděno dítě z jeho vlastního lidu, ale má už příliš svázané ruce, než aby mohl zakročit!

K oslabení účinku zpráv listu „Kreuzzeitung“ vyslal „Berliner Tageblatt“ do Řecka svého vlastního zpravodaje dr. Bartha. Touto okolností se musíme blíže zabývat, protože právě bezohledné počínání židovského tisku bylo z velké části odpovědné za nepokoje na Korfu. Nepodařilo se nám zjistit, zda dr. Barth byl sám internacionální tiskový Žid nebo pouze placený služebník Židů, jeho taktika je však pro nás tak poučná, že ještě dnes představuje významný příspěvek k dějinám špinavého boje židovského tisku.

Sotva dr. Barth přibyl do Korfu, zahájil ihned horečnou činnost s cílem znejistit a zmást veřejné mínění množstvím tendenčně zabarvených a vědomě nepravdivých zpráv a telegramů. Tak se mu posléze podařilo vymámit na řeckém arcibiskupovi z Korfu i na prefektovi objednané prohlášení. Po tomto „úspěchu“ dr. Barth zahájil hlavní útok proti poslanci Zervosovi. Jeho autentické a objektivní zprávy byly prohlášeny za „zcela vybájené“, svědecké výpovědi se podle osvědčené metody otiskovaly zkomolené a překroucené. Nakonec dr. Barth fingoval i rozhovor s ministerským předsedou Delyannisem, aby tak mohl případ definitivně „objasnit“. Sledujme však průběh tohoto tiskového boje podle zpráv listu „Kreuzzeitung“.

„Berlín, 16. května 1891. – Na ‚dementi‘ novin ‚Wiener Fremdenblatt‘, nad nímž je přirozeně zdejší židovský tisk radostí bez sebe, odpovídáme následovně: Z autoritativní strany nám bylo prohlášeno, že řecká vláda až do této doby nevydala žádné dementi telegramu, otištěném v našem listu. Podle soudu zdejší řecké kolonie je také absolutně vyloučené, aby pan Delyannis mohl bez újmy na vážnosti svého úřadu popřít skutečnost zavraždění křesťanské dívky Marie Dessylové Židy, dokud nebyl zcela veřejně ukončen proces s obžalovanými... a pokud by řecká vláda měla třeba jen sebemenší doklady o nevině Židů, pak by je už dávno publikovala v tiskových orgánech, které má k dispozici. Nejenže se nic takového nestalo, nýbrž všechny athénské listy označují skutečnost vraždy za prokázanou. Proto chceme tímto listům ‚Kurier‘ i ‚Berliner Tageblatt‘ poradit, aby se se svými výpady obracely raději na jinou adresu. ... Kromě toho chceme židovské vedoucí těchto novin ujistit, že velice dobře

víme, jakou námahu si jejich souvěrci dali s vyvoláním dementi ohledně našeho listu. Taková snaha však vyzněla v Berlíně naprázdno; snadnější je to přirozeně ve Vídni, kde styky poloúředního ‚Fremdenblattu‘ s vysokými židovskými financemi nejsou nikomu neznámé.“

Na první straně novin ‚Kreuzzeitung‘³⁴² se 21. května 1891 od titulkem ‚K otázce rituální vraždy na Korfu‘ dále píše:

„Ohromení a strach, které se zmocnily celého internacionálního Židovstva, když jsme v naší krátké zprávě zmařili utajovací pokusy telegrafních agentur, stojících pod židovským vlivem, a veřejně jsme ukázali, že v Řecku věří v existenci rituální vraždy nejen lidové masy, ale i směrodatné kruhy, vedly mj. k tomu, že zdejší hlavní tiskový orgán Židů ‚Berliner Tageblatt‘, vyslal na Korfu svého vlastního zpravodaje. Tomu se ihned podařilo ‚prokázat‘ všechna naše hlášení v této věci za ‚vybájená‘ tím, že si nechal od korfského arcibiskupa vydat prohlášení, že zavražděné děvče bylo židovského původu a že se pravděpodobně jednalo o sexuální zločin... Může být, že zpravodaj listu ‚Berliner Tageblatt‘ takovou informaci dostal, tím je však jen vyjádřen osobní názor arcibiskupa. Pan arcibiskup však při vši úctě není vyšetřujícím soudcem, takže jeho náhled se nemůže opírat o žádná skutečná fakta. Navíc je samozřejmé, že se snaží uklidnit rozvášněné nálady lidu, takže na veřejnosti mluví co možná chlácholivě. Protože však mezitím všechny již známé okolnosti arcibiskupovu i prefektovu tvrzení odporují, vedlo právě toto prohlášení k ještě silnějšímu rozhořčení lidu a nakonec i k výtržnostem. A skutečnost, že vláda na naléhání lidu prefekta odvolala, rovněž ukazuje, že židovský původ zavražděné rozhodně nepovažuje za prokázaný.

Abychom však mohli zpravodaji listu ‚B. T.‘ přinejmenším rovnocenně argumentovat, požádali jsme vydavatele nejčtenějších athénských novin ‚Akropolis‘, aby nám telegraficky sdělil svůj názor na stav korfské aféry. Dostali jsme následující telegram:

Athény, 20. května večer. List ‚Kreuzzeitung‘ má plné právo mluvit o rituální vraždě. Všechny dosud známé výsledky vyšetřování jsou toho jasným důkazem.“

Potud ‚Kreuzzeitung‘. Jeho zprávy byly pádné a přesvědčivé. Proto se muselo zaútočit na samotné německví; tyto perfidní metody jak vidno dodnes nezastaraly!

V souvislosti s údajným dementi řeckého premiéra ‚Kreuzzeitung‘ 16. května 1891 oznámil, že židovský tisk přišel s dalším nepravdivým tvrzením. Prý se na Korfu objevily ‚antisemitské‘ letáky a obrázky s německým textem! Ve skutečnosti šlo o běžné řecké deníky, vycházející v Athénách, Patrasu a Korfu, které přinesly různé ilustrace událostí na Korfu. Některé řecké noviny otiskly samozřejmě také obrázky zavražděné dívky, domu Žida Sardy, před nímž byla nalezena mrtvola v pytli, a ovšem i ještě méně sympatický obrázek tohoto muže, který měl zavražděné dítě několik let ve své ‚péči‘. Jiný obrázek ukazoval noční scénu, kde se z vraždy

³⁴² Č. 230.

obvinění Židé snaží zakopat mrtvolu. Pod tímto obrázkem byly verše v řeckém dialektu toho ionského ostrova, které v překladu znějí:

„Není to hanba, není to zločin?
Na židovském hřbitově ji zakopali.
Maria byla křesťanka, pokřtěná,
na židovském hřbitově ji zahrabali.“

List „Kreuzzeitung“ k tomu následně psal: „Další analýzu textu těchto novin nechceme uvádět s ohledem na naše ‚židovské spoluobčany‘; doufejme, že tyto verše postačí k vyvrácení povídačky o ‚německých‘ štvavých letácích.“

S vypuknutím nepokojů na Korfu se tato podlá lež začala znovu rozšiřovat. Dne 21. května 1891 dostaly „Kreuzzeitung“ z Athén telegrafickou zprávu, že současně s vřením na Korfu přišly z Konstantinopole (!) do Vídně, Berlína a Paříže – tedy hlavních středisek světového Židovstva – telegramy, že se prý ve Smyrně rozšiřují antisemitské obrázky s německým textem! Na okamžitý telefonický pokyn vydal tamější řecký konzulát prohlášení, že o ničem takovém není ve Smyrně vůbec nic známo. „Je zde přesvědčení, že o vraždě na Korfu věděli i Židé v dalších městech, a proto byly již předem domluveny metody popírání.“³⁴³ Prohlášení arcibiskupa je soukromým názorem, který sdílejí také diplomatictí zástupci. Vzdor mnoha výzvám však vláda toto mínění žádným projevem nepotvrdila. Pokud by k tomu účelu byly po ruce nějaké důkazy, ráda by tak učinila. ... Ministr Deliorgis prohlásil, že přítomnost válečných lodí ztěžuje postavení kabinetu, a proto je pravděpodobná vládní krize.“

Tento nestydatý a provokativní manévr židovských agentů však při vši satanské zchytralosti vyvolal nepředvídaný obrat. Jinak zcela pokojné obyvatelstvo Korfu si jím připomnělo podobně spáchané a neobjasněné vraždy z dřívějších let! Kromě toho řádové sestry pod přísahou vypověděly, že jimi vyučované děvčátko byla Maria Dessylová. Navíc se ještě před zločinem slavily židovské velikonoce. – „Lid má skutečně téměř pro každý rok nějakou indicii pro tento židovský zvyk. V čase loňských velikonoce vypukly ve Smyrně protižidovské bouře, protože zmizela křesťanská dívka, jejíž mrtvola byla později údajně tureckými úřady nalezena ve vodě.“³⁴⁴ Každý křesťan však byl přesvědčen, že dívka byla rituálně poražena Židy. ... Je třeba mít také na mysli, že Židovstvo na Korfu je ještě z benátských časů velmi podezřelého původu a že ostrov byl po staletí mostem, po němž z Malé Asie, Arábie a severní Afriky vandrovali do jižní Evropy Židé, takže právě zde se nacházejí nejstarobylější ‚mosaické konfese‘. Ještě dnes je dorozumívacím jazykem Židů na Korfu hebrejšтина, smíšená se španělskými a italskými prvky, a jejich religiózní obyčeje jsou Nežidům absolutně nedostupné. Pokud by se na nějakém místě Evropy mělo objevit podezření, že Židé jsou ve své protikřesťanské nenávisti

³⁴³ Autor zprávy z Athén („Kreuzzeitung“, č. 230, 1891) dospěl k přesvědčení, že se jedná o rozpracovaný židovský systém!

³⁴⁴ Např. ještě v těch časech se na řeckém ostrově Zante (Zákynthos) zpívala lidová písnička o rituální vraždě z konce 18. století!

schopni zajít až k zabíjení dětí a používání křesťanské krve, pak svérázné složení obyvatelstva židovské čtvrti v Korfu k tomu zavdává nejsilnější podnět.³⁴⁵

Nepokoje, které na Korfu propukly již koncem dubna 1891, židovský tisk ještě navíc nesmírně přeháněl. Souvěrci jsou tam „hromadně zabíjeni“ – připomeňme si hrůzostrašné zprávy Žida Pieritze z Damašku roku 1840!

Přirozeně také tekla „proudem drahocenná židovská krev“ a v ghettu uzavření Židé byli vydáni na pospas hladomoru. Naproti tomu v úředních zprávách vlády se podle skutečnosti uvádí: Bylo rozbito sklo v oknech několika domů. Někteří ze Židů, kteří se chovali příliš vyzývavě, dostali výprask, ale vážně zraněn nebo dokonce usmrčen nebyl v těch dnech ani jediný Žid! Obyvatelstvo Korfu zpočátku důvěřovalo soudnímu vyšetřování a zachovávalo veřejný pořádek – na Korfu rozmístěná malá vojenská posádka by k tomu tehdy nestačila.

Když se však později ukázalo, že se kurz vlády podle všeho již předem podřídil cizím zájmům, lid začal být nedůvěřivý, a úřadům se zcela veřejně předhazovala úplatnost. Tak např. státní návladní začal teprve mnoho hodin po nález mrtvol se svým zdlouhavým vyšetřováním, ustavičně se nechával zavádět na falešnou stopu a tím ztratil spoustu vzácného času. Ghetto se vůbec neprohledávalo, zatímco za údajné výtržnictví bylo zatčeno hodně Nežidů a odváděno do vězení před výsměšnými pohledy Židů!

Korfský rabín – nejspíš na vyšší pokyn – hnal věc na ostří nože. Zveřejnil prohlášení, které arcibiskup z Korfu vydal pověstnému dr. Barthovi v tom smyslu, že dítě bylo židovského původu a vlastní dcerou krejčího Salomona Sardy. Francouzský konzul Danloux podle přání Židů přirozeně toto prohlášení akceptoval. Také arcibiskup ostrova Zante, Dionysius Latas, plně sdílel názor korfského arcibiskupa.³⁴⁶ Na internacionálním religiózním kongresu v Chicagu Latas později prohlásil: „... Mezi nevzdělanými masami obyvatelstva je rozšířena víra, že Židé pro své rituální účely používají krev křesťanských dětí, a že kvůli jejímu opatření necouvnu ani před vraždou. V důsledku této víry propukají často pronásledování Židů a nevinné oběti jsou vystavovány násilností a nebezpečím. S ohledem na skutečnost, že takové falešné myšlenky jsou rozšířené mezi neinformovanými masami i dalších zemí a v posledním desetiletí se Německo a Rakousko staly dějištěm násilností proti nevinným Židům..., obracím se jako křesťanský kněz na tento kongres s výzvou, aby vzal na vědomí naše pevné přesvědčení, že židovství jakýkoli druh vraždy zakazuje a že žádné jeho autority ani knihy vraždu nebo používání krve k rituálním účelům nepřikazují ani nedovolují. Šíření takových pomluv o vyznavačích monotelistické víry je nekřesťanské. Je neslučitelné s povinnostmi křesťana nechávat tak hrozné obvinění bez protestu, a dobrá pověst křesťanstva vyžaduje, abych tento parlament (!) vyzval prohlásit, že židovství a Židé jsou vymyšleným obviněním stejně nevinní, jako byli křesťané prvních století...“

Konsekventní pokračování této nechutné provokace pak nutně zní: Dítě zabili sami obyvatelé Korfu, aby se mohlo na Židy vznést podezření ze spáchání činu!

³⁴⁵ Zpráva z Athén z 30. dubna 1891 („Kreuzzeitung“, č. 197).

³⁴⁶ „Österr. Wochenschrift“, 1893, č. 44, str. 864.

Tím byla shovívavost obyvatelstva vyčerpána. Velkopáteční procesí se snažilo vniknout do ghetta a vynutit si vydání vražednické bandy. Zesílená vojenská stráž, postavená na ochranu ghetta, začala na neozbrojené procesí střílet; tři lidé byli zabiti a na dlažbě zůstal asi tucet těžce zraněných, z nichž jeden později zemřel. To všechno k nesmírnému potěšení posměšně se šklebící židovské smečky! Na ochranu židovské části obyvatelstva vpluly do přístavu válečné lodě cizích mocností...

Hlášení z Londýna nám odhaluje bližší souvislosti: „Londýn, 15. května 1891. Dolní sněmovna. Státní podsekretář koloniálního úřadu baron von Worms (!) prohlásil, že anglický představitel v Athénách vyčinił řecké vládě kvůli výtržnostem na Korfu. Velicí admirál středomořské flotily dostal příkaz vyslat ke Korfu válečnou loď a spolupracovat tam s anglickým konzulem při ochraně britských poddaných židovské víry (!). Worms poté přečetl telegram, doručený ministerstvu zahraničí, podle něhož byl po revoltě jeden Žid zabit několika Řeky. Řecká vláda zajistila pomoc ubohým hladovějícím Židům.“

V polovině května 1891 se situace znovu vyhrtila. 15. května bylo hlášeno z Athén: „Včera odplula válečná loď na Korfu,“ podle zprávy z Vídně byl nad městem vyhlášen výjimečný stav, a místodržitel i starosta Korfu jsou odvoláni kvůli údajně „nerozhodnému chování“. V Athénách vedli³⁴⁷ „zdejší německý vyslanec hrabě Wesdehlen i švédský vyslanec dlouhé důvěrné rozhovory s ministrem Dellyannisem“.

Internacionální Židovstvo však do své politické mašinérie zapřáhlo nejen admirála, ale také krále, přestože monarchovi možná nebyly poslední souvislosti jasné. V těchto pro Židovstvo kritických květnových dnech byl řecký král Jiří vyslán na Korfu. Židovský tisk vzal královo „svobodné“ rozhodnutí na vědomí s přemrštěnou reakcí. List „Kreuzzeitung“ komentoval tuto věc následovně:³⁴⁸ „Zprávu, že se řecký král rozhodl osobně odcestovat na Korfu, pobýt tam několik týdnů a svou přítomností uklidnit pobouřené křesťanské obyvatelstvo, je třeba považovat jen za další důkaz toho, že Židé dosud nedokázali předložit žádná zprošťující fakta proti vznesenému obvinění ze zločinu. Lze tedy snadno pochopit, v jak trapné situaci se nacházejí oficiální řecké kruhy. Celý národ je naplněn přesvědčením, že vraždu spáchala židovská obec, a že každé zdržování procesu musí nezbytně jen vystupňovat rozhořčení lidu. Protože však jsou proti obviněným Židům předloženy téměř drtivé důkazy, je osvobozující rozsudek nemyslitelný. Internacionálnímu Židovstvu tedy záleží na tom, aby k procesu vůbec nedošlo, a proto od řecké vlády požaduje uklidnit obyvatelstvo Korfu i ostatních ostrovů nějakými jinými prostředky. Protože se toho ovšem dá těžko dosáhnout násilím, má se tedy sám král odebrat na Korfu a domluvami i svou nepochybnou autoritou lid uchláchat.“ – List pak končí slovy: „Takovým rozhodnutím krále Jiřího bude v každém případě přinesena internacionálnímu Židovstvu nesmírně velká oběť.“ – V této i v předcházejících zprávách se již poukazuje na postoj řeckých úřadů. Další bilanci nám předkládá dopis již zde často zmiňovaného

³⁴⁷ „Kreuzzeitung“, č. 219, 1891.

³⁴⁸ „Kreuzzeitung“, č. 222, 15. 5. 1891.

poslance Georgiose Zervose, jehož četba je otřesná, ale nabízí nám náhled do machinací židovského tisku. Zervos „Kreuzzeitung“ z Korfu psal:³⁴⁹ „K úřadům, které podle všeho stále ještě nenalezly žádnou stopu vrahů, pozbyli již lidé veškeré důvěry. Pak se stalo něco opravdu nechutného. Aby způsobily Delyannisově vládě domácí i zahraniční potíže, zahájily athénské (čti: židovsky inspirované!) listy křížové tažení proti Korfu a jeho ‚antisemitským‘ obyvatelům. Všechny události jsou nesmírně zveličovány, tisknou se nespočetné lži a rozšiřují do celého světa. Zahraniční (čti: internacionální!) tisk se zmocnil případu, a protože je z rozhodující části v židovských rukách, je pak všechno z tendenčních zpráv athénských novin přetiskováno s novým přeháněním a zveličováním. Zvláště v tom vynikají vídeňské listy a ‚Pester Lloyd‘,³⁵⁰ které klidně tvrdí, že nepokoje trvají nadále, přestože by se prý dalo prokázat, že dítě zabili křesťané s fanatickými záměry. Takové skandální pomluvy jsou kolportovány v celé Evropě a my proti tomu nemůžeme nic dělat, dokud pravda nevyjde najevo u soudu. Mezitím vláda odvolala vyšetřující soudce, nomarchy³⁵¹ i ostatní úředníky, a na jejich místa jmenovala nové, kteří se bez okolků chápou díla. Současně se posiluje vojenská přítomnost a rozdávají se peníze chudým Židům; pod silnou ochranou se nyní mohou vrátit ke své obvyklé činnosti na celnici a v obchodech. Jistý cholerik z lidu probodnul Žida. Byl tedy zabit jediný Žid na rozdíl od tolika křesťanů, zabitých nebo zraněných na Zante. Žádný Žid není ve vazbě, zatímco naše věznice jsou plné křesťanů. Jde tedy o lež, o podlou a sprostou lež, když se v anglických novinách píše, že bylo ubodáno devět Židů a mnoho dalších že zemřelo hladu...

Shrneme-li všechno řečené dohromady, je pobouření lidu dostatečně vysvětlitelné samotnou bestiální vraždou i jejími doprovodnými jevy, malátným vyšetřováním úřady a křivým obviňováním ze strany izraelitů, kteří křesťanům podsouvají pachatelství vraždy. Prolití krve se obyvatelstvo co nejúzkostlivěji vyhýbalo; nikoli snad z obavy před vojskem, které zpočátku bylo velice nepočetné, a navíc lidé z Korfu už dříve anglickým jednotkám ukázali, že se zbraní nebojí. Ghetto nebylo zablokováno kvůli vyhladovění Židů, nýbrž proto, aby se tím vynutilo vydání vrahů! Však také ani jediný Žid hladu nezemřel! V tomto případě se zase jednou ukázalo, jak velká je již moc zlaté internacionály! Jeden Žid zahynul a všechny evropské vlády si u naší vlády stěžují. Anglická a francouzská válečná loď křižují v našem přístavu, a řecké dluhopisy v Berlíně prudce poklesly. Dodejme ještě, že Židé na Korfu po nejméně šest století žili zcela klidně a nerušeně, přestože se již v roce 1812 prokazatelně dopustili podobného zločinu. Nyní jsou ovšem Židé obyvatelstvem silně nenáviděni pro bezohledné zneužívání privilegií, která jim z volebních důvodů poskytlo Trikupisovo ministerstvo.“

Bubnová palba židovských zpravodajských kancelářů – nebo „křížové tažení“, jak tuto tiskovou kampaň nazval Zervos – bylo po nějaké době už příliš i jinak shořívavé řecké vládě. V polovině května 1891 list „Kreuzzeitung“³⁵² konstatoval: „...

³⁴⁹ „Kreuzzeitung“, č. 245.

³⁵⁰ Známe jej už z případu v Uhrách!

³⁵¹ Krajské správce; pozn. překl.

³⁵² Č. 220.

Řecké ministerstvo prohlásilo, že až dosud publikované telegramy jsou silně přehnané. Před velikonocemi spáchanou vraždu dítěte dává lidové mínění za vinu Židům. Proto se také obyvatelstva obou ostrovů (Korfu a Zante) zmocnila jistá podrážděnost a došlo k několika výtržnostem. ... Slabší pobouření je dosud na ostrově Zante, ale vláda posílila veřejnou moc a nařídila přísná opatření, takže není pochyb o tom, že v nejbližší době bude obnoven naprostý klid. Židé se v Řecku již odedávna těší naprosté rovnoprávnosti s ostatním obyvatelstvem...“

Osm dnů po tomto vládním prohlášení zavládl na Korfu hřbitovní klid. – Korfu, 23. května 1891: „Klid a pořádek trvají. Několik individuí, rozdávajících pobuřující letáky, bylo zatčeno...“

Takže vlastní řečtí občané, hájící právo svých dětí na život, jsou „individua“...

A židovští vrazi?

„Předběžné vyšetřování“ bylo náhle prohlášeno za ukončené. Takový výsledek po předcházejících machinacích ovšem nemohl překvapit. – Athény, 24. května 1891: „Dokonce i ti, kdo buď kvůli nějakému osobnímu zájmu nebo z filantropického poblouznění jsou ochotni označit rituální vraždu na Korfu za ‚bajku‘, musí otevřeně přiznat, že zde stojí před záhadou. Každý si klade otázku: Jak dospěla vláda k takovému postoji? Od 15. května je vyšetřování věci uzavřené, přinejmenším se od té doby už nevyslychají svědci. Všichni obvinění Židé byli propuštěni z vazby a okamžitě se z Korfu vystěhovali. A jestliže vláda nechává vycestovat Židy, důvodně obviněné z tak příšerného zločinu, není tedy nucena před národem i před Evropou veřejně prohlásit, že byli obvinění neprávem? – Věc se má takto: vyšetřování přineslo výsledek, o němž vláda věří, že jej musí za všech okolností zatajit. Žádnou úřední formou se nic takového dosud nestalo, ale zato se dovoluje, aby se Židy ovlivňované osoby snažily neoficiálně šířit tvrzení, že nevina Židů je prokázána. Na druhé straně stojí dva lékaři i další svědci, podle jejichž zaprotokolovaných výpovědí by musel soud pohlížet na rituální vraždu jako na prokázanou věc, a státní návladní nyní otevřeně žádá, aby byli právě oni postaveni před soud pro falešné svědectví. Ale ani to se zatím nestalo.“

Stalo se jediné: Židé z Korfu hromadně odcházejí a tím sami podávají důkaz své viny! Ještě během soudního vyšetřování přicházela ze všech částí Evropy „utlačovaným a týraným Židům na Korfu“ obrovská finanční podpora, která však byla vyplácena jenom těm, kdo se rozhodli k vystěhování. Na výtku, že svým masovým úprkem přece jasně potvrzují v ě d o m í v i n y, odpovídali odjíždějící Židé shodně, že jim byla přislíbena dalekosáhlá podpora v Turecku, Malé Asii a v Palestině (!). List „Kreuzzeitung“ k tomu 30. května 1891 na titulní straně psal: „Když nyní odjíždějí Židé z Korfu, budou je brzy následovat také souvěrci ze Zantu, Chalcisu i Thessalie, a řecký národ se na nějaký čas zbaví těchto málo příjemných hostů. ... Je ovšem jasné, že větší koncentrace Židů v tureckých zemích jen usnadní opakování podobných zločinů, protože od úplatných mohamedánských úřadů a vždy peněz potřebné turecké vlády nelze čekat, že by na obranu křesťanů dělala to, co nečiní křesťanské státy z obavy před Židy.“

V pouhých dvou květnových týdnech tohoto pro Řecko tak krizového roku odešlo z Korfu 900 Židů, do konce roku by měl být někdejší židovský ráj od nich zcela vyčištěn!

Během těchto událostí probíhala nepřetržitá výměna depeší berlínských a londýnských bankovních Židů s řeckým ministrem financí Karapanosem. Nakonec řecká vláda svolila, že upustí od pokračování v procesu, a z vraždy obviněné Židy okamžitě propustí z vazby, pokud všichni Židé vycestují ze země. ... V Athénách se však houževnatě prosazovala jiná verze: řecký premiér Delyannis na první společné schůzce velmocí bez okolků konstatoval pravděpodobnost rituálního zločinu; toto prohlášení zapůsobilo v kruzích evropských finančních Židů jako bomba! Okamžitě se ze všech stran podnikaly pokusy přimět premiéra hrozbami i násilím k odvolání výroku. Delyannis však zůstal pevný a vyplnění arogantního požadavku označil za zcela nemožné. Poukázal na to, že by velmi pravděpodobně došlo k ještě mnohem větším útokům na řecké Židy, a rovněž jeho postavení by tím bylo otřesené. Jeho nástupce převezme vedení procesu. Za těchto okolností se premiér rozhodl k výše zmíněnému vyrovnání...

Asi nejostudnější na „vyrovnání“ je skutečnost, že k němu řecká vláda přispěla 120 000 franky! Pan rabín z Korfu za ně Delyannisovi telegraficky poděkoval: „Izraelité³⁵³ z Korfu vyjadřují mým prostřednictvím vřelý dík za zaslání finančních prostředků, které řecká vláda dala k dispozici nuzným Židům. Současně vyjadřují plné pochopení pro opatření, učiněná na obnovení klidu a pořádku, která jistě splní požadovaný účel“ (zpráva z Athén z 23. května 1891).

V celé rozsáhlé štvanci na Delyannise se jako nejúčinnější ukázala burzovní válka zlaté internacionály. Také zde máme znamenité objasnění věci v athénském telegramu z 19. května 1891:³⁵⁴ „Pád kurzu řeckých papírů na evropských burzách vyvolal ve všech kruzích paniku, která stále ještě trvá. Postavení vlády je ztíženo také tím, že ministr zahraničí Deliorgis podal demisi. Veškerý tisk požaduje urychlené zveřejnění výsledků vyšetřování a otálení vlády v tomto směru je obyvatelstvem považováno za potvrzení obžaloby, vznesené proti Židům. Zúčastnění úředníci, velitel, nomarcha i vyšetřující soudce byli ze svých úřadů odvoláni, údajně na naléhání velmocí, ale ve skutečnosti k uchlácholení křesťanů, kteří je označují za podplacené...“

„Kreuzzeitung“³⁵⁵ to komentuje v závěru článku takto: „Delyannisově kabinetu ovšem nelze připisovat příliš mnoho viny. Když všechny velmoci na pouhý pokyn vysokých židovských financí hrozí malému a slabému státu popravou, kde by mohlo nepatrné Řecko najít odvahu k boji se světovým Židovstvem? A přece se zde nabízela možnost odhalit skutečný charakter semitského národního kmene. Kdyby se jediná z mocností vzala za to, aby byl proces na Korfu veden zcela nestranně, Řecko by nekapitulovalo. Mluvílo se dokonce o zřízení smíšené evropské vyšetřo-

³⁵³ Označení izraelité je pro Židy snesitelnější. Dotýká se jich však, když se mluví o židovské rase! Nejraději jsou označováni za „státní občany mosaické víry“. Toto označení si také prosadili ve vilémovském Německu.

³⁵⁴ „Kreuzzeitung“, č. 226.

³⁵⁵ „Kreuzzeitung“, č. 245.

vací komise k objasnění stavu věci, ale představitelé velmocí takový návrh okamžitě odmítli – přirozeně z popudu Židovstva...“

Židovská internacionála obětovala, byť i jen zdánlivě, jak se později ukázalo, ghetto v Korfu, vynaložila mnoho milionů na vycestování 6 000 svých soukmenovců, vydala spousty peněz na úplatky a naplno spustila svou tiskovou mašinerii kvůli zmatení a pomýlení veřejného mínění Evropy, nařídila i demonstraci válečné flotily – a to všechno k zatajení vraždy jakožto rituálního zločinu a tím také pro zachování možnosti pokračovat ve vraždění křesťanských dětí!

I když bylo „svědomí světa“ opět usnáno, vysoké finance se s úspěchem v Řecku roku 1891 výhledově nespokojily.

Aby bylo možné židovské emigranty dodatečně glorifikovat jako oběti fanatických obyvatel, zinscenovala se obnova soudního vyšetřování. Nebudeme se zde zabývat podrobnostmi, protože by to znamenalo jenom opakování již mnohokrát řečeného.

Spokojíme se pouze s konečným výsledkem: Čtyři Židé, obvinění ze strašného zločinu, byli oficiálně a na útraty státu zproštěni obžaloby a pod řeckou bezpečností ochranou dopraveni za hranice! Od té chvíle se asi před rokem vystěhovalí Židé začali zase vracet do svých významných postavení na Korfu i ostatních jónských ostrovech, protože řecká vláda se – jako svého času egyptská (1840) – zavázala zajistit ochranu svých „židovských občanů“! Vážený a oblíbený řecký politik však v otevřeném dopisu listu „Kreuzzeitung“ psal: „Musíme mlčet, i když nám krvácí srdce. Řecko je příliš slabé, než aby mohlo v této věci obhájit svá práva, a třeba i jen právo říci pravdu. ... Případ z Korfu nám znovu jasně ukázal naši závislost a proto musíme o celé věci mlčet, i když se tím dopouštíme zločinu na naší národní cti i justici v očích všech poctivých a nezávisle myslících mužů Evropy...“

Tomuto poctivému Řekovi bylo jistě jen slabou útěchou, že justice ostatních evropských států je už také v rukou Židovstva...

Jen zřídka má proces s rituálními vrahy za následek tak rozsáhlou literaturu a soudní zpravodajství jako jednání před porotním soudem v Kleve ve věci zavraždění chlapce v Xantenu.³⁵⁶ Abychom věc i její pozadí zpřístupnili nejširším vrstvám veřejnosti, použili jsme k práci na této kapitole především stenografické záznamy porotního soudního jednání v Kleve.³⁵⁷

V pondělí 29. června, na den sv. Petra a Pavla roku 1891, pohřešoval truhlář Hegmann z Xantenu na dolním Rýnu od půl jedenácté dopoledne svého pětapůlletého syna Johanna. Matka dítěte, později dotazovaná prezidentem soudu, vypověděla druhý den přelíčení (5. července 1892) takto: „Nežli jsem odešla do kostela (na den sv. Petra a Pavla 1891), vzbudila jsem dítě a oblékla je; pak jsem odešla. Když jsem se vrátila, dala jsem dítěti halenku, a potom odešlo ven a už jsem je víc neviděla. V půl jedenácté jsme pili kávu. Protože jsem připravovala chleby s máslem i pro ostatní děti, řekla jsem: ‚Kdepak je náš Hansi... tak jsme říkali malému Johannovi. ... Pak bylo poledne, dvě hodiny, a on tu pořád nebyl. Ještě nikdy nezůstal venku tak dlouho.‘“

Celý den hledala matka své dítě sama, její muž byl vážně nemocný. Chodila sem a tam, vyptávala se sousedů i známých. Večer kolem šesté se objevila žena košeráka Buschhoffa a na bědování matky řekla: „Jen se pomodlete otčenáš, snad se vám chlapec vrátí...“ – Ještě si dobře vzpomínáme na cynismus židovské rodiny Scharfových v Tisza-Eszláru!

Matka se znovu vypravila do kostela: „Zapálila jsem svíčku před svatým Antonínem; ještě když hořela, zaslechla jsem, jak přišli lidé a říkali, že se našlo dítě. Utíkala jsem domů, kde bylo už hodně lidí. Přišli také Buschhoff a jeho žena.“ – Paní Hegmannová byla právě ve vysokém stupni těhotenství, a Židovka ji povídá: „No tak vidíte, vždyť budete mít brzy n á h r a d u ...“

V Hegmannově obydlí se Buschhoffovi chovali dotěrně. Košerák Buschhoff v jednu chvíli podepřel otce Hegmanna, který byl před několika měsíci postižen zánnětem nervů a trpěl poruchami rovnováhy: „Můj muž se tomu všemožně bránil. Řekl, že mu připadá, jakoby měl Buschhoff zakrvácené ruce a ušpinil jej.“ Otec Hegmann před soudem (druhý den přelíčení): „Jakmile se mě Buschhoff dotkl, měl jsem pocit, jakoby mně po zádech tekla krev. ... Buschhoff mě držel pevně, což mně bylo velice nepříjemné, a snažil jsem se tomu vyhnout...“ – Předseda soudu: „Napadlo vás snad, že zabil dítě, a proto jste měl k němu odpor?“ – Svědek: „Ano. (Buschhoff) byl velice dotěrný...“

Buschhoffovi přinesli šuměnky a také chtěli Hegmannovým připravit silnou kávu. Buschhoffová vtíravě drmolila: „Uvařím dobrou kávičku, a Bůh sám ví, dala jsem do konvice dobré tři loty!“³⁵⁸ Paní Hegmannová odmítla: „Ne, nebudu pít,

³⁵⁶ X a n t e n , městečko u holandských hranic poblíž Essenu, K l e v e je tehdejší správní středisko tamtéž; pozn. překl.

³⁵⁷ *Der Xantener Knabenmord vor dem Schwurgericht zu Kleve, 4.-14. Juni 1892. Vollständiger stenographischer Bericht*, Berlín 1893.

³⁵⁸ Asi 50 gramů; pozn. překl.

nejdřív chci mít zase svoje dítě...“ Konečně Židé odešli. Hegmann si vydechl: „Zaplať Pán Bůh, konečně jsme zase sami!“ (Druhý den přelíčení.)

Téhož večera kolem půl sedmé Dora Mollová, služebná zdejšího obecního představeného Küpperse, objevila u vrat stodoly dětskou mrtvolu. Tělo mělo natažené nohy, leželo na boku, a bylo bez krve následkem proříznutého hrdla. Hluboký řez byl veden od ucha k uchu až na krční obratle. „Něco jsem tam zahlédla,“ uvedla svědkyně před soudem, „myslela jsem, že to jsou slepice a chtěla jsem je odehnat. Když jsem přišla blíž, viděla jsem dětskou mrtvolu. ... Ležela nožkami k vratům stodoly a hlavou k mlatu. ... Hned jsem poznala, že je to dítě Hegmannových...“ (První den přelíčení.)

Všem přivolaným očitým svědkům bylo okamžitě nápadné, že až na nepatrné stopy nebyla nikde vidět kalužina ani skvrny krve!

Štábní lékař ve výslužbě dr. Steiner, který v přítomnosti soudního přisedícího Buchwalda a starosty Schleße ještě týž večer mrtvolu ohledal a zjistil, že krevní sraženina byla zcela nepatrná, asi jako malé vejce, vydal před soudem následující odborný posudek:

1. Veškerá měkká tkáň krku je proříznutá od pravého ucha přes hrdlo až k levému uchu, a byly proříznuté dokonce i svaly, spočívající na krčních obratlích. Řez tedy prošel až po krční obratle.
2. Kruhový řez bezpochyby vedla zkušená ruka velmi ostrým a dlouhým nástrojem.
3. Proud krve se podle všeho vyřinul přes oblečení.
4. Přítomné stopy krve jsou mimořádně nepatrné; podle mého soudu se na místě nenašla zdaleka všechna krev, která mohla z mrtvoly vyřinout. Nalezenou krev považuji za takovou, která vytekla až po prvním krvácení teprve posmrtně.
5. Znamky sexuálního násilí nebyly nalezeny.

(Dr. Steiner 1. dne soudního přelíčení v Kleve.)

Dva jiní svědci se vyjádřili následovně: „Po sepsání ohledacího protokolu mrtvoly se přikročilo k prohlídce nejbližšího okolí; ani na mlatu, ani na poblíž ležící fošně nebyly nalezeny stopy krve. ... Vzali jsme si na pomoc i svítilny, ale žádnou krev jsme nenašli.“ (Přisedící Buchwald, první den přelíčení.)

„Při prohlídce mrtvoly jsme objevili strašný řez; bylo zde dítě s krkem proříznutým od ucha k uchu. Vypadalo to děsivě a hned v první chvíli jsem si řekl: ‚To musela udělat zručná ruka, zvyklá zacházet s nožem; musel to být hodně velký nůž.‘ Nemohu zde zamlčet, že jsem už tehdy měl podezření na nedaleko bydlící židovské řezníky Buschhoffa a Bruckmanna...“ (Starosta Schleß, třetí den soudního přelíčení.)

Rovněž pitevní protokol soudních lékařů Bauera a Nünninghoffa ze 30. června 1891 potvrdil naprostou nepřítomnost krve ve vnitřních orgánech mrtvoly. Bod za bodem se v protokolu píše: „zcela nedokrvené“, „mimořádně bezkrevné“, „vybledlé a prázdné“, „bez krve“, „naprosto bez krve“ atd.

Dále ve zvláštním odborném posudku z 15. července 1891 dr. Bauer uvádí, že krev dítěte musela být z těla vyhnána činností srdce v nejkratší době, asi tak během půldruhé minuty, takže „mrtvola byla skutečně absolutně bezkrevná. ... Je velmi pravděpodobné, že řezy byly vedeny dlouhým a ostrým řeznickým nožem“.

Napříč bradou se táhla menší řezná rána, pak vedla přes pravou část pracovní haleny a čistě ji na tomto místě prořízla. Vysvětlení tohoto příznaku je asi prosté: když dítě vidělo blížít se nůž, ve strachu se před ním snažilo instinktivně bránit a vysmeklo se na chvíli druhému vrahovi.

Nepřítomnost krve na místě nálezu mrtvoly ve všech očitých svědcích okamžitě vyvolala přesvědčení, že dítě bylo zabito na jiném místě a teprve po naprostém vykrvácení odklizeno do stodoly, v neposlední řadě se záměrem zamést stopy zločinu a pokud možno svést podezření na jiného.

Obvodní soudce Riesbroeck z Xantenu později před porotou v Kleve vypověděl: „Mrtvola na mě dělala dojem, že nebyla usmrcena tam, ale odněkud donesena.“ (První den přelíčení.)

Desetiletý Gerhard Heister, kterého sám vrchní státní návladní označil za „inteligentního chlapce“, nyní uvedl, že v den vraždy kolem desáté dopoledne zahlédl malého Hegmanna, jak je nějakou nahou paží vtahován z ulice do Buschhoffova obchodu. Rozhodující pasáž výslechu si zde pro její důležitost uvedeme doslovně.

Prezident: „Pamatuješ si ještě, co jsi viděl v neděli na den sv. Petra a Pavla minulého roku?“

G. Heister: „Ano, seděl jsem tehdy na kameni na rohu Kleverské a Kostelní ulice.“

Pr.: „Přišlo do Kostelní ulice několik dětí?“

G. H.: „Ano, přišly od Západní brány.“

Pr.: „Kam chtěly jít, do Kleverské ulice?“

G. H.: „Ano. Byli to tři chlapci.“

Pr.: „A pak bylo jedno z nich vtaženo nějakou paží k Buschhoffovi? Víš, čím to bylo dítě?“

G. H.: „Hansi Hegmannů.“

Pr.: „Viděl jsi také, co dělaly ostatní děti?“

G. H.: „Utíkaly pryč. Stephan Kernder a Peter Venhoff utíkali každý domů.“

Pr.: „Jaká byla paže, která se vynořila z domu?“

G. H.: „Byla nahá. Vynořila se z domu až po rameno.“

Pr.: „Z domovních dveří?“

G. H.: „Ano, ze dveří domu.“

Pr.: „Víš také, z jakého domu?“

G. H.: „Z Buschhoffova domu.“

Pr.: „Byl to určitě Hansi, kterého ta paže vtáhla do domu?“

G. H.: „Ano... Pak už jsem Hansiho neviděl.“

Heisterovu matku vyslýchal komisař Verhülsdong. Uvedla mu, jak jí syn vyprávěl, že na svatopetrský den seděl na nárožníku Kleverské a Kostelní ulice a vyhlížel, zda se už vrací otec z kostela. Při té příležitosti viděl své známé Stephana Kern-

dera a Petera Venhoffa s Hansim Hegmannem přicházet k Buschhoffovu domu, a pak spatřil, jak se z domu vynořila ruka a Hansi byl pryč.

Zmíněný pětiletý Kernder spolu se stejně starým Hansim se vedli za ruce po ulici před Buschhoffovým domem. Několik dnů po zavraždění Hansiho vyprávěl své matce, že právě chtěli přejít přes ulici, když se za dveřmi objevila paní Buchhoffová a zavolala: „Hansi, můžeš pro mě něco udělat? Pojd' přece dovnitř!“ Malý Hegmann se však zdráhal, načež ho vtáhla do domu. „Já a Pét'a Venhoff jsme zůstali stát a paní Buschhoffová řekla: „Jděte si někam hrát!“ – Malý Stephan potom vyprávěl, že to paní Buschhoffová řekla „úplně zlostně“! (Výpověď otce Heinricha Kerndera, čtvrtý den přelíčení.) Třetí z chlapců, Peter Venhoff, působil tak zastrašeně, že právě tento velmi důležitý svědek nemohl být vyslechnut!

V tutéž dobu šel okolo Buschhoffovy usedlosti zahradník Mölders. Také on viděl, jak se ze židovského obchodu vynořila paže a vtáhla dovnitř malého chlapce. Dítě však nepoznal, protože bylo k němu zády. „Šel jsem směrem ke kostelu a děti byly přede mnou. Když jsem byl u Buschhoffových, objevila se bílá paže a vtáhla dítě do domu. To jsem viděl zcela zřetelně...“

V den pohřbu oběti se manželé Buschhoffovi podle všeho v bytě Hegmannových znovu snažili o „slova útěchy“; náhle bylo slyšet křik. – „Buschhoff a jeho žena vyšli od Hegmannových a pospíchali kolem našich dveří; byli jako popletení, pobledlí a mlčeli...“ (Svědčyně Venhoffová druhý den přelíčení.) Otec Hegmann vmetl do tváře Buschhoffovi jedinou větu: „To vy jste vrah mého dítěte!“ – Buschhoff se nařčení nijak nebránil...

Protože nebyly žádné jiné indicie o místě pobytu dítěte, muselo se podezření zákonitě obrátit proti rodině Buschhoffových. Buschhoff sám byl košerák a současně „předřikávač modliteb“ v synagoze – jeho otec byl před řadou let důvodně podezřelý z rituálního zločinu!

Ze židovské porážky se mohlo zadními vrátky projít do Küppersovy stodoly, a Buschhoff je také pravidelně užíval jako průchodu.

Soudní vyšetřování trpělo od začátku značnou ledabylostí. První státní návladní v Kleve pan Baumgardt vyslal předběžně jako vyšetřujícího soudce přísedícího, kterého měl na zaškolení; teprve po týdnu přišel osobně! Již krátce poté se náhle a bez ohlášení objevil v domě obvodního soudce Riesbroeck v Xantenu představený židovské obce spolu s vrchním rabínem z Krefeldu a s typickou židovskou drzostí se dotazovali „na stav věci“. Soudce je však stručně odbyl s tím, že nemůže nic říkat, protože spisy jsou v rukou státního návladnictví. (Soudce Riesbroeck jako svědek v první den přelíčení.) Přesvědčení všech vrstev obyvatelstva Xantenu, že jde o rituální vraždu, považoval Baumgardt od počátku za hotový nesmysl, nedůstojný „vzdělance“, a jak také později řekl, za „vesnickou pověru“. Podle toho byl pro státního návladního obviněný židovský řezník hned podle prvních zpráv zcela nevinný, a návladní se hrubě navážel do svědků, vypovídajících proti Buschhoffovi. – Stejnou zastrašovací taktiku používal později v polenském procesu židovský vyšetřovatel Reichenbach, a uplatnila se také v Chojnici. Není divu, že se u Buschhoffa vůbec neprovedla náležitá domovní prohlídka, a to vzdor mimořádně závažným důvodům! Pravděpodobně na vyšší pokyn sám Buschhoff požádal o zatčení, „aby

mohl prokázat svou nevinu“! Tento manévr také není nový, protože Židé na stejnou myšlenku přišli již v několika dřívějších procesech!

Státní návladní Baumgardt podle všeho nechtěl nic vidět a marnil vzácný čas sledováním od počátku beznadějných stop.

30. července, tedy celý měsíc po krvavé vraždě, byl do Xantenu vyslán kriminální komisař Verhülsdong. Zcela nezájatě pak dospěl k přesvědčení, že dítě zmizelo v usedlosti židovského řezníka, a u státního návladnictví požádal o zatčení manželů Buschhoffových. Baumgardt odmítl! Poté, co znovu uplynuly téměř dva měsíce, celé úřední řízení vyvolalo v obyvatelstvu pohoršení a rozhořčení – a Židé mezitím již dávno zapojili vlastní „tajnou policii“ – se objevil kriminalista Wolff z Berlína. Také on velice záhy považoval shromážděný materiál za postačující k prosazení zatčení manželů Buschhoffových, jak později v procesu vypověděl sám Oberwinder jako svědek pod přísahou.

V hlášení ze 6. října 1891 mluvil Wolff mj. o tom, že provedení důkazního řízení je možné pouze při okamžitém zatčení Buschhoffa, protože by dotyčný mohl uprchnout přes blízkou hranici, „jakmile se dozvěděl o dalších podezřeních a novém vyšetřování“.

Židé, kteří čtvrt roku po vraždě už s takovým obratem nepočítali, a to tím spíše, že si židovská obec v Xantenu vyslání tohoto komisaře sama vyžádala a financovala, tedy nyní nasadili všechny páky.³⁵⁹ Představený synagogy, Abraham Oster, se v čele Židovstva co nejhorlivěji snažil o pomoc Buschhoffovi. Zakrátko si byli Židé svou věcí tak jisti, že v dávné citadele Židovstva Frankfurtu nad Mohanem již sbírali peníze k zařízení „nového domova“ pro Buschhoffovu rodinu – a také ještě o vánocích téhož roku (1891) byl Buschhoff z vazby propuštěn, aniž by věc byla objasněna řádným soudním řízením!

20. ledna 1892 list „Kreuzzeitung“ psal: „Kromě toho se zde v Kleve a Mayenu potloukají všelijaké osoby pod zdánlivě úřední maskou, ale nepochybně z pověření synagogy, které rovněž spolupůsobí na chybný postup soudního řízení. O tomto bodu i o stycích rabína z Crefeldu s vrchním státním návladním z Kolína nad Rýnem³⁶⁰ i dalšími osobami v Kleve přineseme příležitostně ještě další odhalení.“

Se slušnými penězi byl Buschhoff zatím odklizen do Kolína nad Rýnem. Protestní shromáždění ve všech větších městech Německa nakonec způsobila, že vyšet-

³⁵⁹ Podle výpovědi komisaře Wolffa před porotním soudem v Kleve 6. července 1892 přišel na policejní prezidium židovský zástupce a požadoval vyslání policejního komisaře, „protože vražda dítěte bude svalována na Židy, kteří jsou ve velkých nesnázích“. 25. září odcestoval Wolff z Berlína s úředním pověřením poté, co jeho odeslání financovala židovská strana! O této věci mluvil mj. Stoecker v pruském parlamentu: „... Sám židovský tisk psal o tom, že komisař Wolff byl zaplacen 700 markami, ale uvěřím tomu teprve tehdy, až pan ministr potvrdí, že se věc měla opravdu tak.“ V témže zasedání parlamentu ministr spravedlnosti von Schelling odpověděl: „Synagogální obec v Xantenu požadovala vyslání kriminálního komisaře nejprve od předsedy vlády, a poté od pana ministra vnitra, a pokud jsem správně informován, poskytla dokonce synagogální obec finanční prostředky na odeslání řečeného komisaře, což by mohlo být oněch 700 marek, o nichž hovořil pan poslanec Stoecker.“

³⁶⁰ Jedná se o vrchního státního návladního H a m m a !

řování proti němu bylo znovu zahájeno. Jedna petice z těch dnů ministru spravedlnosti von Schellingovi zněla:

„Z vraždy důvodně podezřelý košerák Buschhoff z Xantenu byl propuštěn z vazby, přestože vyšetřování kriminálního komisaře Wolffa přineslo drtivý důkazní materiál jeho viny. Německosociální spolek v Elberfeldu vyjadřuje nad propuštěním Buschhoffa své obavy, protože by to po případech Paasch, Manché, Bleichröder, Liebmann, Morris de Jonge³⁶¹ a dalších ještě více otřásl právním vědomím širokých vrstev společnosti. Proto Německosociální spolek v Elberfeldu tímto Vaší Excelenci naléhavě prosí o uplatnění svého vlivu k obnově vyšetřování případu Buschhoff. Německý lid má nárok na to, aby se předešlo každému zdání právní nejistoty a právní nerovnosti...“

9. února 1892, když se nad Buschhoffem znovu začaly stahovat mraky, pak na zasedání pruského parlamentu – které bylo svoláno kvůli zcela jiným věcem – zahájil znenadání poslanec Rickert Židy objednanou a inspirovanou „ofenzívu za zproštění obžaloby“. ³⁶² Jeho „hlubokomyslnými“ vývody se zde nebudeme blíže zabývat. Přesto si však jeho řeč, která je jako dokument doby zajímavá, ukážeme alespoň ve výtahu v Dodatcích na konci knihy.

8. února 1892 byl Buschhoff znovu „zatčen“; celé řízení dělalo na obyvatelstvo dojem objednané a drze sehrané komedie! Vyšetřujícím soudcem byl letitý Brixius. Když se však rozneslo, že za Buschhoffova obhájce byl angažován Brixiusův zeť, advokát Fleischhauer, bylo vedení údajně tak obtížného právního případu svěřeno zemskému radovi Birkovi. Celé vyšetřování probíhalo od samého počátku doslova zmateně. Kvůli takovému postupu byl pruský ministr spravedlnosti v parlamentu několikrát interpelován a jmenovitě konzervativní stranou ostře napadán. Závažné výtky ohledně kolísavého a nerozhodného vedení procesu však zůstaly bez odpovědi.

Teprve plný rok po zločinu – stejně jako v případě Skórcz – začalo přelíčení před porotním soudem v Kleve (4.-14. července 1892). Předsedou soudního tribunálu byl zemský soudní ředitel Kluth, žalobu vedl Baumgardt, tedy tentýž státní návladní, který původně odmítl zatčení Buschhoffa a během procesu vystupoval jako jeho nejhorlivější obhájce. Na pomoc při řešení této úlohy mu byl přidán kolínský vrchní státní návladní Hamm, takže vlastně bylo zbytečné, aby vrahovi stáli ještě po boku tři „proslulí“ obhájci Stapper (Düsseldorf), Gammersbach (Kolín) a Fleischhauer (Kleve).

Takto dokonale vyzbrojen vstupoval Buschhoff do procesu! Obžalovací spis ze 20. dubna 1892 znovu shrnul všechny usvědčující momenty, které vedly k Buschhoffovu zatčení, a na rozhodujícím místě říká: „Rodina Buschhoffova musí proto jasně uvést, kde zůstal chlapec Hegmann. Tvrzení, že to neví, a navíc když vůbec

³⁶¹ Většinou bankovní Židé! Manché byl jako „dvorní rada“ a „šéf kabinetu“ císaře Viléma I. obviněn z kšeftování s řády a tituly, ale později zproštěn obžaloby!

³⁶² Rickert byl předseda „Spolku na obranu před antisemitismem“, vydavatel proslulého „Antisemitského zrcadla“ a oficiálně „zemský ředitel v Gdaňsku ve výslužbě“, jinak hlavně „zasloužilý generál pomocných židovských sborů“.

popírají, že by Hegmanna vtáhli do domu a drželi jej tam, činí Buschhoffovy silně podezřelými.“

Bylo vyslechnuto 167 svědků a plně se potvrdily všechny důvody k podezření, přednesené proti Buschhoffovi. Z výpovědí Mölderse i nezletilých Heistera a Kendera, které jsme si již v jiné souvislosti ukázali, vyplynul během mnohadenního přelíčení opravdu drtivý obžalovací materiál!

Krátce před zmizením malého Hegmanna vidělo několik svědků, jak Buschhoff spolu s cizím a nápadně odpudivým Židem s černou koženou taškou v ruce šel od nádraží a pak zmizeli v jeho domě.

Prezident: „Na petropavlovský den loňského roku jste šel Kostelní ulicí. Kdy to bylo?“

Svědék Peter Dornbach: „Asi pět minut před desátou. Šel jsem na mši. Buschhoff šel proti mně asi 25 kroků od svého domu s cizím mužem, patrně izraelitou. Muž měl špinavý a potrhaný oblek, klobouk byl pomačkaný. S Buschhoffem se důvěrně o něčem bavil.“ (Pátý den přelíčení.) Mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou pak tento Žid, také dalšími svědky označený za „cizího“ a „odpudivého“, opustil Buschhoffův dům a odešel zpátky na nádraží.

V den vraždy krátce před desátou zaslechl Buschhoffův soused Wilhelm Küppers z přivřených dveří židovské porážky nápadnou změt' hlasů, jiné svědkyni připadal tento hluk „hrozný“. Kolemjdoucí řeholník van den Sandt rovněž slyšel neobvykle mnoho hlasů.

Poté, co cizí Žid opustil Xanten, bloudil viditelně rozrušený Buschhoff bez cíle ulicemi. Buschhoffovo rozčilení bylo nápadné několika dalším svědkům, kteří jej jinak znali jako klidného muže. Krátce po jedenácté potkal Buschhoffa nejprve svědek Brandts: „Buschhoff šel proti mně. Muselo se přihodit něco mimořádného, protože vypadal doslova jako pomatený...“ (Druhý den přelíčení.)

72letý Peter Kempkes rovněž potkal Buschhoffa: „Šel tak rychle, a tak divoce, a potřásl pořád hlavou. Pomyslel jsem si, že snad něco hrozného provedl...“ (Čtvrtý den přelíčení.)

O několik hodin později musel Buschhoff podepsat nějakou obchodní listinu. Třásl se po celém těle tak, „že mu museli vést ruku“. – Večer krátce před nalezením mrtvoly se však již tak dalece ovládal, že šel do hostince hrát kuželky a přítomným tam poručil pití, aby pak mohl s předstíranou lhostejností vyslechnout zprávu o nálezu zohavené dětské mrtvoly.

Časně odpoledne, asi tak kolem tří čtvrtí na tři, se v Küppersově zahradě proti Buschhoffově domu potloukal cizí, mladší a židovsky vypadající muž. Svědci jej bohužel nedokázali soudu blíže popsat. S určitostí však prohlásili, že to musel být cizí, jim neznámý člověk, který pobyl v zahradě delší dobu a ustavičně přecházel sem a tam jako na stráži. Když měl pocit, že si jej svědkyně všimá, skryl se za lat'kový plot. „Podle mého to byl spíše Žid než křesťan. Chtěla jsem vidět, kdo to je, protože mně byl velice podezřelý.“ Zmíněné individuum, bezpochyby Žid, který dělal zeď tomu, co se pak stalo, však náhle zmizel ze zemského povrchu!

O něco málo později Hermína Buschhoffová, odrostlejší dcera košeráka, přecházela sem a tam od průjezdu ke stodole, ale tak, že byla neustále natočena pravým

bokem k domu svých rodičů. Na této straně nesla velmi těžký, podlouhlý a směrem dolů zašpičatělý předmět, zabalený do velkého šedivého pytle. (Svědék Mallmann, třetí den přelíčení.)

Tři a půl měsíce po činu policejní pomocník Schloer, který ledabyle jednou prohledal Buschhoffovo obydlí – o systematické prohlídce nemůže být vůbec řeč – našel v kuchyňské skříni úplně dole pytel, na němž byly nápadně velké a tmavé skvrny. Spolu s jinými věcmi byl pytel odnesen na radnici a tam rozprostřen na stole. Starosta Schleß o tom (šestý den přelíčení) řekl: „Když paní Buschhoffovou později přivedli do místnosti k výslechu soudcem Riesbroeckem, byla viditelně rozrušená, a také mně bylo nápadné, že řekla: ‚Pane starosto, pro Boha, vy jste sem vzali také ten starý pytel, kterým jsme při uzení přikrývali bečku!‘ Byla však přitom velice nervózní a také jsem to panu komisaři Wolffovi hned řekl. Na pytel jsem Buschhoffovou neupozornil; sama jej našla mezi předměty, ležícími na stole.“ – Starostovi se zdály být skvrny na pytli podezřelé a osobně je považoval za stopy krve! Během přelíčení pak Buschhoff tvrdil, že to jsou skvrny od „solného láku“! Soudní chemik a jeden profesor prohlásili, že by už nemělo smysl pytel analyzovat, protože by se prý mohlo nanejvýš zjistit, zda jde o nějakou krev. ... A skutečné odborné zkoumání se také nikdy neudělalo!

Pozdě odpoledne se Buschhoff odebral do synagogy a poté si šel zahrát kuželky do sousedního hostince. Ještě než se dozvěděl od spoluhráčů, že malý Hegmann byl nalezen ve stodole, byl už informován: jeho třináctiletý syn Siegmund přiběhl a něco otci šeptal do ucha!

Cestou domů se Buschhoff u svého souseda Küpperse nápadně vyptával, zda v jeho stodole „nebyl ostrý předmět, na který by mohlo dítě upadnout, třeba nůž nebo tak něco?“ Následující den vypukl na Buschhoffově usedlosti velký úklid, zvláště sklepních místností, a praly se také nejrůznější kusy prádla. Zadní vrátka židovské porážky byla večer před vraždou přitlučena hřebíky, což bylo zvláště nápadné Küppersovi; nyní zase hřebíky zmizely...

Zhruba osm týdnů po vraždě šel Buschhoff se Siegmundem od radnice prostřední branou, když mladý Žid něco sděloval svému otci, který byl nedoslýchavý.³⁶³ Svědkyně Roelenová, která šla několik kroků za nimi, slyšela zcela zřetelně, jak na to Buschhoff odpovídal: „Ale co, když nemají důkazy, nemůžou nám nic udělat!“ – Když tato svědkyně později mýjela košerákovu usedlost, někdo od Buschhoffů ji z okna polil splašky! (Roelenová čtvrtý den přelíčení.)

Avšak podobně jako v případě dětí templového sluhy Scharfa v Tisza-Eszláru se ze Siegmunda Buschhoffa stal enfant terrible židovské bandy – jen s tím rozdílem, že v Xantenu bohužel nebyl žádný druhý Bary! Jiná xantenská občanka, Anna Mauritzová, šla po kleverské ulici jen nějaké dva tři kroky před oběma Buschhoffovými. Siegmund, který jak se zdá o všem velmi dobře věděl, náhle řekl: „Papá, a co když

³⁶³ Kriminální komisař Wolff, který Buschhoffa několikrát předběžně vyslýchal, charakterizoval při své výpovědi třetí den přelíčení jeho nedoslýchavost takto: „Buschhoff již tehdy slyšel obtížně, jmenovitě vždy, když se jednalo o *choul o s t i v é o t á z k y*; bylo těžké se s ním dorozumívat...“

to nevyjde...!“ Starý Žid přitáhl syna k sobě, vyděšeně se rozhlédl, a zmizel s ním za nejbližším rohem!“

Krátce po vraždě jela paní Remyová vlakem z Gochu do Büderichu na svatbu. „Když vlak stál v Xantenu, nastoupili ke mně dva Židé. Byla jsem sama v kupé a na nádraží jsme stáli několik minut. Muži mluvili o tom, že se jim Xanten hnusí. Jeden z nich řekl: „Ano, šel bych od toho pryč, kdyby to bylo možné. Nebyl bych tak hloupý; to bylo nejpitomější ze všeho, co udělal, že to odnesl do stodoly.““ Když však oba Židé na mezistanici náhodou zaslechli jméno svědkyně, významně do sebe strčili a dál mluvili nějakou cizí řečí.

Další závažnou výpověď učinil v předposlední den přeličení žák Hölzgen. Chlapec před rokem viděl, jak se jiný židovský řezník v Mlýnské ulici chystá porazit krávu. Nepozorovaně se přiblížil, protože „to chtěl vidět“. U porážky byli tři košeráci, kteří chvílemi spolu mluvili o smrti malého Hegmanna: „Musíme to udržet v tajnosti, nic neříkat, a Buschhoffovi vštípit do hlavy, že se nesmí složit... Vypát-rali už hodně, ale tohle zjistit nesmí!“

Inteligentní chlapec šel hned za starostou sdělit mu právě vyslechnuté. Starosta mu poradil, aby všechno také napsal. Chlapec tak učinil a soudu pak mohl předložit příslušný zápis! Košerák Bruckmann se jej snažil přerušit voláním: „Nemluvilo se o vraždě! Ne, o tom se nemluvilo, vůbec ne!“

Vzdor všemožnému zamlžování a uhýbání se v průběhu osmidenních slyšení svědků začaly věci pro Buschhoffa vyvíjet mimořádně kriticky a proto mu byli na pomoc vysláni lékaři; podobného postupu použili Židé v Tisza-Eszláru! Čtyřčlenné učené kolegium po roce prohlásilo – a tím také zásadně ovlivnilo průběh soudního jednání – že podle krvavých stop, které podle vlastního doznání samo vůbec ani nevidělo, došlo k zavraždění dítěte ve stodole a že tedy místo nálezu je současně místem činu. Připomeňme si, že podle znaleckého posudku štábního lékaře Steinera hned večer po činu je zřejmé, že u naprosto bezkrevného těla byly v okolí nálezu pozorovatelné jen zcela nepatrné stopy krve, takže je nemožné, aby dítě vykrvácelo ve stodole – nicméně soud akceptoval náhled učeného kolegia! Dále se tam říká, že řez na hrdle prý mohl být veden libovolným nástrojem, tedy třeba i kapesním nožikem (!) a tzv. košerácký nůž, jaké byly v Buschhoffově domě nalezeny, by prý k tomu nebyl vhodný!

Aby však bylo možné Židovstvo jako takové zbavit podezření z rituální vraždy, byl ještě vyžádán „posudek“ štrasburského profesora Nöldeka; s tímto pánem jsme se také dříve setkali. Podivný „znalec“ se objevil již druhý den soudního jednání a na dotaz přiznal, že „v zákonech Talmudu je velmi těžké se orientovat“. Nöldeke sice dal najevo, že celý Talmud nečetl, protože je velice rozsáhlý, „pozůstává ze dvanácti silných svazků“, ale bez ohledu na to prohlásil: „Pokud vím, není v Talmudu naprosto žádné nabádání k rituální vraždě.“ – Nöldeke dále označil za „naprosto lehkovážné, když se stále znovu a znovu opakuje, že Židé potřebují k rituálním účelům křesťanskou krev“.

Ještě během soudního řízení v Kleve však profesor hebrejských starožitností na pražské univerzitě Rohling zaslal soudnímu tribunálu 10. července 1892 důrazný dopis, v němž ostře napadl nejtroufalejší Nöldekeho vývody, a vraždu pro krev

označil za historickou skutečnost! Rohling v dopisu sděluje, že dějinná fakta nelze popřít. Vzдор „vykastrování“ jistých rabínských spisů se i v nich místy najdou texty, „nasvědčující rituální vraždě a obsahující narážky, které přes veškerou opatrnost redakce mluví ve světle historických daností zcela jasnou řečí“. – Vzhledem k závažnosti zmíněný Rohlingův dopis reprodukuje-me v plném znění v Dodatcích!

Aby se nakonec vyvrátily i výpovědi korunního svědka Mölderse, který viděl, jak se z Buschhoffova krámku vysunula paže, začal státní návladní Baumgardt tvrdit, že podle dané místní situace nemohl Mölders vůbec nic vidět. Poté státní návladní zpochybnil hodnověrnost korunního svědka obžaloby – opravdu ostudná spolupráce za židovské zájmy! Ohledání na místě však plně potvrdilo Möldersovu výpověď, jak nakonec musel připustit sám státní návladní!

Tento krok k zproštění Buschhoffa viny tedy ztroskotal. Bylo však vykonstruováno něco jiného! V pozdější řeči před soudem pak mohl státní návladní souhrnně prohlásit: Nejdůležitější a nejspolehlivější moment pro Buschhoffovu nevinu je prokázání alibi!

A jak to s tím „důkazem“ bylo? – Inu, jednoduše se vyrobil! Pochybný subjekt a Buschhoffův soused Ullenboom, starostou i různými svědky označený za notorického chlubila, žvanila a zloděje, dokonce i kriminálním komisařem Wolffem prohlášený za vysloveného lháře, který se „poflakoval kolem všech možných podniků na Rýně, a měl jsem také pocit, že s ním není duševně všechno v pořádku“, porotci rovněž považovaný za „poloblázna“ – takový člověk tedy najednou vystoupil jako „svědek“ v Buschhoffův prospěch tvrzením, že se ve zmíněnou dobu u něj zdržoval spolu se svým svěřencem – mohlo to být dítě, které v Buschhoffově krámku zmizelo! Přestože se při své výpovědi nesmírně zapléтал do rozporů a protimluvů, takže sám předseda soudu konstatoval, že jeden ze svědků by se musel dopustit křivé přisahy, a ze všech stran zazněly důvodné pochybnosti o spolehlivosti resp. zodpovědnosti Ullenbooma, státní návladní jeho výpovědi akceptoval a prohlásil jej pouze za „mírně nervózního“, ale přesto „spolehlivého“ – a vykonstruoval tím důkaz alibi!

Za zcela bezpečné však ani sám státní návladní Baumgardt toto „veledílo“ nepovažoval. V rozhodující pasáži jeho závěrečné řeči před soudem jsou výmluvná slova, z nichž lze odvodit všelicos: „Jistě vám neušlo, že Ullenboom je hlavní svědek, možná přímo korunní svědek, ale ti, kdož Ullenboomovi plně nevěřili, udělali všechno pro to, aby přinesli důkaz, že je skutečně nevěrohodný. Svědek Ullenboom je zde vydáván za zcela nedůvěryhodného. Ano, kdyby tomu tak bylo, pak by ovšem byl silně otřesen důkaz Buschhoffova místa pobytu a konání, jehož hlavní oporu představuje svědek Ullenboom...“

Nyní se automaticky klade otázka: Jak se zachoval tentýž soudní tribunál vůči usvědčujícím svědkům? Nám zde jistě postačí několik příkladů. Svědek Mallmann přitížil svou výpovědí židovskému košerákovi a tím vyvolal nejprudší rozhořčení vrchního státního návladního: „Nejnevěrohodnějším ze všech svědků je Mallmann, podivný muž, který mluví vždy překotně a nikdy ve svých tvrzeních nemá pevný bod, a navíc je natolik ovládan svou zjitřenou fantazií, že se považuje za povoláného podpořit obžalobu proti Bushhoffovi. ... Takový svědek si nezasluhuje sebe-

menší víry...“ – K tomu skutečně není co dodat! Během zdlouhavého a únavného výslechu svědka nakonec Mallmannovi došla trpělivost a prezidentovi soudu řekl: „Zdá se, že mě chcete poplést. Žádám o předložení protokolu!“ (Šestý den přelíčení.)

Svědka Mölderse, počestného dělníka s nejlepší pověstí, nebylo při nejlepší vůli možné prohlásit za choromyslného, a tak se jej alespoň snažili označit za notorického opilce a tím znehodnotit jeho výpověď! Celý soudní proces se nakonec zvrhl v nechutné a ostudné divadlo. Osvětlí nám to následující scénka ze soudní síně. Mölders vypovídá o tom, jak bylo dítě zataženo do Buschhoffova domu.

Prezident: „Do kterého domu bylo dítě vtaženo? Do Buschhoffova?“

Mölders: „Ano.“

P.: „Viděl jste to jasně?“

M.: „Ano.“

P.: „Měl byste uvážit, že vaše výpověď je velmi důležitá. Musíte se zodpovídat Bohu i svému svědomí. Viděl jste to s naprostou určitostí?“

M.: „Ano, viděl!“

P.: „Byl jste tehdy ještě úplně střízlivý?“

M.: „Ano, vypil jsem jen skleničku žitné.“

P.: „Z toho jste přece nebyl opilý, z jediné sklenice kořalky?“

M.: „Jen málokdy piji po ránu nalačno žitnou, obvykle si dám nejdříve kávu.“

P.: „To doufám, že jste ten den nepil kořalku nalačno. Tím mám na mysli, že když vypijete sklenici kořalky, jste přesto při plném vědomí...?“

Další svědek, Anton de Groo, který jako bývalý zaměstnavatel Ullenbooma o něm vydal velice nepříznivý posudek, byl vrchním státním návladním „jemnocitně“ přerušen slovy: „Ten muž vypadá nemocný, zdá se být náchylný k mrtvici...“ Na druhé straně byli ovšem židovští svědci jenom samí „pánové“. Byl vyslýchán Žid Isaac; pro předsedu soudu to však není pouhý „Isaac“ jako „Mölders“, „Mallmann“ i všichni ostatní nežidovští svědci, nýbrž „pan Isaac“: „Pane Isaacu, vzpomínáte si ještě...?“

Dokonce i nezaujatému a neinformovanému čtenáři musí být nápadné, s jak vybranou zdvořilostí se s touto židovskou bandou zacházelo před soudem!

Hned v úvodu odpoledního soudního řízení pátý den přelíčení vyjádřil soudce Kluth rozhořčení nad tím, že mimo jiné dostal dopis, v němž se požaduje, aby soud konečně začal postupovat proti Židu Buschhoffovi rychleji a ne tak okatě laskavě!

Kaplan Bresser se snažil popuzené obyvatelstvo Xantenu uklidnit, aby nedošlo k nějakým nepředloženostem. Před soudem uvedl, že mu jeho úsilí vyneslo přezdívku „židovský kaplan“. Pro naše účely by to bylo samo o sobě bezvýznamné, ale zajímavá je odpověď předsedy soudu kaplanu Bresserovi: „Mohl jste se odvolat na svatého Bernharda, který také chránil Židy...“

Xantenský obyvatel Beekmann měl podle svědectví jedné noci vyjít ze stodoly představeného synagogy Oстера a druhý den se opil do bezvědomí. Jeden člen jeho rodiny měl dále říci: „Božítku, když to jde dobře, tak má člověk hodně peněz...“ Vrchní státní návladní upustil od vyslechnutí tohoto svědka se stejně neopatrným

jako skandálním zdůvodněním: „I kdyby se měl Beekmann něčím zavděčit a dostat za to ze židovské strany peníze, pro naši věc to nemá vůbec žádný význam.“

Mnozí svědci si v den vraždy povšimli cizího Žida. Výslovně zdůrazňovali, že byl v místě cizí, protože přirozeně znali všechny nepočetné židovské rodiny, žijící v malém městě s necelými 4 000 obyvatel. Dnes nám připadá nepochopitelné, že státní návladnictví tyto stopy ignorovalo. S největší pravděpodobností se u tohoto subjektu jednalo o potulného holandského Žida Vellemanna, který s pomocí dalších prostředníků propašoval krev oběti přes hranici v nám už známé černé tašce.

Porovnali jsme si všechny výslechové protokoly, týkající se této záležitosti. Již na první pohled je velice nápadný jejich nepatrný rozsah: týkají se všechny jen několika málo svědků, a i tam byly vždy výsledky nelogicky přerušeny – zatímco zcela bezvýznamné věci plní mnoho stránek protokolů!

Buschhoffovi se už zkrátka nesmělo ničím přitížit!

Svědce Lenzová podává stručný popis cizího Žida spolu s přesným časovým údajem. Vrchní státní návladní: „To se mně zdá nepravděpodobné. Bylo to snad o den dříve, kdy byl tento Žid u Buschhoffa?“ Svědkyně s naprostou jistotou: „Ne, bylo to na den sv. Petra a Pavla!“

Rovněž svědkyně Bernsmannová byla podobně tážána: „Nemýlíte se? Nezaměnila jste neděli za pondělí?“ – Svědkyně: „Zcela určitě jsem Žida viděla v pondělí!“

Když svědek Dornbach detailně vypovídal o „cizím muži“, byl obratně přerušen zcela zavádějící a viditelně nesmyslnou otázkou: „Byl jste spokojen s nakoupeným masem (u Buschhoffa)?“

Xantenský starosta Schleß žádal soud o nové slyšení svědkyně, která vypověděla o výskytu cizince v Xantenu 29. června 1891, „protože jej považovala za Žida“. Státní návladní však „neshledal žádný důvod požádat ze své strany o nové předvolání svědkyně“...

Šestý den přelíčení byla porotnímu soudu v Kleve doručena depeše státního návladnictví v Dortmundu, podle níž se přihlásil knihtiskař Reinhard, který by chtěl před soudem vypovědět, že před 30 lety ve Weselu byla mnoha děvčatům Židy odebrána krev dírkami po jehlici. – Státní návladní Baumgardt: „Nevidím žádný důvod, proč bychom o to měli návladnictví požádat.“ – „Soud pokládá věc za nepodstatnou a předvolání Reinharda za nepotřebné.“

Státní lékař dr. Steiner, který měl v širokém okolí pověst výborného lékaře a zasloužil se také o zachycení historie Xantenu, ale byl tak „netaktní“, že nalezené množství krve označil za příliš nepatrné, než aby k vraždě mohlo dojít ve stodole, si musel nechat v soudní síni líbit otevřenou výtku, že „právě on jako první mezi lid zanesl mlhavou domněnku o rituálním zločinu“! Také vrchní státní návladní Hamm ve své řeči v předposlední den přelíčení na dr. Steinera nechutně zaútočil: „Mylné poučení lidu o věci spočívá na chybném údaji dr. Steinera, že na místě nebyla nalezena krev, a proto se věří, že dítě nebylo usmrceno na místě nálezu a že mrtvola tam byla dopravena odjinud...“

Na dr. Steinerovi nezůstala „suchá nitka“: „Je vůbec neštěstím (!) pro věc, že první lékař na místě činu (tedy dr. Steiner) byl nedostatečně vzdělaný soukromý lé-

kař. Odborné lékařské kruhy již často vyjádřily své politování, že soukromí lékaři jsou málo obeznámeni se soudní medicínou. Tím vzniklo celé chybné pojetí...“ (Vrchní státní návladní Hamm.)

O osm let později po zcela podobné rituální vraždě v Polné znovu podle židovského soudu „chyběly pozitivní znalosti a kritické schopnosti zvláště místním lékařským expertům, kteří jsou izolováni od pokroků vědy, a vedou svou lékařskou praxi zastarale a neobratně...“

Pokud jde o motiv odporného zločinu, vrchní státní návladní zastával názor, že do rámce věci naprosto nepřísluší otázka, zda šlo o rituální vraždu nebo ne; pro něj to byla pouze „obtížná záležitost“! Jeden z Buschhoffových obhájců, Stapper, se s odvoláním na lékařské „experty“ snažil prokázat, že malý Hegmann byl obětí nepřirozeného sexuálního násilí. Podle tohoto pojetí se pachatel „pod vlivem silného vzrušení nechal strhnout k velmi těžkému týrání“ (!) a dítěti podřízl hrdlo! – Prezident: „Pane dr. Steinere, souhlasíte s náhledem pánů profesorů?“ – Dr. Steiner: „Ne, to rozhodně nemohu!“

Lze si představit, s jakým asi napětím čekalo publikum předposlední den přelíčení na závěrečné řeči státních návladních. Po dosavadním postoji soudního tribunálu už nikdo nevěřil, že bude Buschhoff shledán vinným z vraždy a odsouzen. Přinejmenším se ještě doufalo alespoň v zaujetí postoje k otázce, zda bude Buschhoff posuzován jako spolupachatel nebo jako ten, kdo byl do činu jen zasvěcen.

Co však veřejnost uslyšela, přesáhlo i ty nejhorší obavy!

Jako první se chopil slova vrchní státní návladní Hamm. Ani v nejmenším nevznesl proti Buschhoffovi nějakou obžalobu, nýbrž hned od počátku přednesl velice obratnou a talmudsky inspirovanou obhajovací řeč! Důvody, na nichž stavěl své dedukce, byly v přímém rozporu s jasnými a určitými výpověďmi nejdůležitějších a nejvěrohodnějších svědků, které pan vrchní státní návladní odložil bezostyšně stranou jako nic neříkající a nezajímavé, což publikum doslova ohromilo. Takto a podobně se pan Hamm dopracoval k následujícímu závěru: „Je prokázáno (!), že se Buschhoff činu nemohl dopustit, a státní návladnictví musí vůči obviněnému požádat o výrok ‚nevinen.‘ ... Můj kolega Baumgardt povede s matematickou přesností důkaz, že se Buschhoff v deset hodin činu nedopustil, a že nemohl dítě zatáhnout do domu...“

Po vrchním státním návladním pak vystoupil státní návladní stejně horlivě jako obhájce obžalovaného. Přednesl nám již známý „důkaz alibi“ s použitím výpovědi absolutně nevěrohodného Ullenbooma. Také tento státní návladní trval na fundamentální zásadě, že místo nálezu je současně i místem činu, tedy že vražda byla spáchána v Küppersově stodole! Svoji pamětihodnou a naštěstí dochovanou závěrečnou řeč uzavřel slovy: „Prohlašuji, že Buschhoff není ani vrahem, ani spolupachatelem, a že rovněž o činu nic nevěděl. Musí (!) tudíž být zbaven každého podezření. Proto docházím k závěru, že zde nemáme vůbec co do činění s non liquet. Jisté je tolik, že Buschhoff nemůže být v žádném ohledu pachatelem, bohužel zůstává neobjasněné, kdo zločin spáchal. Podle své úřední povinnosti i svědomí nemohu žádat o prohlášení Buschhoffa za vinného a požádají pro něj zproštění obžaloby.“

Všechny stenografické záznamy na tomto místě uvádějí výmluvně „vzrušení v sále“.

Protože se jejich úlohy již ujali stání návladní, neuvedli skuteční obhájci ve svých dlouhých vývodech nic podstatného – jejich úkol podle všeho spočíval v tom, aby Buschhoffovi dodali něco na způsob svatozáře. A jak se rozumí, všichni pracovali přesně směrem, vytýčeným státním návladnictvím!

Obhájce Stapper: „Páni porotci! O výsledku procesu nebude pochyb, a vy sami můžete po celý život s uspokojením vzpomínat na den, kdy jste byli povoláni znovu vrátit svobodu ubohému a nešťastnému muži, jehož rodina byla po měsíce vystavena nenávisti a štvání nemyslicí lůzy, a vrátíte jí hlavu, dětem otce, a obci jejího člena. ... 29. června 1891 roku se krvavé strašidlo rituální vraždy vynořilo z temnot, do nichž bylo po staletí zakleto. ... Za ním se však skrývá systém, páni porotci, je to boj antisemitismu, který se chopil případu Buschhoff. ... Ano, pánové, bylo zde riziko, že přijde o hrdlo nevinný člověk, kdybychom neměli tak svědomité úřednictvo...“

Obhájce Fleischhauer: „Páni porotci! Převzal jsem obhajobu s ušlechtilou úlohou advokáta poskytovat ochranu a pomoc. ... Jsem rád, že jsem podle svých sil mohl spolupracovat na díle, jehož poslední kámen máte dnes položit vy. Dovolím si říci, že jsem v obžalovaném poznal muže, k němuž musí chovat nejvyšší úctu každý člověk, ať křesťan nebo jinověrec. Buschhoff nemůže být nikdy pachatelem...“

Židovka Buschhoffová, která na těhotnou paní Hegmannovou křičela: „No tak vidíte, vždyť budete mít brzy náhradu (za zavražděného syna)...“ a drze se jí vnucovala, dostala od tohoto advokáta následující „posudek“: „... Jak dojímavě paní Buschhoffová litovala činu, jak našla ten správný tón nejvřelejší soustrasti a opravdové mateřské lásky! Páni porotci! A takový projev lidské účasti, opravdového soucitu a hlasu dobrého srdce se svědci opovážili kritizovat...“

„Páni porotci! Jestliže vás prosím odnést si po dnešním dnu obraz tohoto soudního jednání, pak vás také prosím, abyste si odnesli obrázek muže, který skromně, ale pokojně a klidně žil se svou rodinou a sousedy, jenž se doposud u všech těšil přátelství a přátelství jim oplácel ..., který nadále bude muset jíst trpký chléb almužny, protože byla na dlouhý čas zničena jeho občanská existence, založená na bezúhonném životě.³⁶⁴ ... Toto soudní jednání je pro nás, a doufám i pro široké kruhy našeho lidu, na mnoho let a snad už navždy blahodárným vysvobozením z nemilosrdného štvání, které poskvřnilo historii minulého roku!“

Advokát Gammersbach se pro změnu vydal na půdu náboženství: „Vážení páni porotci, není žádný silnější argument proti obvinění z rituální vraždy nežli přikázání ‚nezabiješ!‘ Pokud se však na toto přikázání odvoláváme, mohou se Židé odvolat na totéž přikázání, jež pro ně platí již více než tři tisíce let, a také na zákon, který jim zakazuje požívání krve...“ – „Co Buschhoffovi dodalo statečnosti? Jeho pevná důvěra v Boha! Když jsem obžalovanému Buschhoffovi řekl: ‚Nyní předstoupíte před své soudce‘, odpověděl: ‚Důvěřuji Bohu! Bůh mě nenechá nevinně odsoudit.‘ Páni porotci! Tuto důvěru v Boha si obžalovaný zachoval až do této hodiny. ... Jsem

³⁶⁴ Buschhoff byl již roku 1884 obžalován z podvodu, ale v Kleve zproštěn obžaloby! (Z obžalovacího spisu.)

přesvědčen, že se všichni shodnete na výroku: Na čest a svědomí před Bohem i před lidmi – obžalovaný Buschhoff není vinen!“

Předseda soudu před vyhlášením rozsudku prohlásil: „Krev zavražděného dítěte volá do nebe...“ (zapomněl ovšem dodat, že nemohla volat do nebe, protože už žádná nebyla)...

Porotci byli předem svázáni rafinovaně formulovanou otázkou, která jako taková sama znamenala katastrofu celé tragedie v Kleve. Otázka zněla: „Je Adolf Buschhoff vinen, že v Xantenu 29. června 1891 úmyslně zabil chlapce Johanna Hegmanna a že toto zabití spáchal po úvaze?“ Porotce hrabě Loë požadoval věcné rozdělení otázky tak, aby se porotci mohli vyslovit také o napomáhání k činu nebo podněcování k němu. Předseda soudu žádost zamítl, protože prý napomáhání nebo podněcování k činu nepřicházejí v úvahu; státní návladní k tomu žádnou příslušnou otázku nepoložil! „Máte pouze právo zodpovědět vám položenou otázku po vraždě. Jste-li názoru, že zde neexistuje vražda, nýbrž pouze napomáhání nebo týrání s následkem smrti, musíte se vyslovit pro zproštění obžaloby, protože vám žádná jiná otázka nebyla položena...“

Verdikt porotců proto musel znít „nevinné“!

Prezident: „Vzhledem k tomu, že obžalovaný Buschhoff byl výrokem poroty prohlášen za nevinného, soud rozhodl právem:

Obžalovaný Buschhoff je zproštěn obžaloby, vazební příkaz se odvolává, a náklady řízení převezme stát. Přelíčení je ukončeno.“

Buschhoff byl ihned propuštěn na svobodu. Židé a jejich zednářští pomahači ze všech fakult dali hlavy dohromady, aby v síti, jež se vzdor všem jejich zoufalým protiopatřením začala stahovat kolem jejich židáčka, nakonec našli díru, kterou by mohl vyklouznout!

Tento poslední a rozhodující tah v Buschhoffův prospěch vyvolal ve všech kruzích včetně juristických nesmírné ohromení! Poslanec Stoecker v pruské sněmovně ke skandálu v Kleve řekl: „Zajisté že je nesmírné zneklidnění také v právních kruzích nad takovým nárůstem židovského elementu v soudcovském stavu, protože je obava, že vlivy, které jsem zde právě charakterizoval, porostou tím silněji, čím více je naše justice infiltrována židovským prvkem.

Také z jiného hlediska je nezbytné mluvit o této věci a zjednat si jasno, protože v našem národě – snad jediném na světě i v celých dějinách – jsou lidé, kteří se dnes, kdy se Židé zmocnili nesnesitelného vlivu na náš národ, cítí nuceni vystupovat jako ochránci nesmírně mocného Židovstva a tím nabízejí světu bezútesnou podívanou, jak stát nechává na holičkách své vlastní občany a nechrání je. Takto jedná tak zvaný pomocný oddíl Židovstva, spolek na obranu před antisemitismem. Vzhledem k takové zaslepenosti chceme tuto věc uvést do programu jednání a vy, pane poslanče Rikerte, buďte přesvědčen o tom, že znám svůj národ, v němž budou tři čtvrtiny na naší straně, ne na vaší (posměch na levici, volání ‚bravo‘ na pravici.)“

Ještě drobná ilustrace ze soudní síně: berlínský židovský list, který do Kleve vyslal svého zpravodaje, vytýkal xantenskému obyvatelstvu nedostatečné vzdělání, fanatismus, pověřčivost atd. Takový způsob projevu známe již dostatečně dobře. Prezidentovi soudu bylo dáno na srozuměnou, aby dotyčnému židovskému pisálko-

vi odebral akreditaci, „protože není správné, aby jako host, zaujímající v soudní síni přednostní místo, zneužíval procesu k vyslovování tak pomlouvačných a odmítavých názorů na zdejší obyvatelstvo“. – A co prezident soudu udělal? Dejme mu slovo: „Tento návrh jsem nemohl akceptovat, protože rád ponechávám každému jeho názory...“ Jeho vývody k „rehabilitaci“ obyvatelstva musely na posluchače zapůsobit velice trapně!

Mezi zpravodaji, ostatně stejně jako v Tisza-Eszláru, seděl také Paul Nathan...

Závěrem si pro doplnění charakteristiky procesu, „nejtrapnější frašky posledního desetiletí končícího století“, ³⁶⁵ uvedeme následující:

1. V zájmu Žida Buschhoffa se při nedbání elementárních juristických i věcných podkladů usilovně lopotili prezident soudu, dva státní návladní, tři obhájci, osm lékařských „expertů“ včetně „královského lékařského kolegia“ a samozřejmě i židovský tisk, zatímco se
2. soudní tribunál ani v nejmenším nezastal nevinné nežidovské oběti bestialní vraždy, malého Johanna Hegmanna! – Když matka oběti plačíc vstupovala do soudní síně, byla prezidentem uvítána slovy: „Je třeba se smířit s tím, že se na tom nedá nic změnit...“ Pak začal ostrý křížový výslech! Rodina Hegmannových byla bez ochrany vydána napospas židovskému vydírání a výhrůžkám. Jak musel později v Oberwinderově procesu přiznat sám státní návladní Baumgardt, byla Hegmannova rodina zaplavena výhrůžnými dopisy všeho druhu!
3. Jednomyslnost a důslednost, s níž všechny faktory spolupůsobily před soudem s jediným cílem, obrátit všechny usvědčující okolnosti ve prospěch obžalovaného, působí na nás dodnes doslova odpudivě.
4. Hlavní příčinu bezcílného (a bezvýsledného) vedení procesu spatřujeme v nesmírném židovském vlivu a v obratně vsugerovaném mínění, že něco takového jako „rituální vražda“ nemůže u Židů být a také nikdy nebylo – nad to jsou Židé jako „prastarý kulturní národ“ eticky až příliš povzneseni!
5. Státní zastupitelství vystupovalo v roli obhajoby! Dr. Schwindt v Oberwinderově procesu uvedl: „... Celý postup pana státního návladního jak v přípravném vyšetřování, tak i v hlavním líčení ukazuje, že státní zastupitelství hrálo roli obhájce.“

A tisk? Pokud byl židovský nebo židovsky infikovaný, okamžitě po Buschhoffově propuštění propukl ve frenetický jásot a předháněl se v nechutných výpadech proti všem jinak smýšlejícím. List „Kölner Volkszeitung“ se také podílel na finanční sbírce k „odškodnění nevinného“ Buschhoffa! Jak oznámily noviny „Dresdener Nachrichten“, ³⁶⁶ jen v berlínské ústředně se pro rodinu Buschhoffových do 28. září 1892 sebralo 51 282 marek! Pouze několik málo německých listů jako „Kreuzzeitung“ a „Staatsbürgerzeitung“ se shodovalo v tom, že v Buschhoffově procesu se vyskytlo tolik abnormalit jako dosud v žádném jiném v celém Prusku. Proto se no-

³⁶⁵ A. Fern, *Jüdische Moral und Blut-Mysterium*, str. 12.

³⁶⁶ 30. září 1892.

viny zasazovaly za anulování celého soudního řízení. Nic takového se samozřejmě nestalo. Zato Buschhoff, „ohnutý, nedoslýchavý a bělovlasý Žid s příjemnými rysy tváře“ (Paul Nathan) ještě několik let vedl v Kolíně nad Rýnem poklidný život rentiéra bez obav z možné revize procesu, bohatě opatřen penězi, které mu Židé ze všech částí světa průběžně posílali jako „odškodnění za mučednictví“! – Později se Buschhoff „vytratil“ do Ameriky, do země i v tomto ohledu „neomezených možností“...

Již začátkem roku 1983 se mluvilo o půl milionu marek, převedených na Buschhoffa – podle proroctví svého obhájce Fleischhauera mohl tedy „Buschhoff nadále jíst trpký chléb almužny“. Buschhoffovi museli ostatně již dlouho před vraždou počítat s podstatným zlepšením své hospodářské situace. Když jednou mluvili o obchodních záležitostech, Buschhoffová řekla Mallmannovi – tedy jednomu z pozdějších přitěžujících svědků – že se brzy odstěhují z Xantenu, ale předtím mají ještě vyhlídku na „dobrý obchod“. Až to prý bude hotovo, prodají usedlost a vystěhují se. Mallmann věc uvedl soudu a dodal: „To je přece závažné. Není snad právě tohle dobrý obchod?“ – Prezident Kluth: „Co tím chcete říci? ... Proč dáváte tento výrok do souvislosti s projednávanou věcí? Co s tím má co společného, že Buschhoffovi chtěli udělat nějaký dobrý obchod?“

Mallmann tehdy zažil jako už tak často důkladnou porážku. Další průběh věci dal zcela jiný smysl jeho výpovědi, které tehdy soud zdánlivě neporozuměl.

Roku 1892 jásal Paul Nathan ve své knize „Úvahy k Buschhoffově procesu“.³⁶⁷ „V Kleve znovu bojovala pokroková kultura německého lidu (!) proti duševně i mravně zaostalým elementům národa. A kdo jsou ti, kdož se snaží znovu zpochybňovat vymoženosti, kterým se dnes těšíme? Podle všeho pouze houfy bezohledných lidí bez jakékoli duchovní prestiže a morální vážnosti, kteří se postavili do čela hlouposti a surovosti. Tyto houfy musejí už navždy zůstat ve svých temných koutech, kam jediné patří...“

Oberwinderův proces

K „duševně i mravně zaostalým elementům“ a do „houfu bezohledných lidí“ patřil ovšem podle pojetí filosofa Nathana také majitel „Vlasteneckého vydavatelství“,³⁶⁸ redaktor a vydavatel Oberwinder. Po neslavném výsledku porotního soudu v Kleve napsal a vydal brožuru s titulem „Případ Buschhoff – Přezkoumání vraždy chlapce v Xantenu“,³⁶⁹ v níž znovu souhrnně pranýřoval neregulérnost a nemožnost celého soudního jednání. Bezprostředně poté byl pro urážku státních návladních Brixiusa a Baumgardta postaven před berlínský soud a odsouzen ke dvoutměsíčnímu vězení!

„Proces Oberwinder“, který lze tedy označit za pokračování xantenského, podává stejně významné, jako poučné osvětlení celého vedení procesu s Buschhoffem.

³⁶⁷ V originále *Betrachtungen zum Prozeß Buschhoff*.

³⁶⁸ V originále „Vaterländische Verlagsanstalt“.

³⁶⁹ V originále *Der Fall Buschhoff – Die Untersuchung über den Xantener Knabenmord*.

Za „svědky“ v Oberwinderově procesu byli samozřejmě mj. předvoláni kaplan Bresser (Xanten), vrchní rabín „s manželkou“ (Kleve) a představený synagogy Oster (Xanten)!

Obžalovaný na svých výtkách vůči vyšetřujícímu soudci Brixiovi a státnímu návladnímu Baumgardtovi před soudem v plném rozsahu trval a navíc prohlásil, že opomenutí v Xantenu jsou ještě mnohem vážnější povahy, než se původně soudilo. – Oberwinder: „Jsem zajisté náhledu, že vyšetřováním xantenské vraždy pověřené osoby byly předem zaujaté. Jsem přesvědčen a při své návštěvě Xantenu jsem si to ještě potvrdil, že Baumgardtova ‚důkladná prohlídka‘ byla ve skutečnosti přátelskou procházkou Buschhoffovým domem. Pokud se týče zaujatosti vyšetřujících úředníků v Buschhoffův prospěch, kromě jiného ji dokazuje i zacházení s usvědčujícím svědkem Möldersem, který byl přímo urážen a hned dvakrát předvolán, aby jej přiměli ke změně výpovědi. Tento vážený občan byl dokonce obviněn, že své děti naučil nepravdivě vypovídat ve věci, která mohla stát člověka hlavu... Šlo jasně o zaujatost ze strachu před mocí Židovstva. Soudní líčení se stalo pyramidální fraškou.“ – Prezident: „Však já vím, co jste řekl o jednotlivých pasážích (kleverského soudního spisu). Věc jsem šest dnů důkladně studoval a téměř jsem nad tím přišel o rozum.“ – Oberwinder: „Tak tomu rád věřím! Chtěl bych zde ještě říci několik slov o zamlžovacích manévrech. Takových bylo podniknuto hodně. Dr. Hirsch-Hildesheimer navštívil ministra spravedlnosti, ostatní rabíni intervenovali u ministra vnitra. Právník Fleischhauer měl všude svoje lidi, kteří jej informovali, a dokonce používal jednu berlínskou detektivní kancelář. Lidé, kteří zavražděné dítě jako první spatřili – a bylo jich čtrnáct – nebyli během vyšetřování vůbec vyslechnuti! Státní návladní Baumgardt nevěděl o nalezeném zakrváceném pytli, byla to prý pro něj novinka! Teprve ministr spravedlnosti musel nařídít ohledání místa, které ukázalo pravý opak, a to vzdor přísední výpovědi soudce Brixieuse. Vyšetřování bylo vedeno ze zcela viditelnou nechutí. ... 24. září 1891 první státní návladní Baumgardt v Kleve veřejně prohlásil, že vyšetřování proti Buschhoffovi nepřineslo sebemenší podklady. Tím bylo xantenské obyvatelstvo samozřejmě velice rozhořčeno.“

Důkazní řízení v Oberwinderově procesu začalo výsledkem prvního státního návladního Baumgardta, který prohlásil: „Odmítám výtky z úplatku jako nepravdivé a neopodstatněné. To by mně musel teprve někdo dokázat. Chovám se kavalířsky vůči každému, nejen k židovským děvčatům. Ostatně vzhledem ke svému úřednímu postavení předem protestuji proti inkvizitorskému vyslýchání, jako bych se musel ospravedlňovat před výtkami...“

Prezident berlínského soudního tribunálu nepokrytě vyjádřil svůj údiv nad tím, že porotcům v Kleve nebyla položena doplňující otázka po podílnictví, podněcování anebo vědomosti o zločinu. Baumgardt, který v Oberwinderově procesu seděl na lavici svědků, k věci uvedl, že jej prý od toho zdržel ohled na svého představeného, vrchního státního návladního. Opravdu velice poučné!

Oberwinderův obhájce dr. Schwindt při veřejném líčení uvedl: „Z námitky hraběte Loë vyplývá, že přinejmenším část porotců byla názoru, že se tím Buschhoff nepřipustně zvýhodňuje. V takovém případě je povinností státního návladního po-

žadat o položení doplňující otázky, pokud tak neučiní sám předseda soudu.“ – Podle názoru dr. Schwindta se taková otázka musela v tomto případě státnímu návladnímu sama přímo vnucovat! Dr. Schwindt dále uvedl: „Byl podán důkaz, že státní návladní Baumgardt přistupoval k vyšetřování jen zdráhavě a že nevěnoval pozornost základním kriminalistickým normám... Je přece samozřejmé, že když dojde k vraždě, musí se na místo dostavit sám státní návladní. Nelze tedy nijak ospravedlnit, že místo sebe poslal přísedícího, který mu byl svěřen na zaškolení.“ – Další, velmi závažné výtky této nepochybné právní autority zde kvůli stručnosti přejdeme.

Přísedící, zemský soudní rada Curtius, se vyslovil také velice jasně: „Časové údaje důkazu alibi v procesu Buschhoff sice vypadají ve spisech velice pěkně, ale přesto je považuji za příliš zvláštní, než aby jimi bylo možné od počátku zdůvodňovat Buschhoffovu nevinu. Dále je mně nápadné, že státní návladní, který přece vznesl žalobu a byl tedy podle toho přesvědčen o vině obžalovaného, ještě před výpovědí jediného svědka vynáší o hodnotě údajů obžalovaného tak příznivý posudek.“ – Baumgardt: „Pokud v mých slovech bylo něco takového, pak se to nestalo záměrně.“ – Curtius: „Tedy nikoli záměrně. No děkuji pěkně. ... Přesto jste musel být při zatčení přesvědčen o Buschhoffově vině! K zatčení přece nemohlo dojít proti vaší vůli, a žaloba nebyla vypracována proti vašemu přesvědčení. ... Chtěl bych znát moment, kdy jste se mezi Buschhoffovým zatčením a začátkem soudu přesvědčil o jeho nevině. Nenálehal jste přece na doplnění výsledku obviněného!“ Baumgardt: „Nechtěl jsem znejasnit daný obraz Buschhoffa...!“ – Vzdor těmto soudem dodatečně potvrzeným skandálním metodám kleverského porotního soudu byl vydavatel Oberwinder obvodním soudem pro Berlín I odsouzen ke dvěma měsíci vězení! Rozsudek byl zdůvodněn tím, že je „třeba chránit autoritu soudu, silně otřesenou obžalovaným (Oberwinderem!)...“ – Tak tedy nikoli Baumgardt, Brixius a spol. otřásli svými prožidovskými službami autoritou německého soudnictví, nýbrž muž, který pranýřoval neudržitelné poměry právě tohoto soudu.

Jako odpověď na to promluvily noviny „Staatsbürgerzeitung“ německému národu z duše: „Autorita a vážnost justice je nejlépe chráněna věcností a nezáujatostí, úzkostlivou přesností a neochvějnou spravedlností. Běda národu, kde soud musí být chráněn přísnými tresty; jeho osud bude žalostný!

V Buschhoffově procesu vyšly na světlo právě ony typické jevy, jejichž stále častější výskyt musí srdce každého vlastence naplnit tísnivou starostí. Nejhorší je na věci především stále ostřeji se projevující rozdíl mezi přirozeným pojetím práva našeho lidu a platnými právními normami i jejich užíváním. Je to důsledek toho, že naše právo nepovstalo z národního způsobu nazírání, nýbrž že bylo na naší půdu přesazeno cizí právo, a tomuto právu, které je bohužel v rukou vládnoucího cizího ducha, náš národ nikdy neporozumí. Vzplane však požár rozhořčení a nevole, kdykoli se na základě tohoto práva stanou věci, k nimž v poslední době dochází stále častěji. A pokud k tomu ještě přistoupí okolnost, že je při nich viditelně ve výhodě cizí, mezi námi žijící element na úkor domácího národa, nelze se divit, že je všeobecná rozladěnost stále silnější...“

Buschhoff (Xanten/Kleve) a Oberwinder (Berlín). Dva procesy, kdy osvobozeného židovského košeráka označil hlas lidu za rituálního vraha, a odsouzení Němce,

který se s rizikem zničení vlastní existence snažil odhalit neudržitelné poměry – naprosto logický vývoj výkonu „spravedlnosti“ ve vilémovském Německu! Stoecker ještě jednou pozdvihl hlas v poslanecké sněmovně: „Považuji projednávání (případu Buschhoff) za tím nezbytnější, protože stojíme před skutečností, že za ministra Schellinga se až nebývale otevírá Židovstvu juristická kariéra. V dějinách bude toto ministerstvo označeno za úřad, v němž se proti duchu a pocitům německého národa otevřely Židovstvu nejvyšší stupně justice. A není pochyb o tom, že to je znepokojující! To nejsou názory „štvavých antisemitských kruhů“, nýbrž myšlenky, které hýbají celým národem. (Živé projevy odporu na levici.) Pokud to popíráte, pak tak činíte proti svému nejlepšímu přesvědčení.“ (Neklid a výkřiky protestu na levici.)

POLNÁ 1898-1899

Marie Klímová

Oběma rituálním vraždám v Polné z let 1898-1899 předcházela o několik roků dříve v témže okrese Čáslav nikdy neobjasněná vražda pro krev. Roku 1894 z domu Žida Brettera v Kolíně „zmizela“ nežidovská služebná. Po zhruba měsíci se při pravém břehu Labe nalezla její mrtvola. Nebyla nafouklá, přestože měla údajně ležet už čtyři týdny ve vodě. Všechny známky ukazovaly, že tělo bylo vhozeno do vody již zcela bezkrevné. (Zpráva poslance Schneidera v rakouské říšské radě z 10. listopadu 1899.)

O čtyři roky později, 17. července 1898, byla zavražděna 23letá Marie Klímová, dcera chalupníka Františka Klímy z Velké Věžnice u Polné. Mrtvola se však našla až 27. října 1898, což silně ztížilo vyšetřování a zvláště stíhání vrahů. Marie Klímová se v neděli 17. července zúčastnila výletu do panského lesa zvaného Mršník a od té doby jakoby se do země propadla. 27. října 1898 panský hajný František Chalupa v lese Mršníku, vzdáleném necelé půl hodiny od Polné, našel zetlelé tělo, o němž bylo později soudní komisí zjištěno, že patří ženské osobě. Hlava byla úplně oddělena od trupu a ležela od něho ve vzdálenosti asi 10 cm. Paže byly roztažené a nohy násilně vytažené do výšky. – Později uvidíme, že tyto okolnosti mají nesmírný význam i pro projednávání dalšího případu!

Koncem května 1899 objevil rolník poblíž místa vraždy v mechu ukrytý nůž, a později byly také nalezeny cáry oděvu, patřícího Marii Klímové. Všechno svědčilo o tom, že byly strhány oběti z těla. Soudní komisí zahájené vyšetřování proběhlo bez výsledku. Podezření na základě několika svědeckých výpovědí stále více ukazovalo na jednoho z početných židovských obyvatel obce, povaleče Leopolda Hilsnera, jehož osobou se budeme na svém místě podrobněji zabývat. Příslušné instance v Polné i Kutné Hoře však tuto stopu nepochopitelně nesledovaly dál, přestože obyvatelstvo mezitím ohromila a pobouřila nová, naprosto stejná vražda, a navíc jen nepříliš vzdálená od místa první.

Leopold Hilsner

Tento 23letý, již vzhledově typický představitel východního Židovstva, byl v českém městě Polná považován za práce se štitícího a zchátralého povaleče, který měl vždy dost peněz, aniž ovšem mohl vysvětlit jejich původ. Se svým bratrem Icíkem a matkou bydlel ve sklepě zpustlé židovské školy, která současně sloužila jako synagoga. Podle protokolu soudní domovní prohlídky z 13. dubna 1899 se „obydlí“ Hilsnerových podobalo „spíše doupěti než lidskému příbytku“. Dvě místnosti našel soudce vyplněné lidským lejnem (!). Stará Hilsnerová si „vydělávala“ na živobytí tím, že vyžebravala staré šatstvo a pak je dále prodávala. Vzдор svému mládí se Hilsner opakovaně dostával do konfliktu se soudy. Občas se také vydal „na vandr“, tzn. že se jako příslušník židovského lumpenproletariátu potuloval žebravě z místa na místo a – jak to přikrašluje jeho životopisec Nußbaum – „tu a tam přijal nějakou

práci“. Také krátce po zavraždění Marie Klímové Hilsner náhle „odcestoval“ a vrátil se zpět do Polné až po mnoha týdnech.

Hilsner byl prokazatelně také ve Vídni. Možná že už tam navázal kontakty se svými tajemnými zadavateli, kteří díky lajdáckému úřednímu vyšetřování zůstali neodhaleni. Když byl židovský pobuda právě doma, potuloval se většinou v okolních lesích a obtěžoval dívky, které se vracely z práce – prototyp židovského prznitele rasy!

Jak bylo později před soudem konstatováno, Hilsner pod falešným slibem pokřtění a sňatku nestydatě zneužil polenskou služebnou Annu Benešovou. Když se dívka nakonec vymkla z jeho spárů, posílal jí výhrůžné dopisy, z nichž jeden byl později čten v soudní síni. Různí svědci doložili, že Hilsner již jako mladík zcela veřejně pronásledoval a obtěžoval děvčata. Když vyšetřování smrti Marie Klímové zůstávalo dlouho bezvýsledné, jiná dívka, Anežka Hrůzová, jednou v přítomnosti svědků instinktivně zvolala: „Je docela možné, že ji zabil Hilsner! Pořád za ní chodil...!“ – Nemohla tušit, že sama je už vybrána za příští oběť rituální vraždy...

Anežka Hrůzová

Ani ne 19letá švadlena Anežka Hrůzová docházela každodenně z vesnice Věžničky³⁷⁰ přes pole a hustý pás lesa zvaný Březina pracovat do Polné. V tomto malém venkovském městě s necelými 5 000 obyvatel žilo tehdy 200 Židů, převážně ve zvláštní čtvrti, zvané „židovské město“. 29. března 1889 se Anežka vydala večer kolem šesté na cestu domů, ale od té doby už zůstala nezvěstná. Obyvatelstva se zmocnilo nesmírné zneklidnění, protože teprve před osmi měsíci beze stop zmizela Marie Klímová. Židovstvo se tvářilo provokačně lhostejně. O tři dny později, na velikonoční sobotu (!), odhalilo nasazené četnictvo strašný zločin. Na okraji lesíku Březiny, pouhých šest metrů od cesty, objevili pod hustým mlázím a čerstvým klestím mrtvolu Anežky Hrůzové; na těle byly pouze útržky šatstva. Stejně jako v případě Marie Klímové leželo tělo břichem k zemi, a také bylo pokryto smrkovým klestím. Mrtvola Anežky byla částečně obnažena a pouze svršek košile byl obtočen kolem hlavy, zatímco dolejší část košile byla utržena. Hluboká strangulační rýha na pravé straně krku nasvědčovala, že oběti byla na krk hozena smyčka podle manýrů silničních lupičů. Na levé straně krku přecházela strangulační rýha v široce zející ránu, která na způsob košeráckého řezu vedla zprava doleva šikmo vzhůru směrem k uchu a prořízla měkkou tkáň až k obratlům. Hlava mrtvé ležela na zkřížených rukách. Nohy byly v kolenou ohnuté v ostrém úhlu, ale stopy po krvi byly zcela nepatrné. Kolem místa nálezu ležely všude poházené chybějící části oděvu. V bezprostřední blízkosti těla se našel velký kus hrubého plátna, v jehož středu byla krvavá stopa, jakoby si o něj někdo utíral nůž!

Tělo na místě ohledali soudní lékaři MUDr. Václav Michálek a MUDr. Alois Prokeš s následujícím výsledkem: vedle děsivých podrobností konstatovali, že příčinou smrti bylo vykrvácení, přestože se na místě našly jen zcela nepatrné stopy

³⁷⁰ Dříve zvaná Malá Věžnice; pozn. překl.

krve. Stejně jako v případě Marie Klímové byly nohy v kolenou ohnuty v ostrém úhlu kvůli tomu, aby krev z těla vytekla do poslední kapky. Při soudním přelíčení dr. Michálek později uvedl, že „celé tělo vypadalo jako z vosku“ (stenografický zápis).³⁷¹ Hluboká řezná rána na krku mohla být způsobena jenom dlouhým, ostrým nožem. Sexuální motiv nebo loupežná vražda podle ohledání mrtvoly nepřicházely v úvahu. „Anežka byla zařiznutá jako dobytče,“ říkal hlas lidu!

Důvodné podezření vedlo k výsledku Hilsnera, který podle svědků již dávno oběti všemožně nadbíhal. Protože se zaplétal do nesrovnalostí a protimluvů, postaral se četnický strážmistr Klenovec po dohodě s městskou radou o jeho zatčení. Krátce poté dostal strážmistr Klenovec od Žida Sima, ředitele továrny Žida Inwalda v Šicendorfu u Polné, „nabídku“ 25 000 zlatých, pokud se mu podaří „vypátrat skutečného pachatele“.³⁷² – Strážmistr si o Židově návrhu myslel svoje a učinil příslušné oznámení...

Za vyšetřujícího soudce byl jmenován jako naschvál katolicky pokřtěný Žid Reichenbach, který neměl na práci nic lepšího, než propustit Hilsnera znovu na svobodu; dokonce s ním ani nezavedl protokol!

Dva týdny po hrozném objevu psal český redaktor Jaromír Hušek (antisemitskému) poslanci Schneiderovi do Vídně:

„Vážený pane! V Polné bylo Židem zavražděno 19leté děvče Anežka Hrůzová. Místní židovský soudce³⁷³ se již pokusil celou záležitost ututlat. Vrah byl spatřen paní Hrůzovou, manželkou představeného obce,³⁷⁴ a byl jím jistý Leopold Hilsner, 22letý Žid. Čekající Žid ženu na lesní cestě uchopil, ale když zjistil, že čeká na jinou, pustil ji a zmizel v lese; krátce poté byla zavražděna Anežka Hrůzová. Žid Hilsner byl na naléhání všech obyvatel zatčen, ale židovským soudcem krátce poté zase propuštěn. Zakročte prosím u pana ministra spravedlnosti, aby byla věcí pověřena nestranná soudní komise, protože židovský soudce je schopen zahladit všechny stopy zločinu a zachránit tím pachatele. Zažili jsme již mnoho případů doslova křiklavého nadřizování. Tuto zprávu jsem již publikoval v listu ‚České zájmy‘, ale číslo bylo jako obvykle zkonfiskováno. Proto mi nezbývá jiná cesta, než obrátit se na Vás a prosit o energické zakročení. Nebezpečí z prodlení!

Jaromír Hušek.“

Poslanec Schneider se postaral o otištění dopisu v tehdy jediných opravdu německých vídeňských listech „Deutsche Zeitung“ a „Deutsche Volksblatt“, a také o jeho postoupení ministru spravedlnosti Ruberovi.

Avšak teprve po dlouhé době bylo nařízeno nové Hilsnerovo zatčení – v každém případě však už měl vrah dost času na zahlazení stop svého zločinu. Poté se Židé

³⁷¹ Srv. Evangelio Fornarachi, *Einer Wachsstatue ähnlich (Jako vosková figurína)*, str. 126.

³⁷² Nußbaum, str. 64.

³⁷³ Mínen je Reichenbach!

³⁷⁴ Jde o nechtěnou záměnu jména – byla to paní V o m e l o v á, manželka starosty Malé Věžnice; pozn. překl.

z Polné a okolí hromadně stěhovali, většinou do Prahy a Vídně! Obyvatelstvo bojkotovalo židovské obchody a městská spořitelna v Polné odmítala a vypovídala Židům úvěry. V jedné obci nakonec vyprovodili obyvatelé posledního Žida s kapelou až do polí! Na otázku jednoho zpravodaje, zda bude Polná odchodem Židů hospodářsky poškozena, odpověděl polenský starosta Sadil výstižným přirovnáním: „Je to jako když se člověk zbaví svrabu.“³⁷⁵

Pětidenní jednání porotního soudu v Kutné Hoře (12. - 16. září 1899)

Před porotním soudem v Kutné Hoře Hilsner zpočátku všechno popřel; troufal si dokonce tvrdit, že obviněnou vůbec neznal. Soudní líčení, které budilo nesmírný zájem veřejnosti, ukázalo mj. poučnou skutečnost, že Hilsner musel spáchat vraždu spolu se dvěma přespornými židovskými spoluviníky. Ti se objevili v Polné krátce před vraždou, našli pokoutní útulek v židovské škole bez povinného ohlášení pobytu, a stejně tak beze stopy zase zmizeli.

Služebná polenského rabína dr. Goldbergera, Marie Perníčková, před soudem uvedla (protokol 30 z 29. 7. 1899), že den po zavraždění Hrůzové obědval u jejího zaměstnavatele „pajdavý Žid“ nepříjemného vzezření, s protáhlým podobeným obličejem a tmavým plnovousem, a že byl mimořádně vyhladovělý. Její popis se až do detailů plně shodoval s údaji ostatních svědků. Rabínova žena nařídila později služebné důkladně umýt pohovku, na níž seděl „pajdavý“ Žid, „aby děti neonemocněly, protože cizinec měl neštovice!“

Na jiném místě protokolu svědkyně uvedla, že během své šestileté služby u rabína Goldbergera jí vždy pravidelně před velikonočními hostinami bylo podáváno víno, po němž pevně usnula. Druhý den byla velmi slabá a na pažích objevila početné stopy drobných vpichů. Domnívá se, že jí bylo pouštěno žilou!

Rovněž rabín Goldberger před soudem samozřejmě všechno popřel, přestože svědkyně Perníčková byla ochotna své výpovědi odpřisáhnout.

Další osud této svědkyně je asi nejlepším důkazem pravdivosti jejích závažných výpovědí. Nejprve byla rabínem okamžitě propuštěna ze služby; nouze ji však přinutila přijmout službu u jiného Žida. Již po několika dnech byla s příznaky těžké otravy dopravena do nemocnice v Německém Brodě.³⁷⁶ Nežidovský primář, který se nešťastnice okamžitě ujal, byl fingovaným telefonátem odvolán do terénu, a zastupující jej židovský lékař pomohl oběti rychle do hrobu! Soudní pitva prokázala embolii a poškození žaludečních stěn kyselinou. Svědkyně Marie Perníčková se stala obětí tajného židovského soudu! Výdajová kniha židovské náboženské obce v Polné má k tomuto dni následující pozoruhodný záznam: „Jednomu zbožnému věnováno na bohubilé dílo 500 zlatých.“ – „Bohubilým dílem bylo odstranění nepohodlné svědkyně!“³⁷⁷

³⁷⁵ Nußbaum, str. 37).

³⁷⁶ Dnešní Havlíčkův Brod; pozn. překl.

³⁷⁷ Karl Holz.

Matka zavražděné Anežky, chalupnice Marie Hrůzová, před soudem dále vypověděla, že se v jejím obydlí ve Věžničce před nějakou dobou objevili neznámí muži údajně z Prahy a Vídně pod záminkou, že by si chtěli prohlédnout šaty, které její dcera šije. Přitom dceru upřeně pozorovali a vyjádřili se, že je velká a silná. Zde je důkaz, že zločin byl již dávno plánován, systematicky připravován a na rozkaz židovské centrály pak také spáchán! Velmi obratně při tom po dvakrát využili vždy peněz potřebného a zpustlého pobudy Hilsnera. – Polenský rabín dva dny před vraždou Hilsnerově matce řekl: „Váš syn je vybrán k něčemu velikému!“ (Výpověď svědkyně Anny Pokorné.)

Den před vraždou (28. března) viděli svědci u Hilsnera dlouhý a ostrý tzv. košerácký nůž v koženém pouzdru. Na otázku, co s ním chce počít, odpověděl vyhýbavě. V předvečer zločinu potkal Hilsner na náměstí svědkyni Josefu Vytlačilovou. Nejříve chvíli všelijak mluvil o Anežce Hrůzové a pak se svědkyně ptal, zda se tak pozdě večer nebojí. Na zápornou odpověď Žid prohlásil, že on se také nebojí, a povytáhl přitom z koženého pouzdra velký nůž. Svědkyně uvedla, že nůž ve světle pouliční lampy viděla zcela zřetelně.

Zmíněný nůž byl Hilsnerovi předán někým zvenčí. Hilsner sám se při soudním jednání v Kutné Hoře choval velice drze a arogantně, vědom si nepochybně všeobecné podpory světového Židovstva. Redaktor vídeňského listu „Deutsche Volksblatt“ Hanns Arnold Schwer, kterému vděčíme za písemný zápis procesu na základě stenografických protokolů, označil svého času Hilsnera za „prototyp flákače, typ arogantního židovského darebáka, jakých známe dost a dost také z Vídně“.³⁷⁸

Auditorium v sále tvořili z dobré třetiny tiskoví Židé, kteří se opakovaně snažili rušit jednání soudu nestydatým pokřikováním, zvláště při výpovědích nevídaných svědků. Podle osvědčené židovské taktiky byl soud ve dne v noci doslova bombardován telefonickými a telegrafickými dotazy, dopisy a interpelacemi. Světový židovský tisk a světové židovské finance horečně pracovaly, a svolávaly se porady. Aby bylo možné ještě v poslední chvíli zbavit Hilsnera podezření a odvést pozornost veřejnosti od rituální vraždy, vymyslel si židovský obhájce za současného štedrého rozdávání úplatků následující odpornou tragikomedii. Jistý Karel Janda, jinak žijící v Praze, byl v době vraždy v Polné a jako účastník hledání zmizelé Anežky Hrůzové viděl její mrtvolu. Pohled na strašný košerácký řez na krku zavražděné jej

³⁷⁸ Schwerovy zápisky představují, alespoň pokud je mně známo, jediný použitelný pramen; vedle něj ovšem existuje nejméně šest „děl“ židovských autorů a dále „zpracování“ dokladů od Žida Maximiliana Paula Schiffa (*Der Prozeß Hilsner*, Vídeň 1908). Pak jsou zde ještě výroky zednáře T. G. Masaryka, který se na svůj způsob „případu“ ujal. Všichni jsou učenlivými žáky nechvalně proslulého Paula Nathana! Tak např. „profesor filosofie“ Masaryk roku 1899 chvatně napsal brožuru s názvem *Nutnost revidovati process Polenský*, přestože sám přiznává, že nebyl ani na místě činu, ani při procesu, a r. 1900 vydal ještě spisek *Die Bedeutung des Polnaer Verbrechens für den Ritualaberglauben*. Obě další brožury z r. 1900 a 1901 židovského lékaře J. A. Bulova, který ostatně již „hájl“ židovský párek vrahů Mosese a Gittel Ritterovy, jsou sepsány tak ledabyle a hlavně zmateně, že nenašly uznání ani u souvěrců. Roku 1906 vyšla práce *Der Polnaer Ritualmordprozeß – Eine kriminalpsychologische Untersuchung* židovského advokáta Arthura Nußbauma z Berlína, a 1911 rovněž v Berlíně – pro jistotu anonymní – brožurka *Der Fall Hilsner – Ein europäisches Justizverbrechen*.

tak rozrušil, že se pomátl na rozumu. Skončil nakonec v ústavu choromyslných. Janda byl náhle druhou stranou prohlášen za normálního (!), zatčen a převezen do Kutné Hory, kde měl být usvědčen z vraždy Anežky Hrůzové! Protože se však s duševně chorým nedalo nic kloudného dělat, byl za „duševně zdravého“ prohlášený Janda zase rychle vrácen do ústavu pro choromyslné! (Z proslovu poslance dr. Baxy v zemském sněmu v Praze 17. května 1899.) V celé nechutné aféře si naštěstí prezident soudu dvorní rada dr. Ježek zachoval pevné nervy, takže ničemný manévr zůstal bez úspěchu, přinejmenším do vynesení rozsudku.

Zato, jak se rozumí, obhájce Zdenko Auředníček rozehrál celý rejstřík talmudských triku na záchranu svého souvěrce. Naštěstí jeho ignorance, s níž se snažil vyvrátit znalecké posudky obou lékařů, vyvolala spíše pobavené úsměvy.

Po skončení důkazního řízení v pátý den dramatického přelíčení, které Hilsnerovi doslova drtivě přitížilo, pak soukromý obhájce rodiny Hrůzových dr. Baxa přednesl senzační závěrečnou řeč,³⁷⁹ v níž s oporou o odborné posudky prokázal, že jako motiv hrozného zločinu lze s jistotou vyloučit obyčejnou vraždu.³⁸⁰ Vrazi i tentokrát, jako už v řadě předcházejících případů, počítali s tím, že nebudou odhaleni. Anežka Hrůzová se stala mučednicí. Vrazi nechťeli život děvčete, ani její bezvýznamný majetek ani její čest, nýbrž krev, kterou jí také dokonale odebrali. „Ze síně okresního soudu v Kutné Hoře dnes do celého světa hlasitě zaznělo, že v lidské společnosti žijí individua, která si žádají krve svých bližních.“ – Tím se neúplatný obhájce dotkl jádra věci. „Je povinností všech, kteří stojí v čele státní společnosti, aby hledali a pátrali, proč tito jedinci krev zachycují, proč se to děje. Musíme se bránit proti těm, kteří dostávají krev z našich křesťanských dívek; pak je třeba, aby se proti nim zakročilo. Nechť Polná není konec, ale teprve začátek vyšetřování, které vnese světlo do tohoto strašlivého tajemství, aby si celé nežidovské lidstvo mohlo konečně oddechnout!“

Jak velice se internacionální Židovstvo Baxovy závěrečné řeči obávalo, vyplývá z toho, že krátce před ní byla souvěrcům vydána instrukce provázet ji hlasitým aplaudováním a voláním, aby tak byl soudce nucen nechat vyklidit jednací síň! Díky ukázněnosti nežidovské většiny publika však tato snaha nevyšla. Patnácti tisíci zlatých honorovaný obhájce Auředníček se po odzbrojujících argumentech dr. Baxy omezil na snahu oslabit přesvědčení o rituální vraždě poukazem na papežské výroky, označující takovou vraždu za nepravděpodobnou!

Výrok soudního tribunálu ze 16. září 1899, kterým byl Hilsner odsouzen k trestu smrti provazem, uvítali s bouřlivým souhlasem tisícovky lidí, čekající před soudní budovou.

Na zasedání rakouské říšské rady 10. listopadu 1899 poslanec Schneider mj. uvedl: „Jménem své strany i jménem všech svých voličů z Vídně, jménem všech Rakušanů protestuji proti tomu, abychom my Němci byli zaměňováni se Židy, nebo vůbec aby se na Židy pohlíželo jako na Němce. Je nezbytné již jednou zřetelně prohlásit, že klid a porozumění mezi národnostmi nenastane dříve, dokud se neudělá

³⁷⁹ Ve výtahu přetištěna v Dodatcích.

³⁸⁰ Baxův projev před soudem je stěžejní a jeho četba je dodnes velmi poučná. (Řeč dr. Baxy je obsažena v knize J. Ryse *Hilsneriáda a TGM*, Praha 1939; pozn. editora.)

jasný rozdíl mezi námi a Židy, protože do té doby se Židům bude vždy dařit jednotlivé národnosti vzájemně rozeštvávat...”

Po soudu v Kutné Hoře se zdálo, že rituální vražda je navždy zneškodněna, kdežto Hilsner se tvářil zcela lhostejně, protože dobře věděl, že nebude popraven!

Již během vyšetřování, ale především pak v průběhu procesu, kdy byl Hilsner stále více usvědčován z vraždy, se Židovstvo všemi prostředky snažilo ovlivnit výsledek soudního jednání, ale hlavně hledělo zabránit, aby vyšla najevo rituální vražda. Velmi pochybnou roli hrál již během vyšetřování soudce Reichenbach. Tento Žid, jak víme, nejprve propustil zatčeného Hilsnera. Svědky, kteří se mu dobrovolně hlásili s důležitými poznatky, hrubě okřikoval a vykazoval za dveře! Naproti tomu vůči polenským Židům projevoval až provokativní vstřícnost. Jeden z hlavních přitěžujících svědků, obuvník František Veselý, vznesl navíc během soudního jednání v Kutné Hoře závažné obvinění, že protokolární záznamy jeho výpovědi byly do datečně zfalšované. Podle židovské zásady „ne vrah, ale zavražděný je vinen“ si Reichenbach ještě po vynesení soudního rozsudku troufl obvinít z bestiální vraždy bolestí zhroucenou matku oběti, její sestru a bratra, Jana Hrůzu! Okolnost, že neutěšené hospodářské poměry Anežku přiměly pracovat jako švadlenu v Polné, vykládala židovská strana tím, že doma měla s rodinou spory, které prý postupně mohly dosáhnout (!) takového stupně, že se rodina chtěla dívky „zbavit“! Při pohřbu sestry držel prý Jan Hrůza „jednu ruku nápadně v kapse“ (Nußbaum, str. 86). Údajně byla poškrábaná při rvačce v rodině – toto zcela nepravdivé tvrzení muselo být ovšem brzy odvoláno – a matka měla mít velkou modřinu! To se velice podobá zcela nepodloženým Masarykovým blábolům: Dívka nebyla zavražděna na místě nálezu, nýbrž jinde, poté položena do nějakého vozu a odvezena! – A skutečnost proříznutého hrdla? – To bylo teprve později uděláno již mrtvé, „aby bylo možné nařknout Židy z rituálního zločinu“ (Masaryk a Bulova).

Všechno tedy bylo zase v nejlepším pořádku. Žid Reichenbach se těchto „odhalení“ samozřejmě dychtivě chopil a nařídil u Hrůzových brutální domovní prohlídku. Oškrabávaly se stěny, vytrhávala prkna z podlahy a zabavovalo šatstvo v marné snaze objevit stopy krve. A rodinní příslušníci zavražděné byli také skutečně zatčeni! Po jejich uvěznění byl polenský košerák spatřen, jak se pomocí štětce a hovězí krve snaží do datečně vyrobit „krvavé stopy“ (zaprotokolované svědecké výpovědi).

Žena Jana Hrůzy, která byla ve vysokém stupni těhotenství, dostala křeče ve chvíli, kdy jejího muže odváděli četníci. Večer porodila děvčátko, ráno byly matka i dítě mrtvé – také ony se staly obětí tajného židovského soudu! A židovské noviny již palcovými titulky hlásaly: „Hilsner je nevinný!“ a „Bestiální matka zákeřně zabil vlastní dítě!“ Něčeho tak podlého je opravdu schopen jen židovský mozek! – Také matka nešťastné Esther Solymosiové byla Židy nařčena ze zabití svého dítěte!

Noviny, které o polenském procesu informovaly objektivně a pranýřovaly bezohledné jednání Žida Reichenbacha, byly nemilosrdně zkonfiskovány a odsouzeny k pokutě, zatímco židovský a židomilný tisk mohl zcela volně šířit lži a odporné po-

mluvy dokonce i o porotcích a samotném soudu! „Nejnovější události, které se v této aféře odehrály, jsou schopné postavit rakouskou justici na hlavu“, bylo obsahem interpelace několika poslanců na ministerského předsedu Claryho při zasedání pražské sněmovny 21. října 1899. Zástupce obžaloby, státní návladní dr. Schneider-Svoboda z Kutné Hory, byl v souvislosti s Hilsnerovým procesem zbaven úřadu a pro „nestavovské chování“ potrestán penzionováním s polovičním výslužným! Profesor Schlesinger proto ministru spravedlnosti prohlásil, že podle této logiky už nesmí být žádný Žid odsouzen soudem..., že Židovstvo stojí nad soudy a nepohodlné soudce může podle libosti odstranit, a dále že vyšší soudní instance se snížily do role biřiců židovských vůdců... (petice ministru spravedlnosti z 25. října 1899).

Stejně se vedlo předsedovi kutnohorského soudu, dvornímu radovi Ježkovi. Pomlouvačné a zcela nepravdivé udání několika rabínů z Brna, Prahy i dalších míst ministerstvu spravedlnosti ve Vídni stačilo, aby proti osvědčenému a vysoce váženému soudci bylo zahájeno disciplinární řízení kvůli údajně neobjektivnímu postupu! Dále mu bylo vytýkáno, že v soudní síni strpěl přítomnost „lůzy“ – tou je míněno nežidovské publikum, většinou složené z vysokých společenských kruhů! „Vzhledem k do nebe volajícímu a nezkonnému postupu c. k. ministerstva spravedlnosti... kladou podepsaní otázku: Čím může ministerstvo spravedlnosti takové nelegální jednání ospravedlnit...? (Interpelace poslance Březnovského a kolegů ze 26. října 1899.)

Porotní soudní jednání v Písku (25. října - 14. listopadu 1900)

Tělo Anežky Hrůzové se našlo zcela bezkrevné. Protože se na místě činu nenašla žádná krevní sraženina, musela být krev – stejně jako při rituální porážce zvířete – zachycována. Kam se však potom poděla? V den vraždy 29. března 1899 dva svědci viděli, jak nějaký Žid (tzv. „pajdavý“ Žid, jeden z neznámých Hilsnerových spolupachatelů) vychází nesmírně rozrušený z obydlí rabína Goldbergera a nese v ruce asi šestilitrovou nádobu, zabalenou do voskovaného plátna. Asi půldruhého měsíce po vraždě – tedy v polovině května – zabavila pošta balíček pro rabína Goldbergera, který odeslal židovský kantor z Golčova Jeníkova a deklaroval jako „zásilku parfémů“. Balíček však v silně navoněné vatě obsahoval lahvičku, naplněnou hnědočervenými kuličkami, podle všeho z usušené krve. Okresní soud v Polné kvůli naprosté jistotě zaslal velice podezřelý obsah k odborné analýze do Prahy; výsledku se však nikdy nedočkal. Již tehdy, na konci 19. století, byla lékařská fakulta zamořena Židy!

Židovský obhájce Auředníček se před několika svědky vyjádřil, že kasační soudní dvůr ve Vídni rozsudek nad Hilsnerem zruší a k dalšímu soudnímu řízení že již nedojde! V této souvislosti stojí za pozornost fakt, že Auředníček v doprovodu kutnohorského rabína intervenoval ve Vídni u samotného císaře. Ve starém Rakousku si Židovstvo bylo již svou věcí jisto natolik, že po vleklém procesu vyslovený trest smrti nad svým soukmenovcem považovalo za neproveditelný! Co už pak pomohla v interpelaci vznesná žádost několika odvážných poslanců z 21. října 1899, „aby

byla u kasačního soudu učiněna potřebná opatření k zamezení vlivu tamějších pokřtěných i nepokřtěných Židů“?

Na „zmateční stížnost“ židovského obhájce si kasační soud ve Vídni vyžádal „vrchní znalecký posudek“ české lékařské fakulty v Praze. Ta sice musela rovněž konstatovat, že řezná rána na krku oběti, vedená ostrým nástrojem, způsobila smrtelné zranění, a že sebevražda nebo vražda na jiném místě je předem vyloučená. V tomto směru byla věc tak jasná, že nepotřebovala prokazovat. Pachatel stál – citujeme doslova – „v okamžiku vedení řezu nožem za Anežkou Hrůzovou; v postavení, v němž mohl být smrtelný řez proveden“. Předtím byla oběti vhozena na hrdlo smyčka. V tomto bodě se tedy posudek fakulty plně shoduje s nálezem soudních lékařů. Přestože však byly na místě objeveny jen zcela nepatrné a ostře ohraničené stopy krve, podobné krevním stříkancům (dr. Prokeš podle soudního stenogramu), pražští profesoři usoudili – přestože nic takového nemohli dodatečně zjistit – že nalezená krev odpovídá její pravděpodobné ztrátě a že tedy posudek soudních lékařů je nevýstižný.³⁸¹ Vždyť prý vždy „chyběly pozitivní znalosti a kritické schopnosti zvláště místním lékařským expertům, kteří jsou izolováni od pokroků vědy, vedou svou lékařskou praxi zastarale a neobratně, a pro závažné lékařské případy soudního charakteru nemají ani zdaleka potřebné odborné znalosti, kterými disponují pouze specialisté. V tomto případě se přizvali venkovští lékaři, protože jiní nebyli po ruce...“³⁸² – Připomeňme si předcházející procesy: „nevzdělaní“ úředníci, navíc tak neomalení, že sledovali k Židům vedoucí stopy, byli také rychle nahrazeni jinými stejně jako „prostí a primitivní“ venkovští lékaři, kteří zjistili, že hrozným proříznutím hrdla lidské tělo vykrvácelo!

Kasační soudní dvůr ve Vídni zrušil rozsudek ze 16. září 1899 a po ročním prodlení nařídil nový proces před porotním soudem v Písku (25. října až 14. listopadu 1900). V Písku již byl „oficiální předpoklad rituální vraždy předem vyloučen“ a košerácký nůž tudíž ztratil smysl... – „Takže shrnuto: Pouhá domněnka, že Hilsner spáchal na Anežce Hrůzové rituální vraždu, je zcela absurdní. Prohlásil to výslovně a důrazně státní návladní, byť ovšem až v Písku. Jaký motiv však měl potom mít Hilsner pro svůj hrozný čin?“, přetvařuje se dále Nußbaum.³⁸³

Dívka padla za oběť „perverzním a sadistickým“ sklonům nějakého zpustlíka – také gymnasista Winter byl téhož roku označován za oběť úchylného vraha! Je samozřejmé, že tohoto „motivu“ se židovský tisk horlivě chopil!

Jenže Židé se přece jen trochu přepočítali. Sice si mohli zapsat k dobru odmítnutí předpokladu rituální vraždy – rovněž v Písku byly absolutně ignorovány posudky soudních lékařů –, ale soudu se podařilo prokázat Hilsnerovi také vraždu Marie Klímové. Leopold Hilsner byl znovu odsouzen k smrti provazem za prokázanou dvojnásobnou vraždu.

Rovněž v Písku se v den vynesení rozsudku 14. listopadu shromáždil před soudní budovou početný zástup a připravil porotcům ovace. Když se podle soudobé zprávy

³⁸¹ Nußbaum, str. 2.

³⁸² Nußbaum, str. 52.

³⁸³ Nußbaum, str. 126 resp. 148.

pražské „Bohémie“ objevili právní zástupci Baxa a Pevný,³⁸⁴ nadšený dav prolomil policejní bariéry a chtěl oba muže odnést na ramenou do hotelu. Hilsnerovy obhájce Auředníčka a Vodičku musela před násilnostmi chránit policejní eskorta! Při jejich spatření propukl zástup v nepředstavitelný řev a volání „hanba!“ V obou městských kasárnách bylo vojsko uvedeno do pohotovosti a přímo v soudním sále bylo hodně důstojníků. Nakonec se dr. Baxovi podařilo uklidnit zástupy a přimět je k rozchodu; brzy byl obnoven naprostý klid. Dr. Auředníčkovi se však od té doby jeho čeští klienti vyhýbali a nakonec byl donucen přesídlit z Prahy do Vídně!

Hilsnerova matka však připadla na nový způsob: vrozeným rasovým instinktem rozpoznala novou situaci, která nastala po „justičním zločinu“ na jejím synovi, a začal čile chrlit škemravé dopisy! (Tento výraz je od samotného A. Nußbauma!)

Revizi procesu, revizi!

Jakkoli bylo zásluhou rozvážných nežidovských mužů, že Židé nedoznali v Písku fyzické újmy, tím podrážděněji si počínalo Židovstvo v čele s vrchním vídeňským rabínem Güdemannem. Ve Vídni i ve všech větších městech monarchie nechal rozšířit statisíce vícejazyčných letáků, v nichž „ve jménu Krista a Panny Marie“ (!) zapřisahal Nežidy, aby se zasazovali za propuštění slušného, nevinného Hilsnera! S přímo dech vyrážející drzostí pak rabín na konci letáku psal doslova: „Chcete-li zůstat křesťany, vzpomeňte na matku Marii, které také ukřižovali syna! Také ubohé matce Hilsnerové chtějí zamordovat jejího syna! Křesťanství, nyní ukaž, že jsi čin, a ne jen pouhé slovo!“ – Nenalezli jsme žádný pastýřský list, který by takové rouhání pranýřoval. Církev mlčela. Tím zuřivější ovšem byla bubnová palba světového tisku. V parlamentech různých zemí docházelo ke skrumážím a skandálním scénám. Soudci i státní návladní však zůstali pevní a stáli za svým rozsudkem. V této kritické situaci vyvstal náhle Židům zachránce.

Položil Tomáš Garrique Masaryk, bývalý profesor pražské vysoké školy a vůdce své radikální strany, měl již dávno důvěrné vztahy k Židovstvu. Během svých vídeňských studií bydlel většinou v židovské čtvrti Leopoldstadt a nakonec se stal domácím učitelem v židovských rodinách Schlesingerů a Sternů.³⁸⁵ Stýkal se převážně s vlivnými židovskými kruhy, jimiž byl zavázán zvláštním díkem. – Tedy velice příhodný muž, který se měl ujmout „případu“ v Judových intencích. A byť i nebyl na místě hrozného činu, ani se nezúčastnil poučných soudních jednání, „analyzoval“ polenskou vraždu v brožuře, aby – jak stojí v předmluvě – „podle sil svých odčinil hanbu naší žurnalistiky, která lživým a štvavým líčením aféry Hilsnerovy připravila nám českou a rakouskou dreyfussiadu“.³⁸⁶ Masaryk dále píše: „Nebudu říkat, jak věc Polenská se mne dotkla, jak mne její přetřásání v naší veřejnosti až do duše zranilo – tolik nesoudnosti, nemyšlení, vášnivé ukvapenosti, a k tomu přímo nelidskosti, až ukrutnosti –, zjev takový dá se vyložit jen nervosní předrážděností a abnormálním stavem našeho českého a rakouského života vůbec. Pro ty, kdo

³⁸⁴ Dr. Pevný zastupoval zájmy rodiny Klímovy; pozn. překl.

³⁸⁵ A. Rosenberg, *Protokolle der Weisen von Zion*.

³⁸⁶ „Münchener Neueste Nachrichten“, 8. 11. 1899, str. 2.

stav tento pozorují jen poněkud bedlivěji, proces Polenský je memento krvavé. ... Obžaloba, svědkové i lékaři byli pod sugescí vraždy rituální. Kdyby se však i sám Hilsner dopustil vraždy, čemuž nikdy neuvěřím, pak by to ještě zdaleka nebyla vražda rituální, nýbrž akt sebeobran y, spontánní exploze nahromaděného utrpení (!), kterým národ Židů po staletí tak hrozně trpěl.“³⁸⁷ – Jako již dříve vyšetřující soudce Reichenbach, snažil se nyní i Masaryk jakožto výsledek svého „zkoumání“ svalit vinu na matku zavražděné! A končí slovy: „Pro nevinného Hilsnera požaduji revisi! Že tato revise přijde, o tom nepochybuji!“

„Revizi procesu... revizi... rozeřvala se jako kdysi v Dreyfusově procesu nyní celá židovská banda kvůli procesu ve věci vraždy v Polné. Služebník Židů Masaryk vydal v Praze brožuru, plnou nejvytlanějších ‚informací‘ o rituální vraždě v Polné, z níž pak otiskl výtah mnichovský tiskový orgán Alliance Israélite ‚Neuesten Nachrichten‘. Zatímco tento list všechny skutečné události přinášel skryté nenápadně pod čarou, věnoval Masarykovu paskvilu velký prostor, protože židovské lži je třeba šířit mezi lidem!“³⁸⁸

Masarykovy agitační slátaniny se nadšeně chopil mezinárodní židovský tisk a přetiskoval ji ve všech velkých městech – ve Vídni, Berlíně, Paříži, Londýně, Budapešti i v New Yorku. List „Müchener Neueste Nachrichten“, vedle „Berliner Tageblattu“ tehdy nejvlivnější list AIU v Německu, z ní otiskoval celé stránky! Theodor Fritsch ve své „Příručce k židovské otázce“³⁸⁹ píše: „Na všechny (soudní) procesy se Židy se vždy (AIU) snažila získat vliv. Jaká to neviditelná síla byla všude přítomná...“

Jako „doplnění a prohloubení“ zmíněné brožury vyšla v roce píseckého rozsudku další Masarykova práce „Význam polenského zločinu pro rituální pověru“. V závěru se tam píše: „Chtěl bych tyto polenské studie zakončiti přáním, aby přispěly k vymýcení rituální pověry. Během mé práce mně bylo stále jasnější, že rituální pověra je přímo obžalobou českého národa. Židé v Čechách a českých zemích obecně patří k elitě nejen rakouského Židovstva, nýbrž Židovstva vůbec. – Jak by bylo možné neprávem jim přisuzovat barbarskou rituální vraždu? A kdyby i nakrásně toto vzdělané a morálně vznešené (!) Židovstvo mělo mezi sebou třeba jen jedinou rituální sektu, jak barbarské by potom musely být kulturní poměry mezi námi křesťany, když by se v nich taková sekta mohla vyvinout a udržet?! Čím více se o rituální pověře uvažuje, tím více se musí jevit absurdnější a pro náš lid nebezpečnější. Kulturní, religiózní, lékařskou i juristickou poskvru z Kutné Hory lze odstraniti pouze energicky vedenou a objektivní revisí!“

„Tři proslulí právníci a učitelé trestního práva profesor justiční rada dr. Franz von Liszt (Berlín), profesor dr. G. Stoß (Videň) a emeritní prezident zemského soudu ve Vídni dr. von Krall se vyslovili pro nezbytnost revize procesu, významný právník dr. Nußbaum v Berlíně a profesor Masaryk v Praze napsali důležité knihy (!) o neudržitelnosti rozsudku, a také český básník Machar se zastal Hilsnera. ...

³⁸⁷ Dobový pravopis citátů z Masarykovy brožury ponechávám podle možností v původním znění; pozn. překl.

³⁸⁸ Z letáku Bavorské reformní strany.

³⁸⁹ V originále *Handbuch der Judenfrage*.

V parlamentu vznesl 28. ledna 1907 známý a svědomitý znalec práva a poslanec dr. Julius Ofner spolu s kolegy skvělou interpelací na ministra spravedlnosti o znovuzahájení procesu podle § 362. Dne 26. května 1907 přednesl troufalý soukromý obhájce Hilsnerovy matky dr. Elbogen plamennou přednášku ve Spolku na obranu před antisemitismem, a pak 18. března 1908 další před početným publikem poté, co v prosinci 1907 jím sepsaný apel na svědomí veřejnosti byl čtenářům zpřístupněn jako příloha listu „Neu Freie Presse.“³⁹⁰

Takže jsme si zde znovu představili dobrou, ba nejlepší společnost Evropy!

Židozедnářské síly se naplno rozvinuly nejen během obou procesů, ale měly i později naprostý úspěch. Přestože už dnes nemáme k dispozici všechny podrobnosti, jisté je tolik, že Hilsner byl záhy omilostněn k doživotnímu vězení! Neměl se tam nijak špatně. Přestože byl prakticky analfabet, dostal se do tzv. „oddělení intelligence“, a byl zaopatřen košer stravou! Tu a tam mohl přijmout i ženskou návštěvu. Berlínského Žida Nußbauma se ovšem hluboce dotklo, že se nějaká instance vůbec odvážíla soudit židovského pobudu a rituálního vraha Hilsnera. V následné úvaze o obou „případech“ Hrůzová/Klímová psal takto: „Jako takový patří Hilsnerův proces k nejsmutnějšímu případu selhání moderního soudnictví. Mezi rituálními procesy je nejžalostnější proto, že jako jediný vedl k právoplatnému odsouzení obžalovaného (!). Justiční správa ovšem rozsudek nevykonala, což je důkazem, že nevěřila výroku poroty, nýbrž nechala jej jako odsouzeného dvojnásobného vraha omilostnit k doživotnímu vězení. Hilsner zůstal naživu. Proto se mu může a musí pomoci. ... Přesto se rozhodně nejedná pouze o Hilsnera. Vítězství spravedlnosti by se mnohem více než v tomto jednotlivém případě stalo zářivým symbolem a v budoucnu by soudnictví ochránilo před podobným selháním (!). A hlavně, stal se justiční zločin; odčinit jej je nevyhnutelnou mravní povinností.“

O devatenáct let později po zhroucení dunajské monarchie vyplatil „vyvolený národ“ Židů svému agentovi jidášskou odměnu: vysokostupňový zednář Masaryk se stal prezidentem nové Československé republiky. Pryč byly časy, kdy pražští studenti ještě mohli demonstrovat proti skandálním Masarykovým pamfletům, takže na dlouhou dobu musel přerušit své přednášky. Zapomenut byl již také incident, kdy asi rok po polenském procesu byl Masaryk v malém českém městě poznán a „hrubě inzultován“.³⁹¹ Masaryk samozřejmě svou „mravní povinnost“ splnil – prvním počinem novopecčeného prezidenta bylo propuštění Hilsnera z vězení! Polenský vrah se těšil dobrému zdraví, nepoznal nouzi o peníze, a pod přijatým jménem Heller si ještě deset let užil svobody. Nápis na jeho „čestném hrobě“ ústředního židovského hřbitova ve Vídni zní:

„Leopold Hilsner (Heller), zemřel 8. ledna 1928 ve věku 51 let.

Jako nevinná oběť lži o rituální vraždě úpěl 19 roků
v žaláři.“

³⁹⁰ *Der Fall Hilsner – Ein europäisches Justizverbrechen (Případ H. – Evropská justiční vražda)*, anonym, Berlín 1911, str. 21.

³⁹¹ Nußbaum, str. 26.

CHOJNICE 1900

Koncem dubna 1900, tedy ještě v roce Hilsnerova procesu, bylo možné číst následující veřejné oznámení:

„Vražda v Chojnici. – Pan ministr vnitra nabízí odměnu každé soukromé osobě, která by uvedla důležité informace, vedoucí k vypátrání vraha nebo vrahů studenta vyšší tercie Ernsta Wintera. Rozhodnutí o vyplacení odměny si vyhrazuje sám pan ministr. – Kvidzyn,³⁹² 27. dubna 1900.

Prezident vládního okrsku.“

Protože vrahy byli Židé, nemusel si pan prezident s vyplacením odměny dělat starost!

V plném létě toho roku jedny židovsko-liberální noviny psaly, že nepokoje a zmatky v Číně přišly antisemitům velice nevhod, protože je jimi chojnický vražedný příběh zatlačován do pozadí a postupně upadne v „zapomenutí“. Na skončení jeho veřejného přetřásání ovšem Židům hodně záleželo!

Protože se postup vyšetřování zvrhl ve veřejný skandál, utvořilo se koncem listopadu 1900 v Chojnici „Sdružení k objasnění chojnické vraždy“, podepsané katolíky i evangelickými duchovními, městskými radními, a rovněž několika zemskými i říšskými poslanci.³⁹³ V jednom z svolání sdružení se říká: „... je stále ještě možné, že tento zločin bude objasněn a potrestán.“ – Zatím se vyzývá k sebeobraně: „... a jelikož je důvodná obava, že byrokracie v Německu je stále více pronikána židovskými představami práva i židovskými myšlenkami, musíme vyzývat k nezbytné sebeobraně. Chojnická vražda nám v první řadě klade na srdce starost o blaho našich dětí. Jsou vůbec ještě křesťanské děti chráněny před rituálním vražděním? Kde selhává státní moc, musí přijít pomoc z lůna rodiny. Obracíme se na duchovní, učitele a na otce rodin.“

V závěru jsou pak podávány následující rady: „Nechť rodiče zavčas seznámí děti s osudem gymnasisty Wintera. Naše děti se pak samy budou vyhýbat navazování přátelství se židovskými dětmi a nebudou vstupovat samotné do židovských domů. Duchovní necht' v tom smyslu varují venkovské obyvatelstvo, jmenovitě pak chlapce a děvčata. V okolí Chojnice se ještě v minulých desetiletích udály případy, kdy beze stop zmizely dívky, sloužící v židovských domech. Při dojednávání takových záležitostí, kdy je nezbytné vstoupit do židovského domu, ať jde každý s průvodcem...“ – „Pokud by mělo dojít k podobné vraždě jako v Chojnici a Xantenu, pak necht' místní obyvatelé ihned vytvoří právní ochranný spolek, který zcela veřejně pomůže úřadům v hledání vraha, bude sbírat peníze a podle možností se starat o to, aby se nic podobného nemohlo opakovat. Právní spolek se má rovněž postrat o nezbytné spojení s tiskem a varovat obyvatelstvo před srocováním a násilnostmi, protože těch využívají pouze vrazi a jejich pomahači.“

³⁹² Tehdy německy Marienwerder; pozn. překl.

³⁹³ Leták je v Dodatcích.

Moc Židů byla v té době již naprostá: soudní instance selhaly, tisk sloužil výhradně židovským zájmům nebo se alespoň choval lhostejně. Proto se museli spojovat odvážní muži, vydávat prohlášení a prosit o soukromou finanční podporu, aby bylo možné se Židům bránit – němečtí lidé si už jinak pomoci nemohli!

Člen německého říského sněmu, německosociální poslanec Liebermann von Sonnenberg, inicioval sestavení autentického materiálu zkušeným kriminalistou. Na začátku roku 1901 už mohl veřejnosti předložit výsledek vyšetřování. Poslanec také navrhl uspořádat ve všech německých župách lidová shromáždění na téma „Chojnice“ a zasílat z nich petice kancléři, říšskému sněmu, ministru spravedlnosti i císaři. Svědomí německého lidu se neuklidní dříve, než bude chojnická rituální vražda potrestána!

Dále zde budeme v zásadě vycházet ze Sonnenbergovy studie, protože byla vypracována nesmírně pečlivě a objektivně – samozřejmě bez jejího hlavního cíle, jímž tehdy bylo úplné objasnění zločinu. Sonnenbergova práce, kterou vydalo německonárodní nakladatelství v Berlíně, byla svého času Židovstvu hodně nepříjemná, takže se stávala stále vzácnější, až nakonec zmizela úplně!

Ernst Winter

Zavražděný, osmnáctiletý gymnasista Ernst Winter (nar. 27. září 1881 ve farnosti Przechlewo³⁹⁴ u Chojnice v Západním Prusku), navštěvoval od roku 1894 chojnické gymnásium a bydlel tam v podnájmu. Jeho otec byl stavitel v Przechlewu. Student Ernst Winter byl všeobecně oblíbený veselý mladík statné postavy. Na gymnasiu platil za nejlepšího cvičence a také z ostatních školních předmětů měl velmi dobré výsledky. V tanečních se Winter seznámil s dcerami chojnických Židů Tuchlera a Casparyho. Jak se později ukázalo, měly podle všeho za úkol přidržet gymnasistu Wintera v Chojnici. Jako budoucí oběť byl dále vhodný i proto, že nepocházel přímo z města, takže se dalo počítat s tím, že hledání pohřešovaného přespolečného studenta začne až po dvou nebo třech dnech, což se pak také skutečně stalo. V každém případě byly dlouho a systematicky sledovány Winterovy zyklosti. V neděli 11. března 1900, tedy v den vraždy, byl Winter v kostele. Odtamtud se odebral do Fischerovy prodejny doutníků, nějakou chvíli si povídal s majitelem, a pak šel podél tržiště procházkou k obědu do svého obydlí u pekařského mistra Langeho. Kolem jedné hodiny vešel do svého pokoje, který sdílel s ještě dvěma spolužáky; jen tak mimochodem se jim zmínil, že je na odpoledne pozván na oslavu narozenin. O hodinu později opustil dům, ale nikdy se už nevrátil. ... Svědci jej naposled viděli před domem židovského obchodníka Casparyho – pak už živého Wintera nikdo nespatriil.

V pondělí 12. března odpoledne dostal stavitel Winter v Przechlewu zprávu, že jeho syn Ernst je od nedělního odpoledne pohřešován. Okamžitě se rozjel do Chojnice a starostovi Deditiovi jakožto šéfovi místní policie učinil příslušné oznámení. Policie však ve věci nepodnikla nic (!) a otec se proto musel do hledání zmizelého

³⁹⁴ Tehdy německy Prechlau; pozn. přel.

syna pustit sám! S pomocí pekařského mistra Langeho pročesali také břehy Mnišského jezírka na okraji města. Odpoledne 13. března si hledající povšimli, že led na povrchu městské stoky vedle synagogy je na jednom místě nápadně rozbitý. Začali pátrat tyčí pod ledem a nakonec vytáhli velký balík, zabalený v papíru a omotaný provázkem. Po odstranění balicího papíru se objevil předmět, pečlivě zašitý do režného plátna. Po rozříznutí plátna je čekal hrůzný nález – trup mladého muže bez hlavy, krku a paží. Vlastně to bylo torzo těla až po spodní žebra, kde byla páteř odříznuta. Otec Winter podle jistých známek poznal s jistotou, že jde o pozůstatky jeho syna. Teprve po ohlášení nálezu policie uzavřela místo. Jako první si prohlédli příšerný nález soudní lékař, zdravotní rada dr. Müller, státní návladní Settegast a starosta Deditius. Svědci si povšimli, že z blízké synagogy po celou dobu pozorně sledoval dění na místě nálezu nějaký Žid a zmizel teprve tehdy, když se na něj začala obracet pozornost diváků.

Zájem policie byl od chvíle živější – ovšem až po ztrátě dvou cenných dnů! Po-dařilo se jí také vylovit z jezírka dolní část těla a nechala ji převézt do městské nemocnice. Ve čtvrtek 15. března, tedy čtyři dny po vraždě, byla u brány evangelického hřbitova nalezena pravá paže. Několik lidí z města nabídlo policii své lovecké psy k vyhledání scházejících částí těla. Policejní šéf Deditius odmítl a muži se pak vydali hledat se svými vlastními psy. A skutečně na jiném místě Mnišského jezírka našli pravé stehno, od něhož byla holeň odborně oddělena.

O čtyři týdny později, 15. dubna 1900 na první velikonoční svátek, na druhém konci města na louce u městského lesa našly hrající si děti ještě identifikovatelnou hlavu gymnasty s částí krku. Početný dav doprovázel hrůzný nález do nemocnice, zbývající části těla zavražděného se nenašly.

Zneklidnění a napětí ve městě vzrůstalo. Ze známých skutečností se usuzovalo na místo činu i na pachatele – jen úřady dosud nic neviděly! Obyvatelstvo říkalo zcela nepokrytě své přesvědčení: věc se nikdy nevyšetří!

Koncem března, tedy dva a půl měsíce po zločinu, se konečně ve městě objevil policejní komisař Wehn z Berlína, aby chojnickou policii uvedl na správnou stopu. A samozřejmě také již přijel s pevným přesvědčením, že vrahy rozhodně nelze hledat mezi Židy. Několik měsíců marně vyslýchal nežidovské obyvatele města ve snaze usvědčit je ze zločinu. Se svědky, kteří se jakkoli vyslovili proti Židům, jednal vesměs velice tvrdě, hrubě je osočoval a podroboval křížovým výslechům tak dlouho, až Wehnovi sami uvěřili, že se ve výpovědích mýlí. Tím byl pro něj konkrétní „případ“ odbytý! Obyvatelstvo města z toho logicky usoudilo, že berlínský komisař považuje od počátku každého Nežida za a priori velice nevěrohodného, ale zato každého Žida za pravdymilovného a poctivě smýšlejícího člověka! Jeho postup samozřejmě vyvolal v obyvatelstvu nesmírné rozhořčení. Je svědecky doloženo, že se komisař Wehn jednoho chojnického bývalého policisty, kterého si pro jeho kriminalistické zkušenosti přizval, hned při prvním rozhovoru zeptal: „Pane kolego, co si myslíte o této záležitosti?“ Když policista začal mluvit o stopách, které vedou k Židům, komisař prohlásil: „Vy také věříte, že by Židé mohli být vrahy? Potom ovšem nemůžeme spolupracovat.“ A zkušený místní policista také k vyšetřování přizván nebyl!

Následující průběh výslechu svědka si zde ukážeme jakožto typický. Paní Borchradtová chtěla před Wehnem vypovídat o vyslechnutém rozhovoru židovské rodiny Meyerových z Chojnice, který se týkal mladého Wintera. Na konci protokolu Wehn vlastní rukou připsal, že právě učiněnou výpověď svědkyně zase odvolala. Paní Borchardová však později před porotním soudem vypovídala o dělníku Masloffovi³⁹⁵ a přitom velice užasle prohlásila, že jí tehdy ani v nejmenším nenapadlo své výpovědi odvolávat. Pan Wehn se jí pouze zeptal, zda mu může naprosto přesně udat den, kdy rozhovor vyslechla. Odpověděla záporně, ale hned chtěla dodat, že „přesný den nemůže uvést“. Ale už při slově „ne“ komisař Wehn vyskočil a začal na ni křičet: „Když to tedy nevíte, tak koukejte zmizet...“ – Díky takovým a podobným praktikám věc nepostupovala. Něčeho pozitivního však Wehn přece jen dosáhl – samozřejmě ve prospěch Židů! A tak se náhle dospělo k názoru, že se vraždy mohli dopustit pouze homosexuálové. Židé obratně zaměřili podezření na mladého krejčovského mistra, jehož před rokem zemřelý otec byl jediný otevřený antisemita v Chojnici – tedy to byl dostatečný důvod, aby se jeho synovi přičetlo všechno špatné. Žid Klausner ve svém listu „Israelitische Wochenschrift“³⁹⁶ psal: „V Chojnici stojí věci pro antisemity ještě hůře. Je zde oprávněné podezření, že vražda byla předem naplánována a provedena se záměrem svést ji na Židy. Celé chování antisemitských mluvčích i antisemitského tisku tuto domněnku přímo vnučuje. ... Antisemitismus a zločinnost jsou tedy do jisté míry identické pojmy. Mohou být zločinci, kteří nejsou antisemity, ale neexistují antisemité, kteří by nebyli zločinci. Stát dosud nedospěl k poznání, že této specifické zločinnosti musí věnovat zvláštní pozornost.“

Mladý krejčí byl však se svými viditelnými i neviditelnými nepřáteli rychle hotov. Mohl prokázat, že v den vraždy byl s několika společníky na výletě mimo město. Na jeho žádost byli všichni svědci pod přísahou vyslechnuti obvodním soudem v Chojnici a krejčí měl konečně klid od dalšího poškozování pověsti.

Do období činnosti nanejvýš podivného komisaře Wehna spadá pohřeb zavražděného gymnasisty. 22. května státní správa vydala rodině nalezené ostatky a 27. května 1900 doprovázel několikatisícový podrážděný zástup ubohého mladíka na evangelický hřbitov v Chojnici. Winterův pohřeb označila židovská strana za „cirkusovou podívanou“!³⁹⁷

Tou dobou se jako posila policejních sil objevil inspektor Braun, rovněž z Berlína. Shodně s Wehnem sdílel náhled, že Židé jsou jako pachatelé vyloučení, ale co do bezohlednosti ještě svého úředního kolegu daleko překonával. Braun kdysi napsal doslova: „Samozřejmě zcela upouštím jako od motivu obvinění z rituální vraždy, které je ostudou křesťanstva a výmyslem fanatiků, protože něco takového může pocházet pouze ze zloby nebo nejtemnější pověry.“ – Podle této vůdčí myšlenky také řídil svoje skutky, které patří k těm nejhanebnějším prožidovským manévřům. Po horlivém prostudování spisů vypracoval oficiální obžalobu proti německému řeznickému mistru a členu chojnické městské rady Hoffmannovi i jeho

³⁹⁵ Viz níže!

³⁹⁶ Č. 27, 1900.

³⁹⁷ Cit. podle listu „Germania“, č. 127, 6. června 1900.

čtrnáctileté dceři (!) a postoupil ji státnímu návladnictví. Státní návladní Settegast nařídil zahájení vyšetřování proti Hoffmannovi a jeho zatčení! Vyšetřující soudce dr. Zimmermann zahájil předběžné vyšetřování poté, co dosavadní dlouholetý vyšetřující soudce Schulze byl náhle přeložen do Gdaňska – patrně nebyl shledán dosti „spolehlivým“. Inspektor Braun sebevědomě prohlásil, že řezníka Hoffmanna i jeho dceru velmi brzy přiměje doznat se k vraždě, a zahájil řadu ostudných a podlých machinací proti starousedlému a váženému chojnickému občanu, což v celém Německu vyvolalo silné pobouření.

Ve své písemné obraně³⁹⁸ Hoffmann podrobně vylíčil, jak jej Židé a jejich pomocníci nezřízenou agitací chtěli ocejchovat za pachatele. Braunův obžalovací spis byl skutečně pouze jakýmsi souhrnem toho, co si již dávno předtím Židé proti Hoffmannově rodině vymysleli a horlivě rozšiřovali: Hoffmann prý Winterovi hrozil zabitím! Toto tvrzení však ve skutečnosti spočívalo na následující nicotné příhodě: Jednou večer v zimě 1899/1900 stála řezníková dcera Anna s dvěma mladými lidmi přede dveřmi otcova obchodu, který byl v nejrušnější části města. Hoffmannovi se to nelíbilo a zavolal dceru dovnitř. Oba mladí muži měli být při tom Hoffmannem označeni za klacky a jedním z nich měl být údajně mladý Winter; mladíci se poté ihned vzdálili. Winterův profesor na gymnasiu uvedl, že 11. března kolem půl osmé večer zaslechl ze synagogy strašný křik nějakého muže. Komisař Braun z toho vyvodil následující důmyslný závěr: vedle synagogy se nacházela Hoffmannova vozová kůlna; v ní měl prý mezi sedmou a osmou hodinou večerní Winter nemravný poměr se čtrnáctiletou Annou Hoffmannovou. Otec Hoffmann je při tom překvapil, vytáhl velký řeznický nůž a uřízl Winterovi hlavu!

Pro komisařovu konstrukci je ovšem poněkud trapná skutečnost, že Hoffmann neměl sebemenší příčinu dceru hledat, protože po celý ten čas byla v otcovském domě! Ve své písemné obraně o tom Hoffmann na klíčovém místě říká: „... moje dcera šla ještě nakoupit do města, ale před sedmou večer už byla zase doma a připravovala večeři. ... My, tj. já, dcera i ostatní členové rodiny jsme kolem půl osmé všichni seděli u večeře. Po půl osmé pak dcera předložila večeři našim učedníkům. Od té doby jsme už všichni zůstali doma a o něco později jsme šli spát. Podotýkám, že já jsem se také ze svého domu ani nehnul.“ – Přestože svědci tyto údaje mohli plně potvrdit, vzneslo státní návladnictví proti Hoffmannovi žalobu za zabití a soudní vyšetřovatel nařídil jeho okamžité zatčení!

Nikdy nevyšly plně na světlo všechny další zákulisní intriky, podniknuté v rámci akce proti Hoffmannovi. Jisté je jen to, že inspektor Braun byl v neustálém styku se židovským agentem v Chojnici jménem Rauch.

V každém případě německá část obyvatelstva dospěla sama k přesvědčení, že „Nežidé v Prusku jsou považováni za občany druhé kategorie“.³⁹⁹

Obrovské rozhořčení na úřady, které nakonec dostalo až bouřlivou podobu, mělo neposlední příčinu v tom, že téměř všechny svědecké výpovědi Nežidů byly hodno-

³⁹⁸ *Verteidigungsschrift des Fleischermeister Hoffmann in Konitz* (deutschnat. Verlagsanstalt in Berlin).

³⁹⁹ Liebermann von Sonnenberg.

ceny jako nevěrohodné, a samozřejmě všechna prohlášení Židů se přijímala za slovo Boží!

Jak proběhlo Hoffmannovo zatčení?

Sám o tom píše: „Ve čtvrtek 29. května 1900 po velmi důkladné domovní prohlídce komisaři Braun a Wehn z Berlína mně a moji čtrnáctiletou dceru odvezli do policejní úřadovny a oba nás obvinili z vraždy gymnasisty Wintera. Komisaři přitom přišli s tvrzením, že prý jsem 11. března kolem půl sedmé pohřešil svou dceru, začal jsem ji hledat a zastihl ji ve své vozové kůlně u jezera, kde měla mít pohlavní styk s gymnasistou Winterem. V záchvatu zuřivosti jsem pak měl údajně Wintera rdousit a bodat. Toto neslýchané obvinění bylo předhazováno mně! Moji dceři přednesli zmínění policejní úředníci tutéž bajku a dokonce se ji snažili přemluvit, aby se přiznala, protože v tom případě čeká jejího otce mírnější trest!“

Nezletilá Hoffmannova dcera byla vydírána, aby nepravdivě obvinila svého otce!

Vlastní průběh událostí byl ve skutečnosti ještě mnohem skandálnější:

S Hoffmannem a jeho dcerou se nakládalo jako se zločinci! Dceru izolovali od otce, od osmi do jedné hodiny ji pod dozorem drželi na policejní strážnici, a dvakrát vyslyšali. Víc však z ní nedostali než opakované: „Můj Bože, to je všechno nesmysl, co po mně chcete, nevím o ničem takovém...!“ – Hoffmanna mezitím odvezli zpátky a v jeho přítomnosti provedli novou domovní prohlídku. Pak musel jít s policisty asi do 200 kroků vzdálené vozové kůlny, obklopen ozbrojenou eskortou jako těžký zločinec, a poté jej skrze shromážděný zástup dopravili zase na strážnici a podrobili novému křížovému výslechu!

Mezitím se chojnické obyvatelstvo shluklo na náměstí před policejní úřadovnou a tvářilo se hrozivě. Za těchto okolností považoval komisař Braun za rozumnější neprodlužovat vazbu, a otce i dceru propustil.

O dalším průběhu dne, který byl nesmírnou ostudou císařské justice, říká Hoffmann ve svém zmíněném spisu toto: „Večer téhož dne Židé a jejich společníci mezi obyvatelstvem rozšířili pověst, že mám být v noci znovu zatčen. Mně i mým přátelům byl jasné, že tím chtějí v noci záměrně vyvolat nepokoje, což se jim bohužel také částečně podařilo. Až dosud pokřikovalo do setmění kolem desáté pouze několik mladíků po ulicích a rozbili pár okenních tabulek. Avšak po nepravdivé zprávě o mém zatčení se dobrovolně shromáždilo několik tisíc většinou usedlých a ženatých mužů ve snaze zabránit nové urážce všech křesťanů mým zatčením. Každý z těchto mužů na náměstí si byl vědom toho, že stejně tak dobře jako já může být i on již zítra panem Braunem označen za vraha. Celé náměstí na adresu četníků volalo: „Naše děti vraždí Židé, naše hroby hanobí Židé, a teď má být pobito ještě víc křesťanů...!“ Muži se pevně postavili před četníky a vyzývali je, nechť na ně zaútočí. Tak se mohou chovat jen lidé, pevně přesvědčení o mojí nevině, muži, kterých se hluboce dotkla obłudnost skutečnosti, že jsem vydáván za vraha.“

V ten kritický den považovala hlava města za nejrozumnější odejít. K datu 5. června 1900 máme následující zprávu z novin: „Starosta se odebral na dovolenou. Teprve až po celém měsíci uzavřel vyšetřující soudce přípravné vyšetřování.“

Braunova obžaloba se zhroutila. 19. července 1900 bylo řeznickému mistru Hoffmannovi úředně sděleno, že se soudní řízení proti němu zastavuje.“

Odůvodnění chojnického soudu pro řečené rozhodnutí si zde pro jeho důležitost uvedeme alespoň v podstatném výťahu:

„Podle odborného posudku krajského lékaře dr. Müllera a praktického lékaře dr. Bleskeho z 29. června 1900 došlo k vraždě gymnasisty Wintera mezi druhou až třetí a nejpozději půl pátou hodinou odpolední. Proto je zcela vyloučené, aby obviněný byl pachatelem, protože v neděli 11. března 1900 se prokazatelně zdržoval nejprve v kostele a poté se svou dcerou a dalšími lidmi až do půl šesté v domě řezníka Ziebartu.

Nadto je podle znaleckého posudku dr. Müllera a Bleskeho naprosto vyloučené, aby se pachatel dopustil činu bez rozvahy, a stav mrtvolky naopak nasvědčuje tomu, že rozřezání a odstranění těla provedly nejméně dvě osoby podle dobře promyšleného plánu. Obžalovaný Hoffmann tudíž z těchto důvodů nepřichází v úvahu jako pachatel...“

Hoffmannova epizoda ve Winterově tragédii tedy nakonec skončila. Skutečným vítězem byli však i tentokrát Židé! I když se stejně jako r. 1884 ve Skórzi nepodařilo posadit na lavici obžalovaných nevinného nežidovského řezníka, přesto mohli hrdě říkat: Proti žádnému z „našinců“ nebylo zahájeno soudní vyšetřování kvůli zavraždění Wintera, zato proti Nežidovi ano, protože úřady správně usoudily, že vraha nebo vrahy je třeba hledat pouze mezi Nežidy. V tom smyslu také skutečně psaly židovské a Židy ovládané noviny. Především si však mohlo Židovstvo připsat na své konto zásadní úspěch: podezření bylo od skutečných vrahů odvráceno na dostatečně dlouhou dobu, aby bylo možné důkladně zahladit stopy krvavého zločinu!

Vrazi

Soudní usnesení z 19. července 1900 předpokládalo součinnost několika vrahů, což bylo bezpochyby správné. Aby bylo mimořádně statného Wintera možné takto spoutat, zacpat ústa roubíkem a zaživa mu proříznout hrdlo, vyžadovalo to účast většího počtu lidí. Vrahové si také potřebovali najít vhodné místo s potřebným zařízením, které navíc muselo být dobře osvětlené. K rozřezání těla také musely být k dispozici příslušné nástroje a vhodný stůl. Kromě toho museli pachatelé předem obstarat obalový materiál na jednotlivé části mrtvolky. – Vrazi rovněž měli v Chojnici své pomahače. Dokazuje to dodatečné odnesení paže na evangelický hřbitov a hlavy na louku na opačných koncích města.

Na základě svědeckých výpovědí, k nimž se ještě vrátíme ve zvláštním pojednání, lze vraždu gymnasisty Wintera zrekonstruovat následovně:

Ve dnech 14., 15., 20. a 21. dubna 1900 měli Židé své velikonoční svátky, k nimž potřebovali nežidovskou krev. Tentokrát byla vybrána Chojnice k dodání oběti rituální porážky a zajištění vhodného místa. V každém směru za nejvhodnější objekt k tomu byl určen dům židovského řezníka Adolfa Lewyho se sklepem, zařízeným

na bourání masa a se dvěma vchody do obou stran ulice! Mezi chojnickými Židy se prokazatelně pořádala peněžní sbírka na „úhradu výdajů“...

Vrazi se do Chojnice slezli ze všech stran. Z Ruska přicestoval jeden Žid přes Západní Prusko. Trasu několika ostatních rusko-polských Židů nebylo možné zjistit. Kromě toho se na místě činu nacházel větší počet košeráků z různých míst Západního Pruska a Poznaňska. Rusko-polští Židé byli rovněž košeráci nebo náboženští hodnostáři. Zvláště byl nápadný kulhavý muž s obličejem od neštovic.⁴⁰⁰ Podle úcty, kterou mu ostatní Židé prokazovali, mohl být „světlem v Izraeli“. Již před soumrakem se část vrahů nenápadně oběma vchody dostavila do Lewyho domu a číhala na příchod oběti. Tři rovněž vytipovaní mladí Nežidé neupadli do pastí, pouze bezelstný a nic netušící Winter, již dlouho vyhlédnutý, vešel do Lewyho usedlosti v neděli asi kolem šesté večer a byl přemožen! S roubíkem v ústech jej pak hlídali a připravovali k rituální porážce, nežli se s příchodem tmy shromáždili všichni vrazi. Některý z košeráků pak oběti prořízl hrdlo a krční tepny. Poté, co všechna krev vytekla z těla, mrtvolu rozřezali.

Současně se také dělo něco v synagoze. V noci z 11. na 12. březen se tam mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou svítilo a byla odtamtud slyšet změt' hlasů. (Totéž bylo pozorováno i v Tisza-Eszláru!) Vrazi se pak během noci a následujícího dne se svou kořistí – Winterovou krví – znovu z Chojnice rozptýlili do všech směrů.

Nápadná je dokonalá podobnost mezi Winterovou vraždou s rituálním zavražděním chlapce Cybully v Skórczi roku 1884 – v obou případech byla stehna oddělena od trupu s mimořádnou zručností a stejně tak shodně byla tam i tady otevřena dutina břišní, a to vždy jedním řezem, vedeným podél pravé strany pupku. Charakteristická je také nepřítomnost jednotlivých částí mrtvoly. Tato až do nejmenších podrobností jdoucí podoba obou případů dovoluje předpoklad, že obě oběti rozřezala tatáž osoba, mající mimořádné odborné znalosti a zkušenosti s pitváním lidského těla!

Na žádost státního návladnictví provedli v Chojnici berlínští lékaři dr. Mitzenzweig a dr. Störmer dodatečnou obdukcí Winterových tělesných pozůstatků. Oba lékaři se plně ztotožnili se závěry chojnických lékařů, ale rozšířili jejich posudek v zásadním bodu: všechny části těla byly zcela bezkrevné! Berlínští odborníci zjistili:

1. že Winter byl zabit proříznutím hrdla a velkých krčních tepen,
2. že zemřel v důsledku vnějšího krvácení z proříznutých krčních cév,
3. že rozkouskování těla pomocí nože a pilky vedla zkušená ruka a dále
4. že naprostá bezkrevnost předložených částí těl zde nastala ještě před jejich zabalením a vhozením do jezera.

Z tohoto nálezu dále lékaři vyvodili předpoklad, že v první fázi byl Winter bezmála zadušen zacpáním nosu a úst, a v druhé fázi usmrčen proříznutím hrdla a puštěním žilou!

⁴⁰⁰ Srv. s Polnou!

Jednodušeji řečeno zní jádro znaleckého posudku takto: Ernst Winter byl zaříznut jako dobytče!

Svědci

Plán na rituální zavraždění člověka v Chojnici a speciálně v domě židovského košeráka Lewyho byl nepochybně již po měsíce připravován podle určitých direktiv. Kromě Wintera byli za oběť vytipováni tři další mladí lidé⁴⁰¹ a již také zatahováni do osidel – ale instinktivně zavěťřili nebezpečí a vyhnuli se tak hroznému smrti. Byli to

1. rolník H. – Židovský obchodník C. se na něj nejprve informoval a poté se v lednu dosud svobodného rolníka H., muže zdravého a svěžího vzezření, při nějaké příležitosti zeptal, zda je skutečně zcela zdrav: „Máte dobrou krev, jste k tomu vhodný...“ Na otázku H., co tím myslí, C. odpověděl: „Krev je letos drahá, to nás bude stát půl milionu marek;“⁴⁰²
2. obchodník S. z nedalekého městečka. Moritz Lewy v týdnech před vraždou nápadně často navštěvoval mladého obchodníka S., od něž si koupil jízdní kolo. Žid se při každé příležitosti vyptával, zda je S. naprosto zdravý, neustále se kolem něj točil a dotýkal se ho, a mnohokrát jej naléhavě vyzýval, aby si přišel do Chojnice pro peníze za kolo. – Doslova přízračně působí
3. případ dělníka Laskowského. Pouhých osm dní před vraždou Wintera si Moritz Lewy koupil od rolníka Grabowicze krávu a při tom naléhavě požadoval, aby mu ji v neděli 11. března přivedl do Chojnice mladý a statný čeledín Tucziński. V předvečer vraždy 11. března, kdy Winter ještě nebyl vlákán do pasti, odjeli oba mladí Lewyové za sedlákem Grabowiczem a dověděli se, že dodáním krávy do Chojnice byl místo Tuczińského pověřen dělník Laskowski. Lewyové se snažili rolníkovo rozhodnutí změnit, ale marně. Moritz Lewy tedy dělníkovi přikázal, aby mu krávu raději přivedl k hostinci a došel si pro odměnu; měl do jeho usedlosti přijít zadními vraty na dvůr. Protože se však Laskowski v Chojnici nevyzval, vešel do Lewyho usedlosti omylem předními vraty a ušel tak hroznému osudu, který postihl o několik hodin později gymnastu Wintera. Dělník Laskowski ve své výpovědi před soudem řekl doslovně: „... Pociťoval jsem velkou úzkost, byl jsem nejistý, a z celého Lewyho chování jsem cítil, jako by mně chtěl udělat něco zlého. V místnosti (vzadu za krámem) jsem slyšel, jak se starý Lewy s ostatními polohlasně o něčem baví. Zaslechl jsem slova: „Je už věc zařízená? ... Ano, pak spoutat nohy... do jezera!“ Dostal jsem z toho strach.“ – Jen díky tomu, že v tu chvíli někdo vstoupil do krámu, dostal se Laskowski znovu živ a zdrav na ulici!

⁴⁰¹ Jejich jména byla v publikacích uvedena pouze iniciálami.

⁴⁰² Viz níže kapitolu o židovském obchodu s krví!

Plavecký mistr Steincke z Winterova rodiště Przechlewu měl v říjnu 1899 velice zvláštní rozhovor se židovským řezníkem Eisenstädtem. Kupoval u něj maso a při tom přišla řeč na Winterovu rodinu. Když mistr prohlásil, že gymnasista je velice hezký mladík, Eisenstädt na to odpověděl: „Ano, byl by to pěkný kus na porážku!“ Steincke to chápal žertem a se smíchem dodal: „No, na to snad má ještě příliš mladé maso!“ Tím to neskončilo, protože Eisenstädt dodal: „To nevádí, ale je tu přece krev!“ Samy o sobě by se mohly tyto věty považovat za poněkud nevkusný žert; zcela jinak však věc vypadá ve světle okolnosti, že Winter byl již o několik měsíců později skutečně „poražen“, a dále že se Eisenstädt 11. března v místě vraždy objevil a vrátil se do Przechlewu až v pondělí. Přinesl si odtamtud malou bedničku s odporně páchnoucím obsahem, která však okamžitě zmizela, když si toho cizí lidé povšimli!

Na základě přísedních svědeckých výpovědí lze dále konstatovat, že kromě Eisenstäda z Przechlewu se na zavraždění Wintera podíleli ještě další přesporní košeráci:

1. bratr košeráka Eisenstäda se večer 11. března vzdálil z katolické nemocnice v Chojnici (nadace sester boromejek) a podle záznamu v prezenční knize prokazatelně zůstal venku přes celou noc z 11. na 12. března! O několik dní později žádal od řádových sester potvrzení, že dotyčnou noc strávil v nemocnici (přísežná výpověď řádových sester);
2. košerák Hamburger z Człuchowa⁴⁰³ přišel do Chojnice již v poledne 11. března a vlakem ve 20, 40 hod. odjel zpět do Człuchowa, vzal si tam povoz, vrátil se do Chojnice, kde naložil nějakou bednu a odvezl ji do lesa poblíž człuchowského jezera. Po nějaké době se už bez bedny znovu vrátil do Chojnice a byl viděn, jak ve svém povozu odjíždí směrem na Człuchow;
3. košerák Haller z Tucholy⁴⁰⁴ přijel do Chojnice 11. března poledním vlakem;
4. košerák z Czerska rovněž přibyl do Chojnice 11. března, stejně jako
5. košerák z R. (uvedena pouze iniciála). Při příjezdu měl plnovous, odjel však bez něj a s velkou modřinou v obličeji.

Několik dnů před 11. březnem vystoupilo v Chojnici z poledního vlaku pět zahraničních Židů. Na nádraží je s nápadnou uctivitostí uvítal templový sluha Nosseck a odvezl k židovskému obchodníkovi Lewinskému. Dále 10. resp. 11. března před domovními dveřmi a ve dveřích domu jednoho chojnického Žida bylo prokazatelně viděno více než deset zahraničních Židů, pravděpodobně náboženských činitelů!

Zástupce přednosty železniční stanice v Chojnici pod přísahou vypověděl, že do města ještě nikdy nepřišlo tolik Židů jako v den vraždy!

⁴⁰³ Německy Schlochau; pozn. překl.

⁴⁰⁴ Německy Tuchel; pozn. překl.

V pondělí 12. března svědci zpozorovali, jak chojnický rabín Kellermann a krátce poté do Ameriky uprchlý místní košerák, oblečený do fraků a s cylindry na hlavách, si v rabínově obydlí prohlížejí kousek masa (jater?), pak do něj dělají zářezy a zkoumají pod mikroskopem. Muselo jít o nějaký náboženský obřad, protože jinak by si košerák těžko mohl nechat na hlavě cylindr v obydlí svého „představeného“. Je známo, že „obyčej pokryté hlavy v rituálních prostorách nebo při rituálním konání je vysloveně židovský“.⁴⁰⁵

Místní švadlena přísežně vypověděla, že v sobotu 17. března nepozorovaně vyslechla rozhovor rabína Kellermanna s jím nezmámým, pravděpodobně přespolním Židem. Zřetelně slyšela následující věty: „Nedal jste se příliš vidět? – „Všude se tu kolem plouží tolik d'áblů!“ – „Nic nevyjde najevo!“

Svědky byly vyslechnuty rozhovory i jiných Židů, z nichž lze soudit na široce rozvětvené spolupachatelství a zasvěcení do zločinu.

Jak jsme si již řekli, byla pravá paže zavražděného nalezena 15. března na místním evangelickém hřbitově, a hlava 15. dubna na louce u městského lesa. Židovský obchodník *Israelski* byl viděn, jak ráno 15. března ve čtvrt na šest jde na zmíněný hřbitov s pytlem, v němž byl podlouhlý předmět podobný chlebu, a ve tři čtvrti na šest se vrací s prázdným složeným pytlem v ruce. – Na Velký pátek 13. dubna byl tentýž Žid spatřen, jak s pytlem, v kterém byl kulatý předmět, podobný hlávce zelí, jde směrem k městskému lesu, a po nějaké době se vrací se zabláčenými holínkami a prázdným pytlem v ruce.

Israelského obžalovali z napomáhání zločinu, ale byl zproštěn obžaloby pěti soudci chojnického trestního soudu, mezi nimiž zasedal židovský zemský soudce Bohm! Israelského manželka během přelíčení k soudnímu sluhovi prohodila: „Židé z Ruska jsou pryč, a můj muž má teď být obětním beránkem!“

Avšak hlavní svědek, dělník Masloff, byl v době vraždy u sklepa, kde byla spáchána, a mohl zvenku sledovat řádění vrahů. Jeho závažné výpovědi, učiněné 8. června 1900 před vyšetřujícím soudcem zemského soudu v Chojnici dr. Zimmermannem, si zde v podstatných bodech doslovně ocitujeme. Masloff uvedl do protokolu následující:

„V neděli 11. března kolem desáté večer jsem šel domů z bytu svého švagra Berga. V Gdaňské ulici mně upadl na zem uzávěr od lahvičky se šňupavým tabákem. Sehnul jsem se pro něj; ležel právě u sklepního okna (*Lewyho usedlosti*). Ze sklepa jsem zaslechl několik hlasů, ale nic jsem nerozuměl. Do sklepa jsem také neviděl, protože byla naprostá tma a okno mně připadalo něčím zakryté. Šel jsem k vedlejšímu oknu, které bylo nezastřené a prosvítalo jím matné světlo. Ve sklepě se mluvilo dál; napadlo mně, že bych mohl lépe slyšet ze zadní uličky a tak jsem tam šel. Zabočil jsem kolem Hoffmanna⁴⁰⁶ do Zednické ulice a poslouchal za otevřeným křídlem vrat. Přikrčil jsem se tam na zem a naslouchal. Slyšel jsem hlasy čtyř lidí, mezi nimiž se ozývalo chroptění. Každopádně to byl bublavý zvuk. Po asi pěti minutách se otevřely dveře a na dvůr vyšel muž. Zřetelně jsem v něm rozeznal člověka, kterého jsem později poznal jako starého Lewyho. Zůstal stát na dvoře s nataže-

⁴⁰⁵ Schwartz-Bostunitsch, *Die Freimaurerei (Zednářstvo)*, str. 137.

⁴⁰⁶ Usedlost z vraždy tak ohavně obviněného Hoffmanna sousedila s obydlím Lewyho.

nou hlavou a pozorně naslouchal. Když tam tak asi pět minut stál, přišli za ním týmiž dveřmi další dva muži. Zatímco starý Lewy a ti dva stáli na dvoře, kus dál za nimi mluvili ještě další. I teď jsem slyšel ten zvláštní bublavý zvuk...“

Masloff tak čekal asi půl druhé hodiny. Po nějaké době zaslechl podezřelou změť hlasů, která musela pocházet od více osob, a neustávala. „Náhle se otevřelo křídlo vrat a vyšli tři lidé; dva z nich nesli něco jako nosítka, třetí šel těsně za nimi. Jedním z těch, kteří nesli nosítka, mohl být Kneifer-Lewy.⁴⁰⁷ Lidé nesli na nosítkách něco velmi těžkého. ... Šli Trámovou ulicí a pak zabočili k Mnišskému jezírku, když jde cesta k městské stoce, kde byla později nalezena mrtvola...“

Masloff tam pak zůstal už jen krátce: „... Zatímco jsem byl na dvoře, doléhala ze sklepa změť hlasů a slyšel jsem také zvuky, jako když se drhne podlaha.“ – Poté Masloff odešel.

Večer téhož dne asi v půl jedenácté si několik lidí všimlo, že ze synagogy vychází podivný zápach jako po spálených hadrech.

V tutéž dobu viděli tito svědci v synagoze pohybující se světlo. Když svá pozorování sdělili komisaři, dostali příznačnou odpověď: „Tak už to tu zase máme, pošetilé předsudky, hloupé povídačky...“

Židovský obchodník Samuel Rosenthal z Kamiénu Kraiňského,⁴⁰⁸ městečka poblíž Chojnice, krátce po vraždě v přítomnosti nežidovských svědků řekl: „Půjdu do Chojnice a udám všechny, kteří byli přítomni zavraždění Wintera.“ – Následujícího dne byl Rosenthal mrtvý; údajně spáchal sebevraždu...

V Polzinu (Pomořansko) bydlel příbuzný chojnických Lewyových; 11. března byl prokazatelně v Chojnici a přinesl si odtamtud lahvičku krve. Jak se rozumí, nebyl zatčen ani vyslýchán!

11. června 1990 dostal otec oběti v Przechlewu dopis, jehož rukopis ukazoval na jednoho z „předních“ chojnických Židů – také on zůstal neznepokojován úřady!

Dopis, jehož fotokopie se dochovala, má po opravení četných pravopisných chyb následující doslovné znění:

„Panu Winterovi v Przechlewu.

Protože bylo zahájeno trestní řízení s H. (míněn je Hoffmann), žádáme Vás, abyste mlčel, a ujistíme Vás, že vražda nikdy nevyjde najevo. Stálo nás to už 200 000 marek. Když ode dneška přestanete s vyslovováním podezření vůči nám, kteří jsme tak museli jednat, a budete mlčet, dostanete 50 tisíc marek. V tom případě Vám během měsíce budou postupně přicházet slíbené peníze z různých míst a v různých částkách, aby to nebylo nápadné. Buďte už konečně rozumný, je to ve Váš prospěch. ... Pokud s tímto dopisem zase poběžíte do Chojnice, dozvíme se to... (nečitelné) ... a nedostanete ani fenik. Udělali jsme to my Židé, ale budiž Vám útěchou, že jsme to museli udělat!“

Na základě výše ukázaných skutečností, které ovšem představují pouze malou část spisového materiálu, požádal otec zavražděného v listopadu 1900 státní ná-

⁴⁰⁷ Tj. Cvikmóric, přezdívkou Lewyho syna Moritze; pozn. překl.

⁴⁰⁸ Německy Kamin v tehdejší Západní Prusku; pozn. překl.

vladnictví v Chojnici o zahájení trestního řízení proti židovskému košerákovi Adolfo Lewymu a jeho synu Moritzovi za napomáhání k vraždě.

Soudní tribunál

Neslýchaný postup vyšetřujícího soudce dr. Zimmermanna proti řeznickému mistru Hoffmannovi jsme si již podrobně ukázali. Připomeňme si jen, že koncem května se postup proti Hoffmannovi vyhrotil do té míry, že bylo dokonce zahájeno vyšetřování této oběti židovské odváděcí taktiky! Poté, co muselo být kvůli dokonalému alibi zastaveno, vedlo se vyšetřování dál pod označením „případ vraždy Wintera“. Protože všechny stopy nezávisle na sobě zcela jednoznačně ukazovaly na dům židovského košeráka Adolfa Lewyho, muselo se vyšetřování přes všechny uctivé ohledy k Židovstvu nakonec zabývat také touto rodinou. K největšímu překvapení města i země se však vyšetřující soudce Zimmermann vydal cestou, která byla zcela protichůdná citům lidu. Mezi mnoho příznačných kapitol zkorumpovaného „vyšetřování“ patří fakt, že byli bezohledně zatčeni mnozí svědci, a sice ti, kteří přísežně odpřísáhli skutečnosti, usvědčující rodinu Lewyho. Ukážeme si zde alespoň některé z nich.

a) Proces Speisiger

Tento osud potrefil nejprve sedmnáctiletého preparanda⁴⁰⁹ Speisigera. Poté co jej celkem pětkrát – z toho třikrát pod přísahou – vyslýchali, byl za skandálních průvodních okolností zatčen a obviněn z údajné křivé přísahy. Naposledy byl vyslýchán zemským soudcem Zimmermannem a výslech trval od deseti hodin dopoledne do deseti večer s dvouhodinovou přestávkou, během níž byl Speisiger (jako svědek!) zavřený v soudní budově! Po celou tu dobu mu nebylo podáno žádné občerstvení a nakonec byl v noci na příkaz dr. Zimmermanna zatčen! Až 6. října – mezitím již Speisiger seděl ve vazbě celého čtvrt roku – byl jeho případ projednáván před trestním tribunálem zemského soudu v Chojnici; Speisiger byl plně rehabilitován! Jako „svědek“ vyslýcháný Moritz Lewy byl ještě v soudní síni zatčen pro vědomou křivou přísahu. Nicméně se Židovstvu „podařilo“ poškodit pověst nevinného mladého člověka, který měl brzy převzít odpovědný veřejný úřad. Kromě toho nebyla oběť nechutné intriky nijak odškodněna!

b) Proces Masloff

Mimořádně důležitá pozorování dělníka Masloffa by sama o sobě stačila k zatčení Lewyho. Proto musel být Masloff umlčen jinak, když pokus o podplacení neměl úspěch!

Zimmermann se tedy nejprve snažil podle své oblíbené metody svědka zlomit ustavičně se opakujícími nekonečnými výslechy. Rovněž v tomto případě byla nakonec na svědka uvalena vazba, a znovu pro údajnou křivou přísahu! Smyslem toho bylo také zastrašit další svědky proti Židům, aby se dobrovolně nehlásili, a proto se šlo až do krajnosti – byli zatčeni i rodinní příslušníci ko-

⁴⁰⁹ Žák učitelské přípravky; pozn. překl.

runního svědka! První státní návladní Settegast vznesl obžalobu z křivé přísahy proti: 1. dělníku Masloffovi, 2. paní Masloffové, 3. sestře paní Masloffové a 4. Masloffově tchýni.

Soudní přelíčení se čtyřmi obžalovanými proběhlo mezi 26. říjnem až 9. listopadem 1900 před chojnickým porotním soudem. Ze strany obhajoby byl učiněn pokus předložit soudu část důkazního materiálu, mluvícího jasně pro židovské pachatelství vraždy gymnasisty Wintera, a tentokrát s překvapujícím úspěchem – jak porotci, tak i publikum došli k přesvědčení, že vraždu mohli spáchat pouze Židé k rituálním účelům, a to ve sklepě košeráka Lewyho!

Soudní ohledání místa jak ve dne, tak i v noci ukázalo, že Masloffova pozorování takto mohla skutečně proběhnout. – Výrok poroty byl ovšem židovským tiskem překroucen a zfalšován, takže obhájce Masloffovy rodiny byl nucen dát jej na vědomí veřejnosti otištěním příslušného prohlášení v listu „Konitzer Tageblatt“.⁴¹⁰

Po výsledku i tohoto porotního procesu – ženy byly propuštěny ihned a Masloff o něco později – už nebylo pochyb o tom, že budou-li úřady stejně horlivě postupovat proti skutečným vrahům jako dosud postupovaly proti přitěžujícím svědkům, nenechá na sebe jejich odsouzení dlouho čekat. Bohužel výše zmíněné židovské machinace vyvolaly mezi svědky skutečnou paniku – každý se obával, že po dosažení událostech proti němu bude také vzneseno obvinění z křivé přísahy nebo z něčeho ještě horšího jako v Hoffmannově případě!

Během nekonečných výslechů nyní vystupoval vyšetřující soudce Zimmermann jako skutečný hromovládce, a svědky, kteří mu jednou upadli do spárů, nakonec zcela zastránil a zdrtil, takže se mátlí, upadali do protimluvů a trásli se před hrozbou káznice.

Vedle kompetentního prvního návladního Settegasta se na scéně objevil ještě vrchní zemský návladní Lautsch z Kvidzynu jako posila obžaloby. Také pro něj platila zásada: Nežidé jsou zásadně podezřelí, zato Židé jsou hodnověrní a ctihodní svědci! V procesu Masloff si Lautsch dokonce dovolil označit celou rodinu Lewyho za důvěryhodnou, přestože byl před sotva třemi týdny přímo v soudním sále zatčen pro vědomě křivou přísahu jeden z členů této bandy Moritz Lewy, zvaný „Cvikrmóric“! Také počínání tohoto představitele „německé“ justice silně pobouřilo nežidovské obyvatelstvo. A výsledek řečených snah soudních orgánů?

Přestože hanebná taktika židovsky inspirovaného tažení o to usilovala, nepodařilo se bestiální zločin hodit na krk žádnému Nežidovi – bohužel ale také proti žádnému Židovi nebylo zahájeno vyšetřování za vraždu mladého Wintera, a to byl rozhodující a vlastní triumf židovského vlivu! Ještě dnes se musíme stydět za to, že „německý“ soudce, který vyšel ze svého národa a byl v německých školách vychováván ke službě svému lidu, podlehl židovskému duchu a nejspíš i židovským pe-

⁴¹⁰ Leták č. 92 bývalého německého nakladatelství Berlin NW 52 s titulem „Teprve teď, pane státní návladní (Settegaste), vykonáváte svůj úřad! Prohlášení obhájce v procesu Masloff“.

nězům: Xanten, Skórcz, Polná a Chojnice znamenají historické i soudně ověřené skutečnosti, které nelze jen tak odložit stranou!

Proč se také v Chojnici nic nevyřešilo a nevyšlo najevo? Odpověď lze snadno formulovat jedinou větou: protože se tehdy již nic takového nesmělo stát!

Kromě již zmiňovaných kriminálních komisařů se v průběhu oněch památných měsíců objevila v Chojnici ještě řada vysokých, velmi vysokých úředníků a velmi učených a tajemných pánů, kteří „projednávali“ případ během dlouhých, velmi dlouhých konferencí za zavřenými a přísně střeženými dveřmi. O co tam tehdy šlo, můžeme usuzovat z toho, že se pánové ministerský tajemník Lucas, tajný vrchní justiční rada Przewlocka, tajný rada Maubach (přírozeně všichni z Berlína), prezident senátu Hasenstein (!) a vrchní státní návladní Wulff (ze západního Pruska) jednoznačně přidali k mínění pánů Deditia, Wehna, Brauna, Zimmermanna a Settegasta v tom smyslu, že „středověké báchorce“ o rituální vraždě může uvěřit pouze „nevzdělaný lid“, kdežto juristická světla tím nejsou zatížena, tzn. že židovské pachatelství předem zavrhuje!

Tím se věc přiblížila onomu žádoucímu stádiu, které židovský tiskový orgán zabalil do následujících slov: „Vyšetřování ve věci aféry vraždy v Chojnici se podle všeho chýlí k závěru. Se vši pravděpodobností bude tento kriminální případ (!) budít jistý zájem a debaty pouze pro svůj způsob provedení a ohledně osoby vraha...“ – tedy kriminální případ, který si zaslouží pouze „jistého zájmu“! Konec dobrý, všechno dobré!

Deditius

V dané souvislosti je třeba blíže si ukázat osobu a chování chojnického starosty pro lepší pochopení jeho neblahého vlivu na průběh procesu. Deditius, někdejší starosta slezského města Strzelina,⁴¹¹ se tam časem znemožnil až příliš najevo dáváním židomilným smýšlením a odstěhoval se, aby svým starostenstvím obšťastnil západopruskou Chojnici. V rukou tohoto muže, který ze svého úřadu byl také šéfem městské policie, spočíval ze značné části osud vyšetřování, protože začátek pátrání po vrazích spadal do kompetence místních policejních složek, oprávněných jednat samostatně.

A jakže se Deditius zachoval? – Celá Chojnice byla přesvědčena, že kdyby tento pán býval okamžitě nařídil přiměřená opatření, byl by zločin rychle objasněn! Místo toho se praktické návrhy a nabídky pomoci ignorovaly, ba příkře odmítaly. Chojnice mohla být, jak je zřejmé z plánu města, s jen nepatrnou námahou neprodyšně uzavřena (staré hradby, poloha u jezera atd.). K tomu účelu nabídli své služby hasiči, spolek veteránů, ostrostřelci i mnozí občané – Deditius všechny odmítl!

Další krok, domovní prohlídky židovských (!) domů, byly provedeny provokativně ledabyle a povrchně! Když už nebylo možné vyhnout se prohlídce Lewyho usedlosti, skutečnému doupěti vrahů, bylo Židovce Lewyové dovoleno zůstat v posteli, protože se prý „cítila špatně“, přestože právě tato okolnost musela být velice

⁴¹¹ Německy Strehlen; pozn. překl.

podezřelá – Židovka mohla v posteli skrývat něco kompromitujícího! Při pozdějších prohlídkách nebylo samozřejmě nalezeno také nic, protože první povrchní „návštěvu“ lze právem označit za varovný signál! Jak si ještě pamatujeme, nabídli někteří chojníční občané své dobré lovecké psy jako pomoc při domovních prohlídkách, zvláště k vyhledávání částí těla zavražděného – Deditius rovněž odmítl s tím, že tam pánové tedy mohou jít sami hledat, když o to tolik stojí! Je jisté, že pan starosta dobře věděl, co říká zákon o rušení domovního klidu!

Několik mladých lidí, kteří dali veřejně najevo svůj názor o zatčení nežidovského řezníka Hoffmanna, nechal tentýž Deditius v policejní budově spoutat a vlastnoručně je udeřil bičíkem! Mimo to připisoval do protokolů velice subjektivní poznámky, místo aby jejich posouzení přenechal kompetentním soudním orgánům!

Pro doplnění celkového obrázku si zde ještě krátce ukážeme případ jednoho výslechu svědka, který je typický. – Vážený a počestný chojnický občan udělal v den vraždy i v následující den velice závažná pozorování, týkající se přítomnosti polských Židů, košeráků a rabínů, a také o spoluvědomosti několika místních Židů o zločinu. Své poznatky vyprávěl u svého stolu v hostinci, a jeden muž ze společnosti to ohlásil soudu. Dotyčný občan byl předvolán jako svědek. Mezitím se o věci dozvěděla židovská zpravodajská služba, která každého svědka pečlivě sledovala a pak s ním odpovídajícím způsobem naložila. Židé dotyčnému hrozili hospodářským zruinováním, odebráním židovských zakázek, dělali nejrůznější mnohovýznamné narážky atd. Na policejní stanici byl občan vyslýchán Deditiem a pověstným komisařem Wehmem. Starosta se mu předstíraným vlídným tónem snažil vysvětlit, že jeho pozorování mohla být prý pouze přeludem, aniž by si to on sám uvědomil! Nepodařilo se mu však občana pomýlit a ten trval na svém. Nyní se komisař Wehn rozběsnil a prohlásil jej bez okolků za zaujatého a nevěrohodného! Svědek si pak navíc pořádně nevšiml co podepisuje, a odešel domů s přesvědčením, že jeho výpovědi proti Židům nenajdou u soudu uznání a nadto by mu mohly být velmi nebezpečné...

Dobrá vůle některých svědomitých chojnických funkcionářů, kteří si zpočátku chtěli na Židy důkladně posvítit, byla těmito špatnými zkušenostmi citelně oslabena a nakonec úplně opadla. Přesto zde pořád ještě byli odvážní muži, jako již výše zmíněný říšský poslanec Liebermann von Sonnenberg, který případ chojnické rituální vraždy přednesl – ovšem bezvýsledně – také v říšském sněmu, což mu nebylo zapomenuto.⁴¹² Pak zde také zůstala malá část takového tisku, který ještě neztratil zdravý rozum a vlastenecký charakter.

⁴¹² Liebermann von Sonnenberg († 18. září 1911 v Berlíně) byl jako zakladatel a vůdce německo-sociální strany zvolen r. 1890 do říšského sněmu poté, co 1885 ukončil aktivní důstojnickou službu. Prvním antisemitou v říšském sněmu byl dr. Otto Böckel, „hessenský král sedláků“, zvolený tam hessenskými rolníky v Marburgu-Kirchhainu. Právě Hessensko bylo židovskou lichvou zbídačeno tak otřesně, že Bismarck na to poukázal již r. 1847 na zasedání spojených zemských sněmů. Také Liebermann byl vedle několika dalších antisemitů zvolen do říšského sněmu hessenskými rolníky (volební obvod Fritzlar-Homberg). Jeho cílem bylo zpracovávání politických stran a skupin v protižidovském smyslu. Roku 1893 již zasedalo v říšském sněmu 16 antisemitských poslanců.

Velice pozoruhodný je článek „Germanie“,⁴¹³ který trefil do černého a měl samozřejmě za následek nesmírné kvílení Židů.⁴¹⁴ S vypuštěním méně podstatných pasáží si jej uvedeme v doslovném znění:

„Uplynulo již čtvrt roku od nalezení zohaveného trupu zavražděného Wintera v Mnišském jezeře, a stále ještě nebyli vrazi odhaleni, což budí oprávněné obavy, že už také odhaleni nebudou! Současné nanejvýš podivné okolnosti nás nutí podrobit historii vraždy bližšímu zkoumání. Strach a starost o život našich dětí nám tiskne pero do ruky. Víme dobře, že stát vraždě nemůže zabránit, ale víme také, že má povinnost vrahy hledat a trestat, a tím preventivně chránit životy svých občanů, tedy i křesťanských dětí. Můžeme po výsledcích v Skórczi, Xantenu i očekávaném výsledku v Chojnici ještě vůbec věřit, že vraždy křesťanských dětí budou potrestány? Od samého počátku mělo vyšetřování velice podivný průběh. Podle všeho, co je ve věci dosud známo o nezpochybnitelných skutečnostech, začalo vyšetřování ukazovat skutečnou nechuť k energickým krokům přesně v tom okamžiku, kdy se mělo zaměřit na Židy. ...

Nápadné je také nakládání se všemi, kteří se sami hlásili se svědectvím, nápadné je také udávání a všemožné poškozování těch, kdo se na výzvu úřadů nezištně snažili přispět k objasnění zločinu, nápadné je přelaskavé zacházení se silně podezřelými Židy, nápadná je vstřícnost vůči cizím emisarům, kteří se v zájmu obviněných Židů snaží dát věci jiný průběh, nápadné je zde úplně všechno! Nuže, věc opravdu dostala jiný průběh, když byl vážený a ctihodný křesťanský řezník Hoffmann pod zcela nesmyslnou záminkou obviněn z bestiální vraždy. Nápadný je tím energičtější postup proti Hoffmannovi, nápadná je důkladnost policejní prohlídky jeho domu, nápadná je zarputilost a tvrdost výslechů Hoffmanna a jeho nezletilé dcery. Jednalo se tak snad s důvodně podezřelými Židy a jejich dcerami? ...

Vyskytnuvší se výtržnosti jdou především na konto Židů – izraelité z Człuchowa nazvali veřejně Winterův pohřeb ‚cirkusovou podívanou‘ – a také na konto policie i úřadů. Nyní se pokoušejí odhalit v Chojnici antisemitskou propagandu. Snažili jsme se zde vylíčit situaci otevřeně a jasně: výsledkem celé věci je dosud bohužel objektivně jen podlomení právního vědomí a právní jistoty i víry v nestrannost justice! Nikdo by se však neměl oddávat naději, že se věc nechá ututlat a usnout, že se chojničtí spokojí s jejím vyřízením à la Skórcz. Ohavná vražda musí být potrestána! A pokud vládě záleží na tom, aby obyvatelstvo znovu nabylo důvěry, pak je nutné, aby bylo vyšetřování odebráno všem dosud jím pověřeným osobám, ale především berlínským komisařům...“

O historii antisemitského hnutí nám podávají cenné informace zápisky starého bojovníka Willi Bucha (vyd. Deutscher Volksverlag, Mnichov 1937) s titulem *50 Jahre antisemitische Bewegung*.

⁴¹³ 6. června, č. 127 (1900).

⁴¹⁴ „Berliner Tageblatt“.

V mnichovských novinách „Deutsche Volksblatt“ byla v článku „Velký mrtvý z Chojnice“⁴¹⁵ podrobně vylíčena situace ve městě i pohřeb oběti, a v závěru se tam říká: „Do Chojnice narukoval batalión vojáků, aby pažbami a bajonety uklidnil to ‚zatracené hnízdo‘. A také je klid! Hřbitovní klid! – A kdo že je ten velký mrtvý v Chojnici? Je to Winter? Ne, on to není. Je to jiný, nesrovnatelně větší, koho tam pohřbili – je to víra v právo a zákon mezi lidem.“

Přední list francouzského Švýcarska „Liberté“ začátkem ledna 1901 psal: „Pověstná vražda v Chojnici dosud nebyla potrestána. Pokud to tak zůstane, pak se přesvědčení německého lidu o hebrejském krvavém rituálu jen posílí stejnou měrou, jakou zeslábně důvěra v justici...“

A Theodor Fritsch v „Hammeru“ soudil:⁴¹⁶ „Vražda zůstala dodnes neobjasněná. ... Události během procesu byly tak podivné, že lze právem prohlásit: úřady vyvinuly přímo zoufalé úsilí, aby viníky nenašly...“

Tyto hlasy v tisku pouze reprodukovaly náladu lidu, který viděl, jak jsou jeho děti bez ochrany a pomoci vydávány na pospas židovským košerákům; konec konců jen opakovaly to, co bylo možné konstatovat již v případě rituální vraždy v Damašku: „Spravedlnost sešla ze své cesty.“

V září 1901 bylo soudní řízení s Lewyovými úplně zastaveno. V červnu 1902 zase byla stížnost Winterova otce definitivně zamítnuta vrchním zemským soudem v Kvidzynu a „tím také obvinění Židů z vraždy pro krev“.⁴¹⁷ A konečně v procesu Speisiger pro křivou přísahu obviněný a r. 1901 ke čtyřem letům vězení odsouzený Moritz Lewy byl v říjnu 1903 „omilostněn“! Židovský lexikon⁴¹⁸ rázně konstatuje: „Pravda o Winterově zavraždění nevyšla najevo i přesto, že státní návladnictví vypsallo odměnu 20 000 marek. V důsledku zesílení antisemitských nálad v Chojnici v souvislosti s vraždou mnoho Židů město opustilo.“ – To je výjimečně pravda, protože do roku 1903 odtáhlo z Chojnice 130 Židů. ...

Jistá Židovka však o Winterově osudu věděla mnohem lépe než „odborní pracovníci“ na „případu Chojnice“. Pod titulkem „Rituální vražda po 38 letech objasněna“ drážďanský list „Boj za nezávislost“ psal:⁴¹⁹ „Tczew,⁴²⁰ 18. prosince 1938. – „Vražda gymnasty Ernsta Wintera, která na přelomu století vzbudila nesmírný rozruch v Německu i v celém světě kvůli tajemným průvodním okolnostem, se nyní po 38 letech překvapivě objasnila. Při vyklízení půdy domu, který byl od roku 1900 v židovském vlastnictví, byl objeven dopis do zločinu zasvěcené ženy, z něhož jednoznačně vyplývá, že se Ernst Winter stal obětí židovské rituální vraždy.“ Zmíněný dům v Chojnici koupil na přelomu století Žid Hartwig a dopis, který byl později šťastnou náhodou na půdě objeven, má následující znění: „Ernst Winter byl v Chojnici obětován. Běda Izraeli, třikrát běda, protože jsi nezanechal k r v a v ý c h

⁴¹⁵ 17. června 1900.

⁴¹⁶ Č. 215, 1. června 1911.

⁴¹⁷ *Jüdisches Lexikon III.*

⁴¹⁸ *Jüdisches Lexikon*, III, 842-842.

⁴¹⁹ V originále „Freiheitskampf“, 1938, č. 349.

⁴²⁰ Německy Dirschau; pozn. překl.

o b ě t í . Pokud to neustane, zůstaneme párii. Vždyť je to přece vražda! ... Židovka a zasvěcená do vraždy, ale nešťastná. M. p.⁴²¹ 1900.“

1884 Skórcz, 1891 Xanten, 1898 a 1899 Polná, 1900 Chojnice – pět rituálních vražd jen ve střední Evropě, pět lidských životů, mezi nimi dva dětské, které vykrvácely pod rukama židovských košeráků, pět nepotrestaných vražd, pokud za odpykání nepovažujeme Hilsnerův fešácký kriminál.

Co však zůstává bez trestu, může být nakonec považováno za dovolené, a smí se tedy opakovat!

Nebo je snad pouhá náhoda, že po židovském „úspěchu“ ve Skórczi a Xantenu byly během pouhých tří let spáchány další tři rituální vraždy?

Jsme přesvědčeni, že ke všem těmto krvavým vraždám došlo podle zcela konkrétních příkazů tajné židovské ústředny, z jediného nejvyššího místa! Z Polné vedou nitky přes Prahu do Vídně, a z Chojnice vzhledem k zvláštní poloze přímo do Polska, skutečného ghetta tohoto ďábelského moru! Není pochyb o tom, že kulhavý a podřobaný židovský netvor z polenského procesu je totožný s pajdavým a opici připomínajícím Židem v Chojnici, který byl nápadný jak mimořádnou odpudivostí, tak i prokazovanou mu úctou. Tohoto Žida velmi náhorně popsal ve své svědecké výpovědi krejčí Josef Strnad z Polné.⁴²² „... Jako když vidím opici... Ten Žid měl světlý delší kabát, černý klobouk a tmavé kalhoty. Postavou byl dosti statný, obličej měl pochmurný výraz, jeho černý plnovous byl středně dlouhý, a pravou nohu tahal za sebou...“. – Tento Žid byl nepochybně vysoký náboženský činitel, zprostředkovatel! Kdyby byly bývaly úřady v Polné nebo Chojnici bleskově zasáhly, byl by tento odporný skřet, který dohlížel na předepsané provedení vražd obětí nebo k nim přímo napomáhal, na místě zatčen a podroben důkladným výslechům.

My jsme se však již mezitím dostatečně seznámili se systémem státních opatření. Ano, systémem, protože zde se skutečně jedná o systém, o plán, rozpracovaný do nejmenších podrobností. Připomeňme si jen Skórcz a Chojnici:

Jakmile se účelově promarní drahocenný čas, objevuje se na místě činu policejní komisař z Berlína, který okamžitě ruší kroky, podniknuté místními úřady. Ústavní úřady jako státní návladnictví, soud a místní police fungují sice dál, ale celé těžiště vyšetřování se ve skutečnosti přesouvá a končí v ruce berlínských komisařů. Skórcz měl svého Höfta, Chojnice Brauna. Věcně a objektivně posouzena tedy činnost těchto pánů, a to jmenovitě v první tak důležité době po nalezení mrtvol, představuje ochrannou stěnu, za níž pak už židovští vrazi a jejich asistenti mohou v klidu najít možnosti k zakrytí stop svého ohavného činu! A což teprve Polná! Četnický strážmistr Klenovec zatkl vraha Hilsnera – Žid Reichenbach svého souvěrce zase propustil...

Ve Skórczi a v Chojnici byli z ohavného zločinu obviněni němečtí řezníci a za doslova neuvěřitelných okolností vzati do vazby. Nezámožný řezník Behrendt ze Skórczi seděl nevinně rok ve vyšetřovací vazbě a byl tím hospodářsky zruinován, řezník Hoffmann z Chojnice byl i se svou nezletilou dcerou zatčen, brutálně vyslý-

⁴²¹ Manu propria, tj. vlastní rukou; pozn. překl.

⁴²² Protokol 31 z 28. července 1899.

chán, a také měl být minimálně hospodářsky zlikvidován. Naproti tomu Židé jako členové vládnoucí kasty a proto také jí chránění zůstali nedotknutelní!

Již ve starém Římě si filosof Seneca postěžoval: „Mravy tohoto prokletého národa se již rozšířily do všech zemí, a poražení vnutili své zákony vítězům.“⁴²³

Totéž se opakovalo ve 20. křesťanském století: árijský člověk se stal obětí zvířetem Židů!

Ukazovaly se však nadějně projevy reakce. Vzpomínáme si ještě na odvážnou řeč advokáta Baxy v polenském procesu, v níž poprvé otevřeně zmínil motivy odporného činu. Již před soudním přípravným řízením bojkotovalo obyvatelstvo zcela spontánně židovské obchody. Ještě silněji však zapůsobila Chojnice, protože pobouření obyvatelstva zde dosáhlo vrcholu. Lze jistě chápat jako varování, když židovsky redigované noviny „Dresdner Neueste Nachrichten“ ohledně Masloffova procesu psaly:⁴²⁴ „... přítomnost vojska zatím drží na uzdě náchylnost (!) k nepokojům, na druhé straně je zde místo hlučné nervozity (!) tiché, ale proto ještě ne méně intenzivní roztrpčení. Jmenovitě na venkově to velmi silně vře jako nikdy dříve, jak ujišťují znalci západopruských poměrů.“ Advokátem německé věci se stal poslanec říšského sněmu Liebermann von Sonnenberg. V prosinci roku 1900 psal: „Svědomí německého lidu nesmí usnout!“ 7. února 1901 promluvil o chojnické vraždě v říšském sněmu.⁴²⁵ V Chojnici se ustavilo „Sdružení k objasnění chojnické vraždy“,⁴²⁶ podepsané městskými radními, duchovními, zemskými i říšskými poslanci, a prosazovalo v rámci zákona první praktická opatření „sebeobrany na ochranu našich dětí“. Ojedinele se ozval i zdravý hlas z německé tiskové džungle – články z listů „Germanie“ a „Deutsche Volksblattu“ jsme si zde již ocitovali.

Roku 1902 se židovská smečka zuřivě vrhla na noviny „Staatsbürgerzeitung“. Jejich vydavatel Bruhn a redaktor Böttger byli za „urážlivý článek“ o Winterově zavraždění odsouzeni do vězení – přesto však byli oba r. 1903 zvoleni do říšského sněmu a vystupovali tam proti židovským zájmům.

Willi Buch v zde již citovaných zápiscích nám podává následující názorný obrázek z přelomu století:

„Rituální vražda v Chojnici vyvolala vlnu silného pobouření. ... Antisemitské hnutí bylo skutečným lidovým hnutím se všemi přednostmi i nedostatky. Židovská otázka se stala předmětem rozhovorů a vzrušovala mysle. Nebylo jediné protižidovské shromáždění, které by lidé nenaplnili do posledního místečka. ... Díky téměř nikdy tam nechybějícím odpůrcům probíhala shromáždění mnohdy hodně bouřlivě...“ – A na jiném místě píše: „Je velice příznačné, že asi od roku 1900 nebyly žádné reformní snahy, které by nějak nesouvisely s antisemitismem.“

⁴²³ Seneca philosophus, ed. Bipont 1782, IV, p. 423.

⁴²⁴ 13. listopadu 1900.

⁴²⁵ Abychom se zde vyhnuli zbytečnému opakování, uvádíme Liebermannův projev jakožto historický dokument prvního řádu v Dodatcích s vypuštěním míst, které vybočují z daného tématu. Čtenáři lze jen doporučit, aby si tuto řeč důkladně prostudoval! Úplný text je každému dostupný v *Stenographische Berichte über Verhandlung des Reichstages – X. Legislaturperiode. II. Session. 1900/1902, Band II, Berlin 1901.*

⁴²⁶ Viz Dodatky.

Byla to doba, kdy se kniha „Židovská Francie“ Eduarda Drumonta dočkala již 142. vydání, když se Židé již předtím bezúspěšně pokusili odstranit jejího autora soubojem, a kdy Henri Desportes za skandálních průvodních okolností vydal svou knihu „Tajemství krve u Židů všech časů“!⁴²⁷ Byly to rozhodně jevy, schopné otřást pocitem absolutní jistoty židovského panství; Juda se stal alespoň na německé půdě opatrnější, čímž samozřejmě není řečeno, že by se zřekl páchání dalších rituálních vražd!

Mezi velkým množstvím lidí, označovaných každoročně za „pohřešované“, se nepochybně nacházely také oběti rituálních zločinů, protože židovský fanatismus je historickou skutečností.⁴²⁸

Tak např. časopis „Hammer“ Theodora Fritsche pod titulkem „Záhadné vraždy a zmizení lidí“ uvádí početné případy, které nikdy nebyly vyšetřovány a tím méně objasněny. Ukážeme si zde alespoň takové, u nichž důvodně existuje silné podezření na rituální vraždu.

1910 – 29. prosince beze stopy zmizela Helena Brixová, služebná židovského statkáře Salomona v Mokroluku u Štetína.⁴²⁹ Za dva dny jí končil služební závazek. Teprve 22. ledna 1913, tedy po více než třech letech, byla nalezena zohavená mrtvola v bažině u nedalekého jezera. Hlava a paže chyběly. Otec děvčete, který mrtvou identifikoval jako svou dceru, také zjistil, že chybí spodní prádlo, přestože rodiče s jistotou věděli, že je dívka nosila. Dodatečně se pak rozpomněli na okolnost, že si otec mrtvé den po jejím zmizení vyžádal hledání pohřešované pomocí policejního psa, k němuž však nedošlo, protože Salomon tehdy prohlásil, že dostal telegram, podle nějž se Helena nachází v Altdammu. Židův údaj, jehož ověření si vyžádalo hodně cenného času, se později ukázal jako nepravdivý. Krátce po této události prodal Salomon statek a zmizel v Berlíně.⁴³⁰

1911 – U židovského továrníka Hirsekorna v Trziance⁴³¹ sloužila rolnická dcera Olga Hagelová z Radolinu. Začátkem září navštívila rodiče a trpce si

⁴²⁷ V německém překladu *Geheimnis des Blutes bei den Juden aller Zeiten*. Francouzský originál není uveden, vydavatelství Savine, Paříž.

⁴²⁸ Úřední statistika dokládá, že v Německu jen v letech 1890-1892 zůstalo nepotrestaných více než 100 vražd, tzn. že jejich pachatelé nebyli zjištěni!

Organizace „Weltbund Kinderdank“ v Berlíně, která si dala za úkol pátrat po stále větším počtu zmizelých dětí a mladistvých, zvláště děvčat, zveřejnila seznam šestnácti dětí a mladistvých, zmizelých kolem velikonoce r. 1919. Z nich byla později nalezena pouze mrtvola asi šestnáctileté dívky, vykazující podezřelé symptomy.

Theodor Fritsch to komentoval takto: „Kdyby i třeba některý případ připouštěl jiné vysvětlení, nevnučují snad početná zmizení dětí v období velikonoce myšlenku na společnou příčinu? Vezmeme-li dále v úvahu příliv fanatických židovských elementů z Východu i důkazy z dřívější doby, pak máme před sebou důvod k nejtěžšímu podezření!“ – „Ve století osvěty už nebyl (za rituální vraždu) odsouzen ani jediný Žid,“ konstatuje vysoký církevní hodnostář Athanasius Fern...

⁴²⁹ Německy Stettin; pozn. překl.

⁴³⁰ „Hammer“ 1913, č. 246, str. 323.

⁴³¹ Německy Schönlanke; pozn. překl.

stěžovala na Židovo dotěrné chování. Prosila matku, aby jí vzala ze služby, ale ta považovala za vhodné, aby tam dcera vydržela alespoň do konce roku. S tím se dívka vrátila do služby – a za několik dnů „zmizela“, aniž by o tom byli rodiče informováni! Až konečně 8. září se Žid obtěžoval uvědomit policii; 12. září byla mrtvola služebně vytažena z jezera, vzdáleného 18 kilometrů. Šaty měla mrtvá omotané kolem hlavy a na levém spánku byla na prst dlouhá rána. Teprve sedmý den po nález mrtvoly proběhlo lékařské ohledání mrtvoly! V těle nebyla ani kapka krve a znalecký posudek vyloučil sebevraždu. Přes všechny zjištěné skutečnosti však státní návladní z Piły⁴³² usoudil na sebevraždu a „věci“ se dále nezabýval.

1912 – V první den svatodušních svátků se brzy ráno v půl čtvrté v Poznani⁴³³ před domem ve Školní ulici č. 3/4 našla mrtvola šestnáctiletého kupeckého učně Stanislausa Musiala. Lebka mrtvého byla roztržena. V levém spánku se našly stopy početných bodnutí nožem, obě zápěstí byla na vnitřní straně proříznuta, a levá ruka byla téměř úplně oddělená. Mrtvola byla zcela bezkrevná a pečlivě omytá. Také na oblečení se našly jen nepatrné stopy krve. Dále se při obdukcii zjistilo, že oběť byla zavražděna nahá, poté dosti ledabyle oblečena, a nakonec odložená na místě nálezu. Musial byl zaměstnán u židovského obchodníka s konfekcí Maxe Hirsche v Poznani. O jeho zmizení přinesl tamější židovský list „Posener Neuesten Nachrichten“ následující skandální zprávu: „Učedník den před letnicemi obdržel od svého mistra 500 marek, kterými měl zaplatit jakousi pohledávku. Musial si podle všeho (!) z těchto peněz udělal příjemný den, upadl do rukou prostitutky, a pak byl s pomocí jejího pasáka zavražděn!“ – Taková špína mohla opravdu vyjít pouze z pera židovského pisálka! Okamžitě zahájené vyšetřování ukázalo, že zavražděný ve skutečnosti nedostal ani feník, nýbrž pouze od Žida Hirsche dopis s příkazem doručit jej do poznaňského předměstí Wildy. Po tolika dosavadních zkušenostech se asi nemýlíme s předpokladem, že oběť při plnění příkazu upadla do připravené pasti! V souvislosti s vraždou byli skutečně obviněni a vzati do vyšetřovací vazby židovští manželé Szafranski. Státní zastupitelství je však brzy zase propustilo, protože prý „vyšetřování nepřineslo nic usvědčujícího“.

Nežidovské obyvatelstvo na to ovšem mělo po dlouholetých zkušenostech jiný názor a chopilo se nejúčinnějšího prostředku, bojkotu židovských obchodů. Latentní antisemitismus dostal během dvou generací nový podnět v řadě velice podezřelých a neobjasněných vražd, takže podíl Židů v provincii Poznaň klesl od roku 1835 do roku 1912 z 54 na 15 na tisíc obyvatel.⁴³⁴

1913 – 27. ledna v Pasłęku⁴³⁵ vylákal nějaký cizinec pětiletého Waltera Schikowského na tzv. Lipový vrch. Kolem šesté večer našel účetní na silnici omráčené dítě, téměř ztuhlé chladem a těžce poraněné. Okamžitě je dopravil

⁴³² Německy Schneidemühl; pozn. překl.

⁴³³ Německy Posen; pozn. překl.

⁴³⁴ „Hammer“, č. 263 (1913), str. 298.

⁴³⁵ Německy Preußisch-Holland; pozn. překl.

k lékaři. Když chlapec přišel k vědomí, vyprávěl, že cizí muž mu nejprve svlékl horní část těla, a když se tomu bránil, srazil jej na zem a bodal nožem. Na krku a na břicho měl chlapec také početné řezné rány. Všechny symptomy nasvědčují tomu, že oběti měla být odebrána krev. Úřední vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě.

1913 – 31. března (!) na trhu v Łobzenici (okr. Wyrzysk)⁴³⁶ k sobě přilákal asi 45letý židovský kramář šestileté děvčátko Agnes Kadorovou a zmizel s ní. 22. dubna byla nalezena bezkrevná mrtvolka s proříznutým hrdlem na louce u Łobzenice. Silně pobouřené obyvatelstvo mluvilo otevřeně o nové rituální vraždě. V den únosu byli v nejbližším okolí městečka viděni početní cizí, většinou polsky mluvící Židé. Noviny opatrně naznačovaly, že pro domněnku o zločinu chybějí stopy. ... Prohlašovaly, že o rituální vraždě nemůže být řeč, protože na mrtvole prý nebyly nalezeny známky vážnějšího poranění (vzdor proříznutému hrdlu!). První prohlášení státního návladnictví z Piły o zmizení dítěte bylo vydáno teprve čtrnáct dnů po činu.⁴³⁷ Čtenářský dopis ohledně případu v Łobzenici mluví o tom, že už počátkem osmdesátých let byla poblíž trati mezi Wieleń a Trzciankou⁴³⁸ nalezena mladá pomocnice hajného Bohneho s proříznutým hrdlem. Mrtvola byla zcela bezkrevná a ležela na břicho. Z bestiálního zločinu byl tehdy neprávem obviněn místní pytlák.

V první polovině roku 1913 přinesly jen hannoverské noviny asi tucet zlověstných zpráv o zmizení dětí a mladistvých; tím ovšem byly „případy“ vyřízené! „Více už se o nich neslyšelo a nečetlo. ... Podle všeho se tehdy jednalo o věci, o nichž veřejnost měla vědět co možná nejméně. Klade se naléhavě otázka, kde zůstalo státní návladnictví? Téměř nikdy nebylo slyšet o potrestání takových krvavých činů nebo o dalším objasňování případů. Není něco shnilého ve státě...?“⁴³⁹

V první polovině dubna (!) 1913 byli pohřešováni Liuse Schmidtová z Hannoveru, chlapec Waßmann z Elze (Hildesheim) a dělník Julius Schiefelbein z Niederfinowa, jehož mrtvola byla objevena ve Finowském kanálu u Eberswalde. Lékařské ohledání zjistilo patnáct řezných ran nožem. Aféra byla tím tajemnější, že se čtyři maskovaní muži pokusili ukrást Schiefelbeinovu mrtvolu; nejspíš kvůli odstranění stop zločinu. Také v tomto případě nebylo nic známo o výsledcích dalšího vyšetřování!

Dále byla na první svatodušní svátek (!) roku 1913 v Berlíně objevena rozsekaná mrtvola dvanáctiapůlletého chlapce Klähna. Z činu byl podezřelý sluha Josef Ritter, zaměstnaný u Žida Guttmanna. Bylo nápadné, že také tento zločin – podobně jako vražda učedníka Musiala – byl spáchán na první svatodušní svátek!

Ráno 14. července 1913 byl v Ludwigshafenu na volném prostranství za nemocnicí nalezen pytel s rozřezanou mrtvolou dívky. Hlava a nohy byly odděleny od trupu; samotné tělo vrazi hrůzně pořezali, takže bylo vidět srdce, plíce a játra. Oběť

⁴³⁶ Německy Lobsens a Wirsitz; pozn. překl.

⁴³⁷ „Hammer“, č. 263, str. 298.

⁴³⁸ Německy Filehne a Schoenlanke; pozn. překl.

⁴³⁹ „Hammer“ č. 263, str. 305, článek „Záhadné vraždy a zmizení lidí“.

byla rozřezána odborně, takže to budilo dojem, jako by šlo o práci chirurga. Tělo muselo být rozřezáno v uzavřené místnosti. Zavražděná byla později identifikována jako dvanáctiletá Elma Kelchnerová z Ludwigshafenu.

Uvedené příklady jistě postačí k poznání, že až do nejnovější doby zde byly ve hře příšerné cizí síly, které si stejně jako dříve vyžadovaly od nežidovského lidstva krvavou daň, aniž by se ovšem z toho zodpovídaly. Židovstvo se již tak dalece „emancipovalo“, že si mohlo dovolit postavit své tajné zákony nad platné právo a tohoto úředně uznaného zvláštního postavení také využívalo k unikání zemským zákonům. Právní vědomí i stát tím byly ovšem zasaženy přímo do srdce!

Pokud někdy byly okolnosti případu takové, že nezbylo než proti židovskému moru zakročit, aby se předešlo sebeobraně lidu, pak se v koncentrované formě vždy znovu opakovaly intriky a machinace, které jsme si již ukázali na předcházejících procesech s rituálními vrahy.

V Rusku se před začátkem války odvíjelo drama, jehož krvavé, osudové příznaky by bývaly mohly ještě v poslední chvíli otevřít oči odpovědných státníků a ukázat jim hrozící obrovité nebezpečí. Ti však nechtěli nebo nesměli nic vidět – a sami se tak vydali napospas židovským košerákům!

Andrej Juščinskij⁴⁴⁰

20. března (!) 1911 byla na okraji Kyjeva nalezena v hliništi mrtvola chlapce; napůl seděl s rukama svázanýma vzadu a měl na sobě pouze košili, spodky a jednu punčochu. Za hlavou mrtvoly v malé prohlubni hliněné stěny, která byla podle svědectví tehdejšího kyjevského právníka a vysokoškolského profesora Bostuniče popsána mystickými symboly, se našlo pět srolovaných školních sešitů s nápisem „Žák I. třídy kyjevsko-sofijského duchovního učiliště“, což umožnilo rychlou identifikaci oběti. Jednalo se o třináctiletého syna kyjevské měšťanky Alexandry Prichodko.

List „Kijevskaja Mysl“ svého času přinesl následující zprávu o nálezu mrtvoly: „Když bylo tělo nešťastného vytaženo z jámy, zděsil se shromážděný dav, a mnozí hlasitě plakali. Pohled na zabitého byl úděsný. Obličej měl tmavomodrý a pokrytý krví, ruce několikanásobně a pevně omotané provazem, který se zařízl do kůže. Na hlavě byly tři rány, pocházející od nějakého bodného nástroje. Stejně rány se také nacházely na obličejí i obou stranách krku. Když odstranili chlapcovu košili, na hrudi, zádech i na břiše byly vidět stejné rány. Dvě bodné rány byly také v krajině srdeční. Celé tělo vykazovalo asi dvacet ran. Všechny byly očividně zasazené nahému tělu, protože na košili nebyly žádné díry. Po spatření těchto hrozných ran se davu zmocnilo nesmírné rozhořčení.“

Soudní pitva ukázala celkem 47 bodných a řezných ran. Rány na levém spánku⁴⁴¹ a krku přivodily vykrvácení. Ztráta krve byla tak velká, že tělo zůstalo t e m ě ř b e z k r e v n é. Soudní lékaři, docent medicíny Obolenskij a prosektor téhož ústavu Tufanov došli k následujícím závěrům:

1. Všechny rány byly Juščinskému zasazeny z a ž i v a . Rány na hlavě a krku byly zasazeny při plné srdeční činnosti, ostatní zranění při jejím značném útlumu.
2. Rovněž tak byly oběti zaživa svázány ruce a zacpána ústa.
3. Oběť byla při zmíněných poraněních ve vertikálním (tedy vzpřímeném) stavu, lehce nakloněná doleva.
4. Všechna poranění byla způsobena bodným předmětem. Část z nich byla zasazena předmětem ve formě šídla nebo tenké dýky dlátového tvaru s oboustranným ostřím. Stejným nástrojem mohly být pravděpodobně způsobeny i ostatní rány. První bodné rány byly oběti zasazeny do hlavy a krku, poslední do srdce. Při jednom z bodnutí do srdce vnikla čepel do

⁴⁴⁰ O rituální vraždě A. Juščinského velmi důkladně pojednává Karel J. Loula ve své – dnes už bohužel málo dostupné – knize *Židé a krev* s podtitulem *Příspěvek ke studiu židovské otázky podle ruských a židovských pramenů* (Praha 1941); pozn. editora.

⁴⁴¹ Rovněž mrtvoly Olgy Hagelové a Stanislause Musiala měly rány na levém spánku. Na levém spánku Andreje Juščinského bylo zjištěno t ř i n á c t bodných ran! V tajném židovském učení, tzv. kabbale (z níž pochází také zednářská symbolika) má číslo 13 ohledně židovského obětování velký symbolický význam.

- těla až po rukojeť, jak dosvědčuje její otisk na kůži.
5. Na vraždě se muselo podílet několik osob.
 6. Druh použitých vražedných nástrojů i množství zranění svědčí o tom, že záměrem pachatelů bylo způsobit oběti co možná nejtrýznivější bolest.
 7. V těle oběti nezůstala ani třetina krve; většina jí unikla z mozkové žíly, tepny levého spánku a z krční žíly.
 8. Absence stop krve v jámě, kde byla mrtvola nalezena, její poloha i ostatní okolnosti nasvědčují tomu, že Juščinskij byl zavražděn na jiném místě a teprve později ve stavu posmrtné ztuhlosti položen do jámy. Místo nálezu tedy není místem činu. (Připomeňme si Xanten, Skórcz, Chojnici atd.!))

Na základě těchto zjištění pak další znalec, psychiatr prof. Sikorski, rozlišil tři zvláštnosti: pomalé vykrvácení, způsobení mimořádného utrpení a konečně dobití oběti bodnutím do srdce. Na posledně uvedené došlo až poté, co oběť vrahům posloužila k oběma prvním účelům a vrahům bylo zřejmé, že je blízko smrti. Z okolnosti, že všechny rány byly chladnokrevně zasazeny jistou a pevnou rukou, zvyklou na porážení zvířat, prof. Sikorski odvodil, že

zavraždění Juščinského představuje čin, který byl pečlivě připraven, spolehlivě zabezpečen a plánovitě uskutečněn pod opatrným a pečlivým dozorem!

Vražda vyvolala pozornost veřejnosti v celém Rusku – a to tím spíše, že byly z minulosti známy podobné případy, které se provedením nápadně shodovaly s kyjevským.

Ruská státní дума se 13. května 1911 viděla nucena zabývat se interpelací ohledně vraždy chlapce Juščinského a byla dotázána, zda je vládě známa existence „sekty“, užívající lidské krve, a co dále k jejímu potlačení zamýšlí podniknout. Interpelanti rovněž předložili důkladnou pitevní zprávu ve věci zavraždění Jemeljanova chlapce z roku 1883, z níž jednoznačně vyplývá, že oběť byla zavražděna podle všech pravidel rituální porážky. – Odpověď dumy na interpelaci nám není známa. Při posledním procesu v Rusku ve věci pokusu vraždy chlapce Grudzinského v noci na 2. březen (!) 1900 ministerstvo spravedlnosti nařídilo, že se otázka rituální vraždy nesmí probírat. Lid však byl rozhodně přesvědčen, že se také v případě nejnovější vraždy jedná o článek řetězu zločinů, páchaných podle určitého systému a za zvláštním účelem.

Vrazi

Ihned poté, co se zpráva o zločinu roznesla, zahájil židovský tisk nesmírně podezřelou činnost. Kyjevský židovský list „Kijevskaja Mysl“ oznamoval neúnavně soudu za nepochybné pachatele stále nové a nové, přirozeně nežidovské osoby! A skutečně se také podařilo pouze na základě udání tiskového Žida nařknout matku zavražděného z ohavného zločinu a posadit ji za mříže – nesměla se ani zúčastnit pohřbu svého syna! Stačí si připomenout zcela stejné události v Polně! Po 16 dnech

byla nebohá matka zase propuštěna, protože nebyl sebemenší důkaz pro její vinu. Potom se soustředilo podezření z vraždy na Andrejova nevlastního otce, který se tím prý chtěl zbavit vyživovací povinnosti. Ani zde židovský manévr neuspěl a tak se špinavé podezření obrátilo na další příbuzné zavražděného chlapce. Všechna falešná obvinění vyšla od židovského redaktora Barščevského, který sloužil podplacenému přednostovi policie Miščukovi za ochotný nástroj. Jak se později z projevu státního návladního ukázalo, „Miščukovi se nařídilo věřit, a on také uvěřil. Věřil, že matka zasadila svému dítěti 47 bodných ran a pak je odvěkla v pytli na hlinišťě...“⁴⁴²

Pátrání nezhájili na místě nálezu mrtvoly, což by bylo jen logické, nýbrž téměř míli od něj! Miščukovi se zcela veřejně začalo předhazovat uplacení a tak odstoupil. Jako vyšetřující úředník se na místě objevila „nová síla zvenčí“, komisař Kunccevič. Také nám již dobře známá metoda! Tento „vyšetřovatel“ se pohodlně usadil v kyjevské hotelu Grand a jeho činnost se omezovala na podepisování tiskových zpráv. Také on byl Židy koupený! Po něm nastoupil „člen tajné policie“ Krasovskij, „schopný muž, který umí zločin odhalit. Ve skutečnosti však jeho schopnost spočívala v tom, že si své vědomosti o pachatelích uměl nechat pro sebe...“⁴⁴³ – Tím jsme si řekli všechno podstatné o způsobu „vyšetřování“, které mělo za cíl společně se židovských tiskem odvést podezření od skutečných vrahů, získat čas a celou záležitost beznadějně zamotat do té míry, že nakonec i nežidovské noviny přinášely zcela zkomolené a protichůdné zprávy!

Nepočítalo se však s kyjevskou mládeží, „která zločinem hluboce pohnutá považovala za svou povinnost napomáhat jeho objasnění. Zvláště zde musím pochválit studenta Golubjeva. Od ostatních se lišil tím, že se této úloze oddal skutečně poctivě a nezištně, čímž si vysloužil od židovské strany posměch, urážky ba i ohrožení života“.⁴⁴⁴

Velkou zásluhu na objasnění zločinu si získal výše zmíněný Golubjev, který se ujal soukromého vyšetřování a zjistil důležité skutečnosti. Tím si jako nežádoucí uznání své činnosti vysloužil ovšem také soustředěné útoky židovských špinavců; jeho „vina“ spočívala v tom, že se odmítl pohybovat v kolejích, vyznačených Židovstvem profesionálním vyšetřovatelům.

Na okraji města bývala tehdy cihelna Žida Zajceva, k níž patřil také lom na těžbu hlíny. V areálu byla později zřízena židovská nemocnice, jejíž jídelnu r. 1910 proti předpisům přeměnili na „noclehárnu“. Často tam byl pozorován tentýž rabín, který byl jakýmsi „religiózním ústředím“ kyjevských Židů. Podle slov státního návladního bylo všechno obklopeno neproniknutelným tajemstvím. Do objektu dosadili jako „správce a dozorce“ Žida Mendela Bejlise.⁴⁴⁵ Stálí obyvatelé na území cihelny se dali téměř spočítat na prstech. Pouze dva Nežidé bydleli poměrně daleko od vypalovací pece, a kolem ní sídlilo sedm židovských rodin.

Přestože bylo hned po nálezu mrtvoly v hliništi možné velmi snadno celý areál

⁴⁴² „Hammer“ č. 275, str. 629.

⁴⁴³ Z projevu státního návladního v Kyjevě.

⁴⁴⁴ Tentýž, srv. „Hammer“ č. 275, str. 630.

⁴⁴⁵ Plným jménem Menachil Mendel Tevjev Bejlis; pozn. editora.

uzavřít a prohlédat, nic takového se neudělalo! Je také nápadné, že se v den vraždy 12. března v cihelně nepracovalo! Areál zůstal prázdný a pracovat začali až později. Vnitřní stěny staré kůlny v cihelně kdosi náhle čerstvě vybílil vápnem!

Vzdor matoucí taktice židovského tisku lid dávno věděl, kde hledat vrahy. Velice nápadné, ba přímo usvědčující, bylo chování pokřtěného Žida Breitmanna, vydavatele židovského listu „Poslední Novosti“, který se horečně snažil odvést stále sílicí podezření od židovské cihelny na toulavé cikány! Dopustil se však při tom chyby: obvinil cikány, že prý potřebují lidskou krev k léčebným účelům! To je velice důležité, protože jde vlastně o doznání, že cílem vraždy bylo odebrání krve! Obyvatelstvo slyšelo dobře a podle slov státního návladního se ironicky ptalo: „Jak můžete lidičky věřit na užívání krve Židy, když přece bývalý Žid upozorňuje na cikány, kteří mají mít pověřčivou víru v sílu krve? Všimněme si, že na to nepoukazuje žádný Rus, ale pokřtěný Žid!“

V červnu 1911, tedy plné čtyři měsíce po vraždě, se jaksi mimochodem zastavil v Zajcevově cihelně vyšetřující úředník Krasovskij, pohovořil se správcem a leda byle prohlédl areál – šlo o uklidnění veřejného mínění a také ovšem o varování Židů. Komisař navštívil rovněž Mendela Bejlise, u něhož samozřejmě neshledal vůbec nic podezřelého.

Nyní začalo – podobně jako v Polné – jednat na vlastní pěst místní četnictvo. 22. července (podle starého kalendáře) byl Bejlis zatčen. Ruské prameny k tomu psaly: „Neklid a podráženi mezi obyvatelstvem Kyjeva kvůli tajemnému zavraždění chlapce Juščinského neustále sílilo, a to tím více, když se ukázalo, že soudní úřady musely propustit z vazby příbuzné zavražděného, které různí Židé označili na skutečné vrahy, protože se jim nedalo prokázat ani to nejmenší. Naproti tomu byl konečně zatčen Žid Bejlis. ... Bejlise krátce před objevením vraždy navštívili početní rakouští Židé.⁴⁴⁶ Podezření vůči Židům je tak mimořádně závažné, že veškerý křesťanský tisk Kyjeva, Petrohradu i ostatních velkých měst naléhá na zjednání naprostého jasu v tomto případě, aby se konečně mohlo bezpečně zjistit, zda mezi Židy skutečně existuje sekta, která se z religiálních důvodů dopouští vražd...“

Krasovskij, který již dávno o všem zcela přesně věděl, se nyní obával, že přijde o své kriminalistické vavříny – možná také chtěl Židy postrašit a přimět je k větší štedrosti – a vydal nenadále prohlášení, že k vraždě chlapce nedošlo ani v místě nálezu těla, ani za přítomnosti jeho obviněné matky, nýbrž že chlapce odvedl do hliniště dozorce Mendel Bejlis! A skutečně také po Bejlisově zatčení udělali Židé s Krasovským „finanční vyrovnání“. ... „Nepovažovali za možné, že by se proti nim mohlo něco takového vytáhnout. Nepopírám, že právní situace Židů je obtížná, jejich osud je do určité míry tragický, ale přece jen jsme všichni pod vlivem židovského myšlení, židovských peněz a židovského tisku. Tisk, zdánlivě ruský, se stal kořistí Židů. Na jakékoli vystoupení proti Židům okamžitě zazní nadávky ‚reakcionář‘, ‚tmář‘ atd.! Židé jsou před zákonem bezprávní, ale ve skutečnosti mají v rukou celé Rusko! Věštba se naplnila! My všichni cítíme, že jsme pod jařmem všemocného Židovstva. Mohou nás nazývat tmáři a zpáteční-

⁴⁴⁶ Čti: haličtí Židé!

ky, ale před mrtvým tělem Juščinského nesmíme zavírat oči! Židé nás obviňují, jako bychom proti nim pobuřovali lid; nechť jen sami zachovávají klid a mír! Oni vědí, že je Bejlis vinen, a proto se snaží věc zamotat a odsunout ji na falešnou kolej.⁴⁴⁷

U Bejlise se našel zápisník, v němž byl zaznamenán mj. Faivel Schneerson. Tím se za obžalovaným vynořuje děsivá postava „cadika“ („svatého“) chasidů, který byl cosi jako spiritus rector⁴⁴⁸ rituální vraždy! Schneerson z rodu lubavičských dědičných cadiků, „při vyslovení jehož jména Bejlis pokaždé zneklidněl a stíral si pot z čela“, pocházel ze staré chasidské rodiny v Rusku, z níž již vyšlo hodně košeráků a vrahů. Cadik je „nadčlověkem chasidismu, zaujímajíc v něm téměř stejné postavení jako Ježíš Kristus v křesťanství“, a je „posvěcen již v matčině lůně“; to znamená, že se z otce na syna dědí tajemství rituálního porážení.⁴⁴⁹ „Z matčina lůna vychází již jako hotový ‚cadik‘“ (Bogrow).

Podle údajů Theodora Fritsche byl Salomon Schneerson r. 1797 za prokázanou rituální vraždu odsouzen k smrti, v řetězech dopraven do Petrohradu, ale na zakročení svého vlivného souvěrce Peretze osvobozen! Jeho vnuk Mendel Schneerson byl v roce 1852 v Saratově zapleten do procesu s rituální vraždou. V prosinci 1852 byli chlapec Šestobitov a v lednu 1853 rovněž mladík Maslov uneseni v hlavním městě gubernie, v Saratově. Oba pocházeli z nejchudších společenských vrstev. Jejich mrtvoly s nespočetnými poraněními později vyvrhla na břeh Volha; obě oběti byly obřezané! Podle osvědčeného postupu musel být proces odložen a teprve r. 1860, tedy po osmi (resp. po sedmi letech!), byli čtyři usvědčení Židé – mezi nimi i Mendel Schneerson – odsouzeni do vyhnanství na Sibiř, k čemuž však nedošlo pro jejich údajně špatné zdraví! Podle informací židovského lexikonu intervenovala Alliance Israélite Universelle u ruského vyslance v Paříži ve prospěch „nespravedlivě odsouzených Židů“.⁴⁵⁰ Díky intrikám nám dobře známého Crémieux, specialisty na takové procedury, již r. 1867 vyšel z vězení, protože jej prý k činu „vedly pouze pověrečné motivy“! Syn toho Mendela, Schalom-Bähr, platil za chasidského „pro-roka“, k němuž Židé zdaleka putovali, a jeho bratr zastával úřad košeráka. A ko-

⁴⁴⁷ Doslova citováno z projevu státního návladního!

⁴⁴⁸ Tj. vůdčí duch, inspirátor; pozn. překl.

⁴⁴⁹ Horodezky, *Religiöse Strömungen im Judentum*, Bern 1920. – Cadik je vydržován jako kníže! Sadgorská (město na Ukrajině u Černovců; překl.) „dynastie“ cadiků má „paláce se zimními zahradami, zlatým a stříbrným náčiním, velkou knihovnou, a přitom si ještě umí dát stranou pěknou sumičku v hotovosti...“ (Horod. str. 154). – Odkud se berou takové peníze? Cadikův dům je současně obchodní ústřednou: „Jako pevná pavoučí síť se rozprostírá sadgorská dynastie nad Haličí, Bukovinou a přilehlými krajinami“ (Horod. str. 221). – Žid Bogrow ve svých „pamětech“ (1880, *Buch vom Kahal*, str. 286-287) soudí o těchto „svatých“ následovně: „Cadikové jsou chasidskými zázračnými rabíny. Řadí s udivující vytrvalostí a jako upíři vysávají do poslední kapky krev z těl svých obětí...“ Cadikové jsou jedovatí parazité, živící se krví a potem svých nesčetných obětí, jsou šířiteli temna a pověr; jsou nejnesvědomitějšími makléři na burze náboženství... jsou nevyléčitelnou rakovinou v chorém organismu židovského národa.“ – „Cadik užívá bez nejmenší námahy všech pozemských statků“ – je tedy predestinovaným duchovním vůdcem povahy Židovstva!

⁴⁵⁰ *Jüdisches Lexikon* (I, 1927, sl. 223).

nečně jeho synovcem byl onen Faivel, který se prokazatelně zdržoval u Mendela Bejlise, pak tajemně zmizel, ale ihned se zase vynořil, když mu podle jeho názoru už nic nehrozilo – a přihlásil se jako svědek! „Lze mít právem za to, že o vraždě věděl víc, než dohromady všichni svědci, kteří kvůli tomu přišli o život. Je trpkou ironií, že v tomto procesu byl slyšen jako svědek muž, který měl být obžalován! Jeho svědecké výpovědi zcela jistě nic neprozradily,“ psal Theodor Fritsch roku 1913 v „Hammeru“.⁴⁵¹

„... Všichni svědci, kteří kvůli tomu přišli o život“ – co se tím myslí?

Oživíme-li si paměť, která bohužel bývá v těchto věcech obvykle krátká, pak zjistíme, že již v trientském procesu z roku 1475 hrál jed důležitou roli, a že když například ve velkém Hilsnerově procesu v Kutné Hoře (1899) svědkyně Marie Perníčková uvedla do protokolu velice důležité věci, krátce nato zemřela na otravu, a tím byla navždy „zneškodněna“!

Také v Kyjevě se tyto věci opakovaly, pouze s tím rozdílem, že internacionální banda židovských zločinců zapracovala ještě „důkladněji“. Když je to nutné, odebere se k praotcům i vlastní souvěrec! Blízko cihelny bydlel v podnájmu starý Žid Tartakovskij, který si Andrjušu Juščinského oblíbil. Některé pozdější svědecké výpovědi nasvědčují tomu, že chlapce varoval, když se Schneerson objevil u Bejlise. V každém případě po hrozném smrti chlapce začal vést podivné řeči a brzy na to náhle zemřel – prý se zadával kostí!

K několika málo Nežidům, kteří bydleli v obvodu cihelny, patřila rodina Čeberjakových. Muž byl telegrafní úředník dobré pověsti, ale jako manžel žalostná figurka, zato tím rezolutnější byla jeho žena, která udržovala intimní styky se Židy. Své židovské přátele zvala domů a manžela k obveselení hostů opíjela. Židé tuto pozoruhodnou ženu ve svém tisku nazývali „lady Macbeth“ a jednali s ní velice ohleduplně na rozdíl od ostatních nežidovských svědků. Budí to dojem, že si nebyli zcela jisti, zda Čeberjakovou nakonec nenapadne říci, co ví.

Tato žena byla matkou tří dětí, jednoho chlapce (Žeňi) a dvou děvčat (Valji a Lidmily). Ráno v den vraždy byly tři děti v přítomnosti Andrejovy matky probuzeny a měly si jít hrát na hliniště. Když tam došly, přiblížil se k nim zezadu dozorce Bejlis; chytil Andreje a Žeňu, ale ten se mu dokázal vysmeknout. Mezitím se přiblížili další dva Židé; jeden z nich byl mladý Bejlis – bylo znát, že tu na děti podle plánu číhali! Malá Valja ještě viděla, jak táhnou Andrjušu do cihelny. To se stalo v den vraždy 20. března. Výpovědi dětí se přirozeně dostaly na veřejnost, přestože se tisk i komisaři snažili nevšímat si jich! Student Golubjev pak děti ještě soukromě znovu vyslechl a jejich rozhodující výpovědi zapsal. 22. července (podle starého kalendáře) byl konečně Bejlis zároveň s Čeberjakovou zatčen; její děti byly od té chvíle svěřeny péči cizích lidí. Za týden se u dětí objevily příznaky těžké otravy poté, co je „navštívil“ komisař Krasovskij a přinesl jim „plněné pečivo“! Dvě z dětí, Žeňa a Valja, zemřely pak rychle za sebou, Lidmila se pomalu zotavila až po několika týdnech. Podle zpráv z novin děti zemřely na „úplavici“!

Nyní tedy mohla být matka propuštěna – nejdůležitější svědci byli odstraněni,

⁴⁵¹ Č. 274, str. 605.

přeživší dítě v důsledku prodělané choroby bylo tím nadlouho neschopné výslechu a navíc pod silným vlivem nekalého Krasovského.

Matka byla nejdříve z opatrnosti „odeslána“ do Charkova a také tam skutečně odjela. Zde v Charkově – kam se židovský „generální štáb“ pro jistotu stáhl⁴⁵² – byla v nejlepším městském hotelu královsky přijata „vybranou“ společností; rozumí se výhradně židovskou. Není těžké si představit, že matce vyslovili svůj „hluboce procítěný soucit“, jinými slovy a zřetelněji řečeno: Žid Margolin, pozdější Bejlisův hlavní obhájce, který se v Charkově z opatrnosti policejně nepřihlásil, se Čeberjakové (podle slov státního návladního) představil jako „člen státní rady“ a nabídl jí kulatou sumičkou 40 000 rublů, vezme-li na sebe zavraždění Andruši Juščinského. Později Margolin před soudem tuto nestvůrnou nabídku nijak nepopíral a cynicky prohlásil, že „každá práce musí být přece placena“!

Pro bližší osvětlení věci si z řeči státního návladního ocitujeme následující pasáž: „... Tam v Charkově v salonku nejlepšího hotelu vábivě zvonily stříbrňáky. Shromážděná společnost chtěla, aby Čeberjaková po lahvi šampaňského podepsala čistý list papíru, z něhož by se pak udělalo přiznání vražedkyně. Čeberjaková to však odmítla, přestože jí nabízeli falešný pas a přepravení za hranice; pokud by se věc nepodařila, pak nejlepší advokáty. Čeberjaková však trvala na svém odmítnutí a tak padla i tato verze – kolikátá asi už v tomto případě?“⁴⁵³

Čeberjaková se tedy vrátila do Kyjeva a musela si na sebe dávat dobrý pozor, přestože s ní Židé až dosud jednali s určitým respektem, jak jsme již viděli výše. Je příznačné, že po této události přerušila své dřívější styky se Židy a zdála se být definitivně vyléčená ze svého židomilství! Krátce po smrti obou Čeberjakových dětí konečně zatli tipec i vyšetřujícímu úředníku Miščukovi, který po pět měsíců vedl proces zcela pochybným směrem. Po svém propuštění se přidružil k okruhu tiskových Židů, kteří od počátku znemožňovali systematické a objektivní vyšetřování. Miščuk nyní veřejně prohlásil, že ve 20. století nemůže rituální vražda existovat (!). Objevil se před soudem s výsledky nového „pátrání“, z nichž měla vyplynout naprostá nevina Židů. Brzy se však ukázalo, že bývalý komisař chtěl hrubým překroucením skutečností uvést soud v omyl. Podařilo se s ním i s jeho komplici zahájit v Charkově proces, ale do vězení putoval jen on sám. V jeho osobě ztratilo Židovstvo svého významného exponenta!

Bejlisův „proces“ a „evropská inteligence“

Počátkem r. 1912 byla konečně proti Bejlisovi vznesena obžaloba. Podle novin se v obžalovacím spisu říkalo: „Bejlisovi se klade za vinu, že po dohodě s dalšími dosud nezjištěnými osobami a s rozmyslem na základě religiózní pověry se k rituálním účelům zmocnil s ostatními dětmi si hrajícího Juščinského a odvedl jej do továrního objektu. Zde pak se svými spoluviníky spoutal Juščinskému ruce, zacpal mu ústa a usmrtil jej 47 bodnými ranami do hlavy, krku a těla.

⁴⁵² Připomeňme si podobný „taktický ústup“ legáta Ventimiglia do Rovereda při trientském procesu!

⁴⁵³ „Hammer“ č. 275, str. 631.

Tato zranění způsobila oběti dlouhá a intenzivní muka, a nakonec vedla k úplnému vykrvácení.“

V této kritické situaci najednou kyjevští tiskoví Židé poukázali na tři Nežidy, kteří se měli vraždy dopustit, přičemž přesně uvedli všechny detaily činu. Byli vyhledáni také svědci, kteří za štědrý honorář byli ochotni vypovídat v tom smyslu před soudem. Nežidé, označení židovskou stranou za vrahy, však prokázali alibi a navíc byl tento odváděcí manévř tak neobratně vykonstruován, že se záhy ukázal jen jako další židovská intrika.

Celá akce stála Židy obrovské peníze. Na pomoc byla samozřejmě znovu zmobilizována i německá inteligence – kdy už také nebyla zneužita? – 23. března 1912 vyšlo „prohlášení“ asi dvou stovek – k věčnému posouzení otázky rituální vraždy zcela nekompetentních – osob v pověstném listu „Berlínský deník“, kterému lid říkal „Jeruzalémský bulvár“.⁴⁵⁴ „Prohlášení“ ostře vystupovalo „proti klamné představě, podle níž prý Židé užívají lidskou krev k rituálním účelům“. Úvodem se tam ještě celkem rozumně říká:

„Nemůžeme posuzovat, zda je tento Žid (Bejlis) vrahem nebo ne. Je nepřipustné předjímat výsledek neukončeného soudního řízení, které navíc probíhá v cizím státě.“

Pak to ovšem pokračuje nám už dobře známými tirádami. Ohledně zavraždění Andreje Juščinského se dále říká:

„Agitace pouliční lůzy⁴⁵⁵ se tohoto případu dychtivě chopila a drze tvrdí, že chlapec Juščinskij byl zavražděn Židy kvůli odebrání krve, které se pak má podle údajných zákonů židovského náboženství užívat k rituálním účelům. Tento blud, nesvědomitě vnášený do lidových mas, měl od středověku až do naší doby nejstrašnější následky. Sváděl nevzdělané vrstvy k hrozným masakrům Židů, a pomýlené davy se tím poskvřily nevinnou krví svých bližních. A až dosud nikdy nebyl k ospravedlnění tohoto bludu předložen sebemenší důkaz (!). Nejuznávanější křesťanští znalci židovského písemnictví jednoznačně prokázali (?), že Židé nikdy nebyli svým náboženstvím podněcováni k vraždě.“

Považujeme za svou povinnost apelovat na mravně pokročilé lidi, aby pozdvihli svůj hlas proti tak truchlivé zpozdilosti. Připojujeme se proto k výstražnému svolání nejuznávanějších ruských (?) učenců, spisovatelů a umělců s vědomím, že takové varování nezná státních hranic. Musí se stát záležitostí celého kulturního světa.“

Tento článek mohl mít stejně tak dobře za duchovního původce Paula Nathana nebo některého ze souvěrců mezi „uznávanými spisovateli“. Vedle padesáti křesťanských teologů všech stupňů, tajných radů atd. jej podepsali také mj. princ Jindřich ze Schöneichu-Carolathu, hrabě Posadowsky, prezident říšského sněmu Ka-

⁴⁵⁴ V originále „Berliner Tageblatt“ a „Jerusalemmer Straßenblatt“; pozn. překl.

⁴⁵⁵ „Lůza“ ve smyslu Paula Nathana – všechno se až do omrzení opakuje!

empf, první viceprezident sněmu Paasche,⁴⁵⁶ druhý viceprezident Dove, početní členové říšského sněmu, mezi nimiž stojí za zmínku se Židovkou ženatý vůdce národních liberálů Bassermann, a královský školní rada Georg Kerschensteiner. Na pomoc přišli i mnozí univerzitní profesori: nacházíme mezi nimi např. Wernera Sombarta, „profesora vysoké obchodní školy v Berlíně“, který ostatně v téže roce (1912) vydal knihu „Budoucnost Židů“,⁴⁵⁷ v níž se mj. zabývá příčinami protizidovských nálad v Rusku a dochází také k pozoruhodnému závěru, že duchovní i hospodářský život v Německu je již ve značné míře proniknut židovstvím. Přestože Sombart dále sám přiznává, že rozdíly krve mezi Židy a Árijci jsou velmi značné, vidí „v židovském národě jako celku jeden z nejceněnějších druhů, jaký kdy z lidského pokolení vyšel“. – „Jaká hrozná mezera by v lidstvu musela vzniknout, kdyby židovský druh zmizel. ... O hluboké, smutné židovské oči nesmíme nikdy přijít“ (str. 57). – Bez Židů nás tedy čeká hospodářské zhroucení! „Dlužíme prozřetelnosti dík za dar židovských elementů. Nahlédneme-li věc čistě tělesně, jakou pestrost vnáší tmavý orientální typ do našeho nordického prostředí!“ (str. 72). – Jestliže Sombart konstatuje, že nepochybně existuje rasová rozdílnost mezi Árijci a Židy, a na druhé straně představuje podle něj „židovský národ jeden z nejceněnějších druhů“, pak zbývá pouze jediný logický závěr, že totiž je árijská část lidstva méněcenná.

To byly jen drobné ukázky ze spisu předního německého ekonoma, který jistě ne náhodně nechal vydat ještě během událostí v Kyjevě.

Křesťanský profesor teologie a tajný církevní rada dr. D. Rudolf Kittel z Lipska ve svém spisu „Nepřátelství k Židům aneb rouhání“,⁴⁵⁸ který vznikl v těch letech, vyslovuje „dík za všechno, co Izraeli dlužíme“. – V závěru knihy pak Kittel blouzní o tom, že „němečtí Židé jsou s radostí připraveni položit na oltář vlasti to, co Německo od každého svého občana očekává, a že němečtí Židé ve velkém počtu spěchali ke svým praporům...“ – Tak a podobně to vypadalo v hlavách německé inteligence, která věřila, že se musí zastávat také „ruských Židů“!

Dále kromě mnoha jiných podepsali prohlášení také herec Albert Bassermann, Richard Dehmel, Rudolf Eucken (Jena), spisovatel Herbert Eulenberg (Berlín), Gerhart Hauptmann (Agnietendorf), Thomas Mann (Mnichov), Hermann Sudermann (Berlín),⁴⁵⁹ Ludwig Thoma (Mnichov), spisovatelka Clara Viebigová (Berlín) a také last not least⁴⁶⁰ „křesťanský“ překladatel Talmudu prof. dr. August Wünsche z Drážďan, který již u příležitosti rituální vraždy v Tisza-Eszláru 1882 svědčil proti „obviňování Židů z užívání krve“. Podobně je tomu u tajného rady Friedricha Delitzsche, jehož otec Franz Delitzsch († 1890) vypracoval rovněž „znalecký posudek“ ve stejném smyslu!

⁴⁵⁶ ...který při rozpravě o vojenském rozpočtu prohlásil: „To by v tom byl čert, aby Židé nemohli být důstojníky.“ Kromě toho má židovskou snachu!

⁴⁵⁷ V originále *Die Zukunft der Juden*.

⁴⁵⁸ V originále *Judenfeindschaft oder Gotteslästerung*, Lipsko 1914.

⁴⁵⁹ Býval domácím učitelem v židovské rodině a novinářským spolupracovníkem „zasloužilého generála židovské koloniální armády“ Rickerta; srv. Sudermann, *Bilderbuch meiner Jugend*, 1922!

⁴⁶⁰ Tj. poslední v pořadí, nikoli však podle významu a hodnoty; pozn. překl.

Stereotypní fráze v tomto „prohlášení“ jako „středověký blud“, „mystifikace“, „pošetilost“, „klamné představy“, „mravní pokrok“, „pronásledování Židů“, „nevinná židovská krev“, „uznávání vědci“, „křesťanští učenci“, „kulturní svět“ atd. jsou již únavné – nicméně mají podle všeho neomezenou životnost i působnost!

Označení „křesťanští znalci židovského písemnictví...“ platí především na Augusta Wünsche a oba Delitzsche. Mezi „znalci“ v Tisza-Eszláru jsme se však seznámili ještě s další „kapacitou“, berlínským univerzitním profesorem dr. Hermanem Strackem! Ke zmíněnému prohlášení, zaslaném také ruským úřadům, připojil „vědecký posudek k otázce rituální vraždy“. Již roku 1893 Strack, přestože údajně Nežid, vydal brožuru „Mohou být Židé označováni za zločince kvůli náboženství?“ Jeho spis je s až podezřelou horlivostí sestaveným přehledem údajů, jimiž Strack doslova zaplavoval soudy v zájmu Židů, což se mu však nepodařilo! Roku 1900 následovalo přepracované vydání obranného spisu z r. 1891 s názvem „Krev ve víře a pověře lidstva“.⁴⁶¹ Již samotný titul prozrazuje, odkud vítr vane. „Když strašlivé vraždy ve Skórczi, Xantenu, Polné a Chojnici volaly stále hlasitěji do nebe a kdo měl oči k vidění, nemohl pochybovat o tom, kde hledat viníky, tu pan Strack napsal na objednávku knihu, která měla prokázat nevinu Židů ohledně vůbec všech rituálních vražd.“⁴⁶²

„Ke zdokonalení a doplnění tohoto díla“ dali podněty mj. Židé Hirschfeld, Preuß, Moritz Stern („přepracovatel“ trientských soudních akt!) a rabín Hoffmann, takže pak nakonec „pan profesor Masaryk v Praze“ shledal knížku vhodnou k pomoci Hilsnerovi a nechal ji přeložit do češtiny!

Není divu, že tak schopný křesťanský profesor teologie později vystoupil jako „znalec“ Ústředního sdružení německých státních občanů židovského náboženství v mnoha trestních procesech proti odvážným německým mužům, kteří se opovážili vynést na světlo učení Talmudu a ukázat tak Němcům skutečný charakter židovského národa. Pak je už jen samozřejmé, že se Strackovi ještě roku 1935 (!) dostalo čestného místa v panteonu židovského „Philo-Lexikonu“ jakožto „vědeckému obhájci Židovstva“!

Také kyjevskému soudu měl být Strack Židovstvím vnucen jako „znalec“ bez toho, že by si to ruské úřady vyžádaly. „Hammer“⁴⁶³ o těchto machinacích napsal prorocká slova: „Jestliže si ruský soud nechá vnutit tohoto znalce, se zlou se potáže!“

V létě 1912 již židovské rejdy dosáhly v Rusku nesnesitelných rozměrů, takže byl ministr spravedlnosti donucen sáhnout k přísným opatřením a k účinnému potlačení rafinované podvratné činnosti ve prospěch obžalovaného.

Tak například bylo vyrobeno obrovské množství židovských letáků štvavého obsahu v hatmatilce ghetta a rozšiřováno po celé zemi, aby si nevzdělaný lid, lůza a „agitace ulice“ uvědomily, že židovští „spoluobčané“ jsou nevinní světci, kdežto tmáři, kteří si je troufají „tak ničemně pomlouvat“, musí být co

⁴⁶¹ V originále *Das Blut im Glauben und Aberglauben der Menschheit*, Mnichov 1900, Verlag C. H. Beck.

⁴⁶² Theodor Fritsch v „Hammeru“, č. 244.

⁴⁶³ Č. 270, str. 504.

nejrychleji vyhlazeni – a poté nastane „Boží království“! O šest let později, v roce 1918, byl pak německému národu rovněž slibován „zlatý věk“, jestliže se konečně rozhodne vyhubit své „tmáře“...

Gubernátor Kyjeva si pozval na kobereček některé redaktory „pokrokových novin“ a dal jim na srozuměnou, aby zastavili své pokusy o pobuřování. Úřady se tím nenechají zmást. Prokurátor Čaplinskij byl vyslán do Petrohradu podat tam podrobnou zprávu ministru spravedlnosti.

Protože tato opatření zůstala bez výsledku, viděla se ruská vláda nucena nechat zatknout několik redaktorů za pobuřující články, a zkonfiskovat 24 čísel novin a 4 brožury. Dvoje noviny dostaly zákaz vycházení. Celkem 34 (!) redakcí židovských novin bylo odsouzeno k souhrnné pokutě ve výši 10 250 rublů za přeručování, pomlouvání a lhaní!⁴⁶⁴

Na podzim 1913, tedy po dvou letech vyšetřování, měl být konečně zahájen proces s Bejlisem. Theodor Fritsch k tomu 1. října 1913 napsal:

„V Kyjevě sedí dva roky muž ve vyšetřovací vazbě pro podezření z vraždy dvanáctiletého chlapce. To by samo o sobě nebylo nic tak zvláštního, protože k vraždám dochází za všech dob a ve všech zemích. Tentokrát se však musí jednat o něco neobvyklého, protože osud tohoto muže způsobil rozruch v celém kulturním světě. ... Co dokázalo vyvolat takový zájem o tak obyčejného člověka? A jak mohou moudří a rozvášní mužové v Německu, Anglii a Americe bez bližších znalostí věci posuzovat, zda je vinen nebo ne? ... Kolem Bejlise a jím spáchané vraždy musejí být nějaké zvláštní okolnosti, a opravdu - Bejlis není obyčejný smrtelník, neboť patří k ‚vyvolenému národu‘. Také vražda je zcela zvláštního druhu; nepřichází zde v úvahu ani loupežný, ani sexuální motiv. A protože je z těžkého zločinu obviněn Žid, dalo se do pohybu celé Židovstvo, aby na něj nedopadla trestající ruka spravedlnosti.“

V Kyjevě 20. století se odehrálo to samé, co Žid Mayer Balaban⁴⁶⁵ považoval v lublinských poměrech 16. století za téměř samozřejmé pravidlo: „Když se má takový proces (ve věci rituální vraždy) projednávat před tribunálem, sjedou se do Lublinu rodiny obžalovaných i stařešinové židovských obcí, aby svým bližním pomáhali. Starší lublinské náboženské obce zaútočí vždy jako první, ... aby obžalovaným zjednali alespoň nějakou úlevu. Hledá se protekce (!) u porotců, žalárníků i u kata. Běhá se od soudce k soudci, na trhu se hledají Židé, kteří se soud-

⁴⁶⁴ „Hammer“, č. 274 (1913).

⁴⁶⁵ *Judenstadt von Lublin*, 1919, Jüdischer Verlag Berlin (str. 30 a 40). V té době byli v Polsku a zvláště v Lublinu každoročně poháněni před soud Židé pro vraždu dětí. (Srv. Tentzel, *Monatl. Unterr.*, 1694, str. 127 ad. – Není náhodné, že právě v Lublinu bylo páčáno tolik vražd pro krev: podzemní několikaposchoďové katakomby židovského města nesmírně usnadňovaly skrytou rituální porážku!

Podle samotného židovského lexikonu předával židovský kahal „přátelské dárky“ státním úředníkům i duchovním. Např. v 18. století obdržel krakovský vojvoda od Židů 7 000 zlatých! Je zcela jasné, že za takové peníze pak byla všechny obvinění z rituální vraždy potlačena hned v zárodku!

ci, mají s nimi nějaké obchodní styky, případně jsou jejich pachťýři nebo věřiteli. Hledají se všemožné cestičky, jak přesvědčit soudce o nevině obžalovaných.“ – Peníze na úplatky se však bezohledně vymáhají zvláštními daněmi!

Selhal také poslední pokus o propuštění Bejlise z vazby prohlášením za nemocného, protože lékaři shodně konstatovali, že se těší nejlepšímu zdraví!

Hlavní přelíčení

Soudní jednání bylo definitivně stanoveno na 8. říjen 1913.

Vzápětí zahájilo Židovstvo novou „ofenzívu“ k zdržení výkonu soudní pravomoci. V židovském listu „Allgemeine Zeitung“⁴⁶⁶ otiskl rabín Ziegler z Karlových Varů „plamenné provolání“: „V den zahájení Bejlisova procesu v Kyjevě necht' respektovaní Židé i křesťané uspořádají ve všech městech i obcích světa protestní shromáždění, která vyjádří své ohrazení proti potupě, působené tímto procesem Židovstvu, pravdě a spravedlnosti. Židé všech států, všech zemí, chystejte se k protestům! Necht' nechybí žádné město, žádné městečko! Shromažďujte své nejlepší lidi a žádejte šlechetné a pravdymilovné křesťany, teology (!) stejně jako laiky, ať stojí na vaší straně; jde přece o čest náboženství, které i Kristus miloval celým svým srdcem (!). Necht' se spojí celý kulturní svět, aby ze sebe smyl potupu Bejlisova procesu!“ – Kdo by si zde nepřipomněl obsahově zcela totožný a současně výsměšný apel vídeňského vrchního rabína Gudemanna ohledně Hilsnerova procesu v Kutné Hoře 1899, který rovněž křesťany „jménem Krista a Panny Marie“ zapřísahal pomáhat „slušnému, nevinnému“ židáčkovi!

Juda vždy uměl zapřáhnout do svých služeb „kulturní svět“!

Prezident kyjevského soudního tribunálu Meisner jednomu tiskovému zpravodaji řekl, že se státní návladní Fišer bude důrazně snažit prokázat, že vražda chlapce Juščinského byla skutečně motivována rituálně.

Rabín Ziegler dobře věděl, oč ve věci jde, protože dále byl ve svém provolání znatelně neklidný: „Dejme tomu, že státní návladní bude tvrdit, že Židé užívají křesťanskou krev, nebo že jde v tom případě o temnou a skrytou sektu – nebylo by pak povinností státu snažit se všemi prostředky o její nalezení a vyhubení? Třetí možnost Rusku nezbyvá. Buď tedy odsouzením obžalovaného prohlásí, že si židovské náboženství vyžaduje křesťanskou krev, a potom musí veškerou svou mocí proti vyznavačům takového náboženství zasáhnout, nebo chce ruská vláda vystoupit pouze proti nějaké tajné sektě Židů a pak se ji bude muset snažit vyhledat a dopadnout. V obou případech bude čekat Židy v Rusku nevídaná katastrofa. ... Prohlašujeme se plně solidární s našimi ruskými souvěrci.“⁴⁶⁷

Z tolika protestů ztratil poněkud rozvahu prezident Říšského spolku německých Židů a na jednom shromáždění neopatrně prohlásil: „V důsledku tohoto obvinění nyní sedí na lavici obžalovaných nejen Bejlis, nýbrž Židovstvo celého světa. Je-li vinen Bejlis, jsme vinni my všichni.“⁴⁶⁸ Ze strachu před

⁴⁶⁶ Č. 35, 29. srpen 1913.

⁴⁶⁷ „Allgemeine Zeitung des Judentums“, č. 35, 1913.

⁴⁶⁸ 20. 10. 1913 – („Semigothaismen“).

možnými nepříjemnými důsledky se mnoho ruských Židů nechalo pokřtít. Luteránský pastor Pir v Helsinkách⁴⁶⁹ to provozoval jako obchod en gros a za mírný honorář každému vystavoval křestní list. Ruská vláda se viděla nucena varovat policejní úředníky před připuštěním těchto „rychloukvašených křesťanů“ – jak je výstižně nazval „Hammer“⁴⁷⁰ – do zakázaných zón.

Během dvaceti jednacích dnů stanulo před soudem 219 svědků. Předsedou senátu byl Baldgrov, obžalobu zastupoval státní návladní Fišer. Nemáme dnes bohužel k dispozici podrobné zprávy jako u jiných procesů tohoto druhu; Židovstvo ze snadno pochopitelných důvodů detailnímu a objektivnímu zpravodajství zabránilo. Mezi 44 soudem připuštěnými zástupci tisku bylo jen několik málo Nežidů – vyplývá to z informace jednoho z mála ruských listů, který Židé neovládali.⁴⁷¹ Tak nejen tedy veškerému zahraničnímu tisku, ale s nepatrnými výjimkami i samotným ruským novinám poskytovali „servis“ židovští zpravodaji! V Kyjevě té doby nebyly ani jedny noviny, jejichž vydavatelem nebyl Žid!

Koncem roku 1913 byl „Hammer“ jediný německý list, který dokázal otiskovat alespoň částečné zprávy ze spolehlivých ruských zdrojů. Podrobnému vyličení procesu na základě stenografických záznamů zabránilo vypuknutí světové války, a po ní Juda samozřejmě nebezpečné spisy včetně svědků „zlikvidoval“. Židovský teror během soudního přeličení v Kyjevě daleko překonal všechno dosavadní včetně událostí v uherské Nyiregyháze! Výpovědi Židům nepříznivých svědků přehlušoval rámus a hvízdání publika; zdálo se, že předseda senátu nemá odvalu nechat židovskou pakáž vyhodit ze soudní síně. Když chtěl jeden z hlavních svědků, student Golubjev, přednést soudu zapsanou výpověď malého Ženi Čeberjaka (kterého jak víme Židé otrávil), zavládlo zpočátku v soudní síni hrobové ticho. Když však poté začaly být Golubjevovy vývody pro Židy usvědčující, byl jeho projev smečkou židovských zpravodajů hlukem, hvízdáním a dupáním přehlušen do té míry, že se konečně i předseda senátu viděl nucen nechat zjednat klid, aby se vůbec dalo pokračovat v přeličení.

Jak si vzpomínáme, byl Golubjev židovským tiskem líčen jako nejhorší podvodník a darebák, zatímco jediný nežidovský hlas, „Novoje Vremja“, popsal jeho vystoupení před soudem následovně: „V soudní síni zavládlo hluboké ticho, když na místo pro svědky předstoupil Golubjev v bílé studentské rubášce s klidným, téměř dětským výrazem v obličeji, mladík, kterého levicový (čti: židovský!) tisk vylíčil jako štváče a zpustlíka. Teď se tedy publiku představil jako naprosto sympatická postava. Golubjev přednesl svou výpověď jasně, klidně a objektivně...“

Vyvrcholením dvaceti dnů slyšení svědků však byl výslech desetileté Lidmily Čeberjakové, jejíž mladší sourozenci se stali obětí tajného židovského soudu. Byla jediným svědkem, který mohl soudu uvést něco očitého o zmizení svého kamaráda Andruši. Její výpovědi si zde proto uvedeme doslovně:

„Pověz nám, milé dítě“, zeptal se předseda Baldgrov, „co o věci víš!“ A dívka ztichlé soudní síni vyprávěla: „Maminka odešla na trh. My jsme spali; Žeňa spal, já

⁴⁶⁹ Tehdy součástí ruské říše; pozn. překl.

⁴⁷⁰ Č. 276, 1913.

⁴⁷¹ Petrohradské noviny „Zemščina“.

jsem spala a Valja taky spala. Pak jsme slyšeli na ulici někoho volat: „Žeňo, Žeňo!“ Byl to Andrjuša a volal na Žeňu, aby s ním šel ven. Žeňa chtěl jít a řekl, abych zůstala doma a dohlížela, ale já jsem mu řekla, že by Valja naříkala. A tak jsme šli všichni. Zamkli jsme a šli si hrát do hliněné jámy. Byly tam i jiné děti. Pak k nám najednou přiběhl Mendel Bejlis a my jsme utíkali pryč. Mendel chytil Žeňu a Andrjušu. Žeňa se mu cukal, cukal, až se vytrhnul, Andrjuša ne. Mendel a ještě jeden Žid ho drželi pevně za ruce. Byl u toho také mladý Mendel. Valja se polekala a neutíkala s námi, ale na jinou stranu. Viděla, jak Andrjušu táhnou k peci. Já jsem jenom viděla, že ho táhnou pryč; že ho odvěkli k peci, to mi řekla Valja.“

Státní návladní: „Vzpomínáš si ještě, jak našli Andrjušu?“ – „Vzpomínám si.“ Návladní: „Proč jsi neřekla hned to, co nám teď vyprávíš?“ – „Byla jsem u babičky, a potom se mě nikdo nevyptával.“ – Návladní: „Jak jste se dostali do hliněné jámy?“ – „V plotu byla díra.“ – Návladní: „Už vás odtamtud někdy vyháněli?“ – „Vyháněli nás, protože jsme tam prý dělali škody, někdy jsme běhali a rozházeli vypálené cihly.“ – Návladní: „Byl s vámi pokaždé Andrjuša?“ – „Kdepak, ale tentokrát u toho byl.“ – Návladní: „A kde byl váš otec?“ – „Měl službu.“ – Návladní: „Chodili jste někdy k Bejlisovi?“ – „Občas jsme tam se Žeňou zašli na mlíko, byli tam Židé a modlili se nebo dělali něco takového... já nevím.“

Bejlisův obhájce Grusenberga se malé svědkyně zeptal: „Když se matka vrátila, vyprávěla jsi jí, co se přihodilo?“ – „Ano, řekla jsem jí to.“

Karabčevskij se ptal: „Dostali jste snad od někoho plněné pečivo?“ – „Ano.“ – „A potom jste onemocněli?“ – „Všichni jsme byli nemocní.“ – „Kdy zemřela Valja?“ – „Za týden po bratrovi.“

Lidmila pláče. Předseda: „Pročpak pláčeš?“ – „Protože se bojím,“ zní odpověď děvčátka!

Civilní žalobce: „Kdo vám přinesl plněné pečivo?“ – „Vygranov a Krasovskij.“ – „Znáš je oba?“ – „Ano, znám.“ – „Kdo vám tedy vyhrožoval?“ – „Poleščuk.“⁴⁷² – „A co říkal Krasovskij?“ – „Řekl, že bych měla vypovědět jen dvě, tři slova.“ – „Obrat' se a řekni nám, zda tu vidíš Poleščuka?“ – Dívenka se otáčí, trochu ustupuje, pozorně se dívá a pak říká: „Ano, Poleščuk tu je.“ – „Ukaž mi ho!“ – Děvče jde k Poleščukovi, který ji probodává pohledem, ukazuje na něj a dává se do pláče. – „Proč pláčeš,“ ptá se předseda, „zde ti nikdo neublíží!“ Děvčátko se nemůže uklidnit a vzlyká: „Mám strach, mám strach... Hrozili mi, že když to oznámíme, tak se nám stane to samé, co Juščinskému...“

Potulek dětí po areálu cihelny se podle výpovědi dítěte Andrjuša dříve neúčastnil. Jak se vlastně stalo, že podle zjištění soudu úzkostlivě svědomitý a téměř ostýchavý chlapec, který měl být jednou duchovním, právě toho osudného 20. března 1911 šel za školu a potloukal se s dětmi?

Podle vývodů státního návladního Fišera několik dní před smrtí dostal od Žida Arendara⁴⁷³ darem dětskou pušku. Andrjuša radostí bez sebe ukazoval pušku svým sourozencům; jen mu do ní chyběl prach – a právě to byla rafinovaně nastražená

⁴⁷² Ze zprávy už dále nevyplývá, jakou roli ve věci sehrál!

⁴⁷³ Arendar bydlel blízko od rodiny Čeberjakových a v podnájmu u něj žil Žid Tartakovski, který jak známo za záhadných okolností brzy poté zemřel.

past! Den před smrtí vyprávěl Andruša matce, že mu „dobří lidé“ prach obstarají; druhý den kvůli tomu vynechal školu a šel k těm „dobrým lidem“ ...

Poslední dobou před vraždou neznámý zrzavý Žid sledoval chlapce na každém kroku; po vraždě se potichu vytratil. Stránka domovní knihy, kde muselo být jeho jméno zapsáno, byla vytržená! Rovněž tak početní cizí Židé, kteří se podle zjištění státního návladního zdržovali v předvečer vraždy v Zajcevově usedlosti, znovu zmizeli „jako pára nad hrncem“. Stodola, kterou někdo nápadně rychle čerstvě vybilil, pro jistotu tři dny před stanoveným soudním vyšetřováním shořela! Návladní Fišer k tomu poznamenal: „Tento požár je jedním z mnoha židovských výhod, na něž v tomto procesu narážíme; přišel jim vhod jako na zavolanou...“

Soudní znalec profesor Sikorskij názorně osvětlil vraždu ze všech stran a dospěl ke zjištění, že zde šlo o religiózní fanatismus. Prohlásil, že vražda Juščinského vykazuje početné příznaky rituální vraždy, a dále že v charakteru a pořadí ran je patrný určitý systém. Náhled profesora Sikorského nevycházel z nějakého předsudku nebo pouhé fantazie, nýbrž spočíval na zcela reálných případech z 20. století. Vraždy, spojené s odebráním krve, velmi často spáchali fanatici, ale přesto racionálně až vědecky postupující osoby. K takovým vraždám dochází všude, kde společně žijí Židé a křesťané, ale nikdy není jejich obětí židovské dítě! Často bývají oběti obřezány, jak se prokázalo např. v saratovském procesu. Podezření obvykle poté utvrzují sami Židé, kteří okamžitě po objevení zločinu rozbíhají obranná opatření! – Při soudním slyšení tohoto znalce často docházelo k bouřlivým výstupům; neustále byl při výpovědi neomaleně přerušován obhájci židovské strany a podání odborné zprávy soudu se mu i jinak všemožně ztěžovalo. Tak například obhájce židovské strany Zarudnyj žádal, aby byly znalci odebrány poznámky, protože je prý povinen podat pouze ústní výpověď!

„Také je na tohoto člověka házena všemožná špína... ostatní vědci, které jsme zde slyšeli, byli opatrnější; jeden z nich, chirurg, se dokonce kvůli Židům po odborné stránce doslova blamoval.⁴⁷⁴ Podle jeho názoru prý byly Juščinskému „bodné rány způsobeny pouze žertem“! Tento expert... se s ostatními znalci rozcházel ve všech 25 položených otázkách. Nejen já, ale i celá ruská veřejnost dobře ví, co si má o tomto muži myslet.“⁴⁷⁵

Proti psychiatru prof. Sikorskému se postavili také profesori duchovní akademie v Kyjevě a Petrohradě Hlogelev a Trockij (pokřtění Židé?), kteří s odvoláním na Bibli i Talmud kategoricky odmítli možnost užívání krve lidí a zvláště křesťanů! – Tím znovu narážíme na evropskou „inteligenci“: „Nebylo téměř dne bez nějakého velmi významného projevu nejen diplomatů, vědců atd., ale také biskupů,⁴⁷⁶ kardinálů, nunciů, řádových představených a podobně...“⁴⁷⁷ – V přeplněných ruských chrámech se však „veškeré ruské obyvatelstvo modlilo za spravedlivou odplatu

⁴⁷⁴ Šlo o prof. Pavlova, který měl podle studie K. J. Louly dostat za svůj „znalecký posudek“ 200 000 rublů; pozn. překl.

⁴⁷⁵ Státní návladní Fišer v závěrečné řeči!

⁴⁷⁶ Dokonce i reformovaných, jako byl např. dr. Desidor Baltazar!

⁴⁷⁷ Stauf v. d. March, 1933, str. 180.

vrahům; duše ruského lidu byla hluboce pohnutá“.⁴⁷⁸

Židovské velikášství mezitím dosáhlo nesnesitelných rozměrů. Ruské noviny „Dvouhlavý orel“ přetiskly následující výňatky ze židovských listů: „Osud ruského národa, jeho budoucnost – nejen v Rusku, ale na celém světě – nyní spočívá v rukou dvanácti nevzdělaných ruských mužiků.“⁴⁷⁹ To oni vyzvali na souboj vznešený židovský národ. Jen s pocitem hnusu a se zaťatými zuby zdviháme vrženou rukavici, potřísněnou naší posvátnou krví.“⁴⁸⁰

Pak noviny přecházejí k nepokrytým hrozbám: „Ruská vláda se rozhodla vypovědět židovskému národu v Kyjevě rozhodující bitvu. Od výsledku tohoto titánského boje závisí osud – myslíte, že židovského národa? Kdepak, v žádném případě! Židovský národ je neporazitelný, v sázku byl dán pouze osud ruského státu: být či nebýt, to je otázka pro Rusko. Vítězství ruské vlády je začátkem jejího konce. Nemá žádné východisko. To si dobře zapamatujte!...“

Nebo jinde: „My v Kyjevě ukážeme celému světu, že Židé nedovolí, aby s nimi bylo žertováno.“ – „Jestliže až dosud Židovstvo z taktických důvodů skrývalo fakt, že je vůdcem ruské revoluce, tak s tím nyní po zinscenovaném kyjevském procesu musí skončit. Ať už bude výsledek tohoto procesu jakýkoli, pro ruskou vládu není záchrana. Tak rozhodlo Židovstvo a tak se také stane...“

A skutečně se tak stalo! O pět let později skončili ruští Romanovci rukou svých židovských vrahů ve sklepě Ipatějevova domu v Jekatěrinburku a jejich popel byl rozptýlen do větru! Sionští mudrci o tom rozhodli již roku 1913 v době Bejlisova procesu, jak dokazují výše uvedené citáty ze židovského tisku.

Jiný židovský list vyzýval Židy bojkotovat ruské státní papíry na všech burzách a stlačovat jejich kurs k zastrašení ruské vlády.⁴⁸¹ V Berlíně zase běsnil Žid Oppenheim v tom smyslu, že Mendelssohn musí Rusku zablokovat všechny úvěry. ... Je zbytečné vracet se v této souvislosti k úloze Rothschildů! Nanejvýš jako kuriozitu si zde můžeme uvést, že londýnský Rothschild („lord“ Lionel Walther) se obrátil na tehdejšího státního papežského tajemníka Merry del Vala s „pokornou prosbou o milosrdnou ochranu mým pronásledovaným souvěrcům na obranu pravdy a spravedlnosti“!⁴⁸²

Mnohem méně je už známo, že také „divotvorný mnich“ Rasputin, démonický nástroj v rukou Židů, měl bezprostřední vliv na průběh Bejlisova procesu. Podle slov svého židovského „tajemníka“, Árona Simanovič, řekl Rasputin ministru spravedlnosti Ščeglovitovi kategoricky: „Ten proces bezpečně prohraješ; nic z toho nebude!“ – Ještě před procesem Rasputin předpověděl osvobození obviněných Židů –

⁴⁷⁸ „Hammer“, č. 274 (1913).

⁴⁷⁹ Jimi jsou míněni porotci v Bejlisově procesu!

⁴⁸⁰ Nebyla prolita ani kapka drahocenné židovské krve, zato nežidovské vyteklo opravdu hodně!

⁴⁸¹ „Hammer“, č. 271, str. 506.

⁴⁸² Stauf v. d. March, str. 180 (1933).

a Ščeglovitov „musel jít“!⁴⁸³

Podle spolehlivých údajů stál Židy Bejlisův proces 17 miliónu zlatých rublů. „Ke krytí vraždy neviditelná moc řídila všechny intriky, neviditelná ruka rozdávala peníze...“⁴⁸⁴ Jen samotné velice pochybné Věře Čeberjakové bylo nabídnuto 40 000 rublů za bílý podpis. Zlato zvítězilo nad pravdou:

Bejlis byl zproštěn obžaloby!

Theodor Fritsch komentoval v „Hammeru“⁴⁸⁵ tuto informaci následovně:

„Po všech podivnostech, jimiž se tento abnormální proces vyznačoval, se ostatně nic jiného nedalo čekat. Také tentokrát se udělalo všechno, aby viník nebyl nalezen, jako tomu bylo už při procesech ve Skórczi, Xantenu a Chojnici! Po pět měsíců se vyšetřování systematicky zavádělo chybným směrem; dva vyšetřující soudci se postupně ukázali jako podplacení, museli být odvoláni a později obžalováni. Když se konečně třetí chopil pravé stopy a zatkl Bejlise, začaly se dít podivné věci: dva hlavní svědci (dětí Čeberjakové) proti Bejlisovi náhle zemřeli, a když se vyšetřující soudce chystal k prohlídce Zajcevovy stodoly, kde byl s největší pravděpodobností chlapec zavražděn, stejně tak náhle shořela. ... Během přelíčení se ukázalo, že mnozí svědci byli zastrašováni hrozbami a neodvážili se vypovídat shodně, u jiných zase prokazatelně sehrálo svou roli zvonivé zlato.

A tak jistá tajemná moc vedla ruku jinak zcela počestnému ruskému soudu tak podivně, že nakonec polapené škodné ponechal díru, kudy mohla vyklouznout.

Opravdu bylo proč obávat se odsouzení vraha? Jistěže ano! Státní návladní, který na rozdíl od svých zahraničních kolegů nevystupoval jako obhájce Židovstva, tyto machinace zcela jasně rozpoznal – jak jinak si vysvětlit tuto pasáž z jeho promluvy k porotcům: „Při odsuzujícím výroku se ničeho neobávej-

⁴⁸³ Simanovič ve své knize *Rasputin, der allmächtige Bauer (Všemocný mužik R.)* v opojení nad židovským triumfem pozapomněl na diplomatickou opatrnost a vyžvanil velice důležité věci, takže jeho kniha poskytuje cenný náhled do podvrtné židovské činnosti ve starém Rusku. Uvedeme si zde jen jednu pasáž (str. 174) k charakteristice ruského soudnictví. Poté co si Simanovič stěžuje, že „carova nespolehlivost má velmi špatný vliv také na židovskou otázku“, zavádí řeč na „reakčního“ – tedy podle židovské terminologie protizidovského – poslance Puriškěviče, který státnímu návladnímu Rosenovi (!) viděl až příliš do karet: „Můj přítel, bývalý státní návladní Rosen... sehrál důležitou roli. Všechny stížnosti na Židy mu byly předávány k přezkoumání. Dosáhl jsem toho, aby Rosen tyto dokumenty postupoval nejdříve mně. Stížnosti, které by mohly mít nežádoucí důsledky, jsem bez okolků páčil a vyřízení šly jen zcela bez významné zprávy. Puriškěvič nakonec začal Rosena podezírat. Sledoval jej a podařilo se mu ho překvapit u mého domu s velkou taškou, plnou stížností na Židy. Poté byl Rosen... ze svého úřadu odvolán. Nebyla to však pro něj žádná velká ztráta, protože dostával ode mne (Simanoviče) měsíčně dva tisíce rublů a měl mimo to i jiné příjmy...“ – A taková banda si stěžuje na „pronásledování“, „špatné zacházení“ a „mučení“!

Poslanec Puriškěvič však po pádu monarchie skončil v lazaretu v Novorossijsku. Při záchvatu mrtvice mu „zdravotní sestry“ podávaly pít šampaňské a krátce poté zemřel – Žid nezapomněl na nic a na nikoho!

⁴⁸⁴ Z řeči státního návladního Fišera.

⁴⁸⁵ Prosinec 1913.

te a mějte stále před očima obraz mučedníka Andrjuši Juščinského; aťsi je pro někoho Bejlis světec, pro nás jím rozhodně není. Ruský národ na jméno malého Andrjuši nikdy nezapomene, protože je to jméno mučedníka.“ ...“

Státní návladní Fišer při analýze motivů zločinu dospěl podobně jako český právník dr. Baxa⁴⁸⁶ k přesvědčení, že Židovstvo znovu uložilo nežidovskému lidstvu krvavou daň – a to mu ovšem Židé nezapomněli! Fišer mimo jiné před soudem prohlásil: „Bejlisův případ je nazýván neslýchaným případem; zažili jsme už dny rebelií, kdy byly zabíjeny úřední osoby, na nejvyšší představitele státní moci se házely bomby a střílelo se do lidí na ulicích. ... Ale dokonce i z těchto krvavých událostí se vražda Andrjuši Juščinského vymyká svým otřesným charakterem! Za bílého dne ubíjejí nevinného chlapce, který nikdy nikomu neublížil, zavraždí jej za nepředstavitelného utrpení a vysají mu krev. ... Světovou událostí se však takový ohavný zločin stal proto, že nyní máme odsoudit Bejlise, že máme troufalost posadit Žida na lavici obžalovaných! Kdybychom takto jednali s Rusem, pak by vedle obžalovaného neseděl výkvět advokacie a proslulí učenci by nepředkládali znalecké posudky. ... Kdo potřeboval krev Juščinského? Slyšeli jste spolehlivá vyjádření znalců, že zločin nespáchal šílenec nebo psychopat. ... Jaký zájem tedy měli na vraždě? Kdo jsou vrazi? Jeden z nich sedí na lavici obžalovaných. ... Z čeho je obžalován? Je zjištěno, že chlapci byly odebrány dvě třetiny krve, a že byl před smrtí nepředstavitelně trýzněn. ... Existují sekty, které užívají krve? Je zde celá řada procesů, které na to ukazují; jeden z nich se odehrál v rakouské Polně. ... Takové procesy se táhnou všemi věky. ... Ve všech případech vynaložili Židé nesmírné úsilí na ochranu svých fanatiků. ... Jsou to prazvláštní lidé, tihle Židé. ... Z Talmudu bylo možné odvodit, cokoli se chtělo. Pak se objevil Zohar. Zjevil se na obzoru chasidů v čele s pověstným Schneersonem jako jediný mocný proud religiózní pověry. O užívání křesťanské krve Židy není sebemenších pochyb. Židovstvo cítí břemeno krvavého tajemství, ale neodvažuje se jej zbavit.“ – „Pokud to neustane, zůstaneme párii“, napsala roku 1900 Židovka, zasvěcená do krvavé vraždy v Chojinici ...

Na internacionální židovský nátlak byl Bejlis soudem zproštěn obžaloby, ne však ruským lidem! „Věř nám, milé dítě, že ruské matky povstanou a ze svého středu vyvrhnou bídáky, kteří prolili tvou nevinnou krev. ‚Dvanáct nevzdělaných mužiků‘ – toto svědomí ruského lidu, ti za to ručí.“⁴⁸⁷

Akta „případu Bejlis“ tím ale byla uzavřena. Začátek světové války zabránil jejich systematickému zpracování, a po zhroucení Ruska byly odstraněny stejně důkladně jako v Paříži „případ Damašek“ po nástupu Crémieux-Smeerkoppa do úřadu ministra spravedlnosti r. 1870!

⁴⁸⁶ „Je tedy třeba ještě dokazovat, že vrazi chtěli od oběti pouze krev...?“

⁴⁸⁷ Podle ruských novin „Dvuhlavý orel“ (srv. „Hammer“, č. 274).

Epilog

Bejlis byl královsky „odškodněn“. Jen „Izraelitský výbor“ v New Yorku sebral asi 400 000 zlatých marek na zakoupení velkofarmy v Americe pro svého „nevinně pronásledovaného souvěrce“. Ještě během procesu odtáhlo do Ameriky velké množství ruských Židů – podobně byli také již dříve „odškodněni“ košeráci a „mučedníci“ Buschhoff v Xantenu!

Bejlis však podle všeho nejevil sklony k rolničení. Podle „Hammeru“⁴⁸⁸ se náhle objevil v zemi svých praotců. V Alexandrii pak Bejlise při vylovení přijali jako krále a za tím účelem byl vytvořen „uvítací výbor“ v čele s jistým Isaakem Picciotem. – Rovněž toto jméno nám není neznámé: dva Židé téhož jména sehráli velice temnou roli v rituálním procesu v Damašku roku 1840! Je ostatně až nápadné, že se při procesech tohoto druhu ustavičně vynořují jména, která byla již dříve uvedena ze stejného důvodu (např. Schneerson). Orient i okcident si znovu podaly ruce – kruh se uzavřel! V Palestině pak Bejlisovi stačilo v klidu čekat na zhroucení státu, nad nímž již Židovstvo vyneslo rozsudek smrti, aby se pak mohl jako renomovaný znalec rituální porážky lidí vrátit ke své příšerné práci...

Zcela jinak se však vedlo mužům, kteří usilovali o právo a spravedlnost. Skandální výstupy a obtěžování, jimž byli ze strany židovské smečky vystaveni např. student Golubjev a psychiatr Sikorskij, pokračovaly ještě dlouho po skončení procesu.

Profesor Kosorotov po náhlém a nikdy neobjasněném úmrtí profesora Obolonského – mluvilo se rovněž o jedu – patřil také k znalcům v kyjevském procesu. Před soudem v naprosté shodě s ostatními kolegy zastával náhled, který se ovšem Židům nelíbil! Bezprostředně poté byla na něj zahájena doslova štvánice, která pokračovala i v posluchárně petrohradské univerzity – a samozřejmě nenašel u úřadů zastání proti židovským neomalenostem! Při jeho přednáškách pak pravidelně docházelo k bouřlivým výstupům. Sám o tom do novin „Novoje Vremja“ napsal: „Když mi kdysi vyprávěli o studentském řázení, nechtěl jsem tomu věřit, ale 23. října (1913) jsem svůj názor musel radikálně změnit. Viděl jsem lidi počínat si jako zvířata, vyjící a řvoucí bez sebemenšího smyslu pro rozumné slovo. Musel jsem uvěřit tomu, co mně dříve připadalo jako neslučitelné s pojmem student...“⁴⁸⁹ – Z citovaného líčení není bohužel jasné, zda profesor Kosorotov také jasně rozpoznal rasovou příslušnost svých „jako zvířata si počínajících“ posluchačů!

Rovněž na Bejlisův proces se až příliš brzy zapomnělo. Ve stejné míře, v jaké se lhávala paměť nežidovského lidstva, si počínali Židé stále čileji!

V roce 1917 byl Lev Davidovič Trockij (Lejba Bronštejn), vybaven obrovskými penezi, vyslán do Ruska udělat z této země „terra deserta“, tedy po našem poušť. Bezpříkladným masovým vražděním, které překonalo i samotné krvavé pohanské orgie, se zhostil „pokynů“ k plné spokojnosti svých skrytých nadřízených. „Židovský národ je neporazitelný, v sázku byl dán pouze osud ruského státu,“ mohlo Židovstvo triumfálně vykřikovat již v roce 1913 v jistotě svého nadcházejícího vítěz-

⁴⁸⁸ Květen 1914, č. 285.

⁴⁸⁹ „Hammer“, č. 276 (1913).

ství!

Po zhroucení Ruska se pořádala doslova kruhová léč především na osoby, které byly jakkoli podezírány z protižidovských tendencí. Proto je velice poučné zjištění, že židobolševickému teroru padli za oběť téměř všichni žalobci, svědci i soudní znalci, kteří se během kyjevského procesu jakkoli vyslovili proti Židovstvu. Tak např. profesor J. Sikorskij byl spolu s řadou dalších vlastenecky smýšlejících kolegů zastřelen v Kyjevě roku 1919, zatímco jeden z jeho hlavních oponentů v Bejlisově procesu Bechtěrev dostal židovskou protekcí vysoký hospodářsko-vědecký úřad.⁴⁹⁰ A samozřejmě že i soudci z kyjevského procesu vykrváceli rukou židovských katů, ale také během procesu zcela neutrálního ministra spravedlnosti Ščeglovitova potkal stejný osud...

„Tak rozhodlo Židovstvo a tak se také stalo!“ – Posledním obrovským vítězstvím Židovstva bylo vyvraždění nejlepších nežidovských a proto instinktivně protižidovských vrstev národů ruské říše.

⁴⁹⁰ „Völkischer Beobachter“, Mnichov 1926, série článků o Bejlisově procesu v číslech 10, 17, 29 a 31.

Přehled historických poznatků

Současné zkoumání Talmudu se bude muset nezbytně zabývat také rituální vraždou. Průkopnický na tom již před sto lety pracoval zcela umlčený F. W. Ghillany.⁴⁹¹

Nesmí se ovšem zapomínat, že samo Židovstvo po staletí pracovalo na „očistění“ Talmudu. Již v tištěných Talmudech 15. století jsou „početná bílá místa, aby se tak co možná předešlo útokům Nežidů“.⁴⁹² Tak např. amsterodamský Talmud z roku 1644 byl „zrevidován“ a vydání z následujících dvou století pak byla ještě důkladněji „prohlédnuta“. Během procesu v Damašku roku 1840 mluvil na islám obrácený rabín Moses Abu-el-Afieh o tom, že pro Evropu určená vydání Talmudu mají „prázdná, vynechaná místa“. Na otázku předsedy tribunálu, co se tím sleduje, odpověděl Moses diplomaticky: „Aby tam mohla být vepsána jména (nežidovských) národů a všeho, čeho se to dotýká.“⁴⁹³

V této souvislosti je rovněž velice poučné zjištění, že již v trientském rituálním procesu z roku 1475 (!) rabín Samuel vypověděl, že italští Židé ve svých náboženských knihách „o tom“ nic nemají, ale Židé na druhé straně oceánu vlastní příslušné písemnosti!⁴⁹⁴ Rohling se tedy právem domnívá, že tyto „spisy na druhé straně oceánu“ jsou staré, kdesi v Orientu uchovávané a „nevykastrované“ exempláře Talmudu!

Během doby vznikl „vyčištěný“ Talmud, o němž mluvil Rohling ve svém dopisu soudu v Kleve ohledně rituální vraždy v Xantenu. Vynechané pasáže však byly nadále co nejpečlivěji předávány ústně z generace na generaci nebo shromažďovány v soukromých poznámkách rabínů. „Židovstvo ze svých spisů již dříve z (oprávněné) obavy před možnými důsledky vypustilo Kristu a křesťanství nepřátelské pasáže nebo je nahradilo neškodně znějícími,⁴⁹⁵ ústně si je však doplňovalo nebo sebralo do zvláštních spisů. Židovstvo vědělo a ví, že zmíněné změny v textu jsou falešné, a samozřejmě jim samo nikdy nevěřilo...“⁴⁹⁶

Horodezky, podle Bischoffa „jeden z nejzasloužilejších židovských učenců“, tedy muž, který to musel vědět, ve své knize „Religiózní proudy v Židovstvu“⁴⁹⁷ píše: „Kromě psané literatury opatrují (chasiďští Židé) také ústně předávané učení, do kterého nesmí být cizinec zasvěcen. Toto učení se dědí z otce na nejstaršího syna a dodnes je tak tajné, že z něj na veřejnost prakticky nic neproniklo.“ Horodezky sám pro tuto ústní tradici používá označení „tajné učení“! Na jiném místě své knihy pak cituje výrok

⁴⁹¹ Ghillany, *Die Menschenopfer der alten Hebräer*, Norimberk 1842.

⁴⁹² J. Pohl, „Talmudzensur in: Judenfrage“, VI, 3 (1942).

⁴⁹³ A. v. Morell, *Die arabischen Aktenstücke, die Ermordung des Paters Thomas betr. usw.*, 1843, str. 33.

⁴⁹⁴ Deckert, *Ein Ritualmord aktenmäßig nachgewiesen*, 1893, str. 26.

⁴⁹⁵ Někdy byla taková místa v tisku vyznačena nenápadnou mezerou!

⁴⁹⁶ E. Bischoff, *Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch*, Lipsko 1929, str. 79. (Česká verze díla existuje v samizdatovém vydání; pozn. editora.)

⁴⁹⁷ V originále *Religiöse Strömungen im Judentum*, Bern 1920, str. 170.

rabína Abraháma Abulaffia (1240). „Tradiční učení jsou pro hlupáky,“ říká rabín, „tajné učení je pro důvtipné...“ – Bývalý rabín Neophit (Noe Weinjung) r. 1803 podrobně mluvil o tajném krvavém rituálu, jehož znalost smí být rovněž předávána pouze ústně z otce na syna.

Ve „Stručném přehledu náboženství a mravouky pro izraelitskou mládež“⁴⁹⁸ je následující významná věta: „Kromě přikázání a zákonů, které obsahuje Písmo, nám ještě náboženství předepisuje příkazy, předávané tradicí.“

V učebnici náboženství pro izraelitskou mládež od Leopolda Bräuera se dále říká:⁴⁹⁹ „Židovstvo proto vedle psaného zákona přijímá také od Mojžiše pocházející ústní tradici, která psaný zákon vysvětluje a podává bližší ustanovení k jeho naplňování. ... Všechna zákonná ustanovení a nařízení synedrionu (nejvyšší rady) byla až do konce 20. století běžného letopočtu předávána ve školách ústní tradicí z pokolení na pokolení. Jejich zapsání bylo dokonce zakázáno jakožto nezákonné.“

Jak nesmírně se Židovstvo odedávna obávalo vážného nežidovského vědeckého zkoumání své náboženské literatury, dokládá zvláště drasticky případ německého učenice Eisenmengera. Tento orientalista, který zemřel roku 1704 jako univerzitní profesor v Heidelbergu, nesmírně důkladně studoval v Amsterdamu židovství a jeho literaturu. Podle Theodora Fritsche⁵⁰⁰ navštěvoval rabíny pod záminkou, že chce přestoupit na židovství, „protože jej studium židovského písemnictví nesmírně přitahovalo“, a po dlouhá léta skutečně pečlivě studoval klíčová místa hebrejských spisů. Výsledek svých bezmála dvacetiletých studií pak publikoval nebo spíše se snažil zveřejnit roku 1700 ve dvou svazcích „Odhaleného Židovstva“.⁵⁰¹ Sotva však vešlo ve známost, že takové dílo bylo vytištěno, notář židovské komunity M. Simon ve Frankfurtu z pověření představeného o této události 22. května 1700 informoval zemského rabína ve Vídni a nejvyššího dvorního faktora (!) Simsona Wertheimera: „Říká se, že byla ve spisovné němčině vytištěna kniha jménem ‚Odhalené Židovstvo‘, v níž je bezpochyby mnoho pomluv a urážek (!). Je dobře známo, jak velmi snadno bychom my Židé mohli upadnout do nesnází, jelikož i beztoho máme hodně nepřátel. A protože je navíc kniha vytištěna ve spisovné němčině, může nám způsobit nesmírnou pohromu. Bylo by tedy prospěšné, kdyby pán ve Vídni tuto věc spolehlivým přátelům náležitě přednesl, a tím zmíněnému zlu předešel...“

První vydání z roku 1700 ve 2050 exemplářích nechal Eisenmenger na vlastní náklady vytisknout u Joh. Philippa Andrei ve Frankfurtu nad Mohanem. Když autor ještě před vytištěním odmítl židovskou nabídku 10 000 tolarů, pokud od tisku knihy upustí, nařídil císař již 21. července 1700 zabavení všech dostupných výtisků a jejich deponování ve frankfurtském chudobinci. Židé ještě k tomu za 12 000 dukátů

⁴⁹⁸ V originále dr. G. Wolf, *Kurzgefaßten Religions- und Sittenlehre für die israelitische Jugend*, 8. verb. Auflage, Wien 1892, bei Alfred Hölder, k. k. Hofbuchdruckerei, str. 15, § 6.

⁴⁹⁹ V originále plným názvem *Israelitischen Glaubens- und Pflichtenlehre, Leitfaden beim Religionsunterricht der israelitischen Jugend* (5. Auflage 1876). – Obě učebnice byly úřady schválené jako nezávadné!

⁵⁰⁰ „Hammer“, č. 244, str. 424.

⁵⁰¹ V originále *Entdecktes Judentum*.

dostali „právo“ zabavovat „nebezpečnou“ knihu i v soukromých domech! Když však Eisenmenger během soudních procesů před rakouskými soudy v naprosté bídě „náhle zemřel“, nechal pruský král Bedřich I. knihu roku 1711 vytisknout vlastním nákladem v Královci.⁵⁰² Toto nové vydání, za které vděčíme velkomyslnosti a prozíravosti pruského krále, rovněž nám již známým tajemným způsobem zmizelo až na několik exemplářů a upadlo v zapomenutí.⁵⁰³ Již jsme zde viděli, jak se taková věc stále znovu opakuje vždy, kdy se Židovstvo nějakou publikací cítí dotčeno ve své nejnějnější podstatě!

Můžeme tedy právem konstatovat, že židovské zákony jsou z rasového i religiozního pohledu skutku satanskou manifestací židovského ducha, učící vůči všemu nežidovskému pouze nenávist a zkázu!

V mytologiích všech kulturních národů se slunce těšilo božským počtám; tím příznačnější je skutečnost, že se Židé sami považují za vysloveně „měsíční lid“. Univerzitní profesor S. Passarge z Hamburku ve své nesmírně zajímavé předmluvě ke „Knize o kahal“⁵⁰⁴ ohledně měsíční povahy Židovstva z ghetta píše: „Stejně jako měsíc ukazuje lidstvu pouze jednu stranu a druhou před jeho pohledy skrývá, mají také mnozí lidé i organizace k vnějšímu světu obrácenou jen svojí přední stranu. ... Ale právě zadní strana odpovídá skutečné povaze a charakteru dotyčného. Takové ‚měsíční povahy‘ vynakládají nesmírné úsilí na skrývání své zadní strany. V tomto ohledu jsou nesmírně choulostiví a jejím odhalením se cítí ohroženi na životě. Je to pochopitelné, protože ‚měsíční povahy‘ bývají velmi často zločinci a spiklenci.“ – „Činy a mravy Židů zůstávají světu neznámé. Lidé si myslí, že je znají, protože vidí jejich dlouhé brady. Ale podle toho je nelze posuzovat. Židé jsou i nyní, stejně jako ve středověku, putovním tajemstvím,“ napsal Žid Heinrich Heine!

Večer po vraždě v Xantenu se „počestný občan“ Buschhoff bavil se svými společníky hrou v kuželky. Mladé Židovky Casparyová a Tuchlerová v Chojnici ochotně uposlechly tajného pokynu a zdržely svým koketováním v tanečních vytipovanou oběť Wintera ve městě. – „Dobří lidé“ darovali malému Andrušovi v Kyjevě dětskou pušku a záměrně mu k ní nedali prach, aby jej pod touto záminkou mohli vylákat na místo vraždy. – K „okruhu přátel“ pátera Tomáše patřili po desetiletí „nejpřednější“ Židé v Damašku; ti samí Židé jej pak ve svém domě podřízli jako dobytče...

Dvanáct „měsíců“ určuje židovský rok: „Učinil jsi měsíc k určování času, podle něžž se dělí rok“ (Ž 104,19), a na chodu Měsíce spočívá také kalendář židovských svátků: „... Měsíc je znamením, pomocí něhož se stanoví svátky“ (str. 43,7).

Svátek novoluní slavili Židé každý měsíc ještě v Eisenmengerově době (kolem r. 1700). Při příležitosti rituální vraždy v Tisza-Eszláru roku 1882 se mj. mluvilo i o tom, že byli Židé z přilehlých vesnic na Tise často pozorováni při nočních, pravidelně se opakujících procesích!

⁵⁰² Tehdy německy Königsberg; pozn. překl.

⁵⁰³ Přepřacované Eisenmengerovo dílo vydal znovu r. 1893 v Drážďanech F. X. Schieferl.

⁵⁰⁴ Autor Jacob Brafmann (rusky). V německé verzi od Passargeho *Das Buch vom Kahal*, Lipsko 1928, str. XLVIII.

Na den smíření (v polovině září), největší židovský svátek, se pořádá domácí slavnost symbolické oběti slepice resp. kohouta (kapporoh): „Podle pohlaví dotyčné osoby se bere do ruky kohout nebo slepice, poté se ptákem máchne třikrát kolem hlavy a současně se třikrát říká: ‚Toto je moje zastoupení, moje náhrada, toto je můj hřích, nechť tento kohout (resp. slepice) propadne smrti a já ať vejdu do dlouhého šťastného života a klidu.‘ Takový rituální obyčej se nazývá kapporoh.“⁵⁰⁵ – Podle svědectví Žida Berlinera se tento obyčej zachovával ještě i v novověku! V Hagah (Dodatku) k „Šulchan aruchu“⁵⁰⁶ (Orach Chajjim § 605) pak Mose Isserles, jehož ustanovení jsou podle Bischoffa dodnes normativní autoritou, říká následující: „Dnes je tento obyčej ve všech zemích běžný. Nelze jej měnit, protože se už pevně zakořenil. Bere se kohout pro každou mužskou a slepice pro každou ženskou osobu. Pro těhotnou ženu se vezme slepice i kohout, protože se neví, jakého pohlaví bude narozené dítě...“ – Po trojím máchnutí kapporohem je pak zvíře za nepřestavitelného utrpení poraženo. „Je běžné hodit vnitřnosti na střechu jako potravu ptákům.“⁵⁰⁷ – „Vnitřnosti se vyhazují na střechu nebo na dvůr, kde je mohou odnést ptáci“ (Mose Isserles). Vlastním jádrem obřadu je poražení, tedy prolití krve oběti!

Podle svědectví syrské Židovky Ben-Noudové se v židovských rodinách její vlasti kohout kapporoh přibíjel na stěnu za křídla a před vlastní porážkou byl neustále bodán šídly, jehlicemi a podobnými nástroji za současného příšerného proklínání! Ben-Noudová dále říká: „Kdyby mohli místo kohouta ukřižovat Nežida, bylo by jejich uspokojení nesrovnatelně větší. ... Právě ti nejzbabělejší Židé ukazují při této příležitosti nejdivočejší fanatismus.“⁵⁰⁸

Antonius Margaritha, syn vrchního rabína Margolese z Řezna, mluví ve své knize⁵⁰⁹ z roku 1530 o tom, že podle názoru „starých chasidů“ je jako oběť ještě lepší opice, protože „je nejpodobnější člověku“; vůbec nejúčinnější obětí je však samotný Nežid!

Víme, že v židovském pojetí je každý Nežid, tedy nejen křesťan, stavěn na roveň dobytka, protože podle striktního rabínského chápání je člověkem pouze Žid: „Izra-

⁵⁰⁵ Isidor Scheftelowitz, *Das stellvertretende Huhnopfer*, Gießen 1914, str. 33.

⁵⁰⁶ Autorem *Šulchan aruchu* (*Prostředného stolu*) byl r. 1488 narozený rabín Josef Karo. Jeho „Repetitorium židovského religiозního práva“, které poprvé vyšlo v Benátkách v letech 1564-1565 bez přezkoumání papežskou cenzurou, obsahuje čtyři oddíly s více než 1700 paragrafy, které se znovu dělí do početných podskupin! Jako pravý syn Talmudu převzal z něj Šulchan aruch vícesmyslnou tajnou nauku. Stejně jako sám Talmud, těší se i Šulchan aruch pověsti „božího zjevení“ a kromě směrodatných komentářů v něm Židovstvo vidí náboženský zákon, který má kanonickou platnost. Podle názoru židovského profesora Graetze „představuje Šulchan aruch dodnes pro německé i polské Židovstvo se vším, co k tomu patří, religiозní normu, oficiální židovství.“ – Jiný židovský profesor jménem Ellenberger nám tento široký pojem („se vším, co k tomu patří“) vysvětluje trochu blíže: „Jsou už jen Židé Šulchan aruchu!“

„Každý Žid Šulchan aruchu, kterému ještě zůstal v těle pocit studu, se musí červenat, spatřil-li v tomto zrcadle svůj obličej!“ (Jakob Eckert, *Židovské zrcadlo*, str. 126.)

⁵⁰⁷ Scheftelowitz, str. 34 ad.

⁵⁰⁸ A. Fern, str. 19-20 (podle H. Desportese, str. 43).

⁵⁰⁹ *Der gantz Jüdisch glaub*, str. 35.

elitě jsou Bohu příjemnější než andělé.“ – „Sémě Nežida rovno je semeni dobytčímu.“ – „Kdo jí společně s neobřezaným, dělá totéž, jako by jedl se psem.“ – „Nežidy, jejichž duše pochází od nečistého ducha, nazýváme prasaty.“ – „Nežidovi nesmíme darovat maso, nýbrž je raději předhodíme psům, protože pes je lepší než Nežid...“ – „Cizí žena, která není dcerou Izraele, je pouhým kusem dobytka.“ – Jesaja Hurwitz ve svém díle „Dvě desky zákonů“⁵¹⁰ píše: „Jakkoli mají Nežidé stejnou stavbu těla jako Židé, přesto se jim podobají jenom jako opice člověku.“

Krvavé svátky purim a pašah byly takto zamýšleny již od samého počátku. Svátek purim na upomínku zákeřného povraždění tisíců Peršanů v říši zvrhlého a plně židovskému vlivu podléhajícího krále Xerxe⁵¹¹ připadá na 14. únor (14. adar). V ten den se čte Kniha Ester, kterou svého času velmi duchaplně věnovali v luxusním provedení souvěrci Veležidu Crémieuxovi, jenž zachránil před spravedlivým trestem vrahy pátera Tomáše v Damašku právě na svátek purim!

Proklínání během „svátku“ purim se pak monotónně opakuje až do začátku židovských velikonočních pašahu 15. nisanu (tj. 28. března), které trvají osm dnů a znamenají skutečně až satanské vystupňování židovské nenávisti v upomínce na utrpení v Egyptě. – Bývalý rabín Neofito ve své knize⁵¹² říká: „Židé jsou nejspokojenější, když mohou zabíjet děti, protože jsou nedotčené a nevinné... podřezávají je o svátku pašah...“ – Jak jsme se už sami přesvědčili, v převážné většině obětí rituálních vražd se skutečně jednalo o děti!

Nenávist až za hrob – to je ona nenávist, která podle židovského pojetí byla ze Sinaje vštípena Židům proti všem Nežidům, je to „skrytě planoucí, již s mateřským mlékem nasávaná nenávist, která se učí a živí v ghettu i v synagogách...“⁵¹³ a vykrystalizovala v Židovstvu jako podstatná součást jeho charakteru!

„Masa moderního Židovstva je ve své nenávisti vůči Nežidům dnes stejně slepá a bezohledná jako v době, kdy starozákonní Hebrejci suchou nohou přecházeli Rudé moře. Ortodoxní Žid 19. století je ještě i dnes stejnou, fanatickou bigotností naplněnou a nenávistí ke všemu nežidovskému posedlou bytostí tak, jako jí byl středověký talmudský Žid...“⁵¹⁴

Avšak i zpěvy zášti velkých židovských svátků patří konec konců k oné „velké židovské nenávisti“, kterou Cheskel Zwi-Klötzel v časopisu „Janus“⁵¹⁵ oděl do následujících klasických slov:

„Tak jako my víme od každého Nežida, že je v koutku srdce antisemitou, protože jím musí být, stejně tak je v nejhlubší podstatě svého bytí každý Žid nepřítelem všeho nežidovského. ... A řekněme si to otevřeně: Můžeme si Nežida jako jednotlivce třeba vysoko cenit, můžeme s ním být třeba i spřáteleni nebo spřízněni, ale Nežidy jako neosobní masu, jako ducha, jako sféru působ-

⁵¹⁰ V orig. *Schéne luchôth ha-berîth*, v německé verzi *Die zwei Gesetztafeln*, Wilmersdorf 1686, list 250b., cit. podle E. Bischoffa.

⁵¹¹ 485–465 př. Kr., biblickým jménem Ahasveros.

⁵¹² *Il sangue cristiano nei riti ebraici della moderna Sinagoga*, Prato 1883.

⁵¹³ Neophit-Weinjung, cit. podle Athanasia Ferna, str. 17.

⁵¹⁴ Géza Ónody, str. 67 (1883).

⁵¹⁵ „Janus, Kritische Halbmonatsschrift für deutsche Kultur und Politik“, München, 2. Jahrg. 1912/13, Nr. 2.

nosti, jako kulturní jednotu staví každý z nás hluboko pod sebe. Kdo by to chtěl popírat? A právě toto nazývám velkou židovskou nenávistí. – Kdo z nás Židů není duchovní nebo duševní kastrát, kdo není obecně impotent, ten se na této nenávisti podílí! Ve skutečnosti není ve mně mocnější síly než přesvědčení, že pokud ve světě existuje něco, co nás všechny Židy spojuje, pak je to tato velká, vznešená nenávist. Nejsem povolán mluvit jménem Židovstva; ba naopak jsem právě o těchto věcech nepromluvil se Židy ani slovo, ale to je pouze juristická forma; ve skutečnosti není ve mně nic životnější než přesvědčení, že je-li zde cosi, co všechny Židy světa sjednocuje, pak je to právě tato velká a vznešená nenávist. Nesnažím se už ani najít pro to nějaký vědecký důvod, něco historické nebo psychologické povahy. Pociťuji tuto nenávist jako cosi neosobního, neuchopitelného jako součást své přirozenosti, co ve mně uzrálo a za jehož růst a rozvoj musím přičítat odpovědnost přírodnímu zákonu. A proto mně také připadá nečestné, když se někdo za tuto nenávist jako za součást své přirozenosti stydí a skrývá ji...

Nikdo nehne se skutečností, že Židovstvo je nebezpečím pro všechno nežidovské. Všechny pokusy jistých židovských kruhů o prokázání opaku je třeba označit za stejně zbabělé jako směšné!

Židům středověku se předhazuje, že se zmocnili všeho zlata a pak je nevydávali. Pomoc byla tehdy snadná – násilí. Židé současnosti to dělají stejně tak s duchovním zlatem, a uvidíme, zda se němectví podaří odebrat jim je. Zda máme moc nebo ne – to je jediná otázka, která nás zajímá, a proto musíme usilovat o moc a udržet si ji...

Židovstvo může být přemoženo pouze duchovně! Buďte silní v nežidovství, silnější nežli my v židovství, a pak budete vítězi!“

Musíme se ovšem mít na pozoru, abychom nenávist nepokládali za jedinou příčinu rituální vraždy. Jsme si velmi dobře vědomi, že bude zapotřebí badatelské práce možná i celých generací k nalezení jednoznačného a uspokojivého řešení problému. Mnohem více se nyní musí např. přihlížet k židovské filosofii. Johann von Leers se zasloužil o zahájení bádání i na tomto poli poukazem na důležitou knihu Žida Oskara Goldberga.⁵¹⁶ Nežli však budeme akceptovat tyto snahy o interpretaci, které snad jednou napomohou vyřešení celého problému, je nezbytné shrnout si zde dosud získané poznatky z daného zorného úhlu.

Jak ze shromážděného historického materiálu vyplývá, nacházejí židovské krvavé zákony své uplatnění především během svátků pomsty purim a pašah.

Je nápadné, že v místech, kterým byla uložena daň krve, se vždy před vraždou vynořilo velké množství cizích Židů, jako by dostali tajný příkaz dostavit se jako zástupci ostatních židovských komunit k chytané rituální porážce.

Již rituální zločin v britském Lincolnu r. 1255 dává tušit široce rozvětvenou vražednou organizaci; nitky vedly až do Londýna! V novější době jsou tyto souvislosti znatelné ještě ostřeji. V předvečer židovského svátku „smíření“ roku 1875 se obje-

⁵¹⁶ Goldberg, *Die Wirklichkeit der Hebräer. Einleitung in das System des Pentateuch*.

vili ve Zboró (Uhersko) početní zahraniční Židé včetně košeráka a zmocnili se již vyhlédnuté oběti. Roku 1877 při dvojnásobné rituální vraždě v Szalacsi (Uhersko) bylo podle výpovědi místního kočího ve městě dokonce na 40 přespolních Židů, a v nám už známém Tisza-Eszláru byl v době zavraždění Esther Solymosiové nápadný velký počet cizích Židů, přestože v městečku byla asi jedna sedmina obyvatelstva židovská. Roku 1895 bylo rovněž v Uhrách zavražděno děvčátko Juliska; toho dne (6. září) se do místa sjely dva povozy plné Židů včetně nezbytného košeráka! Večer po zmizení chlapce Cybully ve Skórczi 21. ledna 1884 se rovněž shromáždili početní Židé v Bošově usedlosti, kde pak celou noc panoval nápadný shon a ruch. V Polné si vražedná sebranka našla útulek u místního rabína a v židovské škole – o úloze „pajdavého“ Žida jsme si řekli již výše! Také Chojnice se Židy jen hemžila v době, kdy byl rituálně zavražděn Ernst Winter. V městě se tehdy sešlo dokonce šest přespolních košeráků a v domě jednoho místního Žida svědci pozorovali deset zahraničních Židů, pravděpodobně kultovních činitelů, a chojnický zástupce přednosta stanice pod přísahou vypověděl, že na nádraží ještě nikdy neviděl tolik Židů jako v době vraždy. – Byl náhodně vyslechnut rozhovor rabína Kellermana: „Všude se tu kolem plouží tolik d'áblů!“ – „Nic nevyjde najevo!“

V čas jarmarku v Lobzenici⁵¹⁷ 31. března (!) roku 1913, kdy zmizel malý Kador, se v nejbližším okolí vynořili početní, většinou polsky mluvící Židé, a v Kyjevě nabídla těmto nevídaným hostům ideální skrýš málo obývaná cihelna Žida Zajceva.

V naprosté většině případů byla budoucí oběť systematicky vytipována a sledována. V Tisza-Eszláru Židé věřili, že budou mít obzvlášť snadnou práci, protože „los“ padl na dítě mimořádně chudé vdovy. V Korfu nebyla malá schovanka Žida Sardy ani zanesena do matriky a jenom náhoda způsobila, že odvěčení dítěte neproběhlo bez vyvolání pozornosti. V témže roce padl v Xantenu do nastražené židovské léčky nápadně hezký chlapec Johann Hegmann – byl vtažen do židovského krámků za bílého dne přímo z ulice! Vagabund Hilsner v Polné svým obětem dlouho a nápadně nadbíhal při plnění příkazů svých nadřízených z Prahy nebo Vídně; Anežku Hrůzovou navíc krátce před smrtí vyhledali doma ve Věžničce a „odborně posoudili“ neznámí Židé. Ernst Winter v Chojnici byl od časů svých židovských známostí z tanečních „hlídán“. Podle všeho připadala tato oběť vrahům zvláště vhodná proto, že její rodiče bydleli mimo město a nemohli zmizení syna okamžitě oznámit. Zvláště ohrožení byli mladí lidé, kteří sloužili u Židů a museli proto odejít z rodného domu – ještě si vzpomínáme na oběti, o nichž informovali Géza Ónody a Theodor Fritsch! A pak padl „los“ na malého Andrjušu v Kyjevě, jenž vběhl do spárů svých vrahů ve chvíli, kdy si chtěl opatřit chybějící prach do dětské pušky, kterou mu lstivě darovali Židé!

Podle profesora Rohlinga⁵¹⁸ se má přesně stanovený obětní rituál konat před očima všech k němu „pozvaných“ Židů. Tak např. podle svědectví mladého Scharfa v Tisza-Eszláru většinou přespolní Židé téměř naplnili při vraždě synagogu poté, co tam byla Esther Solymosiová vtažena žebravým Židem Wollnerem. V Chojnici vyslechl dělník Masloff u okna sklepu Lewyho usedlosti během

⁵¹⁷ Německy Lobsens, poblíž Bydhoště; pozn. překl.

⁵¹⁸ *Polemik und Menschenopfer*, str. 98 (1883).

vraždy hlasy mnoha osob a mezi nimi zvláštní bublavý zvuk. V budovách cihelny Žida Zajceva v Kyjevě se již několik dnů před bestiální vraždou skrývali početní Židé, mezi nimi také člen košerácké dynastie a cadik („svatý“) Faivel Scheerson, „při vyslovení jehož jména Bejlis pokaždé zneklidněl a stíral si pot s čela“. Vražda byla s největší pravděpodobností spáchána ve stodole, která pak za podivných okolností shořela. Páter Tomáš a jeho sluha vykřváceli v přítomnosti hlav nejvýznamnějších židovských rodin, které přijely do Damašku na oslavy svátku purim. Bylo jich sedm, a číslo sedm má u Židů „posvátný“ charakter! Při nepopsatelně děsivém umučení tříletého Ivanova v běloruské Veliži (1823) bylo přítomno více než padesát polských Židů. V domě vrchního rabína Copinuse v anglickém Lincolnu (1255) si katani osmileté oběti zahráli na „soudní tribunál“ a sadisticky se pásli na nelidském mučení. Malý Andreas Oxner, známý jako „Andrýsek z Rinnu“, byl položen na obětní kámen a vykřvácel před zraky okolo stojící židovské smečky. Roku 1529 v Pezinoku byli početní Židé „pozváni“ k rituální vraždě devítiletého dítěte – „a pak každý Žid dítě bodl“. 1540 se zase židovští kramáři shromáždili kolem sloupu s připoutaným Michaellem Pisenharterem ze Sappenfeldu a doslova jej rozsápali na kusy. V roce 1598 bylo v malé podolské vesnici rituálně poraženo čtyřleté dítě v přítomnosti „předních“ Židů celého kraje. ... Při hrůzném „obětování“ malého Šimona z Trientu v domě rabína Samuela všichni Židé podle výpovědi Žida Angela („Anděla“) „obstoupili žijící dítě, přivázané k prknu, položeném na malý sud a...“; ušetříme si líčení toho, co následovalo...

Okruh obětujících se má skládat výhradně ze spolehlivých lidí, kteří ve svém počinání vidí cosi posvátného – a hlavně umějí mlčet! Z toho důvodu se k vlastnímu rituálnímu aktu porážky nepřipouštějí ženy, mladiství a děti. V roce 1452 byl nedospělý syn židovského lékaře přítomen podříznutí dvouletého dítěte a dokonce dostal ochutnat z ovoce, namáčeného do krve oběti „a bylo mu tak špatně, jako by měl vyvracet vnitřnosti; celé dva dny pak nemohl jíst...“ Ještě po léta pronásledoval mladíka tento obraz hrůzy, až nakonec učinil podrobné doznání a přestoupil na křesťanství.⁵¹⁹ Židovské dítě vyprávělo na velikonoce 1540 o mučení malého Michaela takto: „Ten pes (rozuměj malý Michael!) skučel a kvílel tři dny...“ Pětiletý syn Žida Abraháma roku 1791 šokovanému soudu prozradil smrt Adnrease Takáse. Syn templového sluhy Scharfa v Tisza-Eszláru zcela zhatil židovskou režii! Klíčovou dírkou ve dveřích synagogy mladý Moritz Scharf sledoval vraždu a byl tím tak otřesen, že se duševně zhroutil a vyšetřujícímu soudci Barymu uvedl do protokolu podrobný popis události. Chojnická Židovka zanechala dopis, v němž na rozdíl do svých soukmenovců potvrdila, že šlo o vraždu!

„... A smrt (oběti) má nastat s ucpanými ústy jako u zvířete, které umírá a nevydává ani hlásku.“ Vlastní „porážce“ předchází nevýslovné utrpení oběti. V trientském rituálním procesu roku 1475 rabín Samuel vypověděl, že je nutné, aby oběť vypustila ducha při mučení, jinak krev není dobrá! (Est necesse, quod ille puer moriatur in tormentis: aliter ille sanguis non est bonus.) V tomto případě byla oběť („ille puer“), chlapec Šimon, rozbodán jehlami a při pl-

⁵¹⁹ D. Johann Eck, *Ains Judenbuechhlins verlegung*, 1541.

ném vědomí mu kleštěmi vytrhávali z těla kusy masa, přičemž bestiální vrazi hebrejsky prozpěvovali: „Necht' jsou všichni nepřátelé Izraele na věky zničeni...“

Nechceme zde znovu vyvolávat obrazy hrůzy; rozřezané a rozbodané tělo oběti bývalo často jedna jediné strašlivé poranění – „a celé tělo bylo tak strašně zohavené, že vypadalo jako jediná otevřená rána...“. Na těle sedmiletého Simona Kierelise, umučeného r. 1592 ve Vilniusu, bylo napočítáno více než 170 ran kromě mnoha dalších zranění, které židovští katani oběti způsobili zarážením jehel pod nehty na rukou i na nohou. Mrtvola pětiletého chlapce, nalezeného 1826 na silnici u Varšavy, měla více než 100 ran jako neklamné znamení rituálního odebrání krve...

Často jsou oběti také zohaveny na pohlavních orgánech, jako např. Ludwig van Bruck (1429), Szydłów (1597) nebo Andreas Takáls (1791); rovněž to je třeba chápat jako symbolický akt!

Pak se židovský košerák pouští do díla. Jako pověřený religiózní činitel recituje dílem před, dílem po svém „posvátném počínu“ oslavnou modlitbu, v níž chválí židovského Boha, slibuje svaté mlčení a zavazuje se dělat totéž třeba každý den, když k tomu bude mít příležitost!⁵²⁰

Většinou se rituální porážka, jako např. v Damašku, koná při západu slunce. Je to doba, kterou Mojžíš (Ex 12,6) stanovil pro porážení „obětního beránka“...

V Kyjevě se před vraždou objevil Faivel Schneerson, a v Polné asi obě oběti podřízl sám Hilsner za pomoci přespolečného košeráka. Tzv. „pajdavý“ Žid, nám už známý haličský skřet, který se o rok později vynořil také v Chojnici, jistě nebyl žádný nižší kultovní činitel jako třeba templový předzpěvák (kantor), košerák (šochet) nebo obřezávač (mohel), nýbrž podle prokazované úcty šlo o vysoce postavenou „osobnost“, vyslanou k dozoru nad rituálem a velmi pravděpodobně byl také ve spojení s chasidskými „svatými“, k nimž patřil i Schneerson. – Svědkyně Marie Perníčková, která o tomto Židovi vypovídala do protokolu, zemřela jedem! V Damašku byl při obou rituálních vraždách přítomen rabín Moses Abu-el-Afieh, k noční vraždě Andrease Takálsa r. 1791 se dostavil rabín z Karlovace.⁵²¹ Roku 1462 údolím Innu za krví táhnoucí Židé si vzali rabína rovnou s sebou, a k rituální porážce Šimona z Trientu (1475) a Huga v Lincolnu (1255) došlo přímo v domech rabínů. Těchto několik příkladů nám jistě postačí k poznání skutečnosti, že rituální akt porážky nežidovské oběti byl ve všech dobách také pečlivě sledován a kontrolován!

Košeráci také často přicházejí z okolí na místo činu hromadně. Např. v Chojnici se v době vraždy gymnasisty Wintera sešlo prokazatelně šest přespolečných košeráků. V Damašku, kde podle všeho nebyl košerák včas dosažitelný, zaskočil židovský holič! V Tisza-Eszláru pozoroval očitý svědek, mladý Scharf, rovněž několik okolních košeráků.

Rytíř Georg Marciányi, který ve svých rodných Uhrách poznal vražedný mor všech odstínů, píše o židovských košerácích takto: „Vzdor veškeré osvětě a humanistickému žvanění, které se stalo tak účinným heslem pro Nežidy, zůstal židovský

⁵²⁰ A. Rohling ve své knize *Polemik und Menschenopfer* (str. 101) uvádí hebrejský text této modlitby!

⁵²¹ Maďarsky Károlyváros; pozn. překl.

rituální košerák stále stejným košerákem jako pavouk křížák, číhající na oběť ve své síti v nejtemnějším koutě místnosti. Z šerého dávnověku pocházející bytost s dlouhými pejzy a v umaštěném kaftanu si dodnes podržela svoji nejbígotnější krvavou pověru.⁵²²

Košerácký nůž přetíná měkkou tkáň hrdla a současně velké krční tepny k mozku přesně tak, jako se dodnes porážejí neomráčená zvířata podle židovsko-orientálního způsobu. Také Nežid je p o u h é z v í ř e , které se poráží jako příjemná oběť Jahve-mu! Židovský lékařský rada Dammann ve svém „znaleckém posudku o postupu židovské košer porážky“⁵²³ píše: „Košerák levou rukou napne kůži na krku zvířete a jako břitva ostrým nožem v pravé ruce vede těsně pod hrtanem rychlý řez měkkou tkání tak hluboko, že pronikne až na obratle. Tímto řezem se zcela oddělí kůže, dýchací trubice, hltan, žíly i tepny včetně nervů. Krev pak z otevřených tepen proudí zpočátku velmi silně, a postupně stále slaběji...“ Např. štábní lékař dr. Steiner, který jako první odborník večer 29. června 1891 ohledával v Xantenu mrtvolu malého Hegmanna, právě pro výše zmíněné příznaky dospěl k přesvědčení, „že čin musel být spáchán velmi ostrým a velkým nástrojem“.

V polenském rituálním procesu 1899 soudní lékař dr. Prokeš podle protokolu v Kutné Hoře konstatoval, že smrtelný řez vedla zkušená ruka dlouhým a velice ostrým nástrojem, který zanechal naprosto hladké okraje a pronikl až na krční obratle. Ke stejnému závěru dospěl také druhý lékařský znalec dr. Michálek!

Tento způsob smrti umožňuje úplné vykrvácení ze všech žil a tepen, protože srdce i po proříznutí hrdla udržuje ještě krev v oběhu. Zatímco pitva obětí běžných vražd vždy ukázala, že s výjimkou poraněných míst zůstala krev v cévách, jsou těla (resp. části těl) lidí, zemřelých pod košeráckým nožem, zcela bezkrevná! A jak jsme si již ukázali, je tato skutečnost, potvrzená přísně objektivními lékařskými nálezy, mimo jakoukoli pochybnost – vrahům záleželo na tom, aby získali všechnu krev své oběti! Proudící krev byla pečlivě zachycována. Tak např. na místě vraždy Anežky Hrůzové v lesíku Březina u Polné se podle úředního zjištění nenašly prakticky žádné stopy krve. Nepatrné stopy krve na stěnách stodoly v Xantenu byly pouze důsledkem opětného drobného krvácení dovlečené tam mrtvoly dítěte. Krev Esther Solymosiové proudila podle výpovědi mladého Scharfa do nastaveného talíře (spíše asi misky), z něhož se přelévala do hrnce. Krev pátera Tomáše se zachycovala do velké mísy tak, „aby se neztratila ani kapka“ (protokolární výpověď židovského holiče Solimana). Krev páterova sluhy Ibrahima Amary byla z měděné mísy přelita nálevkou z bílého plechu do velké bílé láhve (výpověď Murada-el-Fattal). Krev malého Šimona z Trientu naplnila „jeden a půl hrnku“ (unam scutellam cum dimidi). Na vánoce 1235 zachytili Židé z Fuldy krev pěti (!) dětí místního mlynáře do vypreparovaných sáčků. Roku 1267 podle téhož dokumentu (Aronius) položili Židé malé děvčátko na složené plátno a do něj zachycovali vytékající krev. Krev v Savoně zabitého dvouletého dítěte zachycovali Židé do rituálních nádobek stejně, jako r. 1462 krev zavražděného „Andrýska z Rinnu“. Krev k smrti umučeného devítiletého Maißlingera r. 1529 v Pezinoku Židé vysávali husími

⁵²² *Tisza-Eszlár*, str. 51.

⁵²³ Hannover 1886.

brky i malými „rourkami“ a shromažďovali do lahví. Rovněž tak do lahví zachycovali Židé krev třípůlletého syna ruského šlechtice, který na Velký pátek 1753 zemřel v Kyjevě rukou židovských košeráků. ... V domě svých příbuzných objevila Židovka Ben-Noudová roku 1827 velkou mosaznou vázu („kterou Arabové nazývají laghen“), naplněnou krví dvou mrtvol, jež krátce před tím viděla zavěšené na stropních trámech! – Také v těchto příkladech by bylo možné ještě dlouho pokračovat.

Podle Ljutostanského knihy „Židé v Rusku“ používali polští Židé také tzv. valivých beček k získání krve ze svých obětí. Dělo se tak vždy, když nebyl k dispozici košerák. Oběť, většinou dítě, svázali a pevně zavřeli do bečky nebo do sudu, posázeného uvnitř hřebíky, noži a podobnými ostrými předměty; se sudem pak katani kutáleli sem a tam tak dlouho, až zcela rozřezané a rozbodané tělo nešťastníka „pustilo“ všechnu krev. Tento hrůzný postup byl také všeobecně známý v Orientu, a rovněž zůstal vždy nepotrestán!

Z Německa můžeme doložit případ, kdy Židé použili tento děsivý postup. Jednalo se o vraždu dítěte ve Vratislavi roku 1453.

Je doslova zarážející, jak ve všem ostatním tak rafinovaně postupující židovští vrazi těla svých obětí ani v jediném případě zcela neodstranili nebo neskrýli třeba zakopáním nebo spálením, nýbrž se o ně bez jakékoli opatrnosti už dále nestarali, ba mnohdy je zcela veřejně takřkajíc ještě „vystavili“. V nejlepším případě vhodili mrtvolu do žumpy, kanálu, jezera nebo moře. Tak např. roku 1244 byla na londýnském hřbitově svatého Benedikta nalezena rozbodaná a pořezaná mrtvola dítěte, roku 1247 objevili rozřezané a bezkrevné tělo dvouleté Meilly v městském hradebním příkopu ve Valréas.⁵²⁴ Zohavenou mrtvolu školáka Conrada v Durynsku zase Židé klidně pověsili na vinici (1303). Roku 1503 viděl Johann Eck u Freiburgu objevenou dětskou mrtvolku „v hromadě dřeva“. Roku 1529 objevila selka v trnitém živém plotu pohozenou mrtvolu malého Maißlingera, roku 1590 a 1592 narazili v obcích Szydlów a Vilnius na zcela volně ležící rituálně poražené mrtvoly dětí, r. 1744 našel otec v lese u tyrolského Eppanu na ležícím kmeni své zohavené dítě. Mrtvoly uherských dětí Szabových byly r. 1877 objeveny v přihrádce staré hasičské stříkačky. Úděsně zohavená mrtvola malé Franzisky Mnichové (1881) ležela pohozená v lesní rokli. Do studně byla vhozena např. těla obětí v Lincolnu (1255), bádenském Überlingenu (1332), v Damašku (1890) a v Košicích (1891). Mrtvoly pátera Tomáše a jeho sluhy v Damašku Židé rozsekali a naházeli do stoky v židovské čtvrti, a tělo mladé Maďarky Siposiové vylovili lidé z místního zavražovacího kanálu. Rozkouskovaná mrtvola chlapce Cybully ve Skórczi se našla pod můstkem za vesnicí, mrtvé tělo malého Johanna Hegmanna bylo tak provokativně položené na plevy ve stodole v Xantenu, že každý kdo dovnitř vešel, musel na ně doslova narázet! V Korfu zase Židé umučenou Marii Desyllovou položili přímo před domovní dveře. V lese Březině nalezená těla Marie Klímové a Anežky Hrůzové vrazi položili jen několik metrů od frekventované cesty a ledabyle zakryli roštím. Zohavený trup gymnasty Wintera byl vhozen do městské stoky, ostatní části mrtvoly vrazi

⁵²⁴ Poblíž francouzského Grenoblu; pozn. překl.

pohodili na různých místech města. Mrtvola Helene Brixové, zmizelé r. 1910, byla nalezena v nedalekém jezeře, roku 1911 vytáhli z Breitensteinerského jezera bezkrevné tělo Olgy Hagelové, roku 1912 narazili první ranní chodci v Poznani na rovněž bezkrevné tělo kupeckého učně Musiala, rozsekanou a bezkrevnou mrtvolu dvanáctileté Elmy Kelchnerové z Ludwigshafenu pohodili Židé v pytli na veřejném prostranství, a roku 1911 rozřezané a bezkrevné tělo malého Andruši rovněž veřejně „vystavili“ v hliništi cihelny v Kyjevě. „Mrtvoly se tedy po činu neskrývají, nýbrž do jisté míry otevřeně vystavují na odiv, jakoby se tím chtělo říci: pohleďte, my máme moc, a také to dokazujeme. Kdo se odváží proti nám vystoupit? Jsme všemocní...“⁵²⁵

Právě v okolnosti ledabylého ukrytí např. mrtvoly Anežky Hrůzové viděl svého času Masaryk důkaz židovské nevinny. Jako představitel evropské „intelligence“ o tom roku 1900 psal: „Vrahové takoví by věci, když neukryli mrtvoly lépe, jednoduše byli nechali, jak se událo, anebo by věci byli odklidili, jestliže se zase klade váha na to, že měli promyšlený plán. ... Vrahové rituální a konečně členové tajné sekty by si ovšem, majíce plán jistě promyšlený, vůbec byli počínali tajně. Avšak jaká tajnost, když na místo domnělého přepadení ze samé Polné dobře vidět? A nebylo by do Polné také slyšet?...“⁵²⁶ – Avšak Theodor Fritsch v této souvislosti zcela správně předpokládal, že zde hrály roli také rituálně-symbolické motivy! A skutečně také již r. 1598 v rituálním procesu ve věci vraždy čtyřletého dítěte v polských Woźnikách rabín při výslechu vypověděl, že Židé za žádných okolností nesmějí pohřbívat góje, protože by se tím znečistili a dopustili se smrtelného hříchu!⁵²⁷

Poslední a nejdůležitější otázka po užívání krve se často interpretuje zcela zkomoleně a povrchně. Podle našich dosavadních zjištění musí mít rituální užívání krve jako výchozí bod symbolické obětní konání!

Na velikonoční čtvrtek 26. března 1247 ve Valréas (department Vaucluse) Židé přibili dvouleté děvčátko na kříž a po děsivém mučení a znetvoření mu odebrali krev. Díky energickému zásahu byli někteří Židé usvědčeni. Žid Burceuas na otázku, co chtěli s krví podniknout, nakonec přiznal, „že ve starých dobách velekněží stříkali na oltář býčí krev“. Žid Lucius to doplnil v tom smyslu, že se zmocnili děvčátka, z její krve chtěli udělat jakoby oběť (quasi sacrificium), a dále pak že se zavázali poslat krev i jiným Židům, a také že dítě mělo být vlastně ukřižováno na Velký pátek, ale nemohli je tak dlouho skrývat a proto je zabili ve středeční noci. V protokolu zapsané slovo quasi sacrificum vysvětlil Lucius dodatečně v tom smyslu, že Židé nemohli přinést skutečnou oběť, protože už neměli chrám. Podle Lucia tedy na její místo nastupuje symbolické obětování Nežida (= zvířete), které se pak posílá také jinde bydlícím Židům, aby se tak mohli na obětování nepřímou účastnit! Poté co nám také Jahve odebral náš chrám, ponechal nám alespoň náhradu, která duši ještě více oblažuje, totiž prolévání krve gójů

⁵²⁵ Ze závěrečné řeči státního návladního Fišera před porotním soudem v Kyjevě 1913, srv. „Hammer“ č. 275.

⁵²⁶ Masaryk, *Bedeutung des Polnaer Verbrechens für den Ritualaberglauben*, Berlín 1900, str. 44-45.

⁵²⁷ Tentzel, „Monatliche Unterredungen“, červenec 1693, str. 557.

před Jahvem na suchý kámen.“⁵²⁸ V téže době žijící Thomas Cantipratanus⁵²⁹ vysvětluje následovně otázku, proč Židé každoročně prolévají křesťanskou krev:⁵³⁰ „Je totiž zcela jisté, že se rok co rok v každé provincii losuje, která obec nebo město má ostatním komunitám dodat křesťanskou krev...“ – Je také samozřejmé, že Strack předvádí hotový tanec mezi vejci ve snaze tento i další historický materiál znehodnotit v zájmu Židů!

V rámci trientského rituálního procesu v roce 1475 odpřísáhl ve Feltre žijící a později ke křesťanství konvertovaný Žid (Johannes Christianus de Feltro), že jeho otec býval před časem košerákem v jednom německém městě a vyprávěl mu, že před 40 lety v Landshutu, kde otec tehdy bydlel, zavraždili Židé křesťanského chlapce a zmocnili se jeho krve. Ještě si sám dobře pamatoval, jak otec vždy v první den velikonoce před noční hostinou nalil několik kapek krve do sklenice s vínem a pak jím za strašlivého proklínání postříkal stůl. Z vlastní zkušenosti ví, že se tento obřad děje v největší možné tajnosti.

Athanasius Fern⁵³¹ popsal řečený ceremoniál takto: „Otec rodiny nalije do sklenice s vínem trochu čerstvé krve nebo nasype krevní prášek, ponoří do ní prst levé ruky a pokropí („požehná“) všechno, co je na stole: „Prosme tedy Jehovu, nechť se šle desatero soužení na všechny nepřátele židovské víry!“ Poté začne rodina jíst a na závěr otec zvolá: „Nechť zhynou všichni gójové (jako toto dítě, jehož krev je obsažena v našem vínu a chlebě)!““ – Velikonoční chleby i víno jsou obzvláště cenné a účinné, když obsahují krev Nežidů: tak jako my pozřeme tyto pokrmy, nechť Jehova všechno nežidovské pozře, pohltí a vyhubí! „Pohltíš každý lid, který ti vydá Hospodin, tvůj Bůh, a nebudeš ho litovat“ (Dt 7,16), protože „pozřeme je jako chleba“ (Nu 14,9).

Jak již víme, rituální vrahy z Trientu vyslýchali zásadně odděleně. Israel, syn rabína Samuela, v jehož domě byla synagoga, přiznal jako první, že si různí Židé stěžovali, že tentokrát nemohou připravit obětní chleby, protože nikdo z nich už nemá zásobu krve Nežidů. Na otázku, k čemu je krev potřebná, Israel odpověděl, „že podle jejich učení budou nepříjemně páchnout, když do velikonočních chlebů nepřidají křesťanskou krev“. – „Nepříjemný zápach“ je ovšem v tomto případě – ale pouze v tomto – třeba chápat obrazně, protože podle Israela „tím rabíni chtějí říci, že Žid, který nepožil křesťanské krve, se provinil proti zákonu“. ... Na otázku, v čem tkví význam užívání krve a proč ji Židé pojídají ve velikonočních chlebech, Israel odpověděl, „že to představuje upomínku na krev, o níž promlouval Jahve k Mojžišovi, tj. když mu v době zajetí Židů faraónem přikázal postříkat prahy židovských domů krví...“

Soudci chtěli také vědět, kolik krve se oběti odebírá. Israel: „Polovina velkého hrnce.“ Chlapci Šimonovi odebraná krev měla pak být rozdělena mezi souvěrce také v jiných zemích.

⁵²⁸ Žid Vital, srv. Géza Ónody, str. 147.

⁵²⁹ Nazývaný tak podle kláštera Cantimpré u Cambrai v severní Francii poblíž Arrasu.

⁵³⁰ Strack, *Das Blut usw.*, str. 195.

⁵³¹ *Jüdische Moral und Blut-Mysterium*, str. 13.

Tyto výpovědi potvrdili resp. doplnili i zbývající obžalovaní. Žid Angelus uvedl, že se nežidovská krev používá také k zástavě krvácení při obřizce. Mistr Joseph z Rivy, který obřezal i své syny, býval vždy zásoben nežidovskou krví. Když jednou žádnou neměl, použil jako „náhražky“ temně rudé tekuté pryskyřice z dračince, které se říká „dračí krev“. – Také H. L. Strack něco zaslechl o používání této „dračí krve“, pryskyřice z indického druhu palmy a – jak jinak! – snažil se toho využít ve svém „znaleckém posudku“ ve prospěch rituálních vrahů z Tisza-Eszláru: „Neznalost této dračí krve, používané k hojení rány po obřizce, vedla veřejnost k mylnému názoru, že Židé potřebují křesťanskou krev.“⁵³² – Takto se zkrátka vyfabrikoval „znalecký posudek“, přestože pan Strack svědecké výpovědi z Trientu velmi dobře znal!

Starý Samuel, v jehož domě byla vražda spáchána, stanovil věk rituální oběti takto: „... je vždy lepší, když poražené dítě není starší sedmi let. ... Dívka je vhodná k oběti jen tehdy, pokud je panna...“ – Soudní obdukcce Anežky Hrůzové prokázala, že v jejím případě tomu tak bylo...

Na otázku po době obětování Samuel vypověděl: „Oběť může být poražena v kteroukoli roční dobu, nicméně Bohu (Jahvemu!) je milejší, pokud se tak stane krátce před velikonoce. To nemám ze spisů, nýbrž jsem to tak slyšel od mistra Davida Springera, který učil v Bamberku a Norimberku...“ Samuel tím dodal doplňující důkaz k našim výše uvedeným vývodům, že totiž choulostivé předpisy pro rituální porážku lidí jsou předávány pouze ústně!

Stařešina místní židovské komunity Moses, osmdesátiletý kmet, který žil dříve v Německu a odtamtud přišel do Trientu, do protokolu uvedl, že se mezi Židy těší největší úctě právě ti, kteří požívají nejvíc křesťanské krve (*ille judaeus magis laudatur, qui plus utitur de sanguine pueri christiani*). Když byl dotázán, odkud má tak podrobné vědomosti o užívání krve, odpověděl Moses ještě jednoznačněji než rabín Samuel: „O tom nejsou žádné psané zákony; přesto je využívají rabíni a znalci, a toto učení se předává ústní tradicí z generace na generaci.“

Roku 1494 v Trnavě vyslychal několik z rituální vraždy podezřelých Židů tehdejší palatin a nejvyšší soudce Stefan Zápoly. Na otázku, co vlastně bylo motivem k zavraždění nevinného dítěte, starý rabín jako čtvrtý důvod uvedl, že podle starého, potají předávaného religiózního zákona musejí židovské obce jako jistý druh vykoupení každoročně rituálně porazit křesťana, aby se zmocnily jeho krve!⁵³³

365 let po Trientu probíhal proces s rituálními vrahy v Damašku (1840) za předsednictví francouzského konzula, a tehdy do protokolu uvedené výpovědi se obsahově zcela shodují s přiznáními, učiněnými o tři a půl století dříve v Trientu – neexistuje dokonalejší historický důkaz staleté kontinuity a účinnosti židovských předpisů o porážce lidí i jejího rituálního provádění!

⁵³² „Christliche Zeugnisse gegen die Blutbeschuldigung der Juden“, str. 48.

⁵³³ Géza Ónody, str. 82.

Paul Nathan ve své zde už často citované knize o Tisza-Eszláru ovšem ani tváří v tvář tak průkaznému materiálu neupadl do rozpaků; s typicky židovskou drzostí tvrdí, že z „obviněných“ Židů v Trientu prý byly výpovědi vynuceny „mučením“ a v Damašku že prý byly obviněným Židů přitěžující výpovědi „vsugerovány“ údajně „dábelskými“ metodami francouzského konzula! To je ovšem doslova hloupé vysvětlení, protože všechny výslechy Židů v Damašku probíhaly pod dohledem konzulů států, jejichž vlády byly vysloveně prožidovské! „Vysvětlení“ židovského pisálka je dobré nanejvýš tak pro evropskou „inteligenci“. – Židovský holič Soliman na otázku francouzského konzula Ratti-Mentona, co se mělo udělat s krví zavražděného pátera, odpověděl zcela jasně: „Byla zapotřebí k ‚svátku nekvašených chlebů.‘“ – Paša položil stejnou otázku Isaaku Hararimu, který po nejružnějších vytáčkách nakonec odpověděl: „Podřízli jsme jej (pátera) kvůli získání jeho krve, a sice z religiálních důvodů, protože jsme ji potřebovali k naplnění náboženské povinnosti. ... Dávali jsme krev do nekvašených chlebů!“ – Totéž pak potvrdil i Aaron Harari! Rabín Moses Abu-el-Afieh do protokolu přiznal: „Krev je pro naše nekvašené chleby; při jejich pečení stojí velkorabín (v tomto případě Jacob Antabli) po celou dobu u pece. Zbožní (= Židé) mu posílají mouku, z níž se chleby dělají, a on sám hněte těsto s krví. ... Pak se chleby rozesílají zbožným...“ – V našem případě byly chleby odeslány do Bagdádu! Rabín Moses dále uvedl: „Všichni byli u porážky a dávali najevo radost, protože měli co dělat s religiálním úkonem. ... Zůstává však tajemstvím velkorabínů, jakým způsobem se krev používá.“

Tytéž údaje byly uvedeny do protokolu také ohledně použití krve zavražděného páterova sluhy Ibrahima Amary!

Jeden z přísedících, řecký obchodník Chebeli, však nebyl s výpověďmi tohoto rabína spokojen, protože v nich zjevně objevil rozpor, a položil následující doplňkovou otázku: „Říkáte, že lidská krev sloužila k oslavě svátku nekvašených chlebů. Je však dobře známo, že podle židovského náboženství je krev považována za ‚nečistou‘, takže ji Židé nesmějí používat, i kdyby šlo o krev zvířecí. Zde je tedy rozpor mezi přívlastkem ‚nečistá‘, který se krvi dává, a používáním krve do nekvašených chlebů (mazzen)! Vysvětlíte nám to!“

Rabín Moses: „Talmud říká, že Jahvemu jsou příjemné dva druhy krve: krev velikonoc a krev obřízky. ... Pouze velkorabíni jsou seznámeni s tajemstvím, jak a jakým způsobem se má krev používat...“ – Na svůj náhled k této věci dotázaný vrchní rabín Antabli potvrdil předchozí výpověď v plném rozsahu!

Při procesu ve Valréas (1247) vyšla poprvé najevo také skutečnost, že Židé jsou povinni rozesílat krev lidské oběti svým souvěrcům. Strack ovšem i v tomto případě přispěchal se „zprošťující“ námitkou, že absolutně nejde o rituální, nýbrž nanejvýš o „lidový léčitelský“ význam, který prý nelze brát příliš vážně! Je příznačné, že Strack zarytě mlčí o tom, co bylo o těchto věcech řečeno v Trientu, a rychle odvádí pozornost na „výtah ze spisů“ svého spolupracovníka Žida Moritze Sterna!

V Trientu Samuelův syn Israel prohlásil, že krátce před židovským velikonočním svátkem se v synagoze v domě jeho otce sešlo několik Židů a stěžovali si, že tento-

krát nemohou připravit obětní chleby, protože už nikdo nemá křesťanskou krev (quia nemo habebat de sanguine pueri christiani). Zkušeni soudci v tom zavěřili něco nekalého a posléze položili přesnější otázku: „Co dělávali dříve trientští Židé, když potřebovali křesťanskou krev?“ Do úzkých zahnaný Israel odpověděl: „Asi tak před čtyřmi lety jsem viděl v ruce svého otce lahvičku, obsahující sušenou krev. Podle vlastních slov ji otec obdržel od Žida, který přišel z Německa.“

Když byla tato výpověď přečtena rabínu Samuelovi, odhodlal se k přiznání, že skutečně zhruba před čtyřmi lety koupil za „drahé peníze“ asi na píd' velkou lahvičku krve od Žida jménem Bär (Ursus), který přišel ze Saska a měl u sebe pověřovací list, jímž se dosvědčovalo, že Bär svůj obchod (!) provozuje legálně a tedy že jeho zboží je pravé. Ve zmíněném pověřovacím listu (litteras legalis) bylo hebrejsky psáno, že co má Bär u sebe, je v pořádku! List byl podepsán „Moses de Saxonia, vrchní rabín Židů.“ – Bär uchovával práškovou krev v pocínované nádobě, uzavřené bílým voskem. Ve voskové vrstvě byla otištěna hebrejská slova: „Moses, vrchní rabín Židů.“ Samuel pak pod ně napsal své jméno „Samuel z Trientu“ na důkaz, že také on je přesvědčen o spolehlivosti obchodníka. Jiný Žid jménem Engel (Angelus) v Trientu doznal, že asi před čtyřmi lety koupil za čtyři liry dobré mince sušenou krev velikosti fazole nežidovského chlapce od jistého Isaaka z Dolního Německa v biskupství Kolín nad Rýnem. Isaak nosil nádobu s krví, zavázanou do sukna, a samotná krev byla ve formě prášku. Zmíněný Isaak pak z Trientu pokračoval dále na Benátky.

Ještě než Engel přišel do Trienta, bydlel sedm let u svého strýce Lazzariho (Lazaruse) v Castel Gaverdi (Brescia). Lazzari kvůli krvi udržoval trvalou korespondenci se Židem Rizardem v Brixenu. Rizardo mu mj. psal, že koupil krev a nabízí mu ji!

Dále je zde Žid Tobias, v trientských soudních spisech označovaný za lékaře resp. chirurga (artis chirurgiae peritus), který příležitostně „pracoval“ také v lichvě. Po počátečním zalhávání doznal, že již před lety koupil za rýnský zlatý od židovského obchodníka Abrahama sušenou krev o velikosti ořechu. Samuel mu otestoval její pravost. Abraham nosil své „zboží“ v červené nádobě a poté odešel nejspíš na Feltre nebo Bassano. A konečně vypověděl Tobias také o tajemném „vznešeném“ Židovi z ostrova Kréty, který se před asi šesti nebo sedmi lety zdržoval v Benátkách právě v době, kdy tam dorazil císař Bedřich III. v doprovodu velkého hejna Židů. Ti se připojili k průvodu císaře, aby si v Benátkách opatřili neproclené zboží, které pak naložené na císařské povozy propašovali přes hranice!⁵³⁴ Všichni tito Židé si ovšem opatřili také krev, kterou jim dodal onen „mocný“ Žid, jenž ji měl po ruce vždy „ve velkém množství“. Tento muž oficiálně obchodoval s cukrem a proto měl přezdívku „cukerný Žid“. Zmíněný krétský Žid nosil černý plášť, sahající podle řecké módy až na paty, a mimořádně čilé kontakty s ním udržoval všude známý Žid Hossar z Kolína, usedlý v Benátkách.

Stejně tak vyzněly zcela izolovaně a nezávisle učiněné výpovědi starého Mosese. Když se soudce tohoto osmdesátiletého Žida zeptal, odkud si pokaždé obstaral ne-

⁵³⁴ Právě v tom roce Bedřich III. vydal přísný ochranný list pro Židy! (E. Baumgarten, *Die Blutbeschuldigung* usw., 1838, str. 55.)

zbytnou krev, odpověděl, že se tím posledních deset let nemusel zabývat, protože už není hlavou rodiny. Dříve bydlel po třicet let ve Speyeru, kde vždy obdržel trochu krve od alsaského Žida Isaaka Rotpocha. Před padesáti lety žil v Mohuči a tam si obstarával krev od kolínského Žida Sveschinta a používal ji výše popsaným způsobem (do macesů i velikonočního vína). Na otázku, jak na všech těch různých místech mohl vědět, zda dostane skutečně „pravou“, tedy nežidovskou krev, odpověděl i Moses, že mu to bylo potvrzeno ověřovacím listem (židovské) vrchnosti!

Trientské soudní spisy tedy kromě podrobností nepředstavitelně hrůzného zločinu odhalují také další neslýchané skutečnosti:

1. Existoval – a přirozeně stále existuje – do nejmenších detailů z o r g a n i z o v a n ý a „legální“ židovský obchod s nežidovskou krví stejně, jako zde byl odedávna židovský obchod s lidmi a drogami!
2. Existují zvláště k tomu účelu pověření o b c h o d n í c í s k r v í, vybavení ověřovacími dopisy rabínů!

V trientském procesu se objevilo hned sedm takových židovských obchodníků s nežidovskou krví: Bär (pravděpodobně ze Saska), Isaak (z okolí Kolína nad Rýnem), Rizardo (Brixen), Abraham a Rotpoch (Alsasko), Sveschint (Kolín nad Rýnem) a konečně onen přízračný Žid z Kréty, kterého lze označit dokonce za velkoobchodníka s nežidovskou krví!

Kromě toho můžeme na základě procesních zpráv poměrně přesně určit také cestu tohoto zrůdného obchodu.

Právě v 15. století se Benátky jako přirozený most mezi Orientem a Okcidentem staly obchodním městem nejvyššího řádu. Podle Petrarcova názoru se Benátky staly „Emporium orbis“ (světovým obchodním městem), současník Fabri je označil za „vůbec nejbáječnější a nepozoruhodnější místo na tomto světě“ a Jakob Burkhardt za „klenotnici tehdejšího světa“. Příčinliví a odvážní obchodníci i mořeplavci nahromadili pohádkové bohatství, které tvořilo nápadný kontrast k zadluženému hospodářství nepořádných a prostopášných dóžat. Posledně jmenované okolnosti využívali supové, kteří se vždy slétali tam, kde již vzdor hospodářskému rozkvětu byla cítit hniloba – Židé!

Rozhodně není náhodou, že právě benátské území té doby bylo hotovým eldorádem židovských rituálních vražd. Jen v roce 1480, tedy pouhých pět let po Trientu, byly v této oblasti strašlivě umučeny tři děti (v Portobuffole, Motte a Trevisu). Vzдор pobouření lidu benátská vláda z finančních i politických důvodů nedovolovala zakročit proti Židům, kteří se ponejvíc rekrutovali z přivandrovalých orientálních elementů, takže zdejší Židé mohli žít v oprávněné víře, že se toho nikdo neodváží. Vždyť již během vyšetřování trientského zločinu vystavil dóže Mocenigo „svým“ Židům „osvědčení neviný“ a zasahoval do řádného chodu soudního jednání prohlášením rituální vraždy jen za zlomyslnou pověst, vzal Židy pod svou ochranu a nařídil, že na jeho území mohou žít naprosto svobodně a nerušeně! Toto nařízení na ochranu Židů muselo být ovšem později odvoláno.

V procesních spisech padla kromě Trientu také jména Brescie, Feltre a Bassano. Zde se obchodovalo nejen s orientálními poklady a evropskými výrobky, ale mezi

židovskými souvěrci byl také ve vší tajnosti provozován obchod s krví, který se ubíral stejnou cestou jako ostatní zboží – prastarou obchodní stezkou přes Trient údolím Adiže. Již jsme si řekli, že podle výpovědi židovského lékaře Tobiasa byl tehdy v doprovodu císaře také celý zástup Židů, kteří stejně tajemné jako vzácné zboží pašovali ukryté mezi ostatním nákladem. Krev, odebraná za hrůzných okolností Nežidům, potom byla tímto způsobem a navíc ještě bezcelně předávána dále!

„Patnácté století stálo již ve znamení renesance, byl vynalezen knihtisk a objevena Amerika, umění a věda zažívaly netušený rozmach. Evropa se však také doslova hemžila nejrůznějšími Enseliny, Rizardy, Samuely, Mosesy, Isaaky z Kolína a Bāry ze Saska, kteří po celý život kupovali, prodávali a používali křesťanskou krev...“⁵³⁵

Obchod Benátek podél pobřeží předního Orientu využíval jako opěrných bodů přírodou daný řetězový most ostrovů Korfu – Zante – Kréta – Rhodos – Kypr. Na všech těchto ostrovech se stále více usazovali orientální Židé, provozovali se svými souvěrci v Malé Asii, Sýrii a Egyptě kvetoucí obchody a shrabovali fantastické zisky i jako prostředníci.

Na druhé straně ovšem od té doby už nežidovské obyvatelstvo na ostrovech nikdy nepoznalo klid – bylo Židy doslova vysáváno až do krve! Na Krétě se zahnízдила temná postava „podle řecké módy“ oblečeného obchodníka s krví, který se objevil také v Trientu, zásobil přítomné Židy krví a zase zmizel...

O několik století později však např. na Korfu, Zante a Rhodu propukly krvavé nepokoje, protože obyvatelstvo kvůli periodickému mizení dětí došlo k pevnému přesvědčení, že za ním vězí židovští vrazi!⁵³⁶ Rituální vraždy v Damašku (1840) a na Korfu (1891), které kromě mnoha dalších vešly ve známost jen náhodou, zatímco na ostatní se zapomnělo, vrhly ostré světlo právě na tyto poměry.

V Orientu, kde lidský život sám o sobě nikdy neměl příliš velkou cenu, se obchod s krví rituálně zavražděných Nežidů stal hotovým hospodářským odvětvím. Zvláště přístavní města jako Alexandrie, Bejrút, Smyrna a Konstantinopol se svými čtvrtěmi Balatou, Galatou a Perou vykazují mimořádně velký počet rituálních vražd, ale i zde se jedná jen o příslovečný vrcholek ledovce! „Jistý velmi vysoce postavený muž mně řekl, že žádný z orientálních diplomatů nechybuje o tom, že vraždy křesťanů jsou v Orientu mnohem častější, než si myslíme. Protože tam prakticky neexistuje veřejné mínění, je takové případy mnohem snazší utajit...“⁵³⁷

Rok před procesem v Damašku (tedy 1839) byla na místní celnici zachycena a zabavena kazeta s lahví krve, adresovaná Židu Aaronu Stambulimu, tedy jednomu z vrahů a obchodníků s nežidovskou krví. Vzдор nabídce 10 000 piastrů zásilku Židovi nevydali. Stambuli při výslechu v počátečním popletení vypověděl, že prý je u nich zvykem uchovávat krev svých velkých mužů.⁵³⁸ O dalším vývoji případu ne-

⁵³⁵ H. Desportes, str. 328.

⁵³⁶ 1812 na Korfu zavražděny dvě děti (Achille Laurent); 1824 rituální vražda na Korfu (Stauf v. d. March, str. 216); 1840 na Rhodu zmizelo dítě ve vesnici Triande; 1843 na Rhodu a Korfu zavraždili Židé přesně nezjištěný počet dětí (Hamont, *L'Égypte sous Méhémed Ali*, Paris 1843).

⁵³⁷ Poslanec Stoecker v pruské poslanecké sněmovně, 14. zasedání z 9. února 1892.

⁵³⁸ Achille Laurent, *Relation historique des affaires de Syrie, depuis 1840 jusqu'en 1842*, II, 301 (srv. G. Ónody, str. 134).

ní nic bližšího známo; podle Achille Laurenta je jisté jen tolik, že velitel celnice v Damašku krátce poté náhle zemřel.

Takový neobratný způsob zasilání krve jistě nebyl obvyklý vzhledem k rafinovanosti svých původců; již jsme výše viděli mnohem vypracovanější a spolehlivější metody.

Bývalý rabín Noe Weinjung, narozený asi 1765 v Kišiněvě jako syn chasidského rabína a po pokřtění žijící pod jménem Neophit v klášteře Cernika u Bukurešti,⁵³⁹ učinil r. 1803 v rumunštině doznání z vlastní někdejší krvavé praxe, které pro svoji důležitost bylo publikováno r. 1834 řecky a 1883 italsky. Mj. tam líčí, jak další rafinovaný způsob uchovávání a zasilání spočíval v tom, že se krví napuštěné plátno spálilo a v zapečetěných lahvích pak ukrývalo v synagogách, takže je rabíni měli trvale k dispozici a mohli práškovou krev podle potřeby sami použít nebo zaslat Židům v těch zemích, kde byla přísnější policejní kontrola nebo vzhledem ke špatným zkušenostem tam k souvěrcům vládla nedůvěra či přímo nepřátelství. Krev umučených obětí mohla poté bez rizika putovat třeba pod farmaceutickým označením...

Že také na evropské půdě až do nejnovější doby existoval takový obchod s krví, to jsme již viděli na případech v Xantenu, Polné a v Chojnici! Cizí Žid, který se v době zavraždění malého Johanna v Xantenu (29. 6. 1891) objevil s černou koženou taškou a stejně rychle zase zmizel, měl tu samou funkci jako známý „pajdavý Žid“, jenž v den zavraždění Anežky Hružové (29. 3. 1899) chvatně odcházel z domu polenského rabína se šestilitrovou nádobou, obalenu voskovaným plátnem! Již roku 1529 po rituální vraždě v Trnavě skryli Židé krev nejprve v synagoze – „nad čímž se bouřlivě radovali“ – a poté ji předali prostředníkovi k další distribuci.

Také samotný obchod i obchodníci s krví jsou nakonec jen součástí systému, za nějž nese před dějinami odpovědnost celé Židovstvo: cílem je totiž zcela plánovitě a vědomě prováděná likvidace všeho nežidovského!

Po výše řečeném už není třeba dále dokazovat, že v tomto likvidačním boji synagogy, „živoucí dcery farizejské školy“ (Rohling), připadá důležitá úloha také místním centrálám.

„Prezident apelačního soudu svobodného města Frankfurtu a poslanec čtyř svobodných měst Německa ve spolkovém sněmu ThDr a PhDr J. F. von Meyer“ se snažil tyto skutečnosti odbýt následující duchaplnou poznámkou: „Co se však týče údajné krvelačnosti, ta by se přece po staletí mohla ukájet i bez zabíjení třeba v lázních a holičských oficínách; proto také žádný Žid krev nekupoval. Nikdo také nikdy neviděl, že by Žid krev ochutnával (!)“⁵⁴⁰

Roku 1693 nabízela na trhu nějaká žena židovským obchodníkům s dobyt看em ke koupi nádobu s krví, „protože ví, že Židé mají rádi krev křesťanských dětí...“ – Židé však byli mnohem chytřejší než tato obchodně zdatná žena; spustili pokřik, povolali městskou stráž a nechali ji odvést na radnici. Tam žena přiznala, že tak jednala z nouze, aby si vydělala pár grošů: „Je to skutečně lidská krev, ale ne dětí, nýbrž vojáků, kterým kvůli nemoci pouštěli žilou a krev vytékala do vody...“ – „Protože

⁵³⁹ Dr. H. J. v. Freyenwald, *Jüdische Antisemiten* („Weltkampf“, srpen 1940, str. 199).

⁵⁴⁰ Baumgarten, *Die Blutbeschuldigung gegen die Juden usw.*, Vídeň 1883.

vyšetřování prokázalo pravdivost její výpovědi, byla žena propuštěna s přísným napomenutím, aby napříště takových obchodů zanechala...⁵⁴¹

Např. ve Starém zákonu je požívání zvířecí krve zakázáno pod hrozbou božích trestů, zatímco zákaz požívání lidské krve se nikde nenachází, odhlédneme-li pro tentokrát od krvavého učení rabínů – rozpor je jen zdánlivý! Židé mají pevné přesvědčení, že již pouhý styk s ostatními národy, ba dokonce jen pohled na akuma⁵⁴² jejich krev fakticky znečišťuje! Stejně bystrý jako bezohledný důvtip rabínů našel během staletí subtilní prostředek, jímž se mohli údajně očistit, a z opatrnosti si jej nadále předávali pouze ústně. Již staří asijské lékaři znali přírodní zákon, že stejné lze léčit stejným. Ze světa mechaniky je známo, že stejné póly se odpuzují. Na témže principu je postaveno očkování. Pokud je někdo infikován chorobou, podává se mu nepatrné množství téže choroboplodné látky v minimálním množství a absolutní čistotě. Moderní medicína potvrzuje dokonale přírodní zákon, že stejné se léčí stejným a to s tím větším úspěchem, čím je dávkování menší!

Právě v tak nepatrném dávkování se dává nežidovská krev do velikonočního pečiva Židů, do macesů. K této věci prohlásil r. 1475 rabín Samuel z Trientu, že otec židovské rodiny při přípravě macesů přidává do těsta trochu krve nežidovského dítěte; stačí k tomu množství velikosti čočky. Vrchní rabín z Damašku pekl osobně velikonoční chleby s krví nežidovských obětí a rozeslal je do všech směrů k „očistě“ svých souvěrců.

Tato krev je však podle židovského učení zvláště účinná pouze tehdy, když je získána za nepředstavitelných muk a utrpení oběti! „Macesy (mazzen) jsou připraveny tak, jak musejí být,“ říkal Samuel při jejich rozdělování v Trientu, a přítomní dobře věděli, co je tím myšleno...

Lazarus Goldschmidt (Elieser ben Gabriel) cituje pasáž z traktátu Schabbath (119a), kde se „císař“ rabína Josua ben Chanana dotazuje, proč šábesové pokrmy tak nepříjemně páchnou. Rabín odpověděl: „Protože do nich přidáváme koření jménem sabbath!“ – „Císař“ chtěl takové koření také mít, ale rabín prohlásil: „Koření je užitečné jenom pro toho, kdo se účastní sabbatu. Ty tak nečiníš a proto ti není k užitku.“ – Co je to za zvláštní substanci, „koření jménem sabbath“, kterého „užívají“ jenom Židé?

19. ledna 1882 se v „Archives Israélites“ nabízelo vin cascher (košér víno) s výslovným certifikátem vrchního rabína – ještě si pamatujeme na podobná „potvrzení“ trientských obchodníků s krví. V témže listu se 2. března nabízelo „košér víno“ k velikonočním svátkům. A 16. března 1882 tam bylo možné číst inzerát: „Delikatesy pro židovské velikonoční obyčeje. Madame Haasová ručí za nekvašené chleby (macesy)“. – Pro vysvětlení méně zběhlému čtenáři ještě dodáváme, že se slovo košér píše různě: coscer, causcher, cascer, kascer, koscer atd.!

⁵⁴¹ Tentzel, *Monatl. Unterr.*, 1693, str. 533.

⁵⁴² Tj. Nežida. – Srv. také skvělé vývody M. Bewerse v jeho Gedanken („Myšlenkách“), Drážďany 1893, které svého času vzbudily obrovský rozruch a vynesly mu lavinu urážek a proklínání, ale také nejvyšší ocenění mj. od Bismarcka!

„Almanach pro Izraelity“⁵⁴³ byl doslova přeplněn takovými inzeráty. Několik pařížských pekařů dodávalo „obvyklé velikonoční chleby pro svátek pašah“, jiný ovšem prohlašoval, že pouze on má oprávnění prodávat všechno nezbytné pro tento svátek! – Také v Orientu byly a dodnes jsou pověstné židovské *mossa guésira* (krvavé macesy) vedle „obyčejných“ *mossa*! Opravdu zarážející shoda!

Proč mají tyto výrobky certifikáty *rabínů* a nikoli „zbožiznalecké potvrzení“ příslušných odborníků, jestliže se podle Židů jedná o zcela neškodné věci?

Dnešní Židé tedy v oprávněném spoléhání na nevědomost Nežidů zcela veřejně obchodují s rituálním chlebem a vínem k svátkům pašah a purim, opatřeným potvrzením svých rabínů zcela tak, jak tomu byli zvyklí již ve středověku!

Potom již lépe porozumíme Heineho výroku ke svým souvěrcům: „... ostatně jste i nyní, stejně jako ve středověku, p u t o v n í m t a j e m s t v í m ...“

30. března 1882 tentýž list „Archives Israélites“ „věřícím“ důrazně připomínal, že „religiózní“ předpisy svátku pašah jsou mimořádně důležité a nelze je opomíjet. Příprava macesů „vyžaduje bezohlednou přísnost“ a ženy by se měly v té době vzdálit! – „Bezohledná přísnost, která se zde vyžaduje, nevynechání sebemenšího religiózního předpisu, nepřítomnost žen – porovnejme si to se soudními spisy trientského procesu a hlavně přemýšlejme... Rabínské učení o krvi existuje pouze jako učení t a j n é, jak prokázal trientský proces – a t r v á d o d n e s ...“⁵⁴⁴ – Žena z lidu, která svému chráněnci důrazně říkala: „Měj se na pozoru před Židy, Werne-re, protože se blíží Velký pátek!“, stejně jako o šest století později matka xanten-ského chlapce, která při zprávě o smrti svého dítěte mateřským instinktem zvolala: „To udělal Žid!“ jsou pro nás mnohem cennějšími svědky než všechny učené „posudky“ dohromady.

Krev je zvláštní materie; má také schopnost vyvolávat antipatii a nepřátelství. Každý myslivec může ze své praxe uvést množství příkladů, že krev, prolitá z krve-láčnosti, zabraňuje přátelskému „sbližování“ tvorů. Krev, kterou takovým tvorům odebereme, nás od nich odděluje, mléko, jež nám dávají, nás s nimi pojí. Kráva, která dává dítěti mléko, a Žid, jenž je rituálně podřezává – to jsou představy, které se po generace pevně usadily v myšlení národů. „Když je ve vesnici Žid, nesypu ra-ději ani slepicím,“ říkaly hospodyně na Dolním Rýnu. A kdykoli sedláci viděli táh-nout svou vesnicí tyto černé bestie, „spoluobčany mosaické konfese“, okamžitě zneklidněli podobně jako dobytek v jejich stáji, když cítí obcházet šelmu. Je to věč-ná a přirozená „obava před Židy“, kterou znali již Galilejští!

Poslední smysl krvavé oběti, její konečnou interpretaci však může asi podat jen samotný Žid. Před zhruba šestnácti lety vyšlo filosofické dílo Žida Oskara Goldberga z Berlína s titulem „Bytí Hebrejců. Úvod do systému pentateuch“.⁵⁴⁵ Tato dnes vzácná kniha byla přístupná pouze vůdčím Židům a také úzkostlivě strážena před nepovolanými. „Propracujeme-li se touto ne právě jednoduše psanou knihou, spadnou nám z očí šupiny,“ říká o tom Joh. von Leers.⁵⁴⁶ – Goldberg, jeden z „moud-

⁵⁴³ Vycházel svého času v Paříži, 11 rue des Posiers (orig. název není uveden; pozn. překl).

⁵⁴⁴ Podle katolického faráře dr. Josefa Deckerta (1893).

⁵⁴⁵ V originále *Wirklichkeit der Hebräer. Einleitung in das System des Pentateuch*.

⁵⁴⁶ Srv. jeho nesmírně zajímavý článek ve „Weltkampfu“, sešit 187, 1939.

rých v Izraeli“, uvádí zcela jasně, že účelem židovské obětní služby skrze krev, v níž je obsažena biologická síla života, je trvale si zpřítomňovat Jahveho. Smyslem rituálu je stále znovu stmelovat národ v boji proti ostatním Elohim (bohům!), ale také současně z něj vytlačovat prvky, které pocházejí z podstaty jiných Elohim (tedy Nežidy!). „Příkázání čistoty... jsou pro Goldberga odvozeny z této základní myšlenky“ (v. Leers).

Podle Leersova soudu se z Goldbergových argumentů nechá odvodit „oprávněnost“ rituální vraždy...

Přítomnost Jahveho se tedy vyvolává černou magií „k nabytí sil proti ostatním národům ve válkách židovského Boha...“

Žid Goldberg nám podle slov svého kolegy Güdemanna⁵⁴⁷ umožňuje náhled do „oněch komnat židovské literatury, které jsou pro outsidersy ještě nepřístupnější než mnohý knížecí dvůr...“

Separování od všech národů a stát ve státě, takové jsou myšlenky Židů, které nemůže změnit ani voda křtu. Věčné nepřátelství mezi jejich krví a krví všech ostatních národů! „Vložím nepřátelství mezi tvoje sémě a jejich sémě...“

Proti fanatické politice krve Židů se nežidovská krev pozdvihla. Německu byla v tomto gigantickém boji přisouzena hlavní role: mravnost bojuje proti nemravnosti, hrdinství proti zločinctví, světlo proti temnotě a krev proti krvi!

Jinak nelze židovskou otázku řešit. Tak tomu bylo po tisíciletí, a je tomu tak i dnes...

⁵⁴⁷ Rabín Güdemann, *Geschichte des Erziehungswesens und der Kultur der Juden in Italien während Mittelalters*, Vídeň 1884.

Dodatky

1

Překlad děkovného dopisu egyptskému místokráli⁵⁴⁸

Vaše Výsosti atd. – Poté co jsme v Evropě uslyšeli o obviněních, vznesených proti některým z Vám poddaných Židů, stejně jako o jim způsobeném utrpení a mučení, aby z nich bylo vynuceno přiznání, a protože dále víme, že naše náboženství zločin, z něhož jsou obviňováni, nejenže neschvaluje, ale přímo nás učí ošklivit si užívání krve, byli jsme svými souvěrci v Evropě vysláni prosit Vaši Výsost o spravedlnost. ...

Přicházíme proto s pevným přesvědčením, že Vaše Výsost, v Evropě tak proslulá statečností v poli, moudrostí v radě i laskavostí ke všem poslušným poddaným bez rozdílu, vyhoví ve své obvyklé dobrotě naší žádosti. Přicházíme bez nenávisti a bez vášní, pouze s upřímnou touhou po odhalení pravdy. Proto se obracíme na Vaši Výsost se žádostí, aby nám udělila oprávnění odebrat se do Damašku a tam zahájit takové vyšetřování, jež by vedlo k objasnění záležitosti obviněných, která veškerému židovskému obyvatelstvu města způsobila až dosud neslýchané utrpení, a také aby výsledek takového vyšetřování byl úředně potvrzen guvernérem Damašku a předložen Vaši Výsosti. Dále prosíme Vaši Výsost, aby nás pro naši misi vybavila nezbytnou imunitou a dovolením mluvit s uvězněnými tak často, jak to bude potřebné. Budiž nám dovoleno ještě dodat, že oči celé Evropy hledí na Vaši Výsost, a že vyhovění naší žádosti potěší celý civilizovaný svět. Je známo, že vladař, který si získal takovou slávu, si ještě více cení spravedlnosti. Je to Váš génius, vaše pravdivost a láska ke spravedlnosti, která tuto deputaci všech izraelitů světa přiměla obrátit se s důvěrou na Vaši Výsost s vědomím, že takový apel nezůstane marný.

Alexandrie, 4. srpna 1840

Moses Montefiore

*

⁵⁴⁸ „Der Orient“ č. 41, str. 315-316.

Pan Crémieux ve Vídni⁵⁴⁹

(kráceno)

Vídeň (začátek prosince 1840)

Pan Crémieux odcestoval do Paříže, zahrnován projevy úcty a zvláště účasti ze strany zdejšího izraelitského obyvatelstva. Kníže Metternich poctil obhájce ubližované a týrané menšiny vyznamenáním, jak tomu bývá v případě velkých státníků. Židovská obec jako projev díky za jeho ochranu svých bratrů v Bejrútu uspořádala banket, jakých toto město mnoho nevidělo. Konal se v hotelu U římského císaře, měl více než 80 prostírání, a o jeho aranžmá se postaraly dámy, které však odepřely přímou účast.

Úvodem zdejší učitel náboženství dr. Manheimer přečetl a předal panu Crémieuxovi děkovnou adresu zdejší židovské obce, sepsanou na pergamenu a vyjadřující pocity radosti nad záchranou lidské cti souvěrců. Adresa byla vložena do zlatého pouzdra tak hustě posázeného brilianty, že jeho cena činila 14 000 zlatých. Adresa zněla:

„Izraelitská obec ve Vídni, vedena živou účastí s posvátnými zájmy a právy svého národa a víry, prodchnuta hlubokou úctou a obdivem k šlechtným mužům slova i činu, kteří se za tyto zájmy a práva postavili a osvědčili v posvátném a přeslavném boji, se nyní ráda chápe příležitosti, aby veleváženému pánovi, který se v zápase postavil do prvních řad a dosáhl vítězných vavřínů, dosvědčila svoji hlubokou úctu a obdiv. Jakkoli obdivujeme dar slova a sílu řeči, který Vám Bůh v takové plnosti propůjčil, tím více žasneme nad Vaším vlivem a úspěchem, a poznáváme ruku Boží v tom, že také v našich řadách nechala povstat muži, který je pln Božího ducha a vládne slovem v pravdě a jasnosti. Jedním slovem, obdivujeme talent, který založil Vaši slávu. ... Za své souvěrce jste vstoupil do kolbiště a zbavil jste je urážek a ponižování. ... Zachránil jste jejich čest a ukázal světu, že od Abraháma a jeho kmene, který jako první pozdvihl ruce k Bohu, jenž stvořil nebe i zemi, vyšla víra, naplňující svět a je pevně postavená na pilířích zákona, práva a mravů. Své dlouholeté úsilí jste nyní, velevážený pane, korunoval novým skvělým činem a zapsal jste své jméno do dějin našeho národa, které jsou tak staré jako dějiny světa. Vstoupil jste rytířsky a bratrsky do kolbiště za všechny nešťastné oběti tyranie a náboženského fanatismu. Opustil jste dům i vlast jako kdysi proroci dávných dob, cestoval jste přes moře až do staré egyptské země, kde zuřící epidemie, rozmršky a války ohrožují život, a hájil jste věc svého lidu i své víry před mocnými tohoto světa jako kdysi Mojžíš: ‚Vydej mně spoutané syny mého národa, aby mi sloužili!‘ Zlomil jste okovy na rukou spoutaných a uvězněné jste vysvobodil ze žaláře. ... S těmito pocity Vás nyní pozdravujeme jako předního hrdinu ve svatém boji. A byť i náš hlas není tak silný, aby dolehl až k Vašemu vznešenému spolubojovníku siru Mosesi Montefioremu, k němuž cho-

⁵⁴⁹ „Der Orient“ č. 52 (26. prosinec 1840. – Doslovná zpráva).

váme rovněž hlubokou úctu, dovoluňte nám alespoň prohlásit, že prvním, co Vás na německé půdě vítá, je výraz úcty a uznání za vaše společné úsilí od Vašich německých souvěrců. Pokračujte odvážně a pevně v nastoupené cestě – bude to Vaší slávou a naší ctí!“

Poté pan Crémieux povstal a s pohnutím přednesl francouzsky improvizovanou řeč, jež si zasluhuje být všeobecně známa již pro nádherné motivy i uznání, které řečník vzdal humanitnímu principu:

„Vážení pánové, jsem hluboce dojat a jistě pochopíte, že mně budou místy scházet slova, jimiž bych vyjádřil své myšlenky. Nemohu se ubránit slzám dojetí při pohledu na tuto skvělou reprezentaci souvěrců, která je nepřiměřenou odměnou za mé tak prosté a samozřejmé jednání. Jsem advokát a viděl jsem se nucen chránit nešťastné, jsem Žid a cítil jsem se povinen bojovat proti religi-óznímu pronásledování. Jsem člověk, a cítil jsem nutnost vystoupit proti barskému mučení; nebylo by zločinem otálet? Konal jsem jen svoji povinnost, a jaké se mně dostalo odměny! Na mé cestě mně izraelité všude obklopovali jako nekonečný triumfální průvod. Na Korfu jsem byl přijat veřejným souhlasem a přáním zdu, v Terstu jsem byl zahrnut nejsrdečnější účastí a pochopením, v Benátkách na mou počest uspořádali hotový karneval proje-vů sympatií, a konečně zde podléhá moje srdce pocitům nepopsatelného doje-tí. Hájl jsem, říkáte, před soudními tribunály i v tisku svatou věc židovské emancipace, ale tím jsem obhajoval také svůj domácí krb, zásadu svobody ná-boženství, velký a vznešený princip, jímž se nebe pojí se zemí tím, že každý člověk může podle své vlastní víry holdovat Bohu a prokazovat mu svoji lás-ku. Chopil jsem se pera, když pomlouvači začali chrlit svůj jed na židovské náboženství, a přivolal jsem si na pomoc sympatie všech šlechtných lidí. Cítil jsem však také sílu práva a energie duše; nebylo by moje mlčení nedůstojnou zbabělostí? Vzduoval jsem všem osobním nebezpečím fanatické nenávisti i vražedného klima. Těm, kdo by mně chtěli zastrašit, bych odpovéděl: „Smrt je všude, ale šťasten ten, kdo hledá vznešenou smrt!“ Naše úloha byla korunována úspěchem; okovy padly, brány vězení se otevřely mučeným, uprchlíci byli vráceni svým rodinám. Ale naše věc byla přece tak spravedlivá a naše právo tak mocné! Také jsem v Orientu založil školy pro chudé a až dosud opuštěné děti. Mojí zásluhou je však pouze to, že jsem porozuměl vaší myš-lence a řekl jsem si: je dobře, že Židé Západu jsou se Židy Východu spojeni posvátným poutem vzájemné ochrany, jehož důsledky mohou být nedozírné pro věc civilizace a pokroku v zemích fanaticismu a nevědomosti.

Co chtějí ti, kteří nás pronásledují svou nesmiřitelnou nenávistí? Proč v na-šem století filosofie a osvícenosti znovu probouzejí ubožácké pomluvy stře-dověku a směšnou pověru z časů hrubosti a násilí? Nejsou snad lidé, kteří ve všech zemích stojí mimo zákony národů, stejně tak svobodní a ctnostní? A není snad velkou ctností účast, která se jako elektrickým impulsem projevi-la na celém světě s nenávistně pronásledovanými bratry? Nezasluhuje si snad židovské obyvatelstvo, jehož srdce je plné krásných citů a lásky k bližním, aby

mohlo žít mezi ostatními lidmi a být jim na roveň? Jaká ctnost nám schází... láska k vlasti?

My francouzští izraelité, občané svobodné země, jež nám dala vlast, chováme v sobě nadšený cit, který tvoří národ velikým a vy, pánové, víte, že vlast je rovnost práv i povinností. Ano, pánové, vy také jednou dospějete k této drahé vlasti, k životu ve skutečném životě! Ano, také vy, Židé Rakouska, dostanete svoji vlast, protože Rakousko v případě Damašku ukázalo, že nezná žádný rozdíl víry, mluví-li se o humanitě. Já, Francouz, v tomto hlavním městě rakouského císařství svolávám: Budiž čest a sláva Rakousku! Sláva knížeti Metternichovi. Sláva také buď generálnímu konzulovi Laurinovi, který prokázal odpor k bezpráví a vynesl krvavé drama na světlo rozumu. ... Sláva patří také Merlatovi, který v dějišti strašných poprav⁵⁵⁰ bojoval až do posledního dne.

Vážení pánové, také tisk nás mocně podporoval, především německý, francouzský i anglický, a zasazoval mohutné úderů religiozní intolerance. Tisk je pochodeň! Fanatismus se zalekl světla... mučedníci z Damašku budou našimi posledními mučedníky! Západ se svou civilizací vítězně proniká na Východ nejen v politických, ale také v sociálních otázkách, a stává se zárukou budoucnosti národů. Díky, steré díky, pánové, za projevenou úctu a přátelství! Zachovám si je jako vzácný poklad, jako dědictví pro svého milovaného syna...

Jásot přítomných byl nepopsatelný. S nadšením se poté připojelo na císaře a panovnícký dům, i na knížete státního kancléře, který tolik napomohl věci spravedlnosti a humanity.

Fürth, 4. prosince 1840.⁵⁵¹

Při příjezdu pana Crémieux 2. prosince do Norimberku jej uvítala delegace zdejších izraelitů, aby mu prokázala poctu a pozvala k slavnostní hostině. Reprezentanti zdejší židovské obce přijali pana Crémieux skutečně velkolepě. Při banketu přednesl rabín dr. Löwi děkovnou řeč a poté předal hostu Knihu Ester jako nádherný manuskript v starožitné vazbě. ...

Frankfurt nad Mohanem.

Také zde byly oslavovanému obhájci nevin a podporovateli civilizace projeveny početné důkazy úcty a vážnosti. ... 7. prosince uspořádal pan C. Kann v užším kroužku přátel slavnostní oběd pro oslavence, po jehož skončení pan Crémieux navštívil lóži U Frankfurtského Orla⁵⁵² a zúčastnil se tam improvizované slavnostní

⁵⁵⁰ Jak známo, nebyl „popraven“ ani jediný Žid!

⁵⁵¹ „Israelitische Annalen“, č. 51 (prosinec 1840).

⁵⁵² Lóži U Frankfurtského Orla (Zum Frankfurter Adler), zal. 1832, lze stejně jako lóži U Vycházejících Červánků (Zum Aufgehenden Morgenröte) označit plným právem za „platformu politické emancipace a shromaždiště židozедnářské inteligence“ (F. A. Six, *Freimaurerei und Judenemanzipation*, Hamburk 1938). Odtud vycházely zlověstné židozедnářské nitky do celého Německa. – Crémieux dobře věděl, proč navštívil obě tyto lóže, podřízené Velkému Francouzskému Orientu; ztělesňovaly samu „kvintesenci duchovní elity izraelských obyvatel Frankfurtu“. Tito Židé „kráčeli v čele svých souvěrců ohledně vzdělání a ve-

večeře, která se protáhla až do noci. Společnost lóže mu předala 1 000 franků jako příspěvek na Crémieuxovu školu v Káhiře. ... 7. a 8. prosince poctil pan Crémieux svojí přítomností také naše měšťanské a reálné školy a vyslechl si několik vyučovacích hodin. Nakonec je třeba ještě vyzdvihnout nádhernou slavnostní večeři se stovkou hostů, kterou uspořádala společnost (lóže) U Vycházejících Červánků na počest šlechtného bojovníka. V překrásně vyzdobeném sálu byla vystavena pamětní deska, zachycující hlavní etapy jeho činného života. ... Poté přítomní oslavence doprovodili do jeho hotelu a uspořádali mu pod okny serenádu.

*

řejné výuky a vedli je z temna předsudků k vyššímu světlu“. Srv. také Dieter Schwarz, *Die Freimaurerei*, Berlin 1938, str. 29.

Protokol II. výslechu Moritze Scharfa z 22. května 1882 (1,15 hod v noci)
v Nagyfalú, vedený vyšetřujícím soudcem Barym

„Znal jste Esther, dceru paní Solymosiové? Pokud ano, jak vypadala?“

„Znal jsem Esther od vidění, ale věděl jsem o ní jenom tolik, že je dcera Solymosiových. Starší dceru Sophii jsem znal dobře. Mladší sestru jsem znal jen od vidění; vypadala téměř stejně jako její starší sestra, jenom byla menší.“

„Jak byla Esther tehdy oblečena a měla něco v ruce, když vešla?“

„Na hlavě měla obnošený bílý šátek, kolem krku načervenalý šál a na sobě světlý kabátek a modravou sukni. V ruce držela starý žlutý plátěný uzlík. Můj otec se jí ptal, kde byla a co v uzlíku nesla, a ona odpověděla, že v Kohlmeyerově krámku, kam ji paní Andrea Huriová poslala pro barvu.“

„Znali vaši rodiče Esther?“

„Znali, protože ji oslovovali jménem, a proto jsem také já věděl, že se jmenovala Esther; až do té doby jsem pouze věděl, že je dcerou Solymosiových a sestrou Sophie, a že slouží u paní Huriové.“

„Co se stalo s Esther v sobotu, kdy přišla do obydlí vašeho otce?“

„Na žádost mého otce vzala svícný se stolu, vylezla na židli a postavila je na komodu.“

„Kdo byl tehdy v místnosti?“

„Otec, matka, moji malí sourozenci Samu s Rószí, a já.“

„Co se stalo s Esther potom?“

„Poté co postavila svícný na komodu, vešel dovnitř židovský žebrák, který k nám už den předtím přišel s dvěma žebračkami a asi dvouletým chlapcem. Nevím, jak se žebrák jmenoval, vím jenom, že přišel z Löku, byl vyšší postavy, nosil černý vous a byl v obličeji tmavý. Žebrák řekl Esther, aby s ním šla do synagogy, a když se vzpírala, chytil ji za ruku a odvedl z našeho obydlí.“

„Šel jste spolu s rodiči za žebrákem?“

„Moji rodiče zůstali v místnosti, ale já jsem za žebrákem šel a viděl jsem, jak odchází s Esther do synagogy. Po nějaké chvíli jsem zaslechl ze synagogy křik; zaslechl jsem třikrát volání o pomoc, jakoby někdo křičel: ‚Pomozte mi, lidi!‘ Běžel jsem ke dveřím synagogy, ale byly zamčené. Podíval jsem se klíčovou dírkou a protože tam nebyl klíč, viděl jsem Esther v košili ležet na zemi a její oblečení bylo na stole. Cizí košeráci z Téglásu a Tarczalu dívku pevně uchopili a náš košerák Salomon Schwarz ji prořízl hrdlo nožem, který byl o něco větší a mnohem širší než obyčejný kuchyňský nůž.⁵⁵³ Udělal jím na hrdle řez, potom oba cizí košeráci a žebrák dívku zdvihli, a Salomon Schwarz jí mezitím u hlavy držel dva talíře, do nichž proudila krev, kterou později přelil do velkého hrnce. Potom dívku znovu oblékli. Zatímco ji oblékali, přišli ze zadní části synagogy ještě čtyři další Židé, Samuel Lustig, Abraham Braun, Lazar Weißstein a Adolf Junger, a postavili se kolem těla dívky. Pak jsem se vrátil do světnice a vyprávěl jsem rodičům, co jsem viděl. Ti si

⁵⁵³ Typický košerácký nůž!

právě sedli ke stolu a začínali jíst. Když jsem začal vyprávět, řekla mně matka, abych mlčel.“

„Šel jste pak zpátky do synagogy?“

„Ne. Obědval jsem s rodiči, až se pak asi po hodině vrátil ze synagogy židovský žebrák a řekl mně, abych zamkl dveře. Šel jsem tam a viděl, jak odcházejí košeráci z Téglásu a Tarczalu i Salomon Schwarz se čtyřmi dalšími Židy. Našel jsem klíč na okně v předsíni a aniž bych se podíval dovnitř synagogy, vyšel jsem ven a zamkl vnější dveře. V předsíni jsem už tělo Esther neviděl, ani tam již nebyly žádné stopy krve.“

„Kam jste pak klíč odnesl?“

„Do naší světnice a pověsil jsme ho na hřebík.“

„Jak dlouho tam klíč visel?“

„Do pěti hodin odpoledne a pak jsem zase dveře odemkl; nejprve přišli tři košeráci a bývalý košerák Emanuel Taub, a s nimi Hermann Rosenberg a Jakob Süßmann. Později přišli ještě další Židé, na jejichž jména si už nepamatuji.“

„Kde je ukryta mrtvola Esther?“

„To nevím.“

„Proč jste všechno neřekl již při prvním výsledku?“

„Bál jsme se, otec by mně vyhnal z domu.“

„Co vás přimělo k přiznání, když jste do Nagyfalu přišel s komisařem a ostatními pány? Hrozil vám někdo nebo vás k tomu nutil?“

„Nikdo mně nehrozil ani k tomu nenutil; dobrovolně jsme řekl pravdu tak, jak jsme ji vypověděl i teď.“

Přečteno, schváleno a potvrzeno.

Moritz Scharf v. r.

Josef Bary v. r., vyšetřující soudce

*

Z projevu poslance Rickerta v pruské poslanecké sněmovně 9. února 1892 ⁵⁵⁴

„Vážení pánové, mám v úmyslu obrátit pozornost této sněmovny i pana ministra spravedlnosti k záležitosti, která již po měsíce tak silně vzrušuje část obyvatelstva. Mám na mysli případ Buschhoff, xantenskou vraždu chlapce.

Večer v šest hodin 29. června byl v Xantenu v kravíně zavražděn pětiletý chlapec městského představeného Hegmanna. Mrtvola chlapce byla, jak se říká, nalezena ve stavu, který měl vyvolat podezření, že se vraždy musel dopustit člověk, obeznámený s porážkou, protože řez prý byl veden znalecky. Chlapec vykrvácel. V Xantenu, městečku se zhruba třemi až čtyřmi tisíci obyvatel, okamžitě zavládlo silné vzrušení a část obyvatelstva začala ukazovat na domnělého viníka, na blízko kravína bydlícího židovského řezníka Buschhoffa.

Vážení pánové, od té doby si židovští členové městečka vytrpěli těžké časy; štválo se proti nim všemi možnými prostředky. Někteří lidé dokonce líčili zločin jako rituální vraždu, a pokud jsem dobře informován, jsou v Xantenu k pobuřování obyvatelstva vyslovovány tytéž věci, jakých se již dříve použilo na Korfu.

Antisemitský tisk hanebně podezírá nejen státního návladního a vyšetřujícího soudce, ale také pána ministry spravedlnosti a vnitra. Uváděly se například příbuzenské vztahy mezi obhájcem hlavního obviněného a vyšetřujícím soudcem jako důvod, proč je věc projednávána tak pomalu a ledabyle. To je bezpříkladně podle podezírání mužů, kteří jistě jednali jen podle svých úředních povinností.

Jak daleko již věc zašla, ukáži vám na dvou příkladech. Po Buschhoffově propuštění se žádá jeho opětné zatčení. V jakém smyslu si tito lidé představují výkon práva v Prusku, vyplývá z následující pasáže listu ‚Neue Deutsche Zeitung‘. Právě tam je ostatně hlavní hnízdo antisemitismu a vznášených podezírání. Mimo jiné ve zmíněném listu stojí následující věty:

„Je-li však (Buschhoff) vinen, proč jej nechávají na svobodě? Jsou snad za tím vztahy ještě temnější než vražda nevinného dítěte?“

Co tomu říkáte, vážení pánové? Něco takové se nazývá výkon spravedlnosti! Když se v cizině dočtou, že se nějaký časopis odvážil říkat takové věci, co si asi pomyslí o naší jurisdikci?“

Rickert si pak postěžoval, že byl „obtěžován“ i císař.

„Vážení pánové, domnívám se, že je třeba odsoudit nestydatost, s níž byla do probíhajícího vyšetřování zcela bezdůvodně zatažena nejvyšší osobnost státu. Tito pánové jsou den ze dne výbojnější – abych použil mírného výrazu!

Vážení pánové, na závěr zmíním ještě hlavní věc, totiž otázku rituální vraždy! Pošetilá bajka o rituální vraždě, sahající až do časů temného středověku, kdy ještě nebyla osvěta tak pokročilá, je nyní znovu vytahována předním tiskovým orgánem konzervativní strany! Což tento tiskový orgán (‚Kreuzzeitung‘) sám necítí, že se taková pošetilá báje už do naší doby nehodí?

⁵⁵⁴ *Stenographische Berichte über die Verhandlungen des Hauses der Abgeordneten*, Berlín 1892.

Rituální vraždu v roce 1882 (Tisza-Eszlár) prohlásil biskup Kopp za rouhavou nepravdu, ale také proti ní v minulosti slovem i písmem vystoupili přední papeži jako nejvyšší pastýři katolické církve. Mám zde před sebou pamětihodný spis kardinála Ganganelliho z roku 1759, když byli polští Židé obviněni z rituální vraždy (smích na pravici) – nevím, co je na tom pánům k smíchu – když tedy byli polští Židé obviněni, kardinál se proti tomu výslovně ohradil a svou všestrannou učení prokázal, že rituální vražda je pouhá báchorka, kterou je třeba odmítnout...“

Rickert si pak stěžuje na článek listu „Kreuzzeitung“.

„Nikoli, vážení pánové, takové věci nepatří do 19. století, jehož závěru se blížíme. To však nejsou zbraně křesťanské lásky a tolerance, nejsou to ani zbraně ústavy a zákona. Nikoli hosty, jak říká ‚Kreuzzeitung‘, nýbrž rovnoprávními spoluobčany jsou Židé v našem státu, a běda těm, kteří by na tato práva svévolně vložili ruku!“ (Nadšené volání: bravo! na levici.)

*

Rohlingův přípis soudu v Kleve

Královskému trestnímu soudu v Kleve.

Slavný soudní tribunále!

Známý štrasburský profesor dr. Nöldeke s odvoláním na moji osobu předložil vašemu fóru znalecký posudek o rituální vraždě.

Svědomy a čest mně nutí proti takovému posudku vznést protest. Profesor Nöldeke nazývá lehkovážností, když se stále znovu opakuje, že Židé potřebují k rituálním účelům křesťanskou krev. Tvrdí, že se „značnou jistotou“ lze říci, že v Talmudu o tom není nic obsaženo; podle jeho názoru tomu nic nenasvědčuje ani v Sefer halkutim nebo v Zoharu. Podle pana Nöldekeho prý Delitzsch toto obvinění z používání krve co nejrozhodněji vyvrátil a můj starý přítel Bickell to měl také prohlásit za podvod.

Považuji za podivné, že profesor Nöldeke obviňuje jinak smýšlející z lehkovážnosti, zatímco sám si pro sebe nárokuje pouze „značnou jistotu“. Pokud jde o Delitzsche, psal velice zaujatě o procesu Rohling/Bloch, aniž by k tomu měl oprávnění ze strany zúčastněných. Co se týče Bickella, tak ten rituální vraždu nikdy neprohlásil za podvod, nýbrž byl se mnou vždy zajedno v tom, že historie tuto obžalobu plně potvrzuje, protože informuje o početných vraždách tohoto druhu, které byly kriminalisticky posouzeny a konstatovány.

Také Eisenmenger poukazuje na tyto skutečnosti. Jestliže není možné dějinná fakta popřít, je pochopitelné, že i vzdor vykastrování jistých rabínských spisů se v nich místy najdou texty, nasvědčující rituální vraždě a obsahující narážky, které přes veškerou opatrnost redakce mluví ve světle historických daností zcela jasnou řečí. Proto zde prohlašuji, že také ve vykastrovaných vydáních Talmudu jsou místa, této věci nasvědčující, kdežto Sefer halkutim a Zohar o ní mluví mnohem určitěji.

Poté, co bylo moje nejpevnější přesvědčení úředně před soudem pranýřováno jako lehkovážnost, považuji za svou povinnost dát soudu na vědomí následující: před Věčným soudcem nemohu jinak a prohlašuji,

že obvinění z vraždy pro krev jsou oprávněná!

V plné účtě kanonikus dr. theol. et phil. A. Rohling, profesor hebrejských starožitností na c. k. německé univerzitě v Praze.

Praha, 10. července 1892

*

Ze závěrečné řeči českého obhájce dr. Baxy před porotním soudem
v Kutné Hoře⁵⁵⁵

Dr. Baxa nejprve uvedl, že soukromoprávní nároky, ať peněžní, pohřebné nebo snad jiné, jsou přirozeně vedlejší, protože matka má především právo dovědět se, proč byla její dcera zavražděna, proč byla tak strašlivým způsobem utracena!

„Velectění páni porotci! Proč tedy, z jakých pohnutek byla Anežka Hrůzová zavražděna, co si má myslet její matka? Chce vědět, kdo to byl a proč tak těžce ublížil Anežce. U rodičů je to přirozené, že se neptají jen kdo uhodil, ale také proč uhodil. A což teprve, když dítě přijde o život!

Velectění pánové! Bohudík a také bohužel jsme se dověděli pravou příčinu smrti; pachatelům ani ve snu nemohlo napadnout, že přijde jejich čin tak brzo najevo. Počítali snad na celou řadu vražd, které dobře ukryli a když jejich oběti byly odkryty, nebylo na nich vidět, jakým způsobem byly zahubeny. Oni si počínali s tím úmyslem, aby jejich oběti byly co nejvíce ukryty a počítali se vši pravděpodobností, že také dlouho ukryté zůstanou.

Při první vraždě na světě volala krev zavražděného o pomstu, zde však nevolala o pomstu, poněvadž zde krve nebylo, ale celé mrtvé tělo volalo o pomstu. A prozřetelnost dala příležitost spravedlnosti, aby vypátrala, jakým způsobem byla Anežka Hrůzová sprovedena se světa a kdo byl pachatelem.

Velectění pánové! To mrtvé tělo je důkazem, že promluvílo po smrti a mluví dnes k celé veřejnosti i k vám jako k soudcům. Stav, v jakém byla mrtvola nalezena, dosvědčuje nejlépe způsob vraždy, a my se ptáme s matkou Anežky, proč její dcera, ta ctnostná křesťanská panna, byla zavražděna!

Velectění pánové! Nechci pracovat s nějakými smyšlenkami, nechť mluví znalecký důkaz.

V mrtvole nebylo nalezeno ani dost málo krve a to množství, které se našlo, nijak nesouhlasí ani v nejmenším s množstvím krve, které každý člověk a zejména Anežka Hrůzová jako zdravá a silná žena musela mít. Podle soudních znalců stala se vražda asi tím způsobem, že Anežka Hrůzová byla ze začátku omráčena. Nemohou říci, proč se to vše dělo a také to od nich nikdo nežádá. Ale musela dostat první ránu za živa, poněvadž vyšla krev, kdežto po smrti by se krev nebyla ukázala. Potom byla přepadena a škrcena provazem.

Velectění pánové! Na to račte dát pozor, k jakému cíli byla Anežka Hrůzová zavražděna. Vrahové na ni vrhli smyčku z nějakého důvodu; snad aby ji omráčili, ale hlavně aby nemohla křičet. Avšak kdyby šlo vrahům o to, aby se jí zbavili jako osoby, bylo by nejjednodušší, kdyby smyčku o minutu déle přidrželi a Anežka Hrůzová byla by jistě uškrcená. Kdyby šlo vrahům o to, aby se jí zbavili z jakýchkoli jiných pohnutek, které ovšem jsou vyloučeny, jak snadnou by měli práci a jak lehce by se zbavili všech důkazů. Kdyby jí byli zadrželi krk, pak nepotřebovali strhávat šat s těla

⁵⁵⁵ Převzato ze spisu Hannse Arnolda Schwera z roku 1900 (Víděň, nákl. vlastním).

zavražděné, pak nepotřebovali čistit svoje oblečení, potom by bývali s vraždou daleko dříve hotovi a nebyly by žádné stopy krve ani na nich, ani na místě samém.

Ale jim se nejednalo jen o život Anežky, ten hlavní způsob zavraždění musel teprve přijít, ta hlavní a jediná příčina smrti, totiž zaříznutí velkým ostrým nožem.

Ránu popisovat nebudu. Vše, co předcházelo, ukazuje na to, že se skutečně jednalo o zcela jinou věc, než o zbavení života. Vmysleme se jen do situace: děvče kráčí domů, má již myšlenky na domov, nic zlého netuší, nemá nejmenší ponětí o vrahu – pojednou je omráčena, dána v moc několika lidí, kteří z ní začnou strhávat šaty způsobem tak zběsilým, tak násilným, že musela nutně přijít k sobě a považte situaci mladé, ctnostné dívky, když z ní strhávali šaty, když se viděla v ruku tří neznámých, kteří byli patrně jiné, jí odporné rasy, jak se na ni sápoú jako na obětní zvíře, jaká muka musela vytrpět, když jí obnažovali prsa, když si vzpomněla, kvůli čemu to vše je, že snad v nejbližší chvíli některý z nich chce na ní provést smyslný čin, chce zneuctít její panenskou krásu a když se tolik obává, vidí, že na ní je obmyšleno něco jiného, vidí, jak se vyndává nůž, cítí tu ruku špinavou, vražednou, která nůž ještě zkoumá. Kdo uváží tyto okamžiky, uzná, že Anežka Hrůzová byla mučednicí v pravém smyslu slova. K čemu se to dělo? Že nebyla nalezena žádná krev, že jen malé místo bylo jí potřísněno podle výpovědi znalců, plyne z toho, že se jednalo o způsob vraždy, který je nám dosud neznám. Tento způsob byl novým, bohužel – a také bohudík, že se to dokázalo. Chtěli zavraždit křesťanskou osobu, dívku nevinnou, aby z ní krev dostali. Všechno zamlouvání nic nepomáhá, ten účel vraždy zde byl. Zvěst běží světem, že jsou lidé, kteří usilují o bezžítí bližních, aby se zmocnili jejich krve. Je to příšerné, strašlivé! Člověk se vzpírá tomu věřit, my nevěříme pověstem a přece stojíme před faktem, který je dokázaný, který se nedá vyvrátit. Nemluvím o účelu, za jakým se to dělo, o tom nevím. Je povinností všech, kteří stojí v čele státní společnosti, aby hledali proč, aby pátrali, proč krev zachycují, proč se to děje. Musíme se bránit proti těm, kteří dostávají krev z našich křesťanských dívek; třeba pak, aby proti nim bylo zakročeno.

Velectění pánové!

Toto faktum se nezmění, stojíme pod jeho tíhou. Víme, že Anežka Hrůzová dne 29. března 1899 byla zavražděna, aby z ní byla zachycena krev.

Velectění pánové! Tážeme se, kdo je ten pachatel? Vyšetřování odpovědělo jasně: ti Židé, kteří chodili v okolí Polné s Hilsnerem. Leopold Hilsner ví dobře, proč zapírá. Zapírá, že chodil se Židy, ač je to dokázáno. Vždyť mu to řekla žena z lidu Pojmanová: „Proč to neřeknete a cítíte pány?“ Pak by vyšlo najevo, jaké to byly osoby. Byli bychom na stopě příšernému tajemství. Když se jedná o vraždu, kdo by nepomáhal úřadům a matce, aby vrahové byli vypátráni? Tu se jednalo o to, aby stopa zůstala skrytá. Stojíme před záhadou, ale poloodkrytou již. Dnešní přelíčení je pátráním. Až to vyjde najevo, pak si křesťanské lidstvo oddychne. Dej Bůh, aby si oddychlo. Že se tam Židé potloukali, je dokázáno hodnověrnými svědky. Nejednali z nátlaku, oni říkali, třebas viděli Žida nenáviděného: „To není on“.

Že tam byli cizí Židé a nocovali u Hilsnerů, to je zcela jisto. Hilsner, který má v tom důležitý úkol, je hlídač mrtvol.

Takový úřad je svěřován určitým ortodoxním rodinám, přechází z jedné na dru-

hou, a tací ortodoxní Židé z Haliče chodili k Hilsnerovi.

Velectění pánové! Co se týče pachatelů, víme, že s nimi Hilsner chodil, jeho účastenství je dokázáno. Stojím tu v neobvyklé úloze, já jsem obhájcem, tu stojím po prvé jako soukromý účastník. Ale mohu prohlásit a svědomí si neobtížím, když řeknu: Málokdy byl jsem tak přesvědčen o vině jako tentokrát! Zde stojím více jako soukromník a přičiňoval jsem se, abychom co nejvíce světla vrhli na tento případ. Víte, co mne jako obhájce zarazilo? Proč moje přesvědčení vzrůstalo? Je to způsob Hilsnerovy obhajoby.

Nedivil bych se, že Hilsner zapírá, je to jeho právo, ale on popírá všechno, i okolnosti nezávazné. Opravdu se Hilsnerovi divím, že stálým popíráním sám sebe usvědčuje. Všechno mu bylo svědecky vyvráceno. Pak nezbyvá, než aby se podezření zvětšovalo. Není pochyby, že on je jedním z těch, kteří činně působili při vraždě. Pan státní zástupce podal jasný obraz činu.

Velectění pánové! Pan státní zástupce zde uvedl všechny usvědčující okolnosti, a proto není zapotřebí, abych o tom mluvil; stačí, když shrnu hlavní okolnosti. Račte si povšimnouti jenom Cinka, Huberové, Škaredy, Vomelové a pana Pešáka. Velectění pánové, jak již bylo řečeno, když shrnete veškeré tyto okolnosti, když to budete posuzovat jako celek, tak, pánové, je nemožné abyste řekli, že je někdo jiný vinen než Leopold Hilsner.

Nikdo z nás při tom nebyl, jen Prozřetelnost ví, kdo byl tím hlavním viníkem, kdo zasadil smrtící ránu. Ale jedno bez druhého být nemohlo, a všichni přispěli svým dílem, jak zákon žádá. Je jisté, že Hilsner byl jeden z těch, kteří činně při vraždě působili a není jinak možné, než abyste na první nebo druhou otázku odpovíděli kladně.

Velectění pánové, to je mým pevným přesvědčením, a pravím sám k sobě, že zde pracuji s tím nejkliďnějším svědomím, a bude-li Hilsner odsouzen, že ti, kteří řeknou ano, naplní příkaz svého vlastního svědomí, že uspíší hledání pravdy a budou si vědomi, že vykonali krásný čin spravedlnosti.

Já vás o to žádám ve jménu spravedlnosti vzhledem k tomu, že zde kráčíme vstříc dalším odhalením, a vzhledem k vzájemné spravedlnosti vás žádám, abyste odpověděli ano, a nikdo nebude moci říci po tom všem, co zde bylo ukázáno a podáno, že jste se mýlili nebo svoje svědomí obtížili. My, kteří jsme řekli, že Leopold Hilsner je vinen, my to pravíme s čistým svědomím a přesvědčením a také vy, kteří řeknete ano, neobtížíte své svědomí, ale učiníte své povinnosti porotců zadost. Prosím, abyste na první a druhou otázku odpověděli kladně.“

(Původní pravopis zachován; pozn. editora.)

*

Sdružení k objasnění chojnické vraždy

Řečené sdružení se ustavilo ve městě Chojnice. 11. března 1900 v nejkrásnějším květu mládí byl gymnasista Ernst Winter v Chojnici umučen k smrti rukou hanebných vrahů, kteří stále ještě unikají pozemské spravedlnosti.

Ve dnech 16. října až 10. listopadu konané veřejné soudní přelíčení v Chojnici proti rodině Masloffových, obviněné z křivé přísahy, vrhlo ostré světlo na tuto temnou záležitost, protože vybočilo z rámce obvyklých procesů ve věci křivé přísahy a změnilo se ve vyšetřovací postup ve věci vraždy gymnasisty Wintera. Stále se ještě zdá být možné, že tajemná vražda bude objasněna a potrestána.

Za tuto možnost patří dík nezištné a neúnavné činnosti několika málo mužů, kteří bez dostatečných finančních prostředků, zato však s vynaložením všech svých sil šli po stopách vraždy. Nesmírné potíže a překážky, které se jim na každém kroku za odhalením vrahů stavěly do cesty, nelze ovšem překonat horlivostí a činorodostí jednotlivců.

Celý německý národ bez rozdílu stranické příslušnosti má naléhavý zájem na osvětlení podivného temna, které tuto děsivou vraždu obklopuje. Otec zavražděného, stavitel Winter v Przechlewu, nemá dostatečné prostředky a možnosti, aby stopy k vrahovi sledoval tak daleko, že by tím přiměl justici k zásahu.

Ve městě Chojnici, v jehož zdech byla vražda spáchána, se proto ustavilo sdružení z vážených občanů města i země, které si vytklo za cíl přispět všemi prostředky k objasnění zločinu. Sdružení se obrací na všechny Němce jakéhokoli stranického směru. Necht' každý podle svých možností přispěje k vytvoření fondu, který bude pod dohledem podepsaných použit na vyhledávání stop k vrahům.

Prosíme noviny všech politických směrů o podporu opakovaným otištěním naší výzvy, a prosíme také každého německého občana o přispění dobré věci.

Chojnice, 24. listopadu 1900

Bönig, katol. Farář
 Hammer, evang. Farář
 Gebauer, měst. Radní
 Heise, měst. Radní
 Klotz, měst. Radní
 Schultze, měst. Radní
 Schar, měst. Radní

Stockenbrand, měst. radní
 Hilgendorff, říš. poslanec
 v. Parpatt, zemský poslanec
 Osiander, zemský poslanec
 v. Gordon-Laskowitz, posl.
 v. Nitykowski-Grellen, posl.
 sv. pán Eckardstein, statkář

*

Z projevu poslance Liebermanna na 43. zasedání Německého říšského sněmu 7. února 1901

Prezident sněmu, hrabě von Ballestrem, uděluje slovo říšskému poslanci Liebermannovi von Sonnenberg:

„... V případě Chojnice nejde pouze o lidský pocit spravedlnosti, který si žádá trest za každý zločin, nýbrž o věc dalekosáhlejšího významu. ... Čistě objektivně bych chtěl konstatovat, že velký okruh lidí v našem národě, k němuž přísluší mnoho vysoce vzdělaných a dobře situovaných osob, došlo skutečně k závěru, že nesmí nic vyjít najevo!

Obava ze Židů je také u nás již tak velká, že ani samotné státní úřady nemohou proti Židovstvu nic podniknout. ... Je zde zcela zřejmý záměr dostat i německou vládu do stavu naprosté závislosti. Stačí jen sledovat bouři, která se v současnosti snesla na hlavu pruského ministra spravedlnosti za to, že se postavil proti šíleným požadavkům Židů, aby bez jakýchkoli zkoušek jmenoval libovolného Žida soudcem nebo notářem. V celém židovsko-liberálním tisku je ministr pomlouván a zesměšňován, a troubí se do útoku na něj ve všech koutech Německa.

Židovstvo pracuje i zde podle dávno osvědčeného receptu. Panu Rickertovi⁵⁵⁶ stačí přechíst si ještě jednou v Mommsenových římských dějinách o Židech v Římě, jak postupovali, když je nějaký místodržitel v provincii rozzuřil a náhodou byl neúplatný. Když pak takový muž po svém odvolání z úřadu přišel do Říma, spustil se pokřik, byla proti němu poštvána lůza a dělalo se všechno k jeho poškození a tím znemožnění pro nový úřad. Nevím, jak skončí současné židovské štvání proti panu ministru spravedlnosti; možná je již také za něj připraven kdosi jako náhrada, kdo zatím ještě není na správném místě (volání: velmi dobře!).

Nepokoje z loňského léta (v Chojnici) byly buď podníceny židovskými agenty nebo je skutečně vyvolala neslýchaně provokativní židovská drzost vůči obyvatelstvu (volání: pravda, velmi správně!). V Chojnici to například dokazuje případ Žida Zandera, který hodil ven na ulici kámen skrze sklo vlastního okna! Vážení pánové, před takovými provokacemi musí být obyvatelstvo všemi prostředky chráněno!

Židé si při těchto nepokojích hrají na nevinně pronásledované, vykřikují „násilí!“, a hlavně také dovedou zjednat svému pokřiku sluchu na velice vysokých místech. Pak na nejvyšší rozkaz okamžitě nastupují vojenské jednotky a bez vyhlášení výjimečného práva a stavu obležení se uplatňuje staré heslo: „Před zbraněmi zákony mlčí.“ Veškerého obyvatelstva se zmocňuje zděšení; svědkové si už netroufají svobodně vypovídat a se svými důležitými poznatky se drží zpátky. Tím se nakonec dosáhne toho, že se na vraždu poznenáhla zapomene. ... Chojnická záležitost proto podle mého názoru nesmí být věcí jedné jediné strany, strany antisemitské, nýbrž musí se stát věcí všech slušných lidí v naší německé vlasti. Chojnické sdružení pro

⁵⁵⁶ „Zasloužilý generál pomocných židovských sborů“, předseda „Spolku na obranu před antisemitismem“, a Liebermannův politický odpůrce.

objasnění vraždy gymnasty Wintera⁵⁵⁷ se skládá z lidí, kteří se svým celoživotním postojem a skutky vymykají jakémukoli podezření, že by se sdružili pouze z nějaké podivné záliby v popouzení a štvání.

Vážený pánové, německý národ zůstal klidný i tehdy, když nebyl potrestán zcela totožný zločin ve Skórczi. Kriminální komisař Hoeft, který byl tehdy předobrazem nynějšího vyšetřování berlínského kriminálního komisaře v Chojnici, nejprve obviněné a zatčené Židy propustil a před porotní soud doslova dovlekl křesťanského řezníka – jak se všechno příznačně opakuje! Řezník musel být nakonec osvobozen jako zcela nevinný, a tím byla věc pro úřady vyřízena! Antisemitské hnutí nebylo tehdy v Německu ještě dost silné, aby nadchlo celý národ pro věc, jako je tomu díky Bohu dnes. Krvavá vražda ve Skórczi zůstala dodnes neobjasněná a nepotrestaná. Také není nic slyšet o tom, že by se ve věci dále pátralo. Když tedy o deset let později pobouřila svět stejná krvavá vražda v Xantenu, použilo se velice rafinovaných prostředků k zatemnění věci. Neblaze proslulé individuum, které infiltrovalo do antisemitské strany, odešlo z pověření antisemitských novin do Xantenu a napsalo lživou brožuru, která pak byla v dobré víře vytištěna a odpovědnému redaktorovi vynesla tvrdý trest vězení. Tak se stalo, že antisemitský tisk nemohl dodatečně zasáhnout, a také tato vražda zůstala nepotrestána.

Skutečně právem obžalovaný Buschhoff byl porotním soudem v Kleve osvobozen; ne snad proto, že by porotu přesvědčil o své nevině, nýbrž proto – což je velice málo známo – že nebyla porotě položena doplňující otázka po spoluvině a porotci nepovažovali předložené důkazy za postačující, aby mohli prohlásit pouze: Vinen!

Avšak chojnickou krvavou vraždu, třetí téhož druhu v Prusku za šestnáct let, nesmí potkat osud Skórcze a Xantenu. Procesy, které jsou ještě v běhu, tedy proces se Židem Moritzem Lewym pro křivou přísahu, jenž začne v Chojnici během několika dnů, i proces s listem „Staatsbürgerzeitung“ se starají o to, aby lidový hněv nad vraždou gymnasty Wintera neopadl. ... Osobně jsem se v Chojnici nikdy nezdržel ani 24 hodiny. Hemží se to tam židovskými agenty a nechci se bez důvodu zaplést do zbytečných debat, jejichž vysvětlování vždy stojí spoustu práce a času. Tedy nikoli „antisemitský štáb“, právě naopak – v Chojnici se po vraždě usadil židovský matoucí a utajovací výbor, a pracuje plnou parou. Všechny nedůvěryhodné Jobovy zvěsti, které prošly židovským tiskem, jsou pouze vymyšlená tvrzení, která mají za úkol odvést pozornost policie a zmást veřejné mínění, a ovšem vycházejí z právě jmenovaného výboru.

Vrcholu nestydatosti bylo dosaženo posledně vzneseným podezřením proti vysoce váženým křesťanským mužům v Chojnici, okresnímu školnímu inspektoru Rohdemu a učiteli Weichelovi, které berlínské noviny označily za vrahy z toho prostého důvodu, že u nich byla znovu provedena domovní prohlídka! Oba pánové totiž bydlí v ulici, kde byl prohledán každý dům a každý byt; v takovém případě samozřejmě nelze dělat výjimku. Bez předložení jakýchkoli jiných důkazů již berlínské noviny psaly, že se prý učitel Weichel již k vraždě přiznal! Bylo to telegraficky hlášeno z Chojnice a takové odporné podezření okamžitě prošlo většinou tisku!

⁵⁵⁷ Viz dodatek 7.

Z ohledu na ctěnou sněmovnu v tuto pokročilou hodinu vás ušetřím pokračování v dalším výčtu vymyšlených zpráv, které se v židovském zájmu šíří do světa. Na mém stole leží ohledně té věci slušně objemný spis. ... Celý německý národ a doufám, že také říšský sněm se shodují se mnou v tom, že by se v Chojnici měly konečně začít sledovat stopy, kterých si dosud úřady nevšímalý, když se přece všechny dosavadní ukázaly jako falešné. ... Momentálně nám může být lhostejné, k jakému účelu měla být určena krev obětí ve Skórczi, Xantenu a Chojnici. Nelze však popřít skutečnost, že mrtvoly nebo jejich části byly ve všech třech případech nalezeny zcela bezkrevné, a stejně tak ve všech třech případech nemůže zdravý lidský rozum prostě najít jiný motiv pro vraždu nežli získání krve. Dotázal jsem se také na názor vedoucího městských jatek v Chojnici, veterinárního lékaře dr. Wendta, a dostal jsem následující odpověď: deset let již vede místní jatka a za tu dobu se tam ročně poráží v průměru 10 000 kusů dobytka. Viděl tedy již 100 000 zvířecích těl a sledoval účinky i způsob porážení. Proto mě mohl s klidným svědomím ujistit, že ještě nikdy neviděl tak naprosto vykrváčený kus dobytka, jako byly části Winterovy mrtvoly... (pohnutí v sále). Je také podivuhodné, jak se hned po vraždě odstěhovalo z města a okolí pět košeráků; nejprve Hamburger z Czluchowa a po něm košerák z Chojnice, po němž mělo v Americe zůstat miliónové dědictví, a ostatní pak zmizeli do ruského Polska. Židovský košerák Fuchs, pocházející z Ruska, se tam vrátil. ... Skutečnost pobytu ruských Židů v Chojnici byla zjištěna soudně. ...

Pan poslanec Stadthagen⁵⁵⁸ vylíčil obyvatelstvo Západního Pruska jako mimořádně nekulturní. Proto prý není ani příliš divu, že takoví lidé věří na rituální vraždu. ... Ať už je tomu jakkoli, místní obyvatelstvo Západního Pruska ční nebetyčně vysoko nad kategorií lidí, která v souvislosti s chojnickou vraždou na sebe znovu obrátila pozornost. Mám na mysli židovské obyvatelstvo, které k nám z ruského Polska, Haliče, Rumunska atd. nepřetržitě proudí a čemuž bohužel nelze podle našeho zákonodárství zabránit...“

*

⁵⁵⁸ Žid! „Právnick“ a sociálnědemokratický poslanec říšského sněmu (srv. J. Braatz, *Der Deutsche Reichstag*, str. 46 a tabule XV!).

Tabulka rituálních vražd

Přehledná tabulka rituálních vražd,
zmíněných v našem pojednání.⁵⁵⁹

datum	období	místo	oběť
419	žid. svátek	Imnaster	chlapec
1144	velikonoce	Norwich	12letý chlapec William
1160	velikonoce	Glocester	chlapec
1171	velikonoce	Blois	chlapec
1179	velikonoce	Pontoise	chlapec
1181	velikonoce	Londýn	chlapec Robert
1192	velikonoce	Braisne	„křesťan“
1220	velikonoce	Wießenburg (Alsasko)	dítě Heinrich
1225		Mnichov	malé dítě
1235	vánoce	Fulda	pět dětí mlynáře
1235	prosinec	Erfurt	dítě
1244		Londýn	chlapec
1247	velikonoce	Valréas (Vaucluse)	2leté děvče
1250	srpen	Aragonie	7letý chlapec
1250		Orsona	dítě
1255	sv. Petra a Pavla	Lincoln	8letý Hugo
1267	velikonoce	Pforzheim	7letá Marghareta
1279	velikonoce	Londýn	chlapec
1279	září, „den smíření“	Northampton	chlapec
1283	velikonoce	Mohuč	dítě
1285		Mnichov	chlapec
1287	velikonoce	Oberwesel a. Rh.	4letý Werner
1288	velikonoce	Bern	dítě Rudolf
1288	velikonoce	Troyes (Champ.)	dítě
1292		Chodziež (Kolmar)	9letý chlapec
1292		Kostnice	dítě
1293		Kremže	dítě
1302		Renchen (Bádensko)	dítě
1303	velikonoce	Weißensee (Durynsko)	chlapec Conrad
1303	velikonoce	Praha	„křesťanský člověk“
1305	velikonoce	Praha	chlapec
1321		Annecy (Francie)	mladý muž

⁵⁵⁹ Přesné odkazy na soudní akta resp. dokumenty jsou vždy vyznačeny na příslušných místech. V tabulce však nejsou uvedeny tradované rituální vraždy, u nichž chybí přesnější údaje o době a místu!

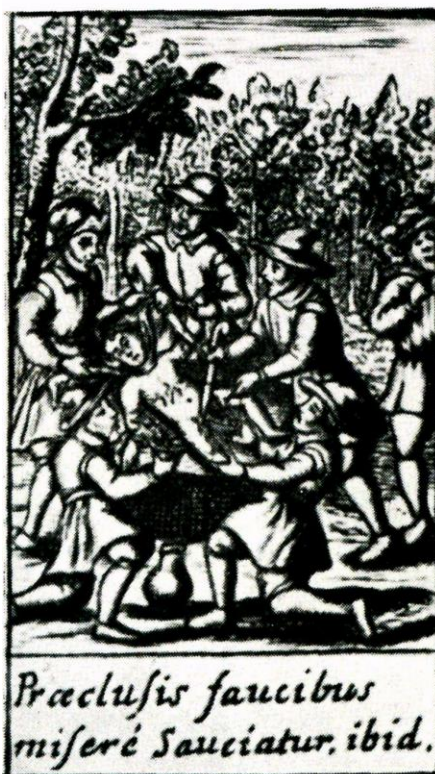
1329	velikonoce	Ženeva, Rumilly, Annecy	několik dětí
1331		Überlingen (Bádensko)	chlapec Frey
1346		Mnichov	malé dítě
1346	velikonoce	Kolín nad Rýnem	chlapec „Hänschen“
1347	velikonoce	Messina (Itálie)	dítě
1349	březen	Curych	4letý chlapec
1380		Hagenbach (Švábsko)	dítě
1401	velikonoce	Diesenhof (Virtembersko)	4leté dítě
1407	velikonoce	Krakov	chlapec
1413	velikonoce	Durynsko	dítě
1420	velikonoce	Tongern (Hessensko)	dítě
1429	velikonoce/letnice	Ravensburg (Virtembersko)	student L. van Bruck
1442 ?	velikonoce	Lienz (Tyrolsko)	4letá Ursula Pöcková
1452		Savona (Itálie)	2leté dítě
1453		Vratislav	dítě
1454	velikonoce	Kastilie	chlapec
1462	červenec	Rinn (Rakousko)	3letý Andreas Oxner
1468	velikonoce	Sepulveda (Španělsko)	děvčátko
1475	velikonoce	Trient	2letý Šimon Gerber
1480	velikonoce	Portobuffole (Itálie)	7letý Sebastian
1480	velikonoce	Motta (Itálie)	dítě
1480	velikonoce	Treviso (Itálie)	chlapec Lorenzo
1485		Vicenza (Itálie)	chlapec
1486		Řezno	šest dětí
1490	velikonoce	Guardia (Toledo)	dítě
1494	velikonoce	Tmava (Uhersko/Slov.)	dítě
1503		Waldkirch u Breisgau	dítě
1524		Tmava (Uhersko/Slov.)	„křesťan“
1529	nanebevst. Páně	Pezinok	9letý chlapec
1540	velikonoce	Sappenfeld (Horní Falcko)	4,5letý M. Piesenharter
1547	velikonoce	Rawa (Polsko)	chlapec
1569	velikonoce	Witow (Polsko)	2letý chlapec
1574	velikonoce	Punia (Litva)	7leté děvče
1590	velikonoce	Szydlów (Polsko)	chlapec
1592	velikonoce	Vilnius	7letý Simon Kierelis
1595	velikonoce	Gostyń (Polsko)	několik dětí
1597	velikonoce	Szydlów (Polsko)	dítě
1598	velikonoce	Woźniki (Polsko)	4letý Albert Pietrzynin
1650	velikonoce	Kadaň (Čechy)	chlapec Mathias Tillich
1665	květen	Vídeň	žena
1744	srpen	Montiggl (Tyrolsko)	8letý Franz Locherer
1747	březen	Saslav (Rusko)	muž
1753	velikonoce	poblíž Kyjeva	3apůlletý chlapec
1764		Orkuta (Uhersko)	dítě

1791	únor, „purim“	Pér (Sedmíhradsko)	13letý Andreas Takáls
1791		Holešov (Morava)	dítě
1791		Woplawicz (Lublin)	dítě
1791		Pera (Istanbul)	mladý Řek
1803	velikonoce	Buchhof (Norimberk)	2leté dítě
1805		Veliž (gubernie Vitebsk)	12letý Trofim Nikitin
1810	velikonoce	Aleppo	žena
1812		Korfu	dvě děti
1817		Veliž (gubernie Vitebsk)	dva chlapci a žena
1817		Vilnius	děvče
1819		Veliž (gubernie Vitebsk)	dvě děvčata
1823	velikonoce	Veliž (gubernie Vitebsk)	3apůlletý chlapec
1824		Bejrút	tlumočník
1824		Korfu	dítě
1826		Varšava	5letý chlapec
1827		Vilnius	chlapec O. Petrowicz
1827	velikonoce	Varšava	dítě
1827	velikonoce	Antiochie	dvě děti
1829		Hamath (Malá Asie)	mladá Turkyně
1831		Petrohrad	děvče
1834		Tripolis	stařec
1840	únor, „purim“	Damašek	páter Tomáš a sluha
1840	velikonoce	Triande na Rhodu	12letý chlapec
1843		Rhodos a Korfu	několik dětí
1852	prosinec	Saratov (Rusko)	chlapec Šestobitov
1853	leden	Saratov (Rusko)	chlapec Maslov
1875	září, „den smíření“	Zboró (Uhersko)	16letá dívka
1877	červen	Szalacs (Uhersko)	6letá Th. Szabó, 9letý E. Szabó
1879	před. žid. svátky	Tállya (Uhersko)	dítě
1879	říjen	Piros (Uhersko)	15letá Lidi Siposová
1880	velikonoce	Alexandrie (Egypt)	dítě
1880		Košice (Uhersko/Slov.)	děvče Kocsisová
1880		Komorn	dítě
1881	před žid. svátky	Steinamanger (Uhersko)	dívka
1881		Lutscha (Halič)	děvče F. Mnichová
1822	velikonoce	Tisza-Eszlár	14letá E. Solymosiová
1882		Balata (Istanbul)	dítě
1883		Galata (Istanbul)	dítě
1884	leden	Skórcz	14letý Onophrius
1885	velikonoce	Mit-Kamar (Egypt)	mladý kopta
1890	velikonoce	Damašek	chlapec H. Abdelnour
1891	velikonoce	Korfu	8letá Maria Dessylová
1891	červen	Xanten	5,5letý Johann Hegmann

1891	červen	Mustfa Paša	8leté děvče
1892	velikonoce	Port Said	4letá H. Vasiliosová
1894		Kolín (Čechy)	děvče
1895	září, „den smíření“	Kis-Sallo (Uhersko)	5letá Juliska Balarsová
1898	červenec	Polná	23letá Marie Klímová
1899	velikonoce	Polná	19letá Anežka Hrůzová
1900	velikonoce	Chojnice	18letý Ernst Winter
1910	prosinec	Mokroluk (u Štětína)	Helena Brixová
1911	březen	Kyjev	13letý Andrej Juščinskij
1911	září, „den smíření“	Radolin (Polsko)	Olga Hagelová
1912	letnice	Poznaň	16letý Stanislaus Musial
1913	velikonoce	Łobženica (Polsko)	6letá Agnes Kadorová
1913	červenec	Ludwigshafen	12letá E. Kelchnerová

*

Obrazová příloha

Únos a rituální porážka „Andrýska z Rinnu“ 1462
Ze série obrazů „Acta Sanctorum“, červenec III

Oběť

Zavraždění Šimona z Trientu 1475

Wohlgemuthova dřevorytina ze Schedelsovy „Weltchronik“ Norimberk 1493

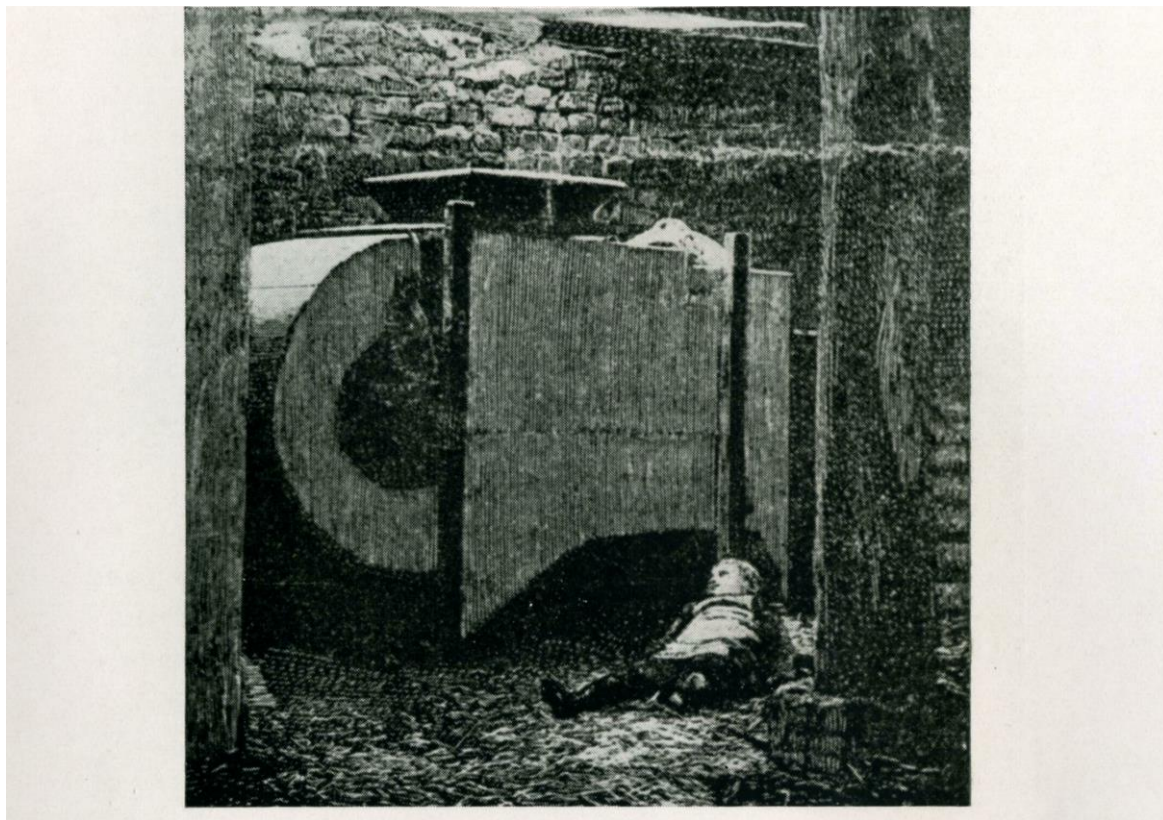
Řezno 1486

Raderus, „Bavaria Sancta“ 1704

Michael Piesenharter, Oberpfalz 1540

Raderus, „Bavaria Sancta“ 1704

Oběti

Ke xantenské vraždě dítěte
Situace a místo nálezu zavražděného chlapce Hegmanna ve stodole

Anežka Hrůzová

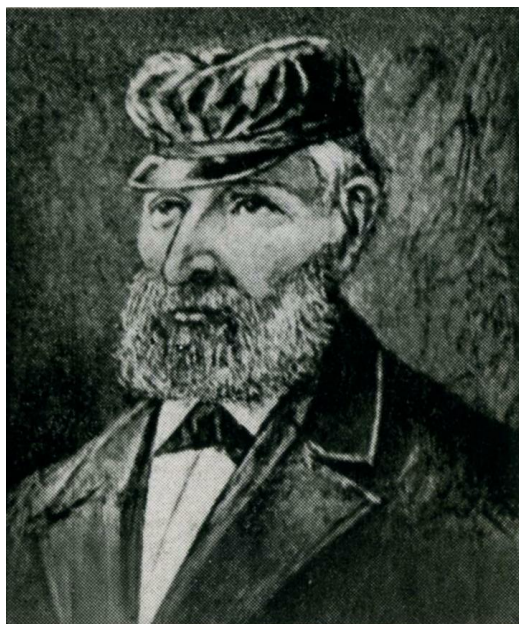

Ernst Winter

Esther Solymosiová

Rituální vrazi

Buschhoff

Leopold Hilsner

Moritz Lewy, zvaný Cvikmóric

Mendel Bejlis

Obhájci rituálních vrahů

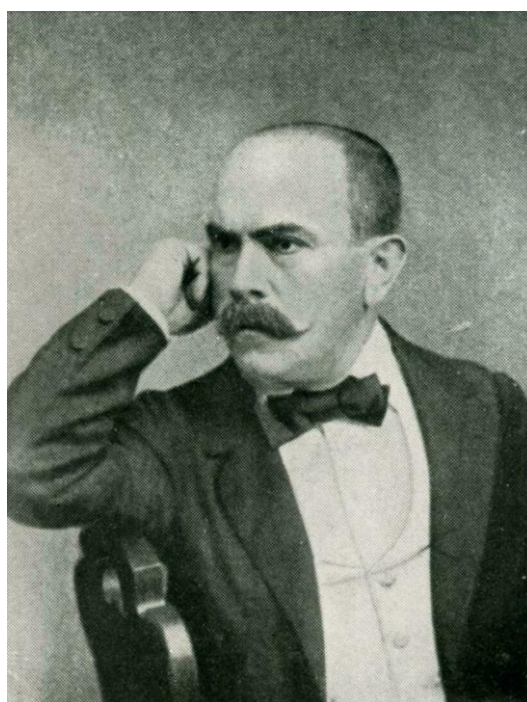
Moses Montefiore

Adolphe Crémieux

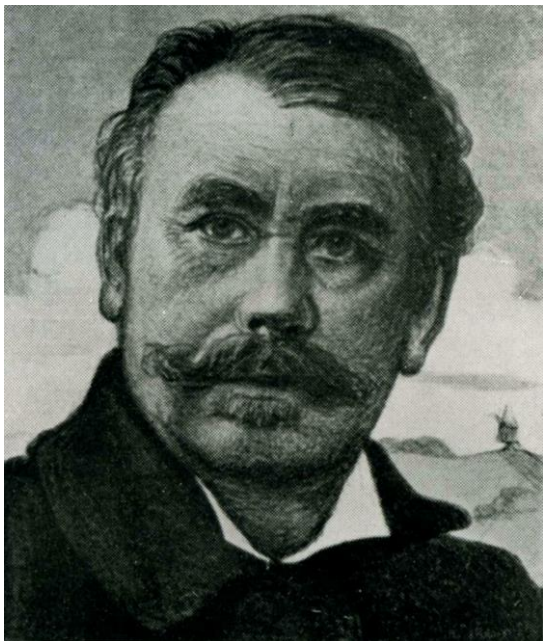

Adolphe Crémieux
(karikatura Honoré Daumiera)

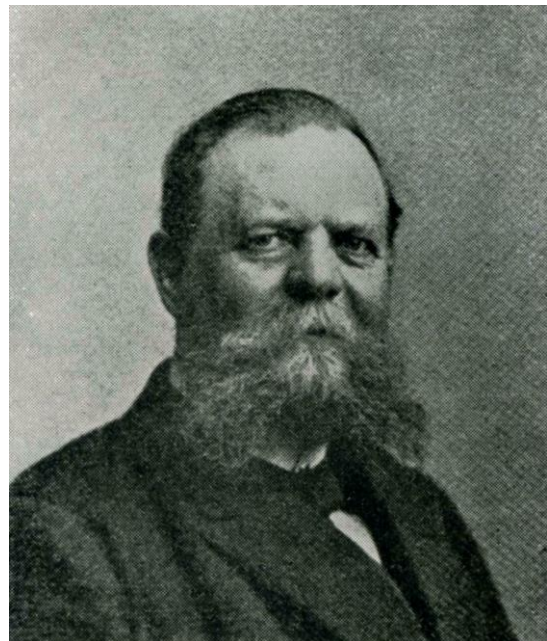

Paul Nathan

Bojovníci proti Judovi...

Theodor Fritsch

Max Liebermann von Sonnenberg

... a jejich nežidovští protihráči

Rickert

Virchow

Novoluní: Birkat Levana

Dřevořez z knihy Minhagim z roku 1735

Rituální oběť slepice a ženská lázeň před „svátkem smíření“
dřevořez z knihy Antonia Margarithy „Der ganz Jüdisch glaub“, Augsburg 1530

Obraz rabína

Rembrandt Harmensz van Rijn, 1642

Národní galerie Budapešť

Židovská rituální vražda

Zdroj: „Le Grand Théâtre Historique“, Leiden 1700

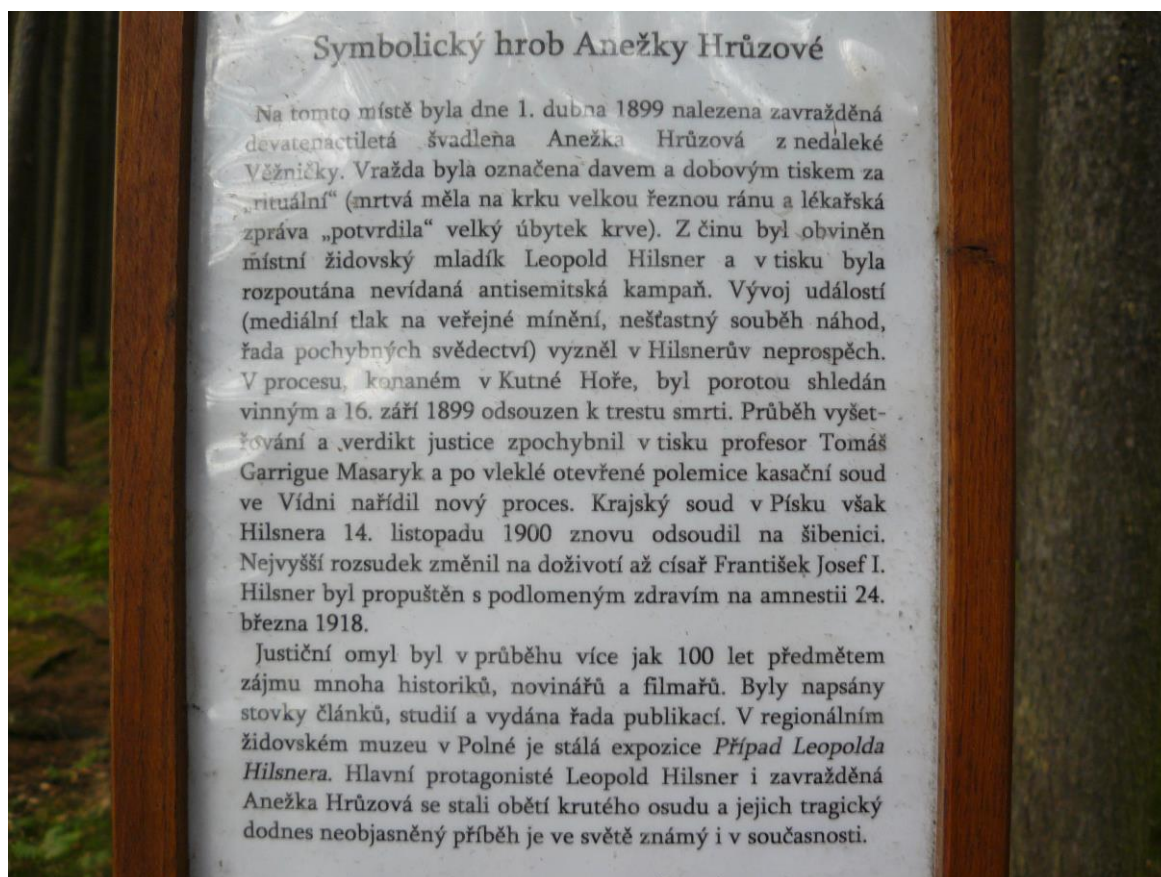
Rituální vražda v Polné. Zdroj neznámý.

Hrob Anežky Hrůzové v Polné, květen 2007.

Symbolický hrob na místě, kde byla Anežka Hrůzová zavražděna.

Symbolický hrob Anežky Hrůzové

Na tomto místě byla dne 1. dubna 1899 zavražděná devatenáctiletá švadlena Anežka Hrůzová z nedaleké Věžničky. Vražda byla označena davem a dobovým tiskem za „rituální“ (mrtvá měla na krku velkou řeznou ránu a lékařská zpráva „potvrdila“ velký úbytek krve). Z činu byl obviněn místní židovský mladík Leopold Hilsner a v tisku byla rozpoutána nevídaná antisemitská kampaň. Vývoj událostí (mediální tlak na veřejné mínění, nešťastný souběh náhod, řada pochybných svědectví) vyzněl v Hilsnerův neprospěch. V procesu, konaném v Kutné Hoře, byl porotou shledán vinným a 16. září 1899 odsouzen k trestu smrti. Průběh vyšetřování a verdikt justice zpochybnil v tisku profesor Tomáš Garrigue Masaryk a po vleklé otevřené polemice kasační soud ve Vídni nařídil nový proces. Krajský soud v Písku však Hilsnera 14. listopadu 1900 znovu odsoudil na šibenici. Nejvyšší rozsudek změnil na doživotí až císař František Josef I. Hilsner byl propuštěn s podlomeným zdravím na amnestii 24. března 1918.

Justiční omyl byl v průběhu více jak 100 let předmětem zájmu mnoha historiků, novinářů a filmařů. Byly napsány stovky článků, studií a vydána řada publikací. V regionálním židovském muzeu v Polné je stálá expozice *Případ Leopolda Hilsnera*. Hlavní protagonisté Leopold Hilsner i zavražděná Anežka Hrůzová se stali obětí krutého osudu a jejich tragický dodnes neobjasněný příběh je ve světě známý i v současnosti.

ZDE
byla zavražděna
ANEŽKA HRŮZOVÁ
18 ²⁹/_{III} 99

Přehled literatury⁵⁶⁰

- Abgeordnetenhaus, Preußisch: Stenogr. Berichte. Bd. I, Berlin 1892
- Acta Sanctorum (Bollandus, Henschenius, Pabebrochius usw). Monate: März III; April II, III; Juli III; August VI
- Annalen und Chronik von Kolmar. Nach der Ausgabe der Monumenta Germaniae (H. Pabst, Berlin 1867)
- Anonymus: „Der Fall Hilsner – Ein europäisches Justizverbrechen“, Berlin 1911
- „Antisemitische Correspondenz“, Jahrg. 1893-1899. Herausg. M. Liebermann v. Sonnenberg
- d'Arbois de Jubainville, M. H.: „Histoire des ducs et des comtes de Champagne“, Paris 1865, IV, 1
- Aronius, Julius: „Regesten zur Geschichte der Juden im fränkischen und deutschen Reich bis zum Jahre 1273“, Berlin 1902
- Auerbach, Isaac Levin: „Israels jüngste Heimsuchung im Morgenlande“. Predigt. Leipzig 1840
- Baer, Fritz: „Die Juden im christlichen Spanien“ I, 1 a 2
- Baer, Fritz: „Studien zur Geschichte der Juden im Königreich Aragonien während des 13. und 14. Jahrhunderts“
- Balaban, Majer: „Die Judenstadt von Lublin“, Berlin 1919
- Baumgarten, Emanuel: „Die Blutbeschuldigung gegen die Juden – Von christlichen Seite beurteilt“, Wien 1883
- Bewer, Max: „Gedanken“, Dresden 1893
- Bischoff, Erich: „Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch“, Leipzig 1929
- Bischoff, Erich: „Das Buch vom Schulchan Aruch“, Leipzig 1929
- Bischoff, Erich: „Juden und Christenblut“, Berlin
- Bloch, Joseph S.: „Israel und die Völker“, Berlin-Wien 1922
- Bloch, Joseph S.: „Erinnerungen aus meinem Leben“, Wien-Leipzig 1922
- Bogrow, J. G.: „Memoiren eines Juden“, Petersburg 1880 (Vgl. J. Brafmann: „Das Buch vom Kahal“, Übers. S. Passarge, Leipzig 1928.)
- Braatz, Julius: „Der Deutsche Reichstag in Wort und Bild“, Berlin 1892
- Bräuer, Leopold: „Israelitische Glaubens- und Pflichtenlehre, Leitfaden usw.“, 1876
- Brafmann, Jacob: „Das Buch vom Kahal“, herausg. S. Passarge, Leipzig 1928
- Buch, Willi: „50 Jahre antisemitische Bewegung“, München 1937
- Bulova, J. A.: „Zum Polnaer Ritusmordprozeß vor dem zweiten Urteil“, Berlin 1900
- Bulova, J. A.: „Das Polnaer Verbrechen“, Berlin 1901
- Burckhardt, Jacob: „Die Kultur der Renaissance in Italien“, Berlin 1928
- Cantimpré, Thomas de (Cantipratanus): „Bonum universale de apibus in quo ex mirifica apum repub. universa vitae bene et christian instituendae ratio traditur ...“, Duaci 1627
- Caro, Georg: „Sozial- und Wirtschaftsgeschichte der Juden“, I, II, 1908
- Ciarini, Luigi: „Teoria del giudaismo“, I, II. – Französ. Übers.: „Théorie du Judaïsme“, I, II. – Paris 1830

⁵⁶⁰ Odkazy na novinové zprávy, výtahy z akt a podobně zde nejsou uvedeny, protože se nacházejí v pozn. pod čarou na příslušných místech našeho pojednání.

- „Christliche Zeugnisse gegen die Blutbeschuldigung der Juden“, Berlin 1882
- Cluverus, Joh.: „Epitome historiarum totius mundi“, 1662
- Crusius, Martin: „Annales Suevici“, Vol. II, Frankfurt 1596
- Deckert, J.: „Vier Tiroler Kinder – Opfer des chassidischen Fanatismus“, 1893
- Deeg, Peter: „Hofjuden“, Nürnberg 1939
- Delitzsch, Franz: „Eine Missionsrede mit Bezugnahme auf die Judenverfolgung zu Damaskus und Rhodus, gehalten in der Waisenhauskirche zu Dresden“, Dresden 1841
- Delitzsch, Elisabeth: „Franz Delitzsch als Freund Israels“ – Kleine Schriften zur Judenmission. Nr. 5, Leipzig 1910
- Desportes, Henri: „Le mystère du sang chez les juifs de tous les temps“, Paris, Savine 1889
- Diewerge, Wolfgang: „Das Kriegsziel der Weltplutokratie“, Berlin 1941
- Dreyer, Siegbert: „England und die Freimaurerei“, Berlin 1940
- Drumont, Edouard: „La France Juive“, 142. Auflage, Paris 1894
- Eck, Johann: „Ains Judenbüchlin verlegung“, Ingolstadt 1541
- Ecker, Jakob: „Der Judenspiegel im Lichte der Wahrheit“, Paderborn 1884
- Eichstädt, Volkmar: „Bibliographie zur Geschichte der Judenfrage“, I, 1938
- Eisenmenger, Johann Andreas: „Entdecktes Judentum“, Herausg. Franz Xaver Schiefferl, Dresden 1893
- „Encyclopaedia Judaica“, Berlin 1928ff
- Feder, Ernst: „Politik und Humanität. Paul Nathan. Ein Lebensbild“, Berlin 1929
- Fern, Athanasius: „Jüdische Moral und Blut-Mysterium“, Leipzig 1920
- Frank, Fr.: „Der Ritualmord vor den Gerischtshöfen der Wahrheit und der Gerechtigkeit“, Regensburg 1901
- Frank, Fr.: „Nachträge zu ‚Der Ritualmord vor den Gerischtshöfen der Wahrheit und der Gerechtigkeit‘“, Regensburg 1902
- Freimut, B.: „Altjüdische Religionsgeheimnisse und neujüdische Praktiken usw.“, Münster 1893
- Freund, Walter: Aufsatz im „Hammer“, Nr. 853/54
- Freund, Walter: „USA. – Die Großen Unbekannten der amerikanischen Weltpolitik“, Essen 1942
- von Freywald, H. J.: „Jüdische Antisemiten“. „Der Weltkampf“, Nr. 200, 1940
- Fritsch, Theodor: „Der Streit um Gott und Talmud“, Leipzig 1922
- Fritsch, Theodor: „Der falsche Gott“, Leipzig 1923
- Fritsch, Theodor: „Hammer“, Jahrg. 1910/14
- Fritsch, Theodor: „Der Beilis-Prozeß“ (Kiew 1913). Vgl. „Hammer“, Jahrg. 1913
- Fritsch, Theodor: „Die Wahrheit über den Beilis-Prozeß in Kiew“, Berlin 1913
- Fritsch, Theodor: „Handbuch der Judenfrage“, 42. Auflage, Leipzig 1938
- Ghillany, F. W.: „Die Menschenopfer der alten Hebräer“, Nürnberg 1842
- Ghillany, F. W.: „Das Judentum und die Kritik“, Nürnberg 1844
- Glagau, Otto: „Kulturkämpfer“
- Gottfried, Joh. Ludwig: „Historische Chronica, oder Beschreibung der fürnemsten Geschichten, so sich von Anfang der Welt, biß auff das Jahr Christi 1619 zugetragen“, Frankfurt a. M. 1674
- Graetz, H.: „Geschichte der Juden“, Leipzig 1907ff
- Güdemann, M.: „Geschichte der Erziehungswesens und Kultur der Juden in Italien während des Mittelalters“, Wien 1884
- Hamont: „L'Égypte sous Méhémed Ali“, Paris 1843

- Hartmann, A. Th.: „Johan Andreas Eisenmenger und seine jüdischen Gegner“, Parchim 1834
- Heß, C. F. M.: „Flagellum et Speculum Judaeorum“, Straßburg 1605
- Hoенiger, R.: „Zur Geschichte der Juden Deutschlands im frühen Mittelalter“, Braunschweig 1887
- Horodezky, S. A.: „Religiöse Strömungen im Judentum“, Bern 1920
- Hosmann, Sigismund: „Das schwer zu bekehrende Judenherz“, Helmstädt 1701
- „Jahrbuch für Israeliten 5623 (1862/1863)“, Herausgeber Wertheimer und Kompert. 9. Jahrg. Wien 1862
- „Janus“, Kritische Halbmonatsschrift für deutsche Kultur und Politik, 2. Jahrg. 1. Halbjahr 1912/12. München
- Justus-Briman: „Judenspiegel“, Paderborn 1883
- Kantorowicz, Ernst: „Kaiser Friedrich II.“, Bd. 1 (1927), Bd. 2 (1931)
- Kittel, Rudolf: „Judenfeindschaft oder Gotteslästerung?“, Leipzig 1914
- Kleinpaul, Rudolf: „Der Mord von Konitz und der Blutaberglaube des Mittelalters“, Leipzig 1900
- „Korfu-Briefe“ der „Kruezeitung“, Jahrg. 1891
- Laurent, Achille: „Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusqu'en 1842“, Paris 1846
- von Leers, Joh.: „Die Wirklichkeit der Hebräer“ – „Der Weltkampf“, Heft 187, 1939
- von Leers, Joh.: „Maimonides“ usw. – „Der Weltkampf“, Heft 188, 1939
- von Leers, Joh.: „Juden in Frankreich einst und jetzt“ – „Der Weltkampf“, Okt. 1939
- von Leers, Joh.: „14 Jahre Judenrepublik“, I, II
- Lehmann, Fritz Karl: „Der tschechische Antisemitismus“ – „Der Weltkampf“, Nr. 194, 1940
- „Leipziger Gerichtszeitung“, Jahrg. 1892
- Leven, M.: „Les origines et le programme de l'Alliance Israélite“, Paris 1923
- „Lexikon, Jüdisches“ (Enzykl. Handbuch) I-IV. Berlin 1930
- Liebe, Georg: „Das Judentum“. Bd. 11 der „Monographien zur deutschen Kulturgeschichte“.
- Liebermann v. Sonnenberg, Max: „Der Blutmord in Konitz“, Berlin 1901
- Liebermann v. Sonnenberg, Max: „Deutsch-Soziale Blätter“ („Antisemitische Correspondenz“)
- Ljutostanski, J. J.: „Die Juden in Rußland“. Bd. I u. II aus dem Russischen übersetzt von Jul. Baron Rosenberg. Berlin 1935
- Loewenstein, L. H.: „Damascia“, Rödelheim 1840
- Lornsen, Jens: „Britannien, Hinterland des Weltjudentums“, Berlin 1940
- Luzsénszky, A.: „Schulchan aruch“
- Marcziányi, Georg: „Esther Solymosi“, übers. M. Schulze, Berlin 1882
- Margaritha, Antonius: „Der gantz Jüdisch glaub“, Augsburg 1509
- Masaryk, Tomáš Garrique: „Die Notwendigkeit der Revision des Polnaer Prozesses“ („Nutnost revidovati proces polenský“), Praha 1899
- Masaryk, T. G.: „Die Bedeutung des Polnaer Verbrechens für den Ritualaberglauben“, Berlin 1900
- von Mergenthal, Joh.: „Gründliche und wahrhaftige beschreibung der löblichen und Ritterlichen Reise und Meerfahrt in das heilige Land nach Hierusalem ...“ (Herausgeg. von Hieronymus Weller, Leipzig 1586)
- Meyer-Christian, W.: „Die englisch-jüdische Allianz“, Berlin-Leipzig 1940

- Mocatta, David: „Die Juden in Spanien und Portugal“, übers. v. Kayserling, Hannover 1878
- Mommert, C.: „Der Ritualmord bei den Talmud-Juden“, Leipzig 1905
- Monumenta Germaniae Historica Scriptorum VI
- von Morell, A.: „Die arabischen Aktenstücke über die Ermordung des P. Thomas und seines Dieners in Damaskus in das Deutsche übersetzt“, Nürnberg 1843
- des Mousseaux, Gougenot: „Le juif, le judaïsme et la judaïsation des peuples chrétiens“, 1869. Übers. v. A. Rosenberg, 1921
- Murer, Heinrich: „Helvetia sancta“, Luzern 1648
- Nathan, Paul: „Xanten-Cleve, Betrachtungen zum Prozeß Buschhoff“, Berlin 1892
- Nathan, Paul: „Der Prozeß von Tisza-Eszlár – Ein antisemitisches Kulturbild“, Berlin 1892
- „Nationalsozialistisches Bildungswesen“, 4. Jahrg., Heft 2, 1939
- Nußbaum, Arthur: „Der Polnaer Ritualmordprozeß – Eine kriminalpsychologische Untersuchung“, Berlin 1906
- Oertel, Friedrich: „Was glauben die Juden?“, Bamberg 1823
- Ónody, Géza: „Tisza-Eszlár in der Vergangenheit und Gegenwart“, übers. von Georg v. Marczányi, Budapest 1883
- „Der Orient“, Herausg. Julius Fürst. Jahrg. 1840
- Parisiensis, Matthias (Mathieu Paris): „Grande Chronique“, Französ. Übers. v. Huillard-Bréholles, IV, V. Paris 1840/41
- de Pawlikowski, Ritter Konstantin Cholewa: „Der Talmud in der Theorie und Praxis“, Regensburg 1866
- Pieritz, G. W.: „Persecution of the Jews at Damascus“, London 1840
- „Prozeß Buschhoff“ – „Der Xantener Knabenmord vor dem Clever Schwurgericht vom 4./14. VII. 1892“, Cleve 1892
- Raderus, Matthaeus: „Bavaria sancta“, 1704. I-IV
- Reichsrat: „Stenographische Protokolle über die Sitzungen des Hauses der Abgeordneten des Österreichischen Reichsrates. Wien, 1899“, Bd. I-II
- Reichstag: „Stenogr. Berichte über die Verhandlungen des Reichstages“. Legislatur-Periode. II. Session 1900/1902, Bd. II, Berlin 1901
- Rohling, August: „Polemik und Menschenopfer des Rabbinismus“, Paderborn 1883
- Rohling, August: „Talmudjude“, Leipzig 1891
- Rohrbacher: „Histoire de l'Église“, Bd. 28, Paris 1852
- Rosenberg, Alfred: „Das Verbrechen der Freimaurerei“, München 1921
- Rosenberg, Alfred: „Die Protokolle der Weisen von Zion“, München 1933
- Rosenberg, Alfred: „Unmoral im Talmud“, München 1933
- Rosenberg, Alfred (viz des Mousseaux): „Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker“, 1921
- Sachs, Joh. Chr.: „Geschichte der Markgrafschaft Baden-Carlsruhe“, Bd. II, Karlsruhe 1767
- Salomons, David: „An Account of the recent persecutions of the Jews at Damascus: with reflections thereon“, London 1840
- Salomons, David: „Persecution of the Jews in the East-Containing the proceedings of a meeting held at the Synagogue Mikveh Israel, Philadelphia on the 27th of August, 1840“, Philadelphia 1840
- Schaeffer, E.: „Materialien zur Judenfrage“, Gütersloh 1921
- Scheftelowitz, Isidor: „Das stellvertretende Huhnopfer“, Gießen 1914

- Schmid, Jacob: „Ehrenglanz der gefürsteten Grafschaft Tirol“, II, Innsbruck 1843
- Schramm, Hellmut: „Der Doppelritualmord von Polna“ – „Der Weltkampf“, August 1939
- Schwartz-Bostunitsch, Gregor: „Die Freimaurerei“, Weimar 1928
- Schwartz-Bostunitsch, Gregor: „Die rätselhaften Zeichen im Zimmer des Zarenmordes“, Erfurt 1930
- Schwartz-Bostunitsch, Gregor: „Jüdischer Imperialismus“, Berlin 1937
- Schwarz, Dieter: „Die Freimaurerei“, Berlin 1938
- Schwer, Hanns Arnold: „Die Wahrheit über die Morde in Polna“, Wien 1900
- Schudt, Joh. Jacob: „Jüdische Merkwürdigkeiten“, Frankfurt u. Leipzig 1714
- Simanowitsch, Aron: „Rasputin, der allmächtige Bauer“, Berlin 1928
- Six, F. A.: „Freimaurerei und Judenemanzipation“, Hamburg 1938
- Six, F. A.: „Freimaurerei und Christentum“, Hamburg 1940
- Sombart, Werner: „Die Zukunft der Juden“, Leipzig 1912
- Spina, Alfonsus: „Fortalicium fidei contra iudeos saracenos aliquae christiane fidei inimicos“, Lugduni 1511
- Strack, H. L.: „Die Juden, dürfen sie ‚Verbrecher von Religions wegen‘ genannt werden?“, Berlin 1893
- Strack, H. L.: „Das Blut im Glauben und Aberglauben der Menschheit“, München 1900
- Strack, H. L.: „Das Wesen des Judentums“, 1906
- Strack, H. L.: „Jüdische Geheimgesetze?“, 1920
- Susanis, M.: „De Judaeis et usuris“, Frankfurt 1613
- Sutor, Gustav: „Der Konitzer Mord und seine Folgen“, Berlin 1900
- Tentzel, W. E.: „Monatliche Unterredungen“, 1693, 1694
- „The Jewish Encyclopedia“, New York and London, 1901ff
- Wahrmund, Adolf: „Das Gesetz des Nomedentums und die heutige Judenherrschaft“, Berlin 1892
- Wilton, Robert: „The last days of the Romanows“, London 1920
- Wolf, G.: „Kurzgefaßte Religions- u. Sittenlehre für die israelitische Jugend“, Wien 1892
- „Xantener Knabenmord vor dem Schwurgericht zu Celve. 4./14. VII. 1892. – Vollständiger Bericht“, Berlin 1893
- Zach von Wilthau, Ignatius: „Beschreibung der Marter des heiligen Andreas von Rinn“, Augsburg 1724
- Zwi-Klötzel, Cheskel: „Das große Hassen.“ – „Janus, Kritische Halbmonatsschrift für deutsche Kultur und Politik“, München, 2. Jahrg. 1912/13, Nr. 2

*

Rejstřík míst a osob

Rejstřík míst

Aagnetendorf

Aiguebelle

Aleppo

Alexandrie

Altdamm

Amras

Amsterdam

Annecy

Antiochie

Aragonie

Aranyos-Maróth

Athény

Avignon

Baden

Bagdád

Bacharach

Balata (Istanbul)

Bamberg

Bassano

Bejrút

Benátky

Benevent

Bergamo

Berlín (Berlin)

Bern

Bielsko

Blois

Bolzano

Braisne

Brescia

Brixen

Brno

Brussa

Budapešť

Büderich

Buchhof (Norimberk)

Bukurešť

Buloň

Cantimpré (Cambray)

Castel Gaverdi (Brescia)

Cernika (Bukurešť)

Crefeld

Crema

Curych

Czersk

Człuchow (Schlochau)

Čáslav**Damašek**

Diesenhof

Dortmund

Drážďany

Dreux

Düsseldorf

Eberswalde

Elberfeld

Elze (Hildesheim)

Endingen

Eppan (Tyrolsko)

Erfurt

Feltre

Filadelfie

Frankfurt n. M.

Freiburg

Fritzlar

Fulda

Fürth

Galata (Istanbul)

Garam-Kis-Sallo

Gdaňsk (Danzig)

Gießen

Glocester

Goch

Golčův Jeníkov

Guardia (Toledo)

Hagenau

Hagenbach (Švábsko)

Hamath (Malá Asie)

Hannover

Heidelberg
Helsinki
Hildesheim
Holešov
Homburg

Chalcis

Charkov
Chicago
Chinon
Chojnice (Konitz)

Imnestar

Ingolstadt
Innsbruck

Janina

Janov (Itálie)
Jekatěrinburk
Jena
Jericho
Jeruzalém

Kadaň

Káhira
Kaltern (Tyrolsko)
Kamién Kraínski (Kamin)
Karlovy Vary
Kirchhain
Kišiněv
Kleve
Kolín
Kolín n. R.
Kolmar
Komárno
Konstantinopol (Istanbul)
Korfu
Kostnice
Košice
Krakov
Královec (Königsberg)
Krefeld
Kremže
Kréta
Kutná Hora
Kvidzyn (Marienwerder)
Kyjev
Kypr

Lauda

Leyden
Lienz (Tyrolsko)
Limburg
Lincoln
Lipsko
Łobzenice (Lobsens)
Londýn
Lublin
Ludwigshafen

Magdeburg

Manchester
Marburg
Marseille
Mayen
Messina
Milán
Mit-Kamar (Egypt)
Mnichov
Modena
Mohuč
Mokroluk (Nassenheide)
Montiggl
Motta
Münster
Mutesellim

Nagyfalu

Neapol
Německý Brod
New York
Niederfinow
Norimberk
Northampton
Norwich
Novarra
Novorossijsk
Nyiregyháza

Oberwesel

Orkuta
Orsona

Paderborn

Padova
Paříž
Pasłęk (Preuß. Holland)
Patras
Pér (Uhersko)
Pera (Istanbul)

Peszér
Petrohrad
Pforzheim
Pfullendorf
Piła (Schneidemühl)
Piros
Písek
Polná
Polzin
Pontoise
Portobuffole
Port-Said
Posingen
Poznaň
Praha
Prato
Prešpurk
Przechlewo (Prechlau)
Punia (Litva)

Radolin

Rauschenberg
Ravensburg
Rawa
Renchen
Rhodos
Rinn
Riva
Rödelheim
Roveredo
Rumilly

Řezno

Řím

Sappenfeld

Saratov
Saslav
Savojsko
Savona
Sepulveda
Schwäbischwerd
Siegburg
Skórcz (Skurz)
Smyrna
Sparta
Speyer
St. Alban
St. Dié

St. Gallen
St. Goar
Strzelin (Strehlen)
Sugenheim
Szalacs
Székely-Hid
Szvidnik
Szydlów

Šicendorf

Štetín (Stettin)
Štrasburk
Švýcarsko

Tállya

Tarczal
Tarnów
Tauberbischofsheim
Téglás
Terst
Tisza-Eszlár
Tisza-Lök
Tisza-Szent-Martón
Tongern
Tours
Trevír
Treviso
Triande (Rhodos)
Trient (Trident)
Tripolis
Trnava
Troyes
Trzianka (Schönlanke)
Tuchola (Tuchel)

Überlingen

Utrecht

Valréas

Varšava
Vatikán
Velíž
Věžnice (Polná)
Vicenza
Vídeň
Vilnius
Virtemberk
Vratislav
Výmar

Weißenburg

Weißensee

Wesel

Wieleń (Filehne)

Witow

Wopławicz

Woznik

Wyrzysk (Wirsitz)

Xanten**Zante**

Zaragoza

Zboró

Zilah

Ženeva

Rejstřík osob

Abdelnour, Henry

Abdul Meschid, sultán
Abraham
Abu-el-Afieh (Mohammed Effendi)
Abulaffia, Abraham rabín
Acelin
Adler, Ignatz
Agnes, hraběnka z Dreux
Albayuceto, Moses (Albay-Hutzet)
Albert Durynský, lantkrabě
Albrecht Rakouský, arcivévoda
Albrecht Saský, vévoda
Alfons X., král
Amara, Ibrahim
Ammann
Anastasia
Andrassy, hrabě
Angelus (Engel)
Antabli, Jakob rabín
Antiochus, Epiphanes
Apollodoros
Apponyi, hrabě
Arendar
Arias, Juan de Avila
Arndt
Ashley, lord
Aub, rabín
Auerbach, Isaac Levine, rabín
Auředníček
Aventin, Johann
Ayerst, W.

Baer

Balaban, Mayer
Balars, Johann
Balarsová, Juliska
Ballestrem, hrabě
Baltazzar, Desidor
Barker, John
Barth, dr.
Bary, Josef
Basnaye
Bassermann
Bassermann, Albert
Bátoriová
Bátoriová, Sofie

Bauer, dr.
Baumgardt
Baumgarten, Emanuel
Baxa
Beaudin
Bedřich I., král
Bedřich II., císař
Bedřich III., císař
Beekmann
Behrendt
Bechtěrev
Bejlis
Belki
Bellagi, Aladar
Benedikt XIV., papež
Benešová, Anna
Berg
Bernhard, kardinál
Bernsmannová
Bewer, Max
Bickell
Biedermann, Regine
Birk
Birt, John
Bischoff, Erich
Bischoff, dr.
Bismarck, Otto von
Bleichröder
Bleske
Bloch
Bloch, Joseph S.
Blumenheim, košerák
Böckel, Otto
Bogrow, J. G.
Bohm
Bönig
Borchardová
Börne (Baruch)
Boß
Bostunič
Both, Melchior
Böttger
Brafmann, Jacob
Brandts
Bräuer, rabín Leopold

Braun, Abraham
Braun, košerák Leopold
Braun, polic. inspektor
Breitmann
Bresser, kaplan
Bretter
Brixius
Brixová, Helena
Bruck, Ludvík van
Bruckmann, košerák
Bruhn
Březnovský
Buch, Willi
Buchwald
Bulova, J. A.
Burkhardt, Jakob
Buschhoff, košerák
Buschhoff, Siegmund
Buschhoffová
Buxbaum, Abraham

Cantipratanus, Thomas

Capper, Samuel
Carmona
Caro, Georg
Danloux
David, košerák
Davis
Deckert, Johannes
Deditius
Deeg, Peter
Dehmel, Richard
Delgrasso
Deliorgis
Delitzsch, Elisabeth
Delitzsch, Franz
Delitzsch, Friedrich
Delyannis
Desmeloizes
Desportes, Henri
d'Israëli, Isaac
Dessylová, Maria
Dornbach, Peter
Dove
Drach, Simon
Dräseke
Drumont, Edouard
Durfort-Civrac, hrabě

Caspary
Cink
Clary, hrabě
Cohen
Cohen, Isaac
Cochelet
Colman
Connel, O.
Conrad
Copinus, rabín
Crémieux, I. A.
Cseresová
Curtis
Curtius
Cybulla, O.

Čaplinskij

Čeberjakov, Žeňa
Čeberjaková, Lidmila
Čeberjaková, Valja
Čeberjaková, Věra
Čornyj, Chaim

Dammann

Dycx, Ludvík

Eck, Johann

Eckardstein
Ecker, Jakob
Eduard I., král
Egressi-Nagy, L.
Ehrenfeld, Alexander
Einhorn
Eisenmenger, J. A.
Eisenstädt, košerák
Elbogen, dr.
Eötvös
Ephraim
Eucken, Rudolf
Eulenberg, Herbert

Fabri, Felix

Farahi, Aslan
Farahi, Joseph
Farahi, Meir
Farahi, Murad
Farahi, Raphael
Fárkas, Gabriel

Fatis, Johann von
Fatšallah-Sayegh
Feder, Ernst
Fehér, J.
Feller
Feltre, Bernardin
Feltro, J. Christianus de
Fern, Athanasius
Filip II. August, král
Filip IV., král
Filip V.
Friedmann, Bernhard
Fritsch, Theodor
Fuchs, košerák
Fürst, Julius

Gambetta

Gammersbach
Ganganelli
Gappa
Garney, Samuel
Gebauer
Gerber, Šimon
Ghillany, F. W.
Glagau, Otto
Godefroy
Goldberg, Oskar
Goldberger, rabín
Goldschmidt
Goldschmidt, Lazarus
Golubjev
Gordon-Laskowitz
Grabowicz
Graetz, H.
Greene, Benjamin
Gregor
Groo, Anton de
Groß, Martin
Großberg
Großmann
Großmann, Hermann
Großmannová
Grudzinskoj
Grünwald, Leopold
Grusenber
Güdemann, rabín
Gunkel
Guttmann

Fischer
Fišer, stát. návladní
Flegmann
Fleischhauer
Fornarachi, Evangelio
Förster, Bernhard
Förster, Paul
Freudenteil
Freund, Walter
Frey

Haasová

Hagelová, Olga
Haller, košerák
Haman
Hamburger, košerák
Hamm, stát. návladní
Hammer, farář
Harari, Aaron
Harari, David
Harari, Isaak
Harari, Joseph
Harling, P. von
Hartwig
Hauptmann, Gerhard
Havas, Emmerich
Hearne, Daniel
Héczey, Daniel
Hegmann
Hegmann, Johann
Hegmannová
Heine, Heinrich
Heise, radní
Heister, Gerhard
Henrici, dr. Ernst
Henter
Hersko, David
Herzl, Theodor
Heumann
Heymann-Levy
Hilgendorf
Hilsner, Icík
Hilsner, Leopold
Hinderbach, biskup
Hirse Korn
Hirsch
Hirsch, Levy
Hirsch, Max

Hirsch-Hildesheimer, rabín
Hlogelev
Hodges
Hoffmann (Chojnice)
Hoffmann, rabín
Hoffmannová, Anna
Horváth, dr.
Hosmann, Sigismund
Hossar
Hrůza, Jan
Hrůzová, Anežka
Hrůzová, Marie
Huriová, A.
Hurwitz, rabín Jesaja
Hušek, Jaromír

Chalupa

Chebeli
Chiarini, Luigi

Ilatz, rabín Menachem

Inocenc IV., papež
Ipatějev
Isaak, rabín
Israel
Israelski
Isreal, rabín Jakob
Isserles, rabín Mose
Ivanov, Jemeljan

Jacob

Janda, Karel
Jármý, Eugen
Jemeljanov
Ježek, soudní rada
Jindřich II., král
Jindřich III., král
Jindřich, arcibiskup
Jiří, král
Jonge, Morris de
Joseph, rabín
Josephson, rabín
Josephus, Flavius
Junger, Abraham
Junger, Adolf
Justus-Briman
Juščinskij, Andrej

Kadorová, Agnes

Kaempf

Höft
Holz, Karl
Hölzgen
Horodezky, S. A.
Horowitz

Kann, C.
Karabčevskij
Karapanos
Karel VI., král
Karo, rabín Josef
Kelchnerová, Elma
Kellermann, rabín
Kempkes, Peter
Kéri, Géza dr.
Kernder, Heinrich
Kernder, Stephan
Kerschensteiner, Georg
Kierelis, Simon
Kittel, Rudolf
Klähn
Klausner
Klee, Josef
Kleemannová, Barbara
Klein, Ignatz
Kleinpaul, Rudolf
Klenovec
Klíma, F.
Klímová, Marie
Klotz, radní
Kluth
Kocsisová
Kohlmeyer, Josef
Kopp, biskup
Kornis, Ferenc
Kosorotov
Kozma, Alexandr
Krall, von
Krasovskij
Kubowitz, F.
Kuncevič
Küppers

Lagarde, Paul de

Lange (Chojnice)
Laniado, Joseph
Laskowski
Latas, Dionysius

Laurent, Achille
 Laurin
 Lautsch, stát. návl.
 Leibowitz, Soruch
 Lemmé
 Lewinski
 Lewy, košerák Adolf
 Lewy, Moritz
 Liebe, Georg
 Liebermann v. Sonnenberg
 Liebmann
 Liechtenstein, kníže
 Lichtmann, Josef
 Lindenau, dr.
 Lipschitz, rabín Leopold
 Liszt, Franz von
 Ljutostanskij
 Lloyd
 Loë, hrabě
 Loewenstein, L. H.
 Locherer, Franz
 Lorenzo
 Lory, Konrád
 Löwe, rabín
 Löwi, dr. rabín
 Lucas
 Lucius
 Ludvík Filip
 Ludvík IV., císař
 Ludvík X., král
 Lustig, Samuel
 Luther, Martin
Madden, dr.
 Machar
 Maimonides
 Mair, Hans
 Maißlinger, Gregor
 Mallmann
 Manheimer
 Manché
 Mann, Thomas
 Marcziányi, rytíř Gregor
 Margaritha, Antonius
 Margoles, rabín
 Margolin
 Martin V., papež
 Martin, biskup Konrad

Lazzari (Lazarus)
 Leers, Johann von
 Lehmann, F. K.
 Masaryk, T. G.
 Masloff
 Maslov
 Massari
 Mastermann
 Maubach
 Mauritzová, Anna
 Maximilian I., císař
 Mayer, Georg
 Mehemed Ali
 Mendelssohn (Berlín)
 Mendelssohn (Paříž)
 Mergenthal, Johann von
 Merlato
 Metternich, kníže
 Meyer
 Meyer-Christian, W.
 Meyer, J. F. von
 Meyer-Magnus
 Miháلكovics
 Michálek
 Michel
 Miščuk
 Mittenzweig
 Mnichová, F.
 Mocenigo, dóže Pietro
 Mölders
 Mollová, Dora
 Mommsen, Theodor
 Mondovi, P. de
 Montefiore, F. A.
 Montefiore, Moses
 Morrison
 Moses (de Saxonia), rabín
 Moses (Trient)
 Mosko
 Mousseaux, Gougenot des
 Müller, dr.
 Munck
 Munro, Alexander
 Murad-el-Fattal
 Musial, Stanislaus
Nathan, Paul
 Nathanael, arcibiskup

Naxon
Neander, A.
Nikitin, Trofim
Nitykowski-Grellen
Nobiling
Nöldeke
Nosseck
Novaria, Paul de
Novello, Sebastian
Nüninghoff
Nußbaum, Arthur

Oberwinder

Obolonskij
Ofner
Ónody, Géza
Oppenheim
Orczy, baron Béla
Osiander
Oster, Abraham
Oxner, Andreas

Paasch

Paasche
Palmerston
Panvino, Franz
Papebroch
Papp, Josef
Parisiensis, Mathias
Parpatt, von
Passarge, S.
Pásztor, Josef
Pauler, dr.
Peák
Péczely, Koloman
Peel, sir Robert
Pecho, rabín Salomon
Peretz
Perníčková, Marie
Petrarca
Petrowicz, Ossyp
Pevný
Philippson, rabín
Piccioto, Isaak
Pickenbach
Pieritz, G. W.
Pietrzymin, Albert
Pincas, rabín
Pinner

Neophit-Weinjung, Noë

Pir
Pisenharter, Michael
Plutarch
Pöck, Thomas
Pöcková, Uršula
Poleščuk
Ponsonby, lord
Posadowsky, hrabě
Praitschedlin, Margareta
Premuda
Preuß
Prichodko, Alexandra
Prokeš, dr. Alois
Przewlocka, just. Rada
Puffke-Lipnitzki
Puriškėvič
Puttkamer, von

Raabe

Rasputin
Ratti-Menton, hrabě
Rauch
Raynaldi
Recsky, Andreas
Reichenbach
Reinhard
Remyová
Rickert
Riga
Richard, komisař
Ritter, Josef
Ritter, Moses
Ritterová, Gittel
Rizardo
Roelenová
Rohde
Rohling, August
Romer
Roosevelt
Rosen
Rosenberg, Alfred
Rosenberg, Hermann
Rosenthal, Samuel
Rothová
Rothschild, Albert
Rothschild, Jakob

Rothschild, Lionel
 Rothschild, Nathan Mayer
 Rothschild, Nathaniel
 Rothschild, Salomon
 Ruber
 Rudolf I., císař
 Ruppel
Řehoř X., papež
 Řehoř XIII., papež
Sadil
 Saifmacher, David
 Salina
 Salis, Hans von
 Salomon
 Salomons
 Salomons, David
 Saloniki, rabín Moses
 Samuel
 Samuel, rabín (Trient)
 Sarda, Salomon
 Selim III., sultán
 Selmann
 Seneca
 Serouios
 Settegast
 Schaeffer
 Scharf, Joseph
 Scharf, Moritz
 Scharf, Rósz
 Scharf, Samu
 Scheftelowitz, rabín Isidor
 Schelling, von
 Scheuthauer
 Schiefelbein, Julius
 Schieferl, F. X.
 Schiff, M. P.
 Schikowski, Walter
 Schlesiger
 Schleß
 Schloer
 Schmeitzner, Ernst
 Schmid, Jacob
 Schneerson, Faivel
 Schneerson, košerák Mendel
 Schneerson, Salomon
 Schneider, poslanec
 Schneider-Svoboda

Rothschild, Lionel Walther
 Schubert, G. H. von
 Schubert, Heinrich
 Schudt
 Schulze, M.
 Schulze, soudce
 Schunck-Souchay
 Schwab, Dietrich
 Schwarz, Dieter
 Schwarz, košerák Salomon
 Schweizer, Zanesus
 Schwer, H. A.
 Schwindt, dr.
 Sibeth
 Sigismund, vévoda
 Sikorski
 Simanovič, Aron
 Simon, M.
 Simónyi, Ivan
 Simson
 Sipos, Lidi
 Sipos, Peter
 Six, F. A.
 Sixtus IV., papež
 Smierlowicz, Joachim
 Smilovics, Jankel
 Smith, Abel
 Smith-Stübe
 Soliman
 Solymosi, Gabriel
 Solymosi, Johann
 Solymosiová, Esther
 Solymostiová, Sophie
 Sombart, Werner
 Soós, Koloman
 Soósová, Andrea
 Soósová, Elisabeth
 Spaur, Jacob von
 Speisiger
 Springer, rabín David
 Stadhagen
 Stambuli (Rhodos)
 Stambuli, Aaron
 Stapper
 Steincke
 Steiner, dr.
 Stephanos
 Stern

Stern, Moritz
Stöcker
Störmer, dr.
Stoß
Strack, H. L.
Strnad, Josef
Sudermann, Hermann
Süßmann, Jakob
Sveschint
Szabó
Szabó, Emerich
Szabó, Peter
Szabó, Therese
Szafranski
Szapary, hrabě
Szecho
Szeyffert, Eduard

Ščeglovitov
Šestobitov

Taft

Takáls, Andreas
Tanyiová, Elisabeth
Taub, Emanuel
Theobald, hrabě
Thiers
Thoma, Ludwig
Tiberinus, Hans Mathias
Tillich, Mathias
Tinkhauser, Georg
Tisza, Koloman
Tobias
Toller, Ernst
Tomáš, páter
Trajtler, dr.
Trikupis
Trockij, L. D.
Tuczinski
Tufanov
Tuchlerová
Turnbull

Ullenboom

Ullmann, rabín

Václav II., král

Val, Dominik del
Val, Merry del
Vasiliosová, Helene

Veith, Emanuel
Vellemann
Venhoffová
Vennhoff, Peter
Ventimiglia (B. d. Giudici)
Verhovay
Verhülsdong
Veselý, František
Viebigová, Clara
Viktorie, královna
Vilém I., císař
Virchow, Rudolf
Vitelmann
Vitoduran
Vodička
Vogel, Amsel
Vomelová
Vytláčilová, Josefa

Waßmann

Wehn
Weichel
Weinjung (viz Neophit)
Weißstein, Lazar
Weller, Hieronymus
Wendt, dr.
Wenkheim, baron Béla
Werner
Wertheimer, rabín Simson
Wertheimstein, Louise
Wertheimstein, Nanette
Wesdehlen, hrabě
Wiesen, rabín
Winkler
Winter, Ernst
Wire
Wolff
Wolfl
Wollner, Hermann
Worms, baron von
Wünsche, August

Xerxes (Ahasveros)

Zach, Ignatius

Zajcev
Zambová, Hanna
Zander

Zápolya, Stefan
Zarudnyj
Zervos, Georgios
Ziebart
Ziegler, rabín
Zimmermann, dr.
Zsigmond, Julius
Zukowski
Zwi-Klötzel, Cheskel